Sonsuz Arzuya Uyanış

THE TAKER TRILOGY I

Alma Katsu

MARTI

Polisler tarafından hastaneye getirilen cinayet zanlısı yaralı bir kadın. Dr. Luke Findley'in tüm hayatını değiştirir. Çünkü bu kadının kimsede olmayan tuhaf çekiciliğinin yanı sıra akıllara durgunluk veren gizemli bir hikâyesi vardır. Ve bu hikâyesine Dr. Luke'u da katarak, sıra dışı serüvenine kaldığı yerden devam edecektir...

Aşk bir inançtır .ve bütün inançlar sınanır...

SONSUZ ARZUYA UYANIŞ
THE TAKER TRILOGY I
Alma Katsu

BİRİNCİ KISIM

BİR

Lanet olasıca hava çok soğuktu. Luke Findley'in nefesi havada donuyor, donmuş bir arı kovanı gibi neredeyse somutlaşıyordu. Direksiyonu tutan elleri ağırdı, çünkü hastanedeki gece vardiyasına yetişebilmek için ancak uyanabildiğinden, sersem gibiydi. Yolun iki tarafındaki karla kaplı tarlalar, donmaktan uyuşmuş dudakları hatırlatan bir mavilikle ay ışığında hayalet gibi parıldıyordu. Kar o kadar yüksekti ki, normalde tarlaları saran köklerden ve çalılardan iz kalmamıştı. Üstelik ortama aldatıcı bir sükûnet kazandırıyordu. Komşularının Maine'in bu en kuzey kısmında neden kaldığını sık sık merak ederdi. Tarım için zor bir yerdi; ıssızdı ve açıkça anlaşıldığı gibi dondurucu ölçüde de soğuktu. Yılın yarısında kış hüküm sürer, kar yığınları evlerin pencere pervazlarını doldurur, boş patates tarlalarında hava, deriyi donduracak kadar soğuk olurdu.

Ancak bazen biri gerçekten donup kaldığında, Luke bölgedeki birkaç doktordan biri olduğu için onlarla sık sık ilgilenmek zorunda kalırdı. Sarhoşun biri (St. Andrews'da onlardan bol bir şey yoktu) bir kar yığınının dibinde sızıp kalır ve sabaha doğru insandan dondurmaya dönüşürdü. Allagash Nehri'nde paten kayan bir çocuk buzun ince bir noktasından suya düşerdi. Bazen cesedi Kanada'da, Allagash'ın St. John' la birleştiği yerde bulunurdu. Bir avcı tipide yolunu kaybeder ve büyük kuzey ormanlarından çıkamaz, cesedi ise kucağında işe yaramaz bir şekilde duran pompalı tüfeğiyle donmuş halde bir ağacın dibinde bulunurdu.

Bu bir kaza değildi, demişti Şerif Joe Duchesne, avcının cesedi hastaneye getirildiğinde. Yaşlı Ollie Ostergaard ölmek istemiş. Bu da onun intihar şekli. Ama Luke bunun doğruluğundan şüpheleniyordu, çünkü böyle bir şey söz konusu olsa, Ostergaard kendini kafasından vurabilirdi. Donarak ölmek çok uzun sürdüğünden, insanın fikrini değiştirmek için çok fazla zamanı olurdu.

Luke kamyonetini Aroostook County Hastanesi'nin otoparkındaki boş bir alana çekti, kontağı kapadı ve St. Andrews'dan taşınmak konusunda kendisine bir kez daha söz verdi. Yapması gereken tek şey ailesinin çiftliğini satmak, sonra da taşınmaktı; nereye olduğunu bilmese bile. Luke alışkanlıkla iç çekti, anahtarı kontaktan çıkardı ve acil servisin girişine yöneldi.

"Luke," dedi nöbetteki hemşire, Luke eldivenlerini çıkararak içeri girerken başıyla onayladı. Luke paltosunu minik doktor odasına astı ve hasta kabul bölümüne geri döndü. "Joe aradı," dedi Judy. "Bakmanı istediği bir başıboşu getiriyor. Birazdan burada olurlar."

"Kamyoncu mu?" Bir sorun olduğunda, genellikle kereste şirketlerinden birinin bir şoförü söz konusu olurdu. Sarhoş olup Blue Moon'da kavga çıkarmalarıyla ünlüydüler.

"Hayır." Judy dikkatini bilgisayarda yaptığı bir şeye vermişti. Monitörün ışığı gözlük camlarından yansıyordu.

Luke onun dikkatini çekmek için boğazını temizledi.

"Kim peki? Yerel halktan biri mi?" Luke komşularının yaralarını sarmaktan bıkıp usanmıştı.

Görünüşe bakılırsa bu lanet olası kasabaya sadece kavgacılar, sarhoşlar ve serseriler dayanabiliyordu.

Judy bakışlarını monitörden kaldırarak yumruğunu beline dayadı. "Hayır. Bir kadın. Ve buralardan da değil."

Bu sıra dışı bir durumdu. Buraya polis tarafından nadiren getirilen kadınlar genellikle kurban olurlardı. Bazen kocasıyla kavga ettikten sonra yerel halktan bir kadın da getirilirdi veya yazları Blue Moon'da bir kadın turist kontrolden çıkardı. Ama yılın bu döneminde ortalıkta turist filan olmazdı.

Pekâlâ, bu gece sabırsızlıkla bekleyeceği farklı bir şey vardı. Bir çizelge çıkardı. "Peki. Başka neyimiz var?" Judy önceki vardiyadan kalan işleri sayarken Luke neredeyse dinlemiyordu. Oldukça hareketli bir gün olmuştu ama şimdi, saat gece onu geçerken, ortalık sakindi. Hastalar dikişlerle veya bandajlarla ve ağrı kesici reçeteleriyle evlerine gönderilmişlerdi ya da sabah yapılacak testler için gece boyunca bekletiliyorlardı. Bu cansızlık, Aroostook County'de hafta içi bir gece için gayet tipik bir durumdu.

Luke şerifi beklemek için doktor odasına geri döndü.

Hemşirenin ön tarafta yapacak işleri vardı. Ayrıca Luke, Judy'nin kızının yaklaşan düğünüyle ilgili son haberleri duymak, gelinlikler, yemek organizasyonları ve çiçekçilerle ilgili sonu gelmez bir nutuk daha dinlemek istemiyordu. Ona kocasıyla kaçmasını söyle, demişti Luke, bir defasında ve Judy ona bir terörist grubuna üye olduğunu itiraf etmiş gibi bakmıştı. Bir kızın düğünü, hayatının en önemli günüdür, diye azarlamıştı Judy. Senin romantizmden hiç haberin yok. Tricia 'nın seni boşamasına şaşmamak gerek. Ama artık kimse dinlemediği için Luke, Tricia beni boşamadı, ben onu boşadım, diye bu kez karşı çıkmamıştı.

Luke odadaki eski kanepeye oturdu ve bir sudoku bulmacasıyla oyalanmaya çalıştı. Bunun yerine o akşam arabasıyla hastaneye gelişini, ıssız yollarda önünden geçtiği evleri, orada burada yanan ışıkları düşündü. Güneş burada erken batardı ve komşularının çoğu çiftçi olmasına rağmen, sadece hava kararda diye yatağa girmezlerdi. İnsanlar kış akşamlarında uzun saatler boyunca evlerine kapanmak zorunda kaldıklarında ne yapıyorlardı acaba? Kasaba doktoru olarak, Luke'tan gizlenen bir sır olamazdı. Bütün yasak şeyleri bilirdi. Kimin karısını dövdüğünü, kimin çocuklarını taciz ettiğini, kimin içki içip kamyonetiyle bir kar yığınına çarptığını, kimin ürünlerle ilgili verimsiz bir yıl daha geçirdiği için kronik depresif olduğunu. St. Andrews ormanları yoğun ve sırlarla doluydu. Bu da Luke'a neden bu kasabadan gitmek istediğini hatırlatıyordu; başkalarının sırlarını bilmekten ve onların da kendisinin sırlarını bilmesinden bıkmıştı.

Odanın kapısı gıcırdayarak aralandı; gelen Judy'ydi.

'' Araç binanın önüne yanaşıyor."

Luke soğuğun kendisini uyandırması için paltosunu alıp dışarı çıktı. Duchesne'nin siyah- beyaz renkli ön kapılarında Maine eyalet mührü bulunan ve çatısına alçak bir araba standı iliştirilmiş kocaman SUV aracıyla kaldırıma yanaştığını gördü. Direksiyonda yirmi yıldır tanıdığı bir adam duruyordu. Okulda aynı sınıfta olmasalar da, yılları kesişmişti. Luke, Duchesne'nin gelincik gibi dar yüzünü, boncuk gibi gözlerini ve biraz kötücül izlenimler uyandıran burnunu çocukluklarından beri tanıyordu.

Luke ellerini ısıtmak için koltuk altlarına sokarak Duchesne'nin arka kapıya yürümesini ve mahkûmun kolunu tutmasını izledi. Şu başıbozuğu görmek için sabırsızlanıyordu. İriyarı, erkeksi, motosiklet kullanan, kızarmış yüzlü bir kadın bekliyordu ve dolayısıyla, genç ve ufak tefek bir kadınla

karşılaşınca şaşırdı. Kadın neredeyse ergen bile olabilirdi. Güzel yüzü ve sarı kıvırcık bukleleri -bir melek saçı gibi- dışında, oldukça ince ve çocuksuydu.

Luke onu tanıyor olabilir miydi? Kadına -yoksa kız mı?- bakarken, Luke'un içinde tuhaf bir his uyandı. Bilmediği bir nedenden dolayı nabızları hızlandı; yoksa bir yerden tanıyor muydu? Seni tanıyorum, diye düşündü. Adıyla değil, belki daha temel bir şeyle. Neydi acaba? Luke gözlerini kısarak kadını dikkatle inceledi. Seni daha önce bir yerde görmüş müydüm? Hayır, yanıldığını anladı.

Çift aracın etrafından dolaştığında, Luke neden Duchesne'nin kadını dirseğinden çekiştirdiğini anladı. Elleri plastik kelepçeyle bağlanmıştı. İkinci bir polis arabası daha yanaştı ve şerif yardımcılarından Henderson arabadan inerek mahkûmu devralıp acil servis kapısına yöneldi. Yanından geçerlerken, Luke mahkûmun bluzunun ıslak, neredeyse siyah olduğunu ve demir-tuz karışımı tanıdık bir şey koktuğunu fark etti. Kan!

Duchesne, Luke'a yaklaşarak çifti başıyla işaret etti. "Onu Fort Kent yolunun kenarında öylece yürürken bulduk."

"Üzerinde paltosu yok muydu?" Bu havada? Kadın uzun süredir dışarıda olamazdı.

"Hayır. Bak, bana yaralı olup olmadığını veya içeri atmak için karakola götürüp götüremeyeceğimi söylemen gerekiyor, Doktor."

Luke, Duchesne'yi sakin bir tavırla inceledi. Luke'a göre Duchesne, bir kanun adamı olarak ağır elliydi; pek çok sarhoşu kafalarında şişliklerle veya yüzlerinde çürüklerle getirdiklerini görmüştü. Bu kız daha çocuk sayılırdı. Ne yapmış olabilirdi ki? "Neden tutuklu? Halkın içinde kanaması oldu diye mi?"

Duchesne, Luke'a kendisiyle alay edilmesine alışkın olmadığını gösteren sert bir bakış attı. "Bu kız bir katil. Bize bir adamı bıçaklayarak öldürdüğünü ve cesedini ormanda bıraktığını kendi söyledi."

Luke mahkûmu standart bir muayeneden geçirirken, başındaki zonklama yüzünden zorlukla düşünebiliyordu. Fenerle kızın gözlerine bakıp gördüğü en masmavi göz iki sıkıştırılmış buz parçasına benziyor gözbebeklerinin durumunu kontrol etti. Teni terli, nabzı düşüktü, solunum zorluğu çekiyor gibiydi.

''Bu kız çok solgun," dedi, Duchesne'ye, mahkûmun bileklerinden bağlı olduğu sedyeden uzaklaşırlarken. "Siyanotik olabilir. Şoka girecek."

''Yani yaralı mı?" diye sordu Duchesne, şüpheci bir tavırla.

''Pek sayılmaz. Psikolojik travma geçirmiş olabilir. Bir tartışmadan dolayı. Belki de öldürdüğünü söylediği bu adamla dövüşmüştür. Nefsi müdafaa olmadığını nereden biliyorsun?"

Duchesne ellerini beline koyarak sedyede yatan mahkûma sadece izleyerek gerçeği görebiliyormuş gibi baktı. Ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. "Bir şey bilmiyoruz. Bize pek fazla şey anlatmadı. Yaralı olup olmadığını söyleyemez misin? Çünkü eğer yaralı değilse onu karakola... "

"Bluzunu çıkarıp kanı temizlemem..."

"Yap hemen. Bütün geceyi burada geçiremem. Boucher'ı ormanda bıraktım; o cesedi arıyor."

Geniş orman, dolunayda bile çok karanlıktı. Luke, şerif yardımcısı Boucher'ın cesedi tek başına bulma şansının pek yüksek olmadığını biliyordu.

Luke lateks eldivenin ucunu çekiştirdi. "Ben muayeneyi yaparken sen gidip Boucher'a yardım et."

"Mahkûmu burada bırakamam."

“Tanrı aşkına,” dedi Luke, başıyla genç kadını işaret ederek. “Beni etkisiz hale getirip kaçabileceğini sanmıyorum. Bu kadar endişeleniyorsan, Henderson’ı bırak.” İkisi de çekingen gözlerle Henderson’a baktılar. İriyarı şerif yardımcısı bekleme salonunda bir tezgâha yaslanmış, bir elinde makine kahvesiyle eski bir Sports Illustrated'ın sayfalarını karıştırıyordu. Adam bir ayı karikatürünü andırıyordu ve uygun şekilde, biraz da aptaldı. “Ormanda sana pek yardımcı olamaz. Bir şey olmayacak,” dedi Luke, sinirli bir tavırla ve konuya karar verilmiş gibi şerife arkasını döndü. Duchesne’nin arkasından baktığını ve tartışıp tartışmamak konusunda kararsız kaldığını hissedebiliyordu.

Sonunda şerif gitmeye karar verdi ve ikili kapılara yöneldi. “Sen burada mahkûmun başında kal,” diye bağırdı Henderson’a, kürklü ağır şapkasını başına geçirirken. “Ben gidip Boucher’a yardım edeceğim. O salak iki eliyle ve bir haritayla kendi kıçını bile bulamaz.”

Luke ve hemşire, sedyede yatan kadınla ilgileniyordu. Luke bir makas aldı. “Bluzunu kesip çıkarmam gerekiyor,” diye uyardı kadını.

“Sorun değil. Zaten mahvoldu,” dedi kadın, Luke’un çıkaramadığı hafif bir aksanla. Bluzun pahalı olduğu belliydi. Seçkin moda dergilerinde görülebilecek ve St. Andrews’da birinin giymeyeceği tarzda bir şeydi.

“Buralardan değilsin, değil mi?” dedi Luke, kadının rahatlaması için havadan sudan konuşmaya çalışarak.

Kadın, Luke’a güvenip güvenemeyeceğini anlamak ister gibi yüzünü inceledi. “Aslında burada doğmuştum. Uzun zaman önce.”

Luke güldü. “Uzun zaman önce, belki senin için. Burada doğduysan seni tanırdım. Neredeyse bütün hayatımı buralarda geçirdim. Adın ne?”

Kadın bu küçük numaraya kanmadı. “Beni tanımıyorsun.” dedi, düz bir sesle.

Birkaç dakika için sadece kesilen kumaşın sesi duyuldu. Makasın küçük bıçakları sırılsıklam olmuş kumaşı çok zor kesiyordu. Bittikten sonra Luke geri çekilerek Judy’nin kızı ılık suya batırılmış gazlı bezle temizlemesine izin verdi. Kanlı kırmızı çizgiler dağılınca, üzerinde çizik bile olmayan bembeyaz ve ince bir göğüs kafesi ortaya çıktı. Hemşire gazlı bezi tuttuğu forsepsi bir metal tepsiye gürültüyle bıraktı. Bir şey bulamayacaklarını başından beri biliyormuş, Luke’un beceriksizliğini bir kez daha kanıtlamış gibi hızlı adımlarla odadan çıktı.

Luke kızın çıplak vücuduna bir örtü örterken bakmamaya çalıştı.

“Sorsaydın, yaralı olmadığımı kendim de söylerdim,” dedi, Luke’a fısıldayarak. “Ama şerife söylememişsin,” dedi Luke, oturacak bir tabure ararken.

“Hayır, ancak sana söylerdim.” Doktora başıyla işaret etti. “Sigaran var mı? Sigara içmek için ölüyorum.”

“Üzgünüm. Hiç yok. Ben sigara kullanmıyorum,” diye karşılık verdi Luke.

Kız o buz mavisi gözleriyle Luke’un yüzüne baktı. “Bir süre önce bıraktın ama tekrar başladın. Son zamanlarda yaşadıkların düşünülürse, seni suçlamıyorum. Ama yanılmıyorsam laboratuvar önlüğünün cebinde iki tane sigaran var.” Luke içgüdüsel olarak elini önlüğünün cebine attı ve bıraktığı yerde sigaraların kâğıt dokusunu hissetti. Bu şanslı bir tahmin miydi, yoksa kız sigaranın, kumaşın üzerinde yaptığı potları mı fark etmişti?

Elbette ki tahmin ediyordu. Belki de giysilerine sinen sigara kokusunu fark etmişti. Son zamanlarda

yaşadıkların düşünülürse... Eh, birinin herhangi bir zamanda sorunlar yaşama olasılığı neydi ki? Yüzde elliden fazla. Zaten son zamanlarda sıkıntılarının yüzüne yansıdığını biliyordu ama başka ne seçeneği vardı ki? Henüz hayatına çekidüzen vermenin bir yolunu bulamamıştı, birbirleriyle bağlantılı olan sorunlarının hepsi birikmişti. Birini çözebilmek için, hepsini nasıl çözebileceğini bulması gerekiyordu. Bu zihin okuma numarasına gelince, Luke böyle başı derde giren her akıllı insanın yapacağı gibi, kızın kendini etkilemeye çalıştığını düşündü.

"Binada sigara içmek yasak ve unuttuysan, şu anda bir sedyeye bağlısın." Luke kaleminin tepesine basarak bir çizelgeye uzandı. "Bu gece eleman sıkışıklığımız var, dolayısıyla hastane kayıtları için bazı bilgileri benim almam gerekecek. Adın?"

Kız çizelgeye tereddütle baktı. "Söylememeyi tercih ederim.''

"Neden? Kaçak filan mısın? Bana adını bu yüzden mi söylemek istemiyorsun?" Luke kızı inceledi. Kız gergin, savunmacı ama kontrollüydü. Kazayla ölüm olaylarına karışmış hastalar görmüştü. Bu hastalar genellikle isterik durumda olurlardı; ağlar, titrer veya çığlık atarlardı. Bu genç kız örtünün altında hafifçe titriyor, gergin bir tavırla bacaklarını sallıyordu ama yüzüne bakınca, Luke onun şokta olduğunu görebiliyordu.

Kızın kendisine ısındığını da fark edebiliyordu; sanki aralarında bir etkileşim vardı ve kız onun o gece ormanda olanları sormasını istiyor gibi hissediyordu. "Bana bu gece olanları anlatmak ister misin?" diye sordu, sedyeye yaklaşarak. "Otostop mu yapıyordun? Belki de biri seni arabasına aldı, şu ormandaki adam... Sana saldırdı ve sen de kendini mi savundun?"

Kız iç çekerek kendini yastığa bıraktı ve bakışlarını tavana dikti. "Hiç öyle bir şey değildi. Birbirimizi tanıyorduk. Kasabaya birlikte geldik. O..." Kız duraksadı, "O ölmesine yardım etmemi istedi."

"Ötenazi mi? Zaten ölüyor muydu? Kanser mi?" Luke şüpheciydi. Kendilerini öldürmek isteyenler genellikle sessiz ve kesin bir yol isterlerdi: Zehir, hap, duran bir arabanın motor egzozu ve uzun bir bahçe hortumu gibi. Birinden kendilerini bıçaklayarak öldürmelerini istemezlerdi. Bu arkadaş gerçekten ölmek istemişse, bütün gece yıldızların altında oturup donmayı da bekleyebilirdi.

Donmaktan bahsetmişken. Örtünün altında titreyen kıza baktı. "Sana bir hastane pijaması ve battaniye getireyim. Üşümüş olmalısın."

"Teşekkür ederim," dedi kız, bakışlarını indirerek. Luke kenarları pembe işlenmiş, çok fazla yıkanmış bir pazen pijama ve mavi bir akrilik battaniyeyle geri döndü. Bunlar doğumhanenin renkleriydi. Luke, kızın sedyenin demirlerine naylon kayışlarla bağlanmış ellerine baktı. "İşte. Bunu teker teker yapalım," dedi Luke, muayene aletlerinin forsepsler, kanlı makas, neşter sıralandığı sehpaya yakın duran eli çözerken.

Kız beklenmedik bir hızla atılarak neşteri kaptı ve fal taşı gibi açılmış gözler, genişlemiş burun delikleriyle Luke'a doğrulttu.

"Sakin ol," dedi Luke, tabureden kızın uzanamayacağı bir mesafeye geri çekilirken. "Koridorda bir şerif yardımcısı var. Onu çağırırsam her şey biter, farkında mısın? O küçük şeyle ikimizle birden başa çıkamazsın. Bu yüzden bence o neşteri..."

"Onu çağırma," dedi kız, kolu hâlâ uzanmış halde. "Beni dinlemen gerek."

"Dinliyorum." Sedye, Luke'la kapının arasındaydı. Luke kapıya ulaşana kadar kızın diğer elini bağlayan kayışı da kesebilirdi.

"Yardımına ihtiyacım var. Beni tutuklamalarına izin veremem. Kaçmama yardım etmelisin."

“Kaçmak mı?” Luke aniden kadının elindeki neşterle birisini yaralayabilecek olmasından korkmayı bıraktı. Şimdi savunmasını indirdiği ve kızın onu tehdit etmesine izin verdiği için utanıyordu. “Sen aklını mı kaçırdın? Kaçmana yardım etmeyeceğim.” “Dinle beni.”

“Bu gece birini öldürdün. Bunu kendin söyledin. Kaçmana yardım edemem.” “Cinayet değildi. Kendisi ölmek istedi, sana söyledim.”

“Ve o da burada doğduğu için mi buraya ölmeye gelmiş?” “Evet,” dedi kız, biraz rahatlayarak.

“O zaman bana kim olduğunu söyle. Belki onu tanıyorumdur.”

Kız başını iki yana salladı. “Sana söyledim; bizi tanımıyorsun. Burada kimse bizi tanımıyor.” “Bunu kesin olarak bilemezsin. Belki de akrabalarınız...” Luke öfkelendikçe daha da inatçı oluyordu.

“Ailem uzun, çok uzun zamandır St. Andrews’da yaşamıyor.” Kızın sesi bıkkın çıkıyordu. Sonunda patladı. “Tanıdığını sanıyorsun, değil mi? Pekâlâ. Adım Mcllvrae. Bu adı biliyor musun? Ve ormandaki adam. Adı St. Andrew.”

“St. Andrew mu? Kasabanın adı gibi mi?” diye sordu Luke.

“Aynen kasabanın adı gibi,” diye karşılık verdi kız, neredeyse kibirli bir tavırla.

Luke zihninin uyuştuğunu hissetti. Tam olarak tanıma denemezdi. Ama o adı nerede görmüştü? Mcllvrae? Bir yerlerde gördüğünü ya da duyduğunu biliyordu ama bilginin kendisine ulaşamıyordu.

“Bu kasabada en azından yüz yıldır St. Andrew diye biri yaşamadı,” dedi Luke, doğal bir tavırla. “İç Savaş’tan bu yana. En azından bana söylenen bu.”

“İç Savaş’tan beri yüz yıldan uzun bir zaman geçti,” dedi kız, ters bir tavırla; sedyeye bağlı katil. “Tarihe biraz saygı duy.” Bu, Luke’u hazırlıksız yakalamıştı. Kasabasıyla ilgili bilgisi hakkında burada yaşayan herkes kadar gurur duyardı fakat şimdi burada doğduğunu iddia eden bir kız, onu azarlıyordu. Dahası, anlamsız bir detayla ilgili yalan söylemek kıza bir şey de kazandırmazdı.

Kız dikkatini çekmek için neşteri Luke’a doğru salladı. “Bak. Ben tehlikeli filan değilim. Kaçmama yardım edersen, başka kimseye zarar vermek zorunda kalmayacağım.” Kız onunla sanki mantıksız davranan Luke’muş gibi konuşuyordu. “Sana bir şey göstereyim.”

Sonra, hiç beklenmedik bir şekilde neşteri kendine doğrultarak göğsünü kesti. Sol göğsünden başlayıp, sağ göğsüne kadar göğüs kafesini geçen uzun ve geniş bir kesikti. Yarık beyaz ten üzerinde kıpkırmızı olurken, Luke olduğu yerde donakaldı. Kesikten kan süzülürken, etli kırmızı doku da açılıyordu.

“Ah, Tanrım,” dedi Luke. Bu kızın nesi vardı böyle; deli filan mıydı? Ölmek mi istiyordu? Kasabaya yolu düşen, tedavi edilmemiş bir kaçık mıydı? Luke karmakarışık düşünceleriyle harekete geçerek sedyeye doğru adım attı.

’’Geri çekil!” dedi kız, neşteri yine Luke’a doğru tutarak. ‘’Sadece izle. Bak.”

Kız daha iyi bir görüntü sunmak ister gibi kollarını iki yana açarak göğsünü kabarttı ama Luke gayet iyi görebilmesine rağmen, gördüklerine inanamıyordu. Kesiğin iki tarafı, bir bitkinin birbirine örülen lifleri gibi yaklaşarak ve iç içe geçerek kapanıyordu. Kanama durmuş, kesik iyileşmeye başlamıştı bile. Kız zorlukla nefes alabiliyordu ve yüzü acıdan bembeyaz olmuştu ama neşteri hâlâ tutuyordu.

Luke ayaklarının yere bastığından emin değildi. İmkânsız bir şeyi izliyordu! Ne düşünmesi gerekiyordu? Delirdiğini mi? Doktor odasındaki kanepede uyuyakalarak rüya gördüğünü mü? Gördüğü her neyse, zihni kabullenmeyi reddederek kendini kapıyordu. Hâlâ ayakta mıydı, yoksa yere

mi düşmüştü, bilmiyordu ve nefessizlikten bayılmak üzereydi.

“Bu da ne?” dedi, zorlukla fısıldayarak. Şimdi yine nefes alıyor, göğsü kalkıp iniyor, yüzü kızarıyordu. Kusacakmış gibi hissediyordu.

“Polisi arama. Sana açıklayacağım, yemin ediyorum, sadece kimseye seslenme. Tamam mı?” Luke ayaklarının üzerinde sallanarak kusmamaya çalışırken, acil servisin tuhaf bir şekilde çok sessiz olduğunu fark etti. Judy neredeydi? Şerif yardımcısı neredeydi? Sanki Uyuyan

Güzel’in peri annesi acil servise girmiş ve bir büyü yaparak herkesi uyutmuş gibiydi. Kapının dışı, muayene odası karanlıktı ve ışıklar her gece olduğu gibi loştu. Her zamanki sesler ,uzaktan gelen televizyon sesi, meşrubat makinesinin içinden gelen metalik tıkırtı kesilmişti. Boş koridorlarda çalışan bir buzdolabının sesi bile duyulmuyordu. Sanki sadece Luke, hastası ve hastanenin dışında esen rüzgârın boğuk sesi vardı.

“Neydi bu böyle? Nasıl yaptın?” diye sordu Luke, sesindeki dehşeti gizlemeye çalışarak. Yere düşmemek için arkaya doğru sendeleyerek tabureye dayandı. “Nesin sen?” Bu son soruyla kadın karnına yumruk yemiş gibi oldu. Başını öne eğerken dağınık sarı bukleleri yüzünü örttü. “Bu... işte bu sana söyleyemeyeceğim tek şey. Ne olduğumu artık ben de bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok.”

Bu imkânsızdı. Böyle şeyler olmazdı. Hiçbir açıklaması yoktu; ne yani, kadın bir mutant mıydı? Kendi kendini iyileştiren sentetik maddelerden mi yapılmıştı? Bir tür canavar mıydı?

Ama yine de normal gibi görünüyor, diye düşündü doktor, kalp atışları tekrar hızlanıp nabzı kulaklarında zonklamaya başlarken. Linolyum zemin ayaklarının altında dalgalanıyordu.

“Biz -o ve ben- burayı özlediğimiz için geri döndük. Burada her şeyin farklı olacağını herkesin gitmiş olacağını, biliyorduk ama bir zamanlar sahip olduklarımızı özlüyorduk,” dedi genç kadın, özlemle. Bakışlarını doktorun arkasındaki boşluğa dikmiş, ortaya konuşuyordu.

Bu gece kadını ilk gördüğü anda hissettiği şey -karıncalanma hissi- aralarında gidip geliyordu. Luke bilmek istiyordu. “Pekâlâ,” dedi, zayıf bir sesle. Ellerini dizlerine koydu.

“Bu çılgınca. Ama haydi, devam et. Dinliyorum.” suyun altına dalacakmış gibi derin bir nefes aldı İçin gözlerini kapatıp anlatmaya başladı.

İKİ

Maine Bölgesi, 1809

En başından başlıyorum, çünkü benim için gerçekten mantıklı olan ve sonsuz zamana yayılan yolculuğumda kaybolmasından korktuğum için hafızama kazıdığım kısım bu.

Jonathan St. Andrew’la ilgili ilk net anım, kilisede güneşli bir pazar sabahıydı. Salonun ön tarafındaki aile locasının ucunda oturuyordu. O zamanlar on iki yaşındaydı ve daha şimdiden köydeki diğer erkekler kadar uzun boyluydu. Neredeyse babası ve küçük köyümüzün kurucusu Charles kadar uzundu. Charles bir zamanlar çok başarılı bir milis yüzbaşısıydı - bana söylenen buydu- ama o

dönemde artık orta yaşlıydı ve göbeği kendini belli etmeye başlamıştı.

Jonathan dikkatini ayine vermiyordu ama zaten muhtemelen çok azımız bunu yapıyorduk. Bir pazar ayininin dört saat sürmesi beklenirdi -peder hitabet dersi vermeye kalkışırsa sekiz saate kadar bile uzayabilirdi- ve dolayısıyla kim dürüstçe pederin her kelimesini dikkatle dinlediğini söyleyebilirdi ki? Belki o dik sırada Jonathan'ın yanında oturan Ruth bunu yapabilirdi. Ailesi kuşaklar boyunca Bos Sologlardan oluşmuştu ve ayinin olması gerektiği gibi olmadığına karar verirse, kadının Peder Gilbert'ı haşlayacak kadar din bilgisi vardı.

Sonuçta ruhlar söz konusuydu hiç şüphesiz, ıssızlığın ortasında, medeniyetten bu kadar uzaktaki böyle bir köyde yaşayan ruhların özellikle risk altında olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ancak, Gilbert fanatik değildi ve genellikle ayinini dört saatle sınırlardı, dolayısıyla güzel bir öğle üzerinde serbest kalacağımızı hepimiz bilirdik.

Jonathan'ı izlemek, köyün kızları için iyi bir eğlenceydi ama o muhtemelen bunun farkında değildi, çünkü o Pazar günü aramızdan biri olan Tenebraes Poirier'ı açıkça izlemekten çekinmiyordu. Sinsi kahverengi gözlerini Tenebraes'in güzel yüzüne ve kuğu gibi boynuna dikmiş, on dakika boyunca bakışlarını hiç ayırmamıştı; özellikle de kızın her nefesinde elbisesinin dar kumaşını zorlayan göğüslerine dikmişti. Anlaşılan Tenebraes'in kendinden birkaç yaş büyük Matthew Comstock'la altı yaşından beri sözlü olması onun için fark etmiyordu.

Babamla ve diğer yoksul ailelerle birlikte oturduğumuz yüksek balkondan onu izlerken, bunun aşk olup olmadığını merak etmiştim. O pazar günü sadece babam ve ben vardık; ailenin geri kalanı, kuzeydoğudaki bir Akadiyan koloniden gelen annemin inancına uygun olarak kasabanın diğer tarafındaki Katolik kilisesindeydiler. Yanağımı kolumun ön kısmına dayamış halde, ancak âşık bir kızın yapacağı gibi bakışlarını hiç ayırmadan Jonathan'ı izliyordum. Bir ara Jonathan hastaymış gibi göründü. Zorlukla yutkunarak nihayet bakışlarını Tenebraes'ten ayırırken, Tenebraes kasabanın en gözde gencinin ilgi odağı olduğundan habersiz gibiydi.

Eğer Jonathan ona âşıksa, kasabadaki herkesin gözü önünde kendimi o balkondan aşağı atabilirdim. Çünkü on yaşında birinin netliğiyle, bütün kalbimle Jonathan'a âşık olduğumu ve hayatımın geri kalanını onunla geçiremezsem ölmeyi tercih edeceğimi biliyordum. Törenin sonuna kadar babamla birlikte otururken kalbim yerinden firlayacakmış gibi atıyor, dolmuş gözlerle Jonathan'ı izlerken muhtemelen bu kadar anlamsız bir şeyden dolayı böylesine üzüldüğüm için kendime kızıyordum.

Ayin sona erdiğinde, babam Kieran elimi tutarak beni ortak çayırda komşularımıza katılmak için merdivenden indirdi. Bu, ayin boyunca oturup dinlemenin ödülüydü. Komşularınla sohbet etmek, altı günlük sıkı çalışmadan sonra biraz rahatlamak... Bazıları için bir hafta içinde aileleri dışında biriyle temas kurdukları, en son haberleri ve dedikoduları duyabilecekleri tek zamandı. Komşularımızdan birkaçıyla konuşurken babamın arkasında duruyor, onun bacaklarının arkasından bakarak Jonathan'ın Tenebraes ile birlikte olup olmadığını görmeye çalışıyordum. Jonathan tek başına ailesinin yanında duruyor, taş gibi hiç kıpırdamadan başlarının arkasına bakıyordu. Bir an önce gitmek istediği belliydi ama temmuz ayında kar yağmasını dilese belki şansı daha yüksek olurdu; ayinlerden sonra bu sosyal toplantılar en azından 1 saat sürerdi ve o gün olduğu gibi hava güzelse daha uzun olurdu.

O anda yaptığım şeyi yapacak cesareti nereden buldum acaba? Belki de babamdan uzaklaşmamı sağlayan şey çaresizlik ve Jonathan'ı Tenebraes'e kaptırmamak konusundaki kararlılığımdı. Babamın yokluğumu fark etmediğinden emin olduktan sonra, çayırda sohbet eden yetişkinlerin arasından dolaşarak, babama görünmemek için kadınların geniş eteklerinin arkasına saklanarak, hızlı adımlarla Jonathan'a doğru yürüdüm ve sonunda yanına ulaştım.

‘‘Jonathan. Jonathan St. Andrew,” dedim çatlayan sesimle.

Dönüp bana baktı; o güzel koyu renk gözler ilk kez sadece beni görüyordu ve kalbim duracakmış gibi hissediyordum. ‘’Evet? Ne istiyorsun?”

Ne istiyordum? Şimdi dikkatini çekmiştim ama ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

‘‘Sen Mcllvrae ailesindensin, değil mi?” dedi Jonathan, şüpheyle. “Nevin senin ağabeyin.” Olayı hatırlayınca yanaklarım kızardı. Neden Jonathan’ın yanına gelmeden önce olayı düşünmemiştim ki? Önceki bahar, Nevin bakkal dükkânının önünde Jonathan’a tuzak kurmuş ve yetişkinler onları ayırmadan önce burnunu kanatmıştı. Nevin’in bunu yapmasının nedeni, Jonathan’dan ölesiye nefret etmesiydi ama bildiğim kadarıyla Jonathan’ın bundan haberi bile yoktu. Babam, içinde hiçbir kötülük olmayan, erkek çocukların sık sık giriştiği kavgalardan biri olarak değerlendirilebilecek olay için Charles’tan özür dilemişti. Ama ne benim babam ne de Charles, Nevin’in fırsatını bulsa Jonathan’ı muhtemelen öldüreceğini bilmiyordu.

“Ne istiyorsun? Bu da Nevin’in numaralarından biri mi?”

Gözlerimi kırpıştırdım. “Be... ben... sadece senden bir şey isteyecektim.” Ama yanımızda bu kadar yetişkin varken konuşamıyordum. Jonathan’ın ailesi aralarında küçük bir kızın durduğunu her an fark edebilirlerdi ve şeytan Kieran Mcllvrae’nin en büyük kızının ne yaptığını, Mcllvrae’nin çocuklarının oğullarına karşı gerçekten de tuhaf bir niyet besleyip beslemediğini sorgulayabilirlerdi.

İki elimle, Jonathan’ın elini tuttum. “Benimle gel.” Onu kalabalığın arasından geçirerek boş bir sahanlığa götürürken, asla bilemeyeceğim bir nedenle, o da peşimden geldi. Tuhaf bir şekilde -çünkü Püriten atalarımızdan o kadar da uzak değildik, değil mi?- kimse aralarından geçişimizi fark etmedi, kimse biri erkek, biri kız, birbirine yabancı iki çocuğu durdurmak için bağırmadı. Kimse bize gözcülük etmeye gelmedi.

Serin taş zeminli ve karanlık girintili vestiyere girdik. Şimdi sesler uzaktan geliyor, sadece mırıltılar ve boğuk kahkahalar duyuluyordu. Jonathan şaşkın ve huzursuzdu.

“Eee, bana söylemek istediğin ne?” diye sordu, biraz sinirli bir sesle.

Ona Tenebraes’i sormak istiyordum. Köydeki kızları, hangileriyle ilgilendiğini ve aralarından biriyle sözlü olup olmadığını merak ediyordum. Ama yapamıyordum; bu sorular boğazımda düğümleniyor ve gözlerimi yaşlarla dolduruyordu.

Çaresizlikle öne eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Şaşkın bir halde önce hafifçe geri çekildi ama kendini toparladı ve hiç beklemediğim bir şey yaptı, karşılık verdi.

Dudaklarıyla dudaklarımı kavrayarak ve nefesini ağzıma üfleyerek üzerime eğildi. Bu tutkulu, aç, hırslı öpücüktü ve beklediğimden çok daha fazlasıydı. Ben korkacak zaman bulamadan, dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan beni duvara yapıştırdı ve ceketiyle pantolonunun altındaki kasıklarını bana bastırdı. Boğazından bir inilti yayıldı; bu, başka birinden duyduğum ilk zevk iniltisiydi. Tek kelime etmeden elimi tutup pantolonunun önüne koydu ve yine inlediğini duyarken hafifçe titrediğini hissettim.

Elimi geri çektiğimde sertliğini hâlâ avucumda hissedebiliyordum.

Nefes nefese bir halde kendini kontrol etmeye çalışırken ondan uzaklaştığım için de şaşkındı. “İstediğin bu değil miydi?” diye sordu, endişeli bir tavırla yüzümü inceleyerek. “Beni öptün.”

“Öptüm...” Dudaklarımdan dökülen kelimeleri durduramıyordum. “Ben sadece... Tenebraes’i soracaktım.”

“Tenebraes mi?” Yeleğinin önünü düzelterek geri çekildi. “Tenebraes’e ne olmuş ki? Ne fark…’’ Belki de kilisede izlendiğini anlayarak sustu. Tenebraes Poirier düşüncesini tamamen bir kenara atarak başını iki yana salladı. “Adın ne senin? Hangi Mcllvrae kızısın sen?”

Bunu bilmemesinden dolayı onu suçlayamazdım; üç kız kardeştik. “Lanore,” diye cevap verdim.

“Pek güzel bir isim değil, ha?” dedi, düşüncesizce söylenen her kelimenin o yaşta bir kızı inciteceğini anlamayarak. “Sakıncası yoksa sana Lanny diyeceğim. Şimdi, Lanny, ne kadar yaramaz bir kız olduğunun farkında mısın?” Sesinde bana gerçekten kızgın olmadığını gösteren bir şakacılık vardı. “Bir erkeğe, özellikle de tanımadığın bir erkeğe bu şekilde yaklaşmaman gerektiğini sana kimse öğretmedi mi?”

“Ama seni tanıyorum. Seni herkes tanıyor,” dedim, aniden benim hoppa olduğumu düşünmesinden korkarak. Bütün yerleşim merkezinin dayandığı kereste işinin sahibi olan kasabanın en zengin adamının en büyük oğluydu; elbette ki onun kim olduğunu herkes biliyordu. “Ve... Ve seni sevdiğime inanıyorum. Bir gün karın olmak istiyorum.”

Jonathan bir kaşını kaldırdı. “Adımı bilmen bir şeydir... Ama beni sevdiğini nasıl söyleyebilirsin? Gönlünü bana nasıl kaptırabilirsin? Beni hiç tanımıyorsun bile, Lanny, ama bana ait olduğunu söylüyorsun.” Ceketini tekrar düzeltti. “Biri gelip bizi aramadan, geri dönsek iyi olur. Üstelik bizi birlikte görmemeliler, ne dersin? Önce sen çık.”

Afallamış bir halde öylece durdum. Arzusunun, öpücüğünün ve elimdeki sertliğin etkisiyle öylece kalakalmıştım. Beni yanlış anlamıştı. Kendimi ona vermemiştim. Onun bana ait olduğunu açıklamıştım. “Pekâlâ,” dedim. Sesimdeki hayal kırıklılığını belli etmiş olmalıyım, çünkü Jonathan bana en tatlı gülümsemesiyle baktı.

“Endişelenme, Lanny. Gelecek pazar ayinden sonra yine söz veriyorum. Belki seni tekrar öpüşmeye ikna edebilirim.’’

Jonathan’dan, benim Jonathan’ımdan söz edersem, aşkımdan nasıl bu kadar emin olduğumu daha iyi açıklayabilirim. Charles ve Ruth’un ilk oğullarıydı ve genellikle çocukları ilk yaşlarında tehdit eden tehlikelerden mucizevi şekilde kurtulmuştu. Ailesi bundan o kadar etkilenmişti hemen adını vermişler, ay içinde hemen vaftiz etmişler, ebeveynin daha hayatta kalma şansını kanıtlamamış bir çocuğa yapmaktan çekinecekleri bir şeyi yaparak onu yüceltmişlerdi. Ruth hâlâ yatağında toparlanmaya çalışırken, babası Charles büyük bir parti vermişti; kasabada oturan herkes romlu punç, şekerli çay, erikli kek ve melas kurabiyesi yemeye gelmişti. Akadiyan bir kemancı tutulmuş, kahkahalar ve müzik birbirine karışmıştı. Çocuğun doğumundan kısa bir süre sonra böyle bir şey yaptığı için, Charles şeytana meydan okuyor gibiydi. Gel de oğlumu al bakalım! Gel de sana ne yapacağımı gör!

Daha ilk günlerden itibaren, Jonathan’ın sıra dışı bir çocuk olduğu açıktı. İnanılmayacak kadar zeki, inanılmayacak kadar güçlü, inanılmayacak kadar sağlıklı ve hepsinden öte, inanılmayacak kadar güzel bir çocuktu. Kadınlar huşu içinde beşiğin yanında oturur, onu kucaklarına almak ve bu muhteşem yaratık kendilerininmiş gibi davranmak için sıraya girerdi. Kereste işinde St. Andrew’un yanında çalışan en kaba saba baltacıya kadar erkekler bile bebeğe yaklaştıklarında beklenmedik bir şekilde duygulanırdı.

Jonathan büyürken doğal kişiliği de kendini belli etmeye başladı; daha yeni yürümeye başladığında bile bir lider olarak, babasının kasabanın kuruluşu sırasında diğer babalara yaptığı gibi çocukları etrafına toplardı. Çocuklar onu dinler, gelişmemiş bilinçleri onlara aksini söylediği zamanlarda bile talimatlarına itaat ederdi. Onları cüretkâr maceralara sürükler, zaman zaman kötü

şakalar yaptırır ve hatta küçük hırsızlıklara teşvik ederdi. Kasabanın seçkin çocuklarını eğitmek için zengin aileler tarafından tutulmuş olan öğretmen Titus Abercrombie, ebeveynlerine Jonathan'ın zeki bir çocuk olduğunu, bunun daha erken yaştan itibaren belli olduğunu ama yeteneğini tuhaf bir şekilde kullandığını, tamamen gerçek dışı bir hikâye uydurmak varken asla basit cevaplar vermediğini söylemişti.

Charles bunun hayal gücü olduğunu söyleyerek oğlunu korumuş, çocuğun basmakalıp cevaplarla kendini sınırlamasına hiç gerek olmadığını öne sürmüştü; öğretmenin dehayı takdir edememesine de gizliden gizliye öfkelenmişti. Ruth daha ara bulucu davranmıştı; kişinin alçakgönüllülükten uzak bir şekilde dikkati üzerine çekme çabasının kontrol edilmesi gerektiğine inanarak, öğretmene uyarısı için teşekkür etmişti. Öğretmen kapıdan çıktığında Charles burnundan soluyordu. O lanet olasıca Püriten öğretmene oğlumuzu bastırmaya çalıştığı için nasıl teşekkür edersin? Onu sakinleştirmiş, öğretmen bütün gün çocuklarıyla birlikte olduğu için onun yargılarına güvenmeleri gerektiğini öğrenmişti.

Jonathan on iki yaşına geldiğinde, doğaüstü bir yönü olduğunu inkâr etmenin anlamsızlığı açıkça anlaşılmıştı. Bu sadece fiziksel güzelliğiyle ilgili değildi. On kişiye St. Andreuw'un en büyük oğlunda neyi çekici bulduklarını sorsanız, farklı cevap verirlerdi.

Jonathan mükemmeldi. Bir mucizeydi. Bu, o dönemde kişi için söylenemezdi, çünkü insanların çok çeşitli nedenlerle vücutlarının bozulduğu bir çağdı; kazalar, çiçek hastalığı, ocakta yanmak, beslenme yetersizliği, otuz yaşında İşsiz kalmak, kırılan bir kemiğin kötü kaynaması, hijyen yersizliğinden kabuklu yaralar ve özellikle yaşadığımız bölgede, donma yüzünden kaybedilen uzuvlar. Ama Jonathan'ın görüntüsünde hiçbir bozukluk yoktu. Uzun boylu, geniş omuzlu, dik vücutluydu ve arazisindeki ağaçlar kadar görkemliydi. Teni krema gibi pürüzsüzdü. Kuzgun kanatları gibi parlak simsiyah ve düz saçları, dipsiz gibi görünen koyu renk gözleri vardı. Bütün bu özelliklerin ötesinde, sadece ona bakmak bile çok zevkliydi.

Beni Jonathan'a çeken şey bu muydu? Sadece güzellik mi? Bunun için özür dilemeyeceğim; sonuçta, eğer Yunan şairlerinin dediği doğruysa, en büyük savaşlar güzellik uğruna başlamış. Güzelliğin çağrısına neden en kurnaz Yunan krallarından daha dirençli olayım ki? Böyle bir güzelliğe bakmak, ona sahip olma isteğidir ve her koleksiyoncuyu yönlendiren dürtüdür. Bu konuda yalnız olduğum da söylenemez. Jonathan'ı tanıyan neredeyse herkes ona sahip olmak istiyordu. Bu onun ve onu seven herkesin lanetiydi. Ama aynı zamanda da güneşe âşık olmak gibiydi. Yakınında olmak harika ve nefes kesiciydi ama hepsini kendine saklamak imkânsızdı. Onu sevmek de, sevmemek de umutsuzdu.

Bu da bir lanet değilse, başka nedir, bilmiyorum.

ÜÇ

Çocukluğumuzda, bu şekilde aramızda -Jonathan ve benim- bir arkadaşlık oluşmuştu. Pazar günleri ayinlerden sonra, düğünler ve hatta cenazeler gibi sosyal toplantılarda bir araya geliyor, yas tutanların yanında fısıldaşıyor, bazen insanların ne düşüneceğine aldırmadan sadece birbirimizle

ilgilenebilmek için ormana gidiyorduk. Bazıları onaylanmayan bir tavırla başlarını iki yana sallıyor, hiç şüphesiz dedikodular da oluyordu ama ailelerimiz arkadaşlığımızı engellemek için hiçbir şey yapmıyordu; en azından, yaptılarsa bile benim haberim yoktu.

İşte bu dönemde, yavaş yavaş, Jonathan'ın aslında sandığımdan çok daha yalnız bir çocuk olduğunu anlamaya başladım. Diğer erkek çocuklar onunla pek arkadaşlık etmek istemiyordu. Bir sosyal ortamda bir grup çocuk yaklaştığında, Jonathan sık sık onlardan uzak durmaya çalışıyordu. Bir defasında, bir kilise toplantısında kendi yaşlarında bir grup çocuğun bize yaklaştığını gördüğünde Jonathan beni başka tarafa sürükledi. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemedim ve birkaç dakika gergin bir şekilde düşündükten sonra sormaya karar verdim.

"Neden hep böyle uzaklaşıyorsun?" diye sordum. "Yoksa benimle birlikte görülmekten mi utanıyorsun?"

Alaycı bir ses çıkardı. "Aptal olma, Lanny. Beni herkes seninle birlikteyken görüyor zaten. Herkes birlikte yürüdüğümüzü görüyor."

Bu doğruydu ve rahatlatıcıydı. Ama merakımı gidememiştim. "O zaman sen mi onlardan, o çocuklardan hoşlanmıyorsun?" Bu bir sonraki en mantıklı düşünceydi ama söz konusu çocuklarla ilgili kötü sözler de duymamıştım hiç. "Onlardan hoşlanmıyor değilim," dedi, sert bir tavırla. "O halde neden..."

Sözümü kesti. "Neden beni sorguluyorsun? İnan bana, erkek çocukların arasında işler farklıdır, Lanny, hepsi bu." Daha hızlı yürümeye başladığında sanırım niyeti beni ekmek filan değildi ama ona yetişebilmek için eteğimi kaldırmak zorunda kalmıştım. Neden bahsettiğini pek anlamamıştım; erkek çocuklar arasında farklı olan neydi acaba? Aslında görebildiğim kadarıyla her şey farklıydı. Aileleri öğretmen parasını ödeyecek kadar zengin değilse, erkek çocukların okula gitmesine izin veriliyordu; oysa kızlar anneleriyle birlikte ev işi yaparken, dikiş dikerken, yemek pişirirken veya İncil okurken okula gidecek zaman bulamıyorlardı. Erkek çocuklar eğlenmek için birbirleriyle itişip kakışabilir, uzun eteklerin sınırlaması olmadan koşarak ebelemece oynayabilir, ata binebilirdi. Doğru, zor işler yapıyorlar ve bir sürü şeyde ustalaşmaları gerekiyordu -Jonathan bana bir defasında babasının kendisine buz deposunun temelini onarttığını, bu yüzden duvarcılık konusunda bir şeyler bildiğini açıklamıştı- ama bir erkek çocuğun hayatı, en azından benim gözümde, çok daha özgürdü. Ve şimdi Jonathan bundan şikâyet ediyordu.

"Keşke ben de erkek olsaydım," diye mırıldandım, ona yetişmeye çalışırken nefes nefese kalmış bir halde.

"Hayır, bunu istemezsin," dedi, omzunun üzerinden. "Anlamıyorum... "

Olduğu yerde hızla bana döndü. "Ya ağabeyin Nevin'e ne dersin? Benden pek hoşlanmıyor, değil mi?" Afallayarak durdum. Hayır, Nevin ondan hoşlanmıyordu ve bildiğim kadarıyla hiçbir zaman da hoşlanmamıştı. Yıllar önce Jonathan'la bir kez kavga etmişti; eve döndüğünde üstü başı toz toprak kaplıydı ve yüzünde kurumuş kan vardı. Babam onunla sessizce gurur duymuştu ama kavgayla ilgili hiçbir açıklama yapılmamıştı; en azından ben bir şey duymamıştım.

"Sence ağabeyin benden neden nefret ediyor?" diye sordu. "Bilmiyorum."

"Ona bunun için hiçbir neden vermedim ama yine de benden nefret ediyor," dedi Jonathan, kırgınlığını sesine yansıtmamaya çalışarak. "Bütün erkekler böyle. Hepsi benden nefret ediyor. Hatta bazı yetişkinler bile. Bunu biliyorum, hissedebiliyorum. Bu yüzden onlardan uzak duruyorum, Lanny." Bütün bunları bana açıklamak zorunda kaldığı için yorgun bir şekilde derin bir nefes aldı. "İşte, artık

biliyorsun," dedi ve beni arkasında şaşkın gözlerle bırakarak uzaklaştı.

Söylediklerini bütün hafta düşündüm. Nevin'e neden Jonathan'dan bu kadar nefret ettiğini sorabilirdim ama bunu yapmak, aramızdaki eski bir tartışmayı tekrar başlatmak olurdu. Elbette ki Jonathan'la arkadaşlık etmeme dayanamıyordu. Nedenlerini de -Nevin'ın itiraf ettiklerini- gayet iyi biliyordum. Ağabeyim, Jonathan'ın kibirli olduğunu, zenginliğiyle diğer çocuklara üstünlük tasladığını, özel muamele beklediğini ve bunu da aldığını düşünüyordu. Bunların hiçbirinin, sonuncusu dışında, doğru olmadığını biliyordum, çünkü Jonathan'ı ailesi dışındaki herkesten -hatta belki ailesindekilerden- daha iyi tanıyordum ama başkaları ona özel davranıyorsa, bu Jonathan'ın suçu olamazdı. Ayrıca, Nevin itiraf etmek istemese de, Jonathan'dan güzel olduğu, kasabadaki bütün kadın ve kızların ilgisini çektiği için nefret ettiğini biliyordum. Nevin'm nefret dolu gözlerine baktığımda, Jonathan'ın güzelliğini bozmak, yakışıklı yüzünde bir iz bırakmak ve kasabanın gözde çocuğunun sıradan, daha çirkin çocuklardan biri tarafından alaşağı edilebileceğini herkese göstermek istediğini görebiliyordum.

Nevin, kendi tarzında Tanrı'ya meydan okumak, Tanrı'nın kasıtlı olarak yaptığı bir haksızlığı -onu Jonathan'ın gölgesinde yaşamak zorunda bırakmak- düzeltmek istiyordu.

Jonathan kilise pikniğinde benden bu yüzden hızla uzaklaşmıştı, çünkü utancını benimle paylaşmak zorunda kalmıştı ve belki de sırrını öğrendiğimde, onu terk edeceğimden korkmuştu. Çocukluğumuzda korkularımıza nasıl da sıkı sıkıya bağlı oluyoruz! Sanki dünyada veya cennette beni Jonathan'ı sevmekten vazgeçirebilecek bir güç varmış gibi. Beni başkalarının etkisine böylesine kolayca girecek kadar zayıf ruhlu ya budala mı sanıyordu? Ertesi pazar, çayırlığın uç tarafında yürürken yanına gidip koluna girdiğimde bunu Jonathan'a da söyledim. "Ağabeyim aptalın teki," dedim sadece ve tek kelime daha konuşmadan birlikte yürümeye devam ettik.

Sohbetimiz sırasında söylediklerim arasında vazgeçmediğim tek düşüncem, erkek olmayı tercih edeceğimdi. Buna hâlâ inanıyordum. Erkek çocukların özgürlüğünü, yaşamları üzerinde biz kızlardan daha fazla kontrol sahibi olabilmelerini kıskanıyordum. Örneğin, Nevin çiftliği babamdan devralacaktı ama bu onun tercihiydi. Sığır yetiştirmeye istekli ya da meraklı olmasaydı, bir demircinin yanına çırak olarak verilebilir veya St. Andrew için keresteci olarak çalışabilirdi; sınırlı olsa bile seçenekleri vardı. Bir kadın olarak benim seçeneklerim daha da azdı. Evlenip kendi ailemi kuracak, evde kalıp büyüklerime yardım edecek veya başka birinin evinde hizmetçilik yapacaktım. Nevin çiftliği herhangi bir nedenle reddederse, ailem çiftliği kızlarından birinin kocasına devrederdi ama bu da yine o damadın tercihlerine bağlıydı. İyi bir koca, karısının isteklerini dikkate alırdı ama bunu hepsi yapmıyordu.

Diğer bir nedeni -bence daha da önemlisi- bir erkek olsaydım, Jonathan'ın arkadaşı olmak da çok daha kolay olurdu. Kız olmasam birlikte yapabileceğimiz şeyler! Birlikte ata binebilir, yanımızda gözetmenler olmadan maceralara atılabilirdik. Kimse dikkatle bakmadan veya yorum yapacak bir şey görmeden saatlerce birlikte zaman geçirebilirdik. Arkadaşlığımız son derece sıradan olacağı için, hiçbir inceleme gerektirmez ve böylece kendiliğinden devam edip ilerleyebilirdi.

Buna ek olarak, Jonathan'la aynı cinsiyeti paylaşsaydım, onu başka bir kızla birlikte gördüğüm her seferde kıskançlık krizlerine de girmezdim. Oysa şimdi içimdeki bu acı verici kıpırtıları bir kenara atmaya çalışıyor, kendime Jonathan'la ilişkimin farklı olduğunu söylüyordum. Bu aptal kızlar gelip geçiciydi ama ben Jonathan'ın arkadaşıydım. Benimle sırlarını paylaşıyor, bana güveniyordu.

Ancak, Jonathan her geçen yıl değişiyordu. Savunmasını indirdiğinde, daha önce görmediğim (veya fark etmediğim) yönlerini görüyordum. Özellikle hiçbir kadının kendisini izlemediğini düşünüyorsa,

kaba davranabiliyordu. Babasının emrinde çalışan oduncuların davranışlarından bazılarını sergileyebiliyor, cinsiyetler arasındaki her türlü yakınlığı yaşamış gibi kadınlar hakkında kaba saba konuşabiliyordu. Belki de, on altı yaşında bir genç olarak gerçekten yaşamıştı. Belki de bunlar benimle paylaşamadığı sırlarıydı.

Bu, erkek olmayı dilememin daha da önemli bir nedeniydi; o zaman belli bir yaşa ulaştıklarında erkekler ve kızlar arasında açılan kaçınılmaz uçurumu asla yaşamak zorunda kalmazdım. Yakınlığımız devam ederdi ve Jonathan'la hep aynı şekilde arkadaş kalırdık. Bütün hayatlarımızı o küçük köyün sınırları içinde geçirirdik; o zaman yaşadığım bu sıkıntıya girmez, ikimizi de hedef alan bu korkunç sorunla karşılaşmazdım. Şimdi tarihte iki önemsiz anı olarak kalırdık; ömrümüz biter, kemiklerimiz köy mezarlığında toprağa karışırdı. Hayatlarımız çok küçük ama dolu, tatmin edici ve tam olurdu. Bu bana yeterdi.

Ama bir kızdım ve bütün dileklerime rağmen bunu değiştirmek mümkün değildi. Beni kızlıktan kadınlığa geçişin gizemi bekliyordu. Ve bu, bir sihir numarasıymış gibi nasıl olacaktı? Elbette ki annem Theresa bana rehberlik edebilirdi ama izleyebileceğim sadece annemin örneği varsa, tıpkı annem gibi olacağımı düşünmek de kaçınılmazdı. Ama o bana göre fazla sessiz ve ciddiydi; bense hayatımın onunki gibi olmasını istemiyordum. Daha fazlasını istiyordum. Örneğin, Jonathan'la evlenmek istiyordum ve annemin bana Jonathan'ın eş olarak seçeceği türden bir kadın olmak için ne yapabileceğimi gösteremeyeceği açıktı.

Görünüşe bakılırsa her kadının bilmesine izin verilmeyen sırlar vardı. Neyse ki kasabada bu tür sırları bildiğine inandığım bir kadın vardı. Sadece onu bu sırları benimle paylaşmaya ikna etmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Çok sık kullanılan bir patikada, demircinin dükkânının gölgesinde gizlenmiş küçük bir kulübe vardı. Fark etseniz bile, demirci dükkânının bir müştemilatı, bir alet kulübesi veya demir deposu olduğunu düşünebilirdiniz. Birinin yaşadığı bir ev olabileceği aklınıza bile gelmezdi. Ev olamayacak kadar minik ve köhneydi. Oraya ancak tek kişi sığabilirdi ve dolayısıyla da ev olamazdı.

Ev olamamasının nedeni, o zaman on dokuzuncu yüzyılın başında bile tek başına yaşamaya karşı geleneksel kuralın hâlâ savunuluyor olmasıydı. Bu kuralın hâlâ hüküm sürmesinin nedeni Püriten soyumuz değildi çünkü Püriten' dik, bu iyice anlaşılsın; kasabanın kurucuları Massachusetts bölgelerinde büyümüştü ve dinle devlet yönetiminin iç içe olmasına alışkındılar. Hayır, Maine eyaleti olacak bu kuzey topraklarında, böylesine zor bir ortamda yaşamanın gerektirdiği çok çeşitli işleri tek kişi yapamazdı. Yalnız yaşamaya karşı çıkılmasının öncelikli nedeni, zorunluluktu. St. Andrews halkı Püriten yöntemlerle yaşıyordu. Püriten bir kasabada, kimsenin tek başına yaşamasına izin verilemezdi, çünkü o yalnızlığında yoldan çıkabilirdi. Kanunsuz veya ahlaksız şeyler yapabilirdi. Yalnız yaşamaya karşı kuralın desteklenmesi, kişinin komşularını da denetlemesini gerektiriyordu. Kasabanın vatandaşları, biraz daha bağımsızdılar ve mahremiyetlerini biraz daha sert koruyorlardı.

Minik ev terk edilmiş gibi görünmüyordu ve asla bakımsız kalmıyordu; patika da zamanla daha fazla aşmıyordu. Kulübe izlenirse, gerçekte orada birinin yaşadığı er ya da geç anlaşılırdı. Evden doğurganlık yıllarını geride bırakmış, yaşlanmış ama hâlâ güzel bir kadın çıkmıştı. Patikadan caddeye nadiren iniyordu ve gündüz caddeye indiği birkaç seferde, kasabalılar ondan bir hayli uzak duruyordu. Erkekler onunla göz göze gelmemeye dikkat ediyor, kadınlar yanından geçerken uzun eteklerini topluyordu. Bazıları ona açıkça düşmanca bakıyordu. Gündüzleri neden pek fazla dışarı çıkmadığı böylece anlaşılıyordu.

Ama geceler farklı bir hikâyeydi. Karanlıkta sürekli ziyaretçileri oluyordu. Erkekler, genellikle tek

tek, çok ender çift oluyorlardı, patikayı tırmanarak eski kapıyı kibarca vuruyordu. Kimse cevap vermezse, ziyaretçi sırtını kapıya dönerek basamaklara oturuyordu. İçeriden gelen sesleri duymuyormuş gibi yapıyor, elinden geldiğince sabırlı bir şekilde bekliyordu. Sonunda kulübeden gelen sesler azalıp geride sadece mırıltılı sohbetler, sonunda da sessizlik kalıyordu ve bir dakika sonra ön kapı bekleyen ziyaretçiye açılıyordu. Varlığını bilenler, kadından Magdalena adıyla söz ediyordu. Bu, yedi yıl önce kasabaya geldiğinde açıkladığı ismiydi. Tuhaf ismi o dönemde kimse sorgulamamıştı. Fransız Kanada bölgesinden küçük bir yolcu grubuyla gelmişti. Grup yoluna devam etmiş, kadın kasabada kalmıştı. Dul olduğunu ve yolcuların birlikte daha ılık güney iklimine yolculuk yapma teklifini kabul ettiğini söylemişti. Ama St. Andrews kasabalılarını memnun eden bir şekilde kasabayı çok sevdiğini, kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissettiğini ve izin verilirse kalacağını açıklamıştı.

İzin vermek! Kadınlar sınırda ender görülürdü; doğum sırasında ölümler ve aile içi trajediler birçok eşi ve anneyi öldürmüş, geride evleri en temel unsurundan yoksun, kanadı kırılmış birer kuş gibi bırakmıştı. Ancak, genç olmamasına rağmen Magdalena o kadar güzeldi ki, kadınlardan hiçbiri onun evlerine taşınmalarına izin vermemişti. Demirci eski alet kulübesini düzgün bir kulübeye dönüştürmeyi teklif ettiğinde, bir çözüm bulunduğu düşünülmüştü. Kasabanın iyi yürekli kadınları Magdalena'nın yerleşmesine yardım etmiş, fazla eşyalarını ona getirmişlerdi. Dengesiz bir tabure, fazladan bir parça çay, eski bir battaniye. Kocalar yakacak odun toplamaya gönderilmişti. Hayatını kazanmak için ne yapabileceği konuşulmuştu. Terzilik? Örgü örmek? Yün eğirmek? Eğer şifacılıkta ve hasta bakıcılıkta bilgisi varsa ebe olabilirdi. Böyle zorlu bir sınır kasabasında her türlü yeteneğe ihtiyaç vardı. Yapması gereken tek şey, nasıl bir katkıda bulunabileceğini söylemekti.

Zaman içinde bu da anlaşıldı. Kendisi tek kelime etmemişti. Sorulduğunda, sadece gülümsemiş ve çekingen bir tavırla başını eğmişti. "Ben mi? Ne tür becerilerim mi var? Kocam bana porselen bir bebek gibi davranırdı. Zavallı, hiçbir becerisi olmayan bir dul, dünyada yolunu nasıl çizebilir?" İyi yürekli kadınlar şaşkın bir şekilde, başlarını iki yana sallayarak, Tanrı'nın bütün çocuklarının, bu köhne ve ıssız kasabada sınırsız bir yardımseverlik bulduğunu sanan bu masum kadın da dahil olmak üzere, rızkını vereceği dışında ne söyleyeceklerini bilemeyerek uzaklaşmışlardı.

Ancak, kadının yardıma ihtiyacı olmadığı anlaşılmıştı. Gizemli bir şekilde, ihtiyaçları kapısının önünde beliriyordu.

Bir kalıp tereyağı, bir çuval patates, bir testi süt. Arka kapıda odunlar yığılıyordu. Ve para; kasabada gerçek parası olup bakkalda malzeme aldığı zaman parasını sayarak veren tek kişiydi. Üstelik ilginç şeyler satın alıyordu: Şişeler dolusu cin ve tütün. Bütün gece uyanık kalıp -komşuları, onun kulübesinin tek penceresinden, geç saate kadar yanan lamba fark etmişlerdi- cin ve tütün mü içiyordu?

Sonunda onu ele verenler, bir yıl süreyle Charles St. Andrews için çalışan ve eşlerinden çok uzakta yaşayan oduncular oldu. Böyle adamlar yeterince umutsuz olduklarında rüzgâr doğru estiğinde bile; Magdalena gibi kadınların kokusunu komşu kasabadan, bir vadinin karşı ucundan alabilirlerdi. Güneş battığında bu adamlar sırayla Magdalena'nın kapısını çalmaya başlamışlardı. Oduncular tek müşterileri değildi; sonuçta yiyeceklerle değil, gerçek parayla ödeme yanaşanlar onlardı. Ama oduncuların sayesinde ünü yağmur oluğundan dökülen kirli su gibi kasabaya yayılmış, aile kadınları büyük bir öfkeye kapılmışlardı. Magdalena yine bir şey söylememişti. Eşlerden biri yüzüne karşı hakaretler yağdırdığında bile.

Ev kadınları ve rahip, Magdalena'yı kasabadan attırmak için bir hareket başlattılar. Onun

varlığının St. Andrews'un günahkâr bir yer olduğunun ilk işareti olduğunu öne sürdüler ve bunun kaçmaya çalıştıkları türden şeyler olduğunu hatırlattılar. Peder Gilbert, açıkça şikâyet konusu olan oduncuların işvereni olduğu için Charles'a gitti.

Charles, pederin ricasına anlayışlı yaklaşmasına rağmen, Magdalena'nın hizmetlerinde kasabalıların gözden kaçırdığı olumlu bir yön olduğuna işaret etti. Oduncular doğal dürtüleriyle hareket ediyorlardı -peder bunu onaylamasa da kabul etmek zorunda kalmıştı- çünkü yasal eşlerinden kilometrelerce uzaktaydılar. Magdalena'nın hizmetleri olmasa, oduncular ne yapardı? Onun varlığı, kasabayı gerçekte eşler ve kızlar için daha güvenli kılıyordu.

Böylece fahişeyle, kasabanın erdemli kadınları arasında huzursuz bir ateşkes oluştu ve yedi yıl boyunca da devam etti. Hastalık ve sıkıntı dönemlerinde, hoşlarına gitsin ya da gitmesin, Magdalena da üzerine düşeni yapıyordu. Hastalarla ve ölüm döşeğinde olanlarla ilgileniyor, muhtaç durumdaki yolcuların karınlarını doyuruyor, kiliseye girdiğini görecek kimse olmadığında kilisenin bağış kutusuna para atıyordu. Kasabanın kadınlarıyla iletişim kurmaya çalışmıyordu, dolayısıyla, hemcinsi bir arkadaşın varlığını özlediğini düşünmek pek yersiz olmazdı. Ama kim o patikayı tırmanıp boyasız kapıyı vuracak ve kasabanın en kötü ünlü kadınıyla arkadaş olacak kadar cesur olabilirdi ki?

Benim onunla hiçbir şekilde karşılaşmamam gerekirdi. Annem yargılayıcı bir kadın değildi ama öyle bir dönemde ve yerde orta nokta yoktu. Annem gibi kadınlar fahişelerle arkadaşlık etmezdi; kızları da öyle. Oysa ben buna kalkışmıştım.

Bir pazar günü uzun bir vaaz sırasında oldu. Bir bahaneyle kiliseden çıktım. Ancak, balkona ve babamın yanına dönmek yerine, yaz başlarındaki sıcak bir günde dışarı yürüdüm.

Tinky Talbot'ın ahırındaki yeni domuz yavrularına gittim; meraklı burunlarını okşayıp hafif homurtularını dinledim.

Sonra patikaya bir bakış attım. O gizemli eve ilk kez o kadar aklaşıyordum. Magdalena'yla ilgili gerçek detayları hiçbir çocuk bilmiyordu. Sadece annelerimizin bu ilginç kadından uzak durduğunu görüyorduk. Daha küçük çocuklar bir cadı veya başka bir doğaüstü varlık olduğuna inanıyordu. Alaycı bağırışlarını, arada bir ona doğru avuç avuç taşı atışlarını hatırlıyordum. Ama ben bunu asla yapmıyordum; onda merak uyandırıcı şeyler olduğunu bildiğim bir yaştayken bile.

Patikaya baktığımda, Magdalena'nın küçük verandada sandalyede oturduğunu ve dişlerinin arasında uzun, kararmış bir pipo tuttuğunu gördüm. Saçlarını omuzlarından aşağı salmış ve ince bir yorgana sarınmış halde o da güneşin tadını çıkarıyordu. Yorganın örtmediği yerleri zarif ve inceydi boynunun etrafındaki kuş gibi kemikleri ve köprücükkemiği, ince teninin altından neredeyse görünüyordu. Yüzünde pudra yoktu; sadece gözlerinin ucuna is sürünmüş, dudaklarında belli belirsiz bir leke kalmıştı.

Kasabadaki diğer kadınların hiçbirine benzemiyordu. Bunu tutumuna bakarak bile söylemek mümkündü. Güneşte tek başına oturuyor, tembellik ettiği için de utanmıyordu. Bir yandan korkmama rağmen, hemen ona çekim duymuştum. Yaramazca bir havası vardı. Ayinlere asla katılmazdı zaten; şimdi kasabadaki herkes kilisedeyken, kendisi burada güneşin tadını çıkarıyordu.

Elini güneşe karşı siper etmek için gözlerinin üzerine kaldırdı. "Selam, kim var orada?"

O anda karar vermiştim. Koşarak kiliseye geri dönebilirdim ama bunun yerine ona doğru birkaç çekingen adım attım. "Beni tanımıyorsunuz, Hanımefendi. Adım Lanore Mcllvrae."

"Mcllvrae." Bu ismi söylerken düşündü, bilmediğine karar verdi ve bu da, babamın müşterileri arasında olmadığını gösteriyordu. "Hayır, hayatım, seninle tanışma zevkine nail olduğumu

sanmıyorum.” Ben reverans yaparken o gülümsedi.

“Adım Magdalena ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun, değil mi? Bana kısaca Magda diyebilirsin.” Yakından bakılınca gerçekten çok güzel bir kadındı. Yorganı düzeltmek için kalktığında, hâlâ geceliğiyle olduğunu gördüm; göğsü ince bir pembe kurdeleyle süslenmiş, hafif ve neredeyse şeffaf bir kumaştı. Bizimki gibi pratik bir evde, annemin Magda’nın geceliği kadar kadınsı hiçbir giysisi yoktu. Güzelliği ve giysisi karşısında afallamıştım; ilk kez başka birine bu kadar gıpta ediyordum.

Geceliğine baktığımı görünce bilgece gülümsedi. “Bir dakika bekle,” dedi ve içeri girdi. Dışarı çıktığında, bana pembe kadifeden bir kurdele uzattı. Bana sunduğu muhteşem bir hâzineydi; fabrikasyon ürünler kasabamızda çok ender bulunurdu ve kurdele gibi süs eşyaları daha da nadirdi. Bu, hayatım boyunca dokunduğum en yumuşak kumaştı. Kurdeleyi tavşan yavrusuymuş gibi nazikçe tuttum.

‘’Böyle bir hediyeyi kabul edemem,” dedim, kabul edebilmeyi dilediğimi belli eden bir tavırla.

“Saçmalama,” dedi, gülerek. “Bu sadece bir elbisenin parçası. Ne işime yarar ki?” diye yalan söyledi. Kurdeleyi okşayışımı zevkle izledi. “Sende kalsın. Israr ediyorum.” “Ama ailem nereden aldığımı sorar...”

“Bulduğunu söyleyebilirsin,” dedi, bunu yapamayacağımı ikimiz de bilmemize rağmen. Pek olası bir hikâye değildi. Kasabada böyle bir süs eşyasına para ayırabilecek kadar zengin çok az kişi vardı. Eğer almayı kabul edersem, ailemden gizlemem gerekecekti ve bu da onlara gizlice ilk karşı gelişim olacaktı. Genç bir kız için hiç de önemsiz bir adım değildi. Başlı başına bir günah sayılırdı. Ancak, kurdeleyi Magda’ya geri de veremiyordum.

Kurdeleyi yumruğumla sardığımda memnun oldu ve sevecen bir tavırla gülümsedi. Bana önemli ve ailemden alamayacağım bir ders vermişti ama o dersin ne olduğunu henüz bilmiyordum.

“Çok cömertsiniz, Bayan Magda,” dedim, yine reverans yaparak. “Kiliseye dönmeliyim, yoksa babam bana bir şey olduğunu düşünüp endişelenebilir.”

Başını dikleştirerek tepeden bir tavırla kiliseye doğru baktı. “Ah, çok haklısın. Aileni endişelendirmemelisin. Umarım beni yine ziyaret edersin, Bayan Mcllvrae.”

“Edeceğim. Söz veriyorum.”

“Güzel. O halde koş.” Çamurlardan uzak durmak için eteğimi kaldırıp, patikadan koşarak indim. Köşeyi dönmeden önce omzumun üzerinden kulübeye baktım ve Magda’nın sandalyesine oturmuş olduğunu, ormana bakarak keyifle sallandığını gördüm.

Çocuklar pek gizli hareket edemezler. Gelecek pazar ayinden sıvışıp tekrar Magda’yı görmeye gitmek için sabırsızlanıyordum. Kurdeleyi iç eteğimin cebine saklamıştım, arada bir elimi cebime sokup kadifeyi gizlice okşuyordum. Bu bana Magda’yı ve ona olan hayranlığımı hatırlatıyordu. Anneme ve kasabanın diğer kadınlarına hiç benzememesi bile, ona hayranlık duymam için yeterli bir nedendi.

Onunla ilgili hayranlık uyandırıcı bulduğum ama pek anlamadığım diğer bir şey ise bir kocasının olmamasıydı. Kasabada erkeği olmayan bir ev yoktu ve evin reisi erkekti. Kadının maddi imkânları kocasınınkinden iyi olsa bile -çocuklarından biriyle birlikte yaşayan yaşlıca bir dul hanım gibi, örneğin- ailenin reisi oğlu olurdu. Kasabada kendi adına konuşan tek kadın Magda’ydı ama görebildiğim kadarıyla, bunu pek de yapmıyordu. Kasaba toplantılarına gidiyor muydu? Sanmıyordum. Yine de kendi imkânlarıyla yaşıyordu ve en azından benim cahil zihnime göre bu

konuda başarılı görünüyordu. Bu da gerçekten çok hayranlık verici bir şeydi.

Böylece ertesi pazar yine bir bahaneyle ayinden çıkarak (ama bu kez babam sert gözlerle baktı) Magda'nın kulübesine koştum. Magda oradaydı, bu kez verandada ayakta duruyordu.

Doğal ve rahat tavrı değişmişti. Güzel çizgili bir eflatun rengi -sıra dışı bir renkti- yün örgü bir hırka giymişti. Sanki beni etkileme niyetiyle giyinmiş gibi görünüyordu. Bu bana onur vermişti. ''İyi günler, Bayan Magda," dedim, nefes nefese kalmış de ona doğru koşarken.

''Eh, sana da iyi Şabatlar, Bayan Mallvrae." (Şabat Günü: Musevilerce cumartesileri, Hıristiyanlarca pazarları uygulanan kutsal dinlenme günü) Yeşil gözleri parladı. Biraz sohbet ettik. Ailemi sordu; çiftliğimizin yönünü işaret ettim. Tam kiliseye dönme zamanımın geldiğini düşünürken, utangaç bir tavırla konuştu. "Evimi görmen için seni içeri davet edecektim ama sanırım ailen bunu onaylamaz. Kim olduğum düşünülürse bu pek uygun olmaz." Kulübesinin içini merak ettiğimi anlamış olmalıydı, kendi evi, kendi özgürlük alanı vardı! Kiliseye, beni bekleyen babamın yanına dönmem gerektiğini biliyordum. Ama bunu nasıl geri çevirebilirdim ki? "Sadece bir dakikam var," dedim, onun peşinden basamakları tırmanıp kapıdan girerken.

Evi bana bir mücevher kutusunun içini hatırlatmıştı ama aslında muhtemelen sadece derme çatma bir yerdi. Yine de, bir kadın tarafından düzenlendiği açıkça anlaşılan ve kasabada bir benzeri daha olmayan bir yerdi. Minik odaya sarı ve kırmızı renkli güzel işlenmiş bir yorganın örttüğü bir yatak hâkimdi. Önceki hafta üzerine örttüğü yorgan bu değildi. Tek pencerenin pervazına sıralanmış cam şişeler, yere yeşil ve kahverengi ışıklarını yansıtıyordu. Birkaç parça takı, minik pembe gül desenleriyle süslenmiş porselen bir kâsenin içinde duruyordu. Magda'nın giysileri arka kapının yanındaki kancalara asılmıştı ve çeşitli renklerde etekler, iç etekler ve kuşaklar vardı. Çok zarif iki kadın çizmesi kapının yanına konmuştu. Beni hayal kırıklığına uğratan bir şekilde, oda çok sıkışıktı ve havada henüz ne olduğunu anlayamadığım bir koku vardı.

"Böyle bir yerde yaşamak isterdim," dedim, Magda'yı güldürerek.

"Daha iyi yerlerde de yaşadım ama bu işimi görüyor," dedi gülerek, bir koltuğa çökerken.

Ben çıkmadan önce, Magda bana kadın kadına iki öğüt verdi. Birincisi, bir kadının daima kendine ait biraz parası olmalıydı. "Para çok önemlidir," dedi bana, para dolu bir keseyi sakladığı yeri gösterirken. "Para, bir kadının kendi hayatında gerçekten güç sahibi olabilmesinin tek yoludur." İkinci öğüdü, bir kadının asla bir erkek için başka bir kadına ihanet etmemesi gerektiğiydi. "Bu sık sık olur," dedi üzgün bir tavırla. "Ve erkeklerin daima daha değerli olduğu düşünülürse, bu anlaşılır bir şeydir. Bizlere bir kadının tek değerinin hayatındaki erkek olduğu öğretilir ama bu doğru değildir. Ne olursa olsun, biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız, çünkü bir erkeğe muhtaç olmak aptallıktır. Seni her seferinde hayal kırıklığına uğratır." Başını eğmişti ama gözlerinde yaş gördüğümden emindim.

Gitmek için yerden kalkarken kapı vuruldu. Magda karar veremeden, iriyarı bir adam içeri girdi; onun St. Andrew'un oduncularından biri olduğunu anlamıştım. ''Selam Magda, bu sabah herkes kilisede olduğu için yalnız kalacağını ve bir arkadaş isteyebileceğini düşünmüştüm. Bu da kim?" Beni gördüğünde olduğu yerde durdu ve yüzünde sevimsiz bir gülümseme belirdi. ''Bir kızın mı var, Magda? Bir çırak mı?" Bir kişi değil bir malmışım, erkekliğinin ucunu silmek için kullandığı bir paçavraymışım gibi elini koluma koydu. O umursamaz ağır dokunuşu ilk kez hissediyordum. Magda aramıza girdi ve ustaca bir hareketle beni arkaya iteledi. "O bir arkadaşım, Lars Holmstrom. Ve kim olduğu seni ilgilendirmez. Kaba ellerini çek o kızın üzerinden. Haydi bakalım, sen de gidiyorsun artık," dedi, beni kapıdan dışarı iterken.

“Belki gelecek hafta yine görüşürüz.” Ve ne olduğunu bile anlamadan, kapı yüzüme kapanmış halde, kendimi ayaklarımın altında çıtırdayan kuru yaprakların ve gümüş dalların arasında buldum. Aralarında konuşurlarken sesler yükselip alçaldı ama kelimeler ormanın yoğunluğunda boğulup gitti. Tuhaf duruma rağmen, onu kendi haline bırakmam gerektiğini, bunun onun bağımsızlığının bedeli olduğunu biliyordum. Çalıları yararak patikaya çıktım ve koşarak kiliseye döndüğümde cemaatin dağılmakta olduğunu gördüm. Bu kez babam canıma okuyacaktı ama buna değeceğini düşünüyordum; Magda hayatın sırlarının bekçisi gibiydi ve ondan öğreneceğim dersler için ödeyebileceğim her türlü bedele değeceğini hissediyordum.

DÖRT

On beşinci yaşımın bir yaz günü öğleden sonra, bütün kasaba gezgin bir vaizin konuşmasını dinlemek için McDougal’ın merasında toplanmıştı. Komşularımın altın renkli araziye gidişini hâlâ hatırlıyorum; uzun çimenler güneşte parıldıyor, dolambaçlı patikadan toz bulutları yükseliyordu. St. Andrews’da yaşayan herkes yürüyerek, atla veya arabayla oraya gidiyordu ama nedeninin fazlasıyla dindarlık olmadığına garanti verebilirim. O kadar ıssız bir yerde eğlenmek için yapacak başka ne vardı ki? Yaşadığımız bölgede gezgin vaizler bile ender görülüyordu; uzun bir yaz gününün sıkıcılığından kurtulmak için bulabildiğimiz her fırsattan yararlanıyorduk.

Bu vaizin nereden geldiği bilinmiyordu ve birkaç yıl gibi kısa bir sürede Saco kasabasında bir cemaat oluşturmuştu; üstelik ateşli ve isyankâr konuşmalarıyla ün salmıştı. En yakındaki kasabada kuzeyde atla bir günlük mesafede olan Fort Kent’te geleneksel cemaatçilerle yeni bir reformcular grubunu karşı karşıya getirerek kilise üyelerini böldüğü söyleniyordu. Bu dini bölünme, o dönemde politika dünyasında olanları da yansıtıyordu; Maine’in eyalet olma ve Massachusetts’ten ayrılma yolunda ilerlediği konuşuluyordu. Dolayısıyla o gün de havada Massachusetts’li öncülerin berarinde getirdikleri dine karşı bir isyan olasılığı kokusu vardı. Sadece eğlence amacıyla değilse, kiliseye gitmeyenlerin vaizi görmeye gelmesi başka nasıl açıklanabilirdi ki? 'Babamı da gitmeye ikna eden annem olmuştu ama kendisinin Katolik kilisesinden ayrılmak gibi bir düşüncesi asla yoktu. Sadece bir öğlen, üzerini mutfağın dışında geçirmek istemişti. Yere bir battaniye yaymış, vaazın başlamasını bekliyordu. Babam onun yanına oturmuş, başını şüpheci bir tavırla eğmiş, orada başka kimlerin olabileceğini görmeye çalışıyordu. Kız kardeşlerim, eteklerini bacaklarının altına sıkıştırmış halde anneme yakın oturuyordu. Nevin ise nerese araba daha durur durmaz atlamış, komşu çiftliklerde yaşayan arkadaşlarının yanına koşmuştu.

Ben ayakta durmuş, bir elimi güçlü güneşe karşı gözlerime siper ederek kalabalığı inceliyordum. Kasabadaki herkes oradaydı; kimi annem gibi battaniye sermiş, kimi sepetlere yiyecek doldurmuştu. Büyük çocuklar ailelerinin yanlarından ayrılmış, atların bağlı olduğu yerde toplanmışlardı; Nevin da bir grup çocukla birlikte orada itişip kakışıyordu. Eğer güreşirken bir düğmesini kaybederse veya giysilerini yırtarsa, babama hesap vermesi gerekecekti.

Ama ben ağabeyimi aramıyordum. Her zamanki gibi Jonathan’ı arıyordum, fakat ortalıkta

görünmüyordu. Yokluğu beni şaşırtmamıştı; sonuçta annesi Ruth, muhtemelen kasabanın en sert cemaatçisi olan annesi Ruth, Peder Gilbert'tan bile daha katıydı. Isaiah Gilbert, McDougal'ın merasında oturmuş, gezgin vaizin söyleyeceklerini duymak için bekliyor olabilirdi ama Ruth Benneth St. Andrew ve ailesinin bu reform saçmalığında yer almayacakları açıktı.

Bir ağaca yaslanarak vaizin kalabalığın önündeki küçük bir açıklığa yürüyüşünü izledim. Beklediğimden daha gençti -Gilbert tanıdığım tek pederdi ve St. Andrews'a geldiğinde saçları çoktan ağarmıştı- ve Tanrı'nın yanında olduğundan eminmiş gibi dimdik yürüyordu. Beklenmedik ölçüde yakışıklıydı ve böyle bir pederi görmek bile huzursuz ediciydi; ona yakın oturan kadınlar onun bembeyaz dişleriyle gülümsemesi karşısında kuşlar gibi cıvıldaşıyordu. Ancak, peder kalabalığı inceleyerek (onları kazandığından kesinlikle eminmiş gibi) başlamaya hazırlanırken, kötü bir şeyler olacakmış gibi ürperdim.

Net ve güçlü bir sesle konuşmaya başlayarak, Maine bölgesindeki kasabalara yaptığı ziyaretleri ve orada gördüklerini anlattı. Bölge elitist görüşleriyle tıpkı Massachusetts'in bir kopyası gibi büyüyordu. Birkaç zengin adam, komşularının kaderlerini kontrol ediyordu. Sıradan biri için bu ne anlama geliyordu? Zor zamanlar. Sıradan halk, iki yakasını bir araya getirmek için çabalıyordu. Dürüst adamlar, babalar ve kocalar hapse atılıyor, toprakları karılarının ve çocuklarının elinden alınarak satılıyordu. Kalabalığın içinde onaylayan başları görünce şaşırdım.

İnsanların istediği şey -İncil'i havada sallayarak Amerikalıların istediği şey olarak vurguluyordu- özgürlüktü. İngilizlere karşı savaşmamızın nedeni, kralın yerini yeni efendilerin alması değildi. Boston'daki toprak sahipleri ve halka satış yapan tüccarlar açıkça soyguncuydu, aşırı yüksek fiyatlar talep ediyorlardı ve kanun onları destekliyordu. Peder söylediklerini onaylayan kalabalığın mırıltılarından cesaret alıp, otların arasında daireler çizerek konuşmasına devam ederken gözleri parlıyordu. Halkın memnuniyetsizliğini yüksek sesle ifade etmesine alışkın değildim, vaizin başarısı beni belli belirsiz endişelendirmişti.

Nevin aniden yanıma gelerek komşuların yüzlerini inceledi. "Şunlara bir bak, ağızları açık kaldı," dedi alaycı bir tavırla. Eleştirel mizacını babamızdan aldığı şüphesizdi. Kollarını göğsünde kavuşturarak güldü.

"Pederin söyledikleri ilgilerini çekmişe benziyor," dedim.

"Adamın neden söz ettiği konusunda senin en küçük bir fikrin var mı ki?" diye sordu Nevin, bana kısık gözlerle bakarak. "Bilmiyorsun, değil mi? Elbette bilmiyorsun, seni aptal kız. Bir bok anlamıyorsun."

Kaşlarımı çattım ve ellerimi belime koydum ama cevap vermedim, çünkü Nevin bir açıdan haklıydı. Adamın neden söz ettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yetişkinlerin ciddi dünyasında olup bitenlerle ilgili çok cahildim.

Nevin kalabalık alanın yan tarafında ayakta duran bir grup adamı işaret etti. "Şu adamları görüyor musun?" diye sordu. Elbette görüyordum; kim olduklarını Nevin kadar iyi biliyordum.Tobey Ostergaard, Daniel Daugherty, Olaf Olmstrom. Kasabanın en yoksulları arasındaydılar, bazıları ise en miskinler arasında olduklarını da söyleyebilirdi.

"Beladan söz ediyorlar," dedi Nevin. "Bir 'beyaz Kızılderili'nin ne olduğunu biliyor musun?"

Kasabadaki en aptal kız bile bunu bilirdi. Bir ay kadar önce Fairfax'ta patlak veren bir ayaklanmanın haberlerini duymuştuk; bir sicil memuru çiftçilerden biri ödemelerini zamanında yapmadığı için bir mahkeme emri yazdığında, kasabalılar Kızılderili kılığına girerek sicil memurunu

esir almışlardı.

"Burada da aynı şey olacak," dedi Nevin, başıyla onaylayarak. "Olmstrom ve Daugherty'nin diğer birkaçıyla birlikte babamla konuştuklarını duydum. Watford'ların çok fazla para istediğinden şikâyet ediyorlardı." Nevin detayları anlayacak kadar bilgili değildi; sonuçta kimse bakkal dükkânındaki hesaplar ve fiyatlarla ilgili çocuklara şikâyet etmezdi. "Daugherty bunun sıradan halka karşı bir komplo olduğunu söylüyor," dedi Nevin, Daugherty'nin doğru söyleyip söylemediğinden emin olamıyormuş gibi bir tavırla.

"Eee? Daugherty'nin Watford'lara borcunu ödeyip ödeyememesinden bize ne?" dedim, umursamıyormuşum gibi. Aslında birinin bir yükümlülüğünü bilerek yerine getirmemesi beni şaşırtmıştı, çünkü babamız bize bu tür davranışların utanç verici olduğunu, kendine saygısı olan kimsenin böyle bir şeyi aklından bile geçirmeyeceğini öğretmişti.

"Bu senin Jonathan için hiç iyi bir haber olmayabilir,"

Nevin, sırıtarak; benimle Jonathan konusunda alay edecek fırsatı bulduğu için memnundu. "İşler kötü giderse canı yanacak olan sadece Watford'lar değil. Yerlerinin tapusu yüzbaşının elinde. Ya kiralarını ödemeyi reddederlerse? Fairfox'teki adamlar üç gün savaşmışlar. Şerifi soyup dövdükleri ve anadan üryan evine gönderdiklerini duydum."

"St. Andrews'da sicil memuru yok," dedim ağabeyimin attıklarından tedirgin olarak. "Yüzbaşı muhtemelen en güçlü oduncularını Daughtery'ye gönderip ödemesini emreder."

Nevin'ın sesinde hayranlık vardı; otoriteye duyduğu saygı ve adaletin yerine getirilmesi isteği -hiç şüphesiz yine babamızın öğretileri- Jonathan'ın bir talihsizlikle karşılaştığını görmekten daha ağır basıyordu.

Daughtery ve Olmstrom. Yüzbaşı ve Jonathan. Hatta Bayan Watford ve onun kadar kibirli olan ağabeyi... Cehaletim yüzünden utandım ve ağabeyimin dünyanın karmaşıklığını anlayabilmesini saygıyla karışık kıskandım. Benim bütün bildiklerim yüzeysel, sadece görünen dünyayla ilgiliydi. Hiç bilmediğim başka neler olabileceğini merak ediyordum.

"Sence babam onlara katılır mı? Onu da tutuklarlar mı?" diye sordum fısıltıyla.

"Yüzbaşı bizim yerimizin sahibi değil," dedi Nevin, bunu bilmiyor olmama sinirlenerek. "Babam tek mal sahibi. Ama sanırım şu adamla aynı fikirde." Vaizi işaret etti. "Babam da diğer herkes gibi özgür olacağını düşünerek buraya geldi ama öyle olmadı. St. Andrew'lar zenginliklerini artırırken, bazıları çok zorlanıyor. Dediğim gibi..." toprağı tekmleyerek bir toz bulutu kaldırdı ".. .senin oğlanın başı de olabilir."

"O benim oğlan filan değil," diye karşılık verdim.

"Ama öyle olmasını istiyorsun," dedi ağabeyim, alay bir tavırla. "Ama nedenini ancak Tanrı bilir. Şu serseme âşık olduğuna göre, biraz fazla güdüsel olmalısın, Lanore."

Ben de bütün çocukların verebileceği karşılığı verdim, "Sadece kıskanıyorsun; ondan bu yüzden hoşlanmıyorsun."

"Kıskanmak mı?" dedi Nevin, öfkelenerek. "O tavus kuşunu mu?" Ama yumruğumdan kıl payı sıyrılmayı başardı.

Tepenin diğer tarafında Dale'ler kendi topraklarına giderken, otuz kişi kadar onları izliyordu. Oldukça büyük bir evleri vardı ama yine de tıkış tıkış sığışabildik. Bayan Dale mutfaktaki ocakta büyük bir ateş yaktı, çünkü yazın bile akşamları serin oluyordu. Dışarıda hava kararak menekşe

rengi olmuş, ufuk çizgisinde parlak bir pembe şerit belirmişti ve o manzarayı bırakıp içeri girmek hiç içimden gelmiyordu, çünkü bu kez korkmam gereken şeyin ormanda değil, evin içinde olduğundan şüpheleniyordum.

Etrafıma bakındığımda, içeridekilerin kasabanın en belalı adamları olduğunu gördüm; sürekli Gilbert'ın vaazlarıyla veya komşunun ineğinin topraklarına girmesiyle ilgili şikâyet ederlerdi. Buraya gelmeyi neden kabul ettiğimi merak ediyordum.

Nevin'ın da burada olmasına yol açtığım için bana olduğunu tahmin edebiliyordum. Vaizin konuşması Dale'lerin evinde devam edeceği haberi yayıldığında, babam eve dönmeye, hayvanlarla ilgilenip soğuk yemeği yemeye hazırlardı. Ben kalmama izin vermesi için yalvarmıştım ama bu, yanımda birinin daha kalmasını gerektiriyordu, dolayısıyla babam Nevin'a bana eşlik edeceğini söylemişti. Ağabeyim öfkeden deliye dönüp kızardı ama babama asla itiraz edemezdi, bu yüzden Dale'lerin evine giderken arkamdan öfkeli adımlarla takip etmişti.

Ama Nevin'ın bütün geleneksel duyarlılıklarına rağmen, içinde bir asi vardı ve komşularımızın aklından geçen kötü şeylere tanık olacağından dolayı gizlice sevindiğini düşünüyordum.

Vaiz yüzünde çılgınca bir sırıtışla mutfak ateşinin başında durarak hepimizi inceledi. Bu kadar yakından bakınca, vaizin açık alanda göründüğünden daha az din adamı gibi olduğunu fark ettim. Varlığıyla odayı dolduruyor, bize kendimizi havada yürüyormuşuz gibi hissettiriyordu. Onunla kaldığımız için bize teşekkür ederek başladı. En büyük sırrı bizimle, gerçeğin peşinde olduğunu kanıtlayanlarımızla şimdi paylaşmak için saklamıştı. Ve o gerçek, kilisenin -hangi inancı izliyor olursanız olun, ki bizim bölgemizde çoğunda cemaatçilerdi- en büyük sorun, en elitist kurum olduğu ve sadece mevcut durumu güçlendirmeye yaradığıydı. Bu son ifadesi Nevin'ın da onayı ve küçümsemesiyle karşılandı, zira annemizle birlikte Katolik ayinlerine gitmekle ve orada kasaba kurucularına veya seçkin ailelerin üyelerine yağcılık yapmamakla övünürdü.

Yapmamız gereken şey, kilisenin bütün hükümlerini bir kenara atarak -vaiz bunu yine alev alev yanan gözlerle söylemişti ve bu bakışlar yakından o kadar da barışçıl görünmüyordu- sıradan halkın ihtiyaçlarını karşılamaya daha çok ağırlık veren yeni hükümleri benimsemekti. Bu modası geçmiş hükümler arasında en önemlisi ve önceliklisi, evlilik kurumuydu.

Otuz kişinin tıkış tıkış oturduğu o ortamda, o anda iğne düşse duyulabilirdi.

Vaiz karşımızda küçük çemberinde bir kurt gibi volta atıyordu. Peder karşı olduğu şeyin erkek ve kadın arasındaki doğal sevgi olmadığını açıkladı. Hayır, onun karşı olduğu şey, evliliğin yasal sınırlamaları ve bağlayıcılığıydı. Kimsenin onu susturmaya çalışmamasından güç alarak, bunun insan doğasına aykırı olduğunu belirtmekle devam etti. Doğal yakınlık hissettiklerimize duygularımızı ifade etmek için yaratılmıştık. Tanrı'nın çocukları olarak,

"ruhsal evliliği" yaşamamız gerektiğini söylüyordu;Yani ruhsal bağ hissettiğimiz eşler seçmeliydik.

"Eşler mi?" diye sordu genç bir kadın, elini kaldırarak. "Yani birden fazla eş mi?"

Vaizin gözleri parladı. Evet, doğru duymuştuk; eşler! Bir erkek, ruhsal açıdan çekim duyduğu kadınlarla ilişki yaşamalıydı; bir kadın da öyle. Kendisinin iki karısı olduğunu ve ziyaret ettiği her kasabada ruhsal eşler bulduğunu açıkladı. Gurupta bir kıırdanma oldu.

Baş parmaklarını ceketinin yakalarının altına soktu. St. halkı arasındaki aydınlann ruhsal eş önerisini sade tavsiyesiyle hemen benimsemelerini elbette ki beklemiyordu.Hayır sadece bu fikri ve kanunun hayatlarımızı yönetmesine ne ölçüde izin verdiğimizi düşünmemizi bekliyordu.Doğruyu

söyleyip söylemediğini yüreklerimizde bileceğimize inanıyordu.

Sonra ellerini çırptı veyüzündeki ifade yerini gülümsemeye bırakırken bütün tutumu değişti. Ama artık bu kadar konuşmak yeterdi. Bütün öğleden sonrayı onu dinleyerek geçirmiştik,artık biraz eğlence zamanıydı! Şimdi canlı ilahiler söyleyecek,ayağa kalkacak ve dans edecektik! Bu,normal kilise ayinlerimizden ciddi ölçüde farklıydı. Canlı şarkılar mı?Dans mı? Bunu düşünmek bile kâfirlik sayılırdı. Bir anlık tereddütten sonra ayağa kalktı, ellerini çırpmaya başladı ve çok geçmeden bir ilahiden çok denizci şarkısına benzeyen bir şarkı söylemeye başladılar.

Ağabeyimi dürttüm.''Beni eve götür Nevin."

''Yeterince dinledin değil mi?'' dedi ayağa kalkarken,

''Ben de. Bu adamın saçmalıklarını dinlemekten bıktım. Ben Dale'lerden bir ışık isteyeyim,çünkü yolun karanlık olacağı belli.''

Kapının yanında huzursuzca beklerken,Nevin'ın acele etmesini diliyordum.Vaizin sözleri hala kulaklarımda çınlıyordu.Güçlü bakışlarını onlara çevirdiğinde kadınların yüzlerinde beliren ifadeleri ve gülümsemelerini görmüştüm Kendilerini onunla veya kasabada ruhsal bağ hissettikle başka bir erkekle birlikte hayal ettiklerinden emindim. Bu arzularını gerçekleştirebilmeyi dilediklerinden de. Vaiz hayret edilebilecek en tuhaf kavramı, en ahlaksızca şeyi önermişti; ancak, adam bir peder, bir din adamıydı. Kasabaya kendisinden önce ulaşan söylentilere bakılırsa, sahil şeridindeki en saygın kiliselerden bazılarında konuşmuştu. Bu, ona belli bir konuşma yetkisi vermez miydi?

Giysilerimin içinde utançtan yanıyordum, çünkü doğrusunu söylemek gerekirse, ben de arzuladığım herhangi bir erkekle sevgimi paylaşmak istiyordum. Elbette ki o anda arzuladığım tek erkek Jonathan'dı ama bir gün karşıma bir başkasının çıkmayacağını kim bilebilirdi? Belki pederin kendisi kadar çekici ve etkileyici bir adam? Bir kadının onu neden çekici ve ilginç bulabileceğini anlıyordum; acaba bu gezgin pederin kaç ruhsal karısı olmuştu?

Kendi düşüncelerime dalmış halde kapının yanında durarak komşularımın dansını izlerken (bana mı öyle geliyordu, yoksa dans eden kadınlar ve erkekler arasında arzu dolu bakışlar mı görüyordum?) vaizi aniden karşımda buldum. Keskin hatları ve delici bakışlarıyla çok etkileyiciydi ki bu avantajının farkında olduğu da açıktı; sırıttığında sivri ve bembeyaz olan dişlerini gördüm.

"Bu akşam bana ve komşularınıza katıldığınız için teşekkür ederim," dedi, başını eğerek. "Anladığım kadanyla ruhsal arayış içindesiniz ve daha büyük bir aydınlanma peşindesiniz, öyle mi Küçükhanım?"

''Macllvrae," dedim, yarım adım gerileyerek. "Lanore."

''Lanore." Elime uzanarak parmak uçlanmı hafifçe sıktı, ''Vaazımla ilgili ne düşündünüz, Bayan Mcllvrae? Çok fazla şoka girmediğinizi umuyorum."

Benimle eğleniyormuş gibi gözleri yine parladı. "İnançlarımı bu kadar açıkça ifade ettiğim için yani?"

''Şok?" Kelimeyi zorlukla söyleyebilmiştim. "Neden dolayı, efendim?"

''Ruhsal eş fikriyle ilgili. Genç bir hanım olarak eminim düşüncenin ardında yatan prensibi anlayabilirsiniz; yani kişin kendi tutkularına sadık olma fikri."

Konuşurken yine heyecanlanmıştı ve bakışları –bunu hayal ettiğimi hiç sanmıyorum- sanki elleriymiş gibi vücudumda dolaşıyordu. "Söylesenize, Bayan Lanore, sonuçta evlilik çağında gibi görünüyorsunuz, aileniz sizi şimdiden nişan boyunduruğunun altına soktu mu? Sizin gibi tatlı genç

hanımın, hayatının geri kalanını hiçbir şekilde arzulamadığı tek bir erkeğin yatağında geçirmek zorunda kalması çok acı olurdu. Kişinin Tanrı'nın çocuklarına verdiği bir nimet olarak gerçek fiziksel tutkuyu..." -burada gözleri bir kez daha parladı- "..

.hissetmeden bütün hayatını geçirmesi çok üzücü!"

Kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı ve kurdun bakışlarıyla hipnotize olmuş bir tavşan gibiydim. Ama sonra güldü, bir elini koluma koydu -başımın hafifçe karıncalandığını hissettim- ve bana yaklaştı; o kadar yakındı ki nefesini yüzümde hissediyordum.

"Bayılacakmışsınız gibi görünüyorsunuz! Sanırım bir temiz havaya ihtiyacınız var. Benimle dışarı çıkmak ister misiniz?" Çoktan koluma girmişti ve cevap vermemi bile beklemeden beni verandaya sürükledi. Gece havası evin boğuk ortamından çok daha serindi ve ciğerlerimin alabileceği kadar derin bir nefes aldım.

"Daha iyi misiniz?" Ben başımla onaylayınca, o devam etti: "Size söylemeliyim ki Bayan Mcllvrae, bu daha samimi ortamda bize katılmanıza çok memnun oldum. Katılmanızı umuyordum. Bugün öğleden sonra sizi çayırda gördüğümde, sizinle tanışmam gerektiğini hemen anlamıştım. Aramızda bir bağ olduğunu hemen hissettim, siz de hissettiniz mi?" Ben cevap verme fırsatı bulamadan elimi tuttu. "Hayatımın büyük bölümünü bütün dünyayı dolaşarak geçirdim. İnsanlarla tanışmayı çok seviyorum. Bazen sıra dışı biriyle tanışıyorum. Sizin gibi biriyle."

Yüksek ateşi olan biri gibi bakıyordu; sanki bir düşünceyi izliyor ama odaklanamıyor gibiydi. Korkmaya başlamıştım. Neden beni seçmişti? Belki de beni seçmemişti; belki de ruhsal eş olmayı önermeyi düşünecek kadar çekici bulduğu her kıza bunları söylüyordu. Vücudunu bana yaklaştırdığında huzursuzluğumdan zevk alıyor gibiydi.

"Sıra dışı mı? Bayım, beni hiç tanımıyorsunuz bile." Onu kenara ittim ama inatla önümde durmaya devam etti. "Benim sıra dışı bir tarafım yok."

"Ah, oysa var. Bunu hissedebiliyorum. Özel duyarlılığın gerçek doğan. Sen arzu dolusun, Lanore. Sen tensel bir yaratıksın. Erkekle kadın arasındaki bu fiziksel bağı öğrenmek için yanıp tutuşuyorsun. Zihninde en baskın olan düşünce bu. Belki de belli bir erkek var?"

Elbette vardı -Jonathan- ama vaizin kendisinden hoşlanıp hoşlanmadığımı anlamaya çalıştığını düşünüyordum. ''Bu konuşmalar hiç uygun değil, efendim." Yana çekildim ve hızlı bir hareketle etrafından dolaşmayı denedim. "İçeri girmem ge..."

Elini yine koluma koydu. "Seni huzursuz etmek istememiştim. Özür dilerim. Bu konuyu kapatacağım. Ancak lütfen, bir dakika daha dinle. Sana sormam gereken bir soru var, Lanore. Komşuların bana kasabada genç bir adam olduğunu söyledi; daha önce vaazımı dinlemeye gelmeyen biri.Felsefelerimle yakından ilgilenebilecek bir genç adam. Anladığım kadarıyla Tanrı onu özel bir fizikle kutsamış."

"Jonathan." Başka kim olabilirdi ki?

"Evet, bana söylenen isim buydu. Jonathan." Vaiz dudaklarını yaladı. "Komşuların, Jonathan'la konuşmamı sağlayabilecek biri varsa, bu kişinin ancak sen olabileceğini söyledi."

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. "Jonathan'la tanışmayı neden istiyorsunuz?"

Gırtlaktan gelen bir sesle, sinirli bir tavırla güldü. "Şey, dediğim gibi, bana söylenenlerden anladığıma göre, o doğal bir havari; söylediklerimdeki gerçeği görebilecek türden biri. Davaya katılabilir ve belki burada kilisemin bir kolunu oluşturabilir." Gözlerine baktığımda, ilk kez onda gerçek bir yaramazlık gördüm; bu adam kargaşa ve huzursuzluğu seviyordu. Bu yaramazlığı, kasaba

halkına yapmaya çalıştığı gibi, Jonathan'a da bulaştırmak istiyordu.

"Komşularım sizinle eğlenmiş, efendim, çünkü Jonathan'ı benim kadar tanımıyorsunuz. Söylediklerinizle ilgileneceğini hiç sanmıyorum." Jonathan'ı bu adama karşı neden korumam gerektiğini hissettiğimi bilmiyorum. Ama bu ilgisinde bana uğursuz gelen bir şey vardı.

Vaiz cevabımdan hoşlanmamıştı. Belki de yalan söylediğimi biliyor veya baştan savılmaktan hoşlanmıyordu. Ne yapacağına karar vermeye çalışır gibi bana uzun, ürkütücü bir bakış attı.

Onun yanında ilk kez gerçek tehlikeyi hissettim. Bu adam her şeyi yapabilecek birine benziyordu. O anda muhtemelen son derece güvende olmama rağmen -sonuçta komşularımdan otuzu kapının diğer tarafındaydı- Nevin önümüzde belirdiğinde kaçıp gitmek zorunda kalmaktan kurtuldum. Neredeyse verandayı tutuşturacak kadar canlı bir ateşle yanan bir meşale taşımasına rağmen, gelişini fark etmemiştim bile.

"Lanore! Seni arıyordum. Ben hazırım. Haydi gidelim," diye böğürdü.

"İyi geceler," dedim, bir daha görmemeyi umduğum vaizden ayrılırken. Nevin'la birlikte oradan uzaklaşırken delici bakışlarını hâlâ ensemde hissediyordum.

"Küçük kaçamağın hoşuna gitti mi?" diye homurdandı Nevin, yola yöneldiğimizde. Gökyüzünde dolunay olduğu için pek ihtiyaç duymamamıza rağmen, meşaleyi önümüze tutuyordu.

"Beklediğim gibi değildi."

"Bence de. Adam sersemin teki; muhtemelen hiç şüphesiz taşıdığı hastalıkların bir etkisi olmalı." Nevin, biz masumlar, adını bilmesek de frengiyi kastediyordu. Çocuklar, günah işlemenin sonucunun bazen insanı delirten veya kör eden hastalıklar olabileceği konusunda uyarılırdı. "Ancak, Saco'da taraftarları olduğunu duydum. Bu kadar kuzeyde ne aradığını Tanrı bilir." Nevin, adamın yerel yetkililer tarafından kovalanmış bir kaçak olabileceğini düşünmemişti bile. Yaşadığı deliliğin etkisiyle vizyonlar alabilir, görkemli tahminlerde bulunabilir, saf genç kızların zihinlerine ilginç düşünceler ekebilir ve istediğini yapmayanlara karşı tehditkâr davranabilirdi.

Şalıma sımsıkı sarındım. "Vaizin söylediklerini babama anlatmazsan sevinirim."

Nevin güldü. "Anlatmamalıyım. Zaten babama tekrarlamak bir yana, adamın söylediklerini zar zor hatırlıyorum. Birden fazla eş mi? 'Ruhsal eş!' Acaba babam ne yapardı; bu kâfirce sözleri dinlediğimiz için beni damga demiriyle döver, seni de yirmi bir yaşma gelinceye kadar ahıra kilitlerdi herhalde." Yürümeye devam ederken başını iki yana salladı. "Ama bak sana ne diyeceğim. Şu vaizin anlattıkları senin şu oğlana, Jonathan'a kesinlikle uyar. Kasabadaki kızların yarısını ruhsal eşi yaptı zaten."

Nevin'a vaizin Jonathan'a duyduğu tuhaf ilgiden söz edebilirdim ama ağzımı kapalı tutmayı tercih ettim. Sonuçta, bunlar Nevin'ın Jonathan'la ilgili olumsuz düşüncelerini desteklemekten başka ne işe yarardı?

"Jonathan'dan bu kadar söz ettiğimiz yeter," dedim. "Artık bu konuyu kapatalım."

Uzun eve dönüş yolculuğumuzun geri kalanında sessizdik. Serin gece havasına rağmen vaizin yüzündeki ifade hâlâ içimi yakıyordu ve gerçek doğasından gördüklerimi unutamıyordum. Jonathan'la ilgili neden bu kadar meraklı olduğunu veya "özel duyarlılık" derken ne demek istediğini anlamamıştım. Bir erkek ve kadın arasında yaşananları deneyimlemeyi çok istediğimi açıkça görebilmiş miydi gerçekten? Bu gizem hiç şüphesiz insan doğasının özünde vardı; genç bir kadının bu konuda meraklanması gerçekten tuhaf veya hatta kötücül olabilir miydi? Ailem ve Peder Gilbert muhtemelen öyle düşünürdü.

Issız yolda yürürken içten içe huzursuzdum. Bir yandan da komşularımın yanında arzudan açıkça konuşulması içimi gıcıklamıştı. Seçtiğim bir erkekle fiziksel aşkı yaşayabilir miydim? Magda kasabadaki bir sürü erkekle fiziksel aşkı yaşıyordu; bu erkeklerin gerçek sayısını ve Jonathan'ın da aralarında olup olmadığını düşünmemeyi tercih ediyordum. Acaba Magda'nın yaptığı da ruhsal eşlilik olarak değerlendirilebilir miydi?

Jonathan'ı bu en temel şekilde tanıma düşüncesi -ve kasabadaki diğer erkekleri de tanıyabilecek olma düşüncesi- içimi alev alev yakıyordu. Henüz bilemeyecek kadar deneyimsiz arzunun içimde bu kadar kolayca uyanmasından dolayı huzursuz olmam gerektiğini anlamayacak kadar masum olmama rağmen, o akşam gerçek doğamı keşfetmeye başlamıştım. Bu konuda daha mantıklı davranmalıydım ama belki de Nevin haklıydı. Belki de içimde güçlü dürtüler, herkesin görebildiği hayvani bir taraf vardı ve ona direnmek anlamsızdı.Vaizin yüzündeki öfke parıltısının da kanıtladığı gibi, kişinin gerçek doğası daima kazanırdı.

BEŞ

Hayatın akışıyla yıllar geçti ve o yıllar-seni yetişkinliğe taşıyanlar- kargaşa ve patırtıyla doluydu. İlk bakışta bir yıl daha öncekilerden farklı değilmiş gibi görünebilirdi ama küçük farklılıklar vardı. Ailemin kurallarını izlemeye daha az istekliydim ve belli ölçüde bağımsızlık istiyordum. Komşularımın yargılı tavırlarından da bıkmaya başlamıştım. Karizmatik peder, Saco'da tutuklanarak yargılanıp hapse atılmış, sonra da kaçarak sırra kadem basmıştı. Ama onun yokluğu sıradan halkın huzursuzluğunu pek de bastırmamıştı. Havada isyan kokusu vardı; hem de St. Andrews kadar izole bir kasabada bile. Massachusetts'ten ayrılıp eyalet olma konusu tartışılıyordu. Charles gibi toprak sahipleri servetlerinin olumsuz yönde etkileneceğinden korkuyorsa bile bunu göstermiyorlardı ve endişelerini kendilerine saklıyorlardı.

Ama genç bir kız olarak ben böyle önemli konularla giderek daha fazla ilgileniyor, merakımı gidermek içinse çok az fırsat bulabiliyordum. Bu konuyu kendilerine açtığımda benim yaşımdaki kızlar bana gülüyor, kasabadaki genç erkeklerse hemen konuyu değiştiriyorlardı. Görünüşe bakılırsa genç bir kız için uygun olan tek konu, evle ilgili şeylerdi.Mesela ekmeği somunu nasıl daha yumuşak hazırlanır, yaşlanan bir inek nasıl sağılır, dikiş dikmenin incelikleri veya bir çocuğun ateşini düşürmenin yolları gibi. Sanırım bunlar eş olarak uygunluğumuzun ölçütleriydi ama bu tür rekabete pek gerek yoktu. Koca olarak istediğim tek bir kişi vardı, o da bir ekmeğin yumuşaklığıyla pek ilgilenmiyordu.

En az önemsediğim ev işlerinden biri de çamaşırdı, daha güzel zamanlarında, hafif şeyleri - erkek gömlek- İç çamaşırları, çoraplar vs - yıkayıp durulamak için dereye götürebilirdiniz.

Bu kabul edilir bir şeydi ama bütün yaptığınız buysa, kasabanın iyi kadınları sizi küçümserdi. En azından yılda birkaç kez, ailenin kadınları tam bir çamaşır temizliği yapardı ki, bu da bahçelerde yakılan ateşlerde bütün kaynatılan kazanlar, yıkama ve sıkıp asma demekti. Bu iğrenç bir işti; kollarını kaynar suya sokmuş halde ağır yünlü kalın kumaşları yıkamak, onları sıkıp çalılara veya

ağaç dallarına asmak. Çamaşır gününün çok dikkatli seçilmesi gekiyordu, çünkü başka ağır ev işlerinin yapılmayacağı, uzun süre havanın iyi olduğu bir dönem şarttı.

Yirminci yaşımın sonbahar başlarında böyle bir dönemi hatırlıyorum. Her nedense, annem Maeve ve Glynis'i babamla birlikte saman işine göndermiş, çamaşır işini ikimiz birlikte yapmamız gerektiği konusunda ısrar etmişti. O sabah suyun kaynamasını beklerken, annem tuhaf bir şekilde sessizdi. Bir şeyleri yıkayarak, soda torbasını, kurutulmuş lavantaları ve kaynar suyun içinde çamaşırları ittiğimiz sopaları hazırlayarak oyalanıyordu.

"Artık önemli bir konuşmayı yapma zamanımız geldi," dedi annem, sonunda, kazanın yanında yan yana dururken. "Artık evlenme çağın çoktan geldi."

Açıkçası, evlilik çağımı neredeyse geçmiş sayılırdım ve ailemin bu durumla ilgili ne yapmayı düşündüğünü merak ediyordum. Çocuklarının hiçbirini kimseyle nişanlamamışlardı.

"...dolayısıyla Bay St. Andrew konusuna değinmemiz gerekiyor." Nefesini tuttu ve bana bakarak gözlerini kırpıştırdı.

Kalbim duracak gibi oldu. Babamla birlikte benim için bir düzenleme planlamıyorlarsa, evlilik konusunu açmışken Jonathan'ın adını başka neden anıyor olabilirdi ki? Mutluluk ve şaşkınlıktan nutkum tutulmuştu; şaşkınlığım, ailemin artık St. Andrew'lara önyargıyla bakmıyor olmasındandı. Aileler Charles'ın peşinden kuzeye geldiklerinden beri çok şey değişmişti. Charles'ın kasabanın geri kalanıyla -ona güvenmiş olan adamlarla- ilişkileri gergindi.

Theresa bana dik dik baktı. "Bunu sana, seni seven bir anne olarak söylüyorum, Lanore, Bay Jonathan'la arkadaşlığına son vermelisin. İkiniz artık çocuk değilsiniz. Böyle devam etmenin sana hiçbir yararı olmaz."

Kaynar sudan tenime sıçrayan damlalan veya kazanın yüzüme vurduğu sıcak buharı hissetmiyordum. Sadece anneme bakakalmıştım.

Dehşet dolu sessizliğimi örtmek için telaşla devam etti.

''Anlamalısın, Lanore; sen Jonathan'a bu kadar açıkça âşıkken başka hangi erkek seni ister ki?"

"Ben Jonathan'a âşık filan değilim. Biz sadece arkadaşız.'' dedim, boğuk bir sesle.

Nazikçe güldü ama yine de kalbim kırılmıştı. "Jonathan'a olan aşkını inkâr edemezsin. Bu açıkça görülüyor; duygularının karşılığı olmadığının açıkça görüldüğü gibi."

"Gösterecek bir şeyi yok," diye itiraz ettim. "Biz sadece arkadaşız, inan bana." "Flört ettiği kadınlar bütün kasabada konuşuluyor."

Bir elimle terli alnımı sıvazladım. "Bunlardan haberim . Bana her şeyi anlatıyor."

"Beni dinle, Lanore," dedi annem, ben arkamı dönerken bana dönerek. "Jonathan kadar yakışıklı veya zengin bir erkeğe âşık olmak kolaydır ama direnmelisin. Jonathan senin kaderin değil."

"Bunu nasıl söylersin?" O türde bir şey söylemek istemememe rağmen, itirazlarım dudaklarımdan kendiliğinden dökülmüştü. "Beni nelerin beklediğini bilemezsin ya da Jonathan'ı."

"Ah, budala kız, onunla evlenmeyi hayal ettiğini söyleme bana." Beni omuzlarımdan tutarak sertçe sarstı. "Yüzbaşı'nın oğluyla evlenmeyi umuyor olamazsın. Jonathan'ın ailesi buna asla izin vermez. Asla. Baban da öyle. Bu sert ve acı gerçeği sana söylemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm."

Aslında söylemek zorunda değildi. Mantıken, ailelerimizin denk olmadığını ve Jonathan'ın annesinin çocuklarının evlilikleri konusunda çok daha yüksek umutları olduğunu biliyordum. Ama bir genç kızın hayalleri kolay ölmezdi ve bu hayali kendimi bildim bileli kuruyordum; sanki Jonathan'la

birlikte olma isteğiyle doğmuşum gibiydi. Benimki kadar güçlü ve gerçek bir aşkın sonunda ödülünü bulacağına içten içe inanmıştım ve şimdi, acı gerçeği kabul etmeye zorlanıyordum.

Annem kaynar suyun içindeki çamaşırları karıştırmak için uzun sopayı alarak işine döndü. "Baban sana uygun birini aramaya başlamak istiyor, dolayısıyla da arkadaşlığını bu yüzden bitirmen gerekiyor. Kız kardeşlerinin eş adaylarına geçmeden önce seni biriyle baş göz etmemiz gerek," diye devam etti, "ve bu yüzden, bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlıyorsun, değil mi, Lanore? Kız kardeşlerinin evde kalmasını istemezsin, değil mi?"

"Hayır, anne," dedim moralim bozularak. Sırtım hâlâ ona dönüktü. Uzaklara bakıyor, ağlamamaya çalışıyordum.

O sırada evimizin arkasındaki ormanda bir hareket fark ettim. Zararsız ya da tehlikeli, her şey olabilirdi; tarladan dönen babam ve kardeşlerim, çiftlikler arasında gidip gelen biri, yeşillikleri kanştıran bir geyik. Uzun ve karanlık zarif bir silueti seçene kadar bakmaya devam ettim. Bir ayı değildi. Bir at ve binicisiydi. Kasabada tek bir gerçek siyah at vardı, o da Jonathan'a aitti. Jonathan beni görmek dışında neden bu kadar uzaklara gelecekti ki? Ama evimizin arkasından geçti ve komşularımıza, yakın zamanda evlenmiş olan Jeremiah ve

Sophia Jacobs'ın evine doğru yöneldi. Jonathan'ın Jeremiah'yı neden ziyaret edebileceğini bilmiyordum.Başlığımın altından dökülen birkaç bukleyi yerine tıkmak için elimi kaldırdım. "Anne, Jeremiah Jacobs'ın bu hafta evde olmadığını söylememiş miydin?"

"Evet, gitti," dedi annem, dalgın bir tavırla kazanı karıştırmaya devam ederken. "Yük beygiri bakmak için Fort t'e gitti ve babana gelecek hafta döneceğini söyledi."

"Yani Sophia'yı tek başına bıraktı, öyle mi?" Siluet ormanın karanlığında gözden kaybolmuştu.

Annem mırıldanarak onayladı. "Evet ama endişelenmesine gerek olmadığını biliyor. Sophia bir hafta kendi başına bakabilir." Sopayla ıslak çamaşırlardan birini kazandan çekip çıkadı; üzerinden sular damlıyor, buhar yükseliyordu. Çamaşırı annemden alıp bir ağacın altına taşıdım ve yünü birlikte sıktık. Kendini işine kaptırmış olan annem, artık yüzüme bakmıyordu. Endişelerini artık bir kenara atmış gibiydi. ''Jonathan'dan vazgeçeceğine ve onunla bir daha görüşme eğine dair bana söz ver," dedi sonunda. Ama ben komşumuzun evinin önünde bekleyen Jonathan'ın atının görüntüsünü kafamdan atamıyordum.

"Söz veriyorum," dedim anneme, hiçbir önemi yokmuş gibi rahat bir tavırla.

ALTI

Serin bahar yerini yaza ve sonra da sonbaharın ilk günlerine bırakmış, bu arada Jonathan ve Sophia Jacobs'ın aşk ilişkisi sona ermemişti. O aylar boyunca Jonathan'la görüşmelerim çok daha ender ve acı verici ölçüde kısaydı. Bu tamamen Sophia'nın hatası olmamakla birlikte - Jonathan ve benim hayatlarımız çok yoğundu- ben tamamen Sophia'yı suçluyordum. Jonathan'ın ilgisini bu kadar çekmeye ne hakkı vardı? Görebildiğim kadarıyla, bir kere Jonathan'm arkadaşlığını hak etmiyordu.

En kötüsü de, kadın evliydi ve bu ilişkiyi sürdürmekle, Jonathan'ı Hıristiyan ahlak değerlerinden uzaklaşmaya zorluyordu. Onu da kendisiyle birlikte cehenneme mahkûm ediyordu.

Ama Jonathan'ı hak etmiyor olmasının nedenleri bu kadar değildi. Sophia kasabanın en güzel kızlarından biri sayılmazdı; bana göre, kasabada onun yaşında ve ondan daha güzel en azından yirmi kız daha vardı, ki alçakgönüllülük gereği kendimi onların arasında saymıyordum bile. Dahası, Jonathan'in statüsündeki bir erkekle arkadaşlık etmesini haklı gösterecek bir sosyal pozisyona veya zenginliğe de sahip değildi. Ev işlerinde de berbattı. Dikiş konusunda fena sayılmazdı ama kilise toplantılarına getirdiği börek ve turtalar yenilebilirse de, kötü pişmiş ve yavan oluyordu. Sophia'nın zeki olduğu şüphesizdi ama biri kasabanın en zeki kadınlarını sayacak olsa, Sophia onların arasında olmazdı. O halde, her şeyin sadece en iyisini hak eden Jonathan üzerinde nasıl hak idiaa edebiliyordu?

Pastırma yazını bu tuhaf gelişmeyi düşünerek geçirdim.Pazar günleri kiliseden sonra tek başıma dolaşıyor, Jonathan'a karşılık vermediği bakışlar atıyordum. St. Andrew'ların evine doğru uzanan patikada yürüyor, Jonathan'ın o anda ne yapıyor olabileceğini düşünüyordum. O yokken kendimi çok yalnız hissediyordum. Jonathan evlenip aile işinin başına geçtiğinde ve ben de başka biriyle evlendiğimde hayatlarımızın nasıl olacağını görüyordum. İkimiz de kesişmeyecek yazgılarla farklı yaşam yollarına sürüklenecektik. Ama o gün henüz gelmemişti. Bu durum farklıydı. Sophia Jacobs, Jonathan'ın yasal eşi değildi. Sadece bir şekilde kalbini kazanmayı başarmış olan bir tecavüzcüydü.

Jonathan bir gün beni görmeye geldiğinde, yapraklar kızarıp altın rengine çalmaya başlamıştı. Sanki yıllarca yaşlanmış gibi ne kadar da farklı görünüyordu. Belki de sadece davranışlarındaki hafiflik geçmişti; artık çok ciddi bir yetişkindi. Beni kardeşlerimle birlikte saman tarlasında, uzun kış boyunca sığırlarımızı doyuracak olan yoncaları depoladığımız ambara yaz güneşinde kurutulmuş son samanları yerleştirirken buldu.

"Yardım edeyim," dedi atından atlarken. Kardeşlerim benim gibi eski giysiler giyip saçlarını eşarpla arkaya tutturmuşlardı ona yandan bakışlar atarak gülüştüler.

"Gülünç olma," dedim Jonathan'ın kaliteli yün ceketine ve geyik derisi pantolonuna bakarak. Saman yığmak insanı terleten, pis bir işti. Ayrıca, benden uzaklaşması bana iyi bir ders vermişti. Artık ondan hiçbir şey istemediğimi düşünmeye çalışıyordum. "Bana sadece buraya neden geldiğini söyle," dedim.

"Korkarım söyleyeceklerim sadece senin için. En azından buradan biraz uzaklaşabilir miyiz?" diye sordu, saygısızlık etmek istemediğini belli etmek için başıyla kardeşlerimi işaret ederek. Yabamı yere atıp eldivenlerimi çıkararak ormana doğru yürümeye başladım.

Atının dizginlerini gevşek bir şekilde tutarak yanıma düştü. "Eh, birbirimizi uzun süredir görmedik, değil mi?" diye başladı, inandırıcılıktan uzak bir tavırla.

"Böyle süslü laflara zamanım yok," dedim. "Yapacak işlerim var."

Sözü dolaştırmaktan vazgeçti. "Ah, Lanny. Seni asla kandıramadım. Arkadaşlığını özledim, bu doğru, ancak bugün buraya bunun için gelmedim. Tavsiyene ihtiyacım var; kendi sorunlarımı anlamakta pek başarılı değilim. Sen konu ne olursa olsun onlan her zaman daha net görebiliyorsun."

"Bana övgüler yağdırmayı kesebilirsin," dedim, kirli kolumla alnımı silerken. "Kral Süleyman sayılmam. Bu kasabada gidebileceğin çok daha bilge kişiler var, dolayısıyla buraya gelişin, başını başka kimseyle paylaşmak istemediğin türden bir derde soktuğunu gösteriyor. Eh, çıkar ağzındaki baklayı; yine ne yaptın?"

“Haklısın. Senin dışında gidebileceğim hiç kimse yok.” Jonathan yakışıklı yüzünü utanç içinde başka tarafa çevirdi, ‘’Sorun Sophia... O kadarını senin de tahmin ettiğinden eminim ve duymak istediğin en son ismin onunki olduğunu biliyorum.”

“Hayatta bilemezsin,” diye mırıldandım, ucunu yerden kaldırmak için eteğimin bir katını belime sıkıştırırken.

“Bu aylarda aramız çok iyiydi, Lanny. Bu kadarını tahmin bile edemezdim. Çok farklıyız ama yine de onun varlığından çok zevk almaya başladım. Bağımsız bir zihni var ve aklından geçenleri söylemekten çekinmiyor.” Ağzım şaşkınlıkla açık kalmış halde olduğum yerde durduğumu fark etmeden konuşmayı sürdürüyordu. Ben de ona aklımdan geçenleri söylememiş miydim? Eh, belki de her konuda bunu yapmamıştım ama birbirine denk iki arkadaş olarak sohbet etmemiş miydik? Sophia’nın tarzının sadece ona has ve önemli olduğunu düşünmesi beni delirtmişti. “Nasıl bir aileden geldiği düşünülürse, bu daha da sıra dışı. Babasıyla ilgili hikâyeler anlatıyor; nasıl bir ayyaş ve kumarbaz olduğunu, karısını ve kızlarını nasıl dövdüğünü.”

“Tobey Ostergaard,” dedim. Jonathan’ın Tobey’nin kötü ününden haberdar olmaması beni şaşırtmıştı ama aynı zamanda, kasabanın geri kalanından ne kadar uzak olduğunu da gösteriyordu. Ostergaard’ın sorunlarını bütün kasaba halkı bilirdi. Kimse onu bir baba ve aile reisi olarak görmezdi. Yoksul bir çiftçi olan Tobey, fazladan para kazanmak için hafta sonları mezar kazar, o parayı da gidip içkiye harcardı. “Ağabeyi bir yıl önce kaçmıştı,” dedim Jonathan’a. “Babasıyla kavga etmişti ve Tobey de mezarcı küreğiyle onun suratına vurmuştu.”

Jonathan, Sophia için gerçekten endişelenmiş gibiydi. “Bu zor şartlar Sophia’yı sertleştirmiş ama soğuklaşmamış; hatta berbat evliliğine rağmen. Bu evliliği kabul ettiği için çok pişman, özellikle de şimdi...” Sözünü tamamlayamadı.

“Şimdi... ne?” diye sordum, içimde yükselen korkuyu hissederek.

“Bana hamile olduğunu söyledi,” diye patladı Jonathan, tekrar bana dönerken. “Bebeğin benden olduğuna yemin ediyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Bunu bana söylerken yüzünde dehşet ve korku vardı. Beni incitmeyi gerçekten istemediğini açıkça görmesem, suratına bir tokat patlatabilirdim. Ama yine de yüzüne çarpmak istiyordum. Aylardır bu kadınla fingirdeşiyordu, daha ne bekliyordu ki? Daha önce olmadığı için şanslıydı. “Ne yapmak istiyor?” diye sordum, onu anlamak için, çünkü tanıdığım, mümkün olduğunca kimseye bağlanmamaya çalışan Jonathan’dan çok farklı görünüyordu.

“Sophia’nın ne istediği açık. Evlenmemizi ve bebeğimizi birlikte büyütmemizi istiyor.” Acı bir kahkaha patlattım. “Delirmiş olmalı. Ailen buna asla izin vermez.”

Patlamamdan dolayı beni pişman eden sert ve öfkeli bir bakış attı. “Pekâlâ,” diye denedim, daha barışçıl bir tavırla, ‘’Senin yapmak istediğin nedir?”

Jonathan başını iki yana salladı. “Açıkçası, Lanny, bu konuda kendim ne istediğimi veya düşündüğümü bilmiyorum.’’

Bu ikilemle nasıl bir çatışma içinde olduğumu bilseydi.

Bir yandan, yolunu açıkça göremeyecek kadar sefil ve çaresiz bir durumda olduğundan, neredeyse ona acıyacaktım. Diğer yandan, gururum yeni yüzülmüş deri gibi yanıyordu, yumruğumu dudaklarıma bastırarak etrafından yürüdüm.

‘’Eh,bunu iyice düşünelim. Bu tür bir durumun çözümleri olduğunu benim kadar senin de bildiğinden eminim. Ebeye gitmesi gerekiyor..’’Magda’yı düşünmüştüm; kendi meslek alanında

muhtemelen sık karşılaştığı bir durum olduğundan, öyle bir felaketle başa çıkmayı kesinlikle biliyor olmalıydı. ‘‘Özel bir yöntem veya karışımın bu sorunu çözebildiğini duymuştum.”

Yüzü kızaran Jonathan başını iki yana salladı. “Bunu yapmaz. Bebeği doğurmaya kararlı.”

Bu beklenmedik bir şeydi. Bir an afallayarak düşündüm. “Ama bunu yapamaz! Yanlışını sürdürmek delilik olur.”

“Böyle bir davranış delilikse, o zaman gerçekten aklı başında değil demektir.”

“Peki, ya baban? Charles’tan tavsiye istemeyi düşündün mü?” Bu öneri tamamen gülünç değildi. Charles’ın hizmetçileriyle düşüp kalktığı biliniyordu ve muhtemelen bir-iki kez kendisi de Jonathan’ın durumunda kalmış olmalıydı.

Jonathan huzursuz bir at gibi burnundan üfledi. “Sanırım babama anlatmak zorunda kalacağım ama bunun için sabırsızlandığımı söyleyemem. Sophia’nın sorunuyla nasıl başa çıkacağını bilir ama sonuçtan korkuyorum.” Bununla, bebek olsun ya da olmasın, babasının ondan Sophia’yla ilişkisini kesmesini ve bir daha onu görmemesini isteyeceğini biliyordu. Başka olasılıklar da vardı ve Charles durumu öğrendiğinde neler olabileceğini kimse kestiremezdi. Jeremiah’ya söylenmesi konusunda ısrar edebilir, bunun üzerine Jeremiah kendisini aldatan karısından boşanmak isteyebilir veya Jonathan’a karşı harekete geçebilirdi. Ya da sessizliğinin bedeli ödendiği takdirde bebeği kendi çocuğu gibi büyütmeyi kabul ederek St. Andrew’lardan para koparmaya çalışabilirdi.

“Ah, zavallı Jonathan,” diye mırıldandım, ona verecek bir tavsiye bulmak için kafa patlatırken. “Bu yaşadığın talihsizlik için çok üzgünüm. Ama Charles’a gitmeden önce bana biraz düşünmem için bir gün daha ver. Belki bir çözüm bulurum.” Jonathan bana pek güvenemese de, bizi uzaktan dikkatle izleyen kardeşlerime kibarca başıyla selam vererek eyerine tırmandı ve atını evine doğru çevirdi. Belki de sadece sorunlarını bir başkasıyla paylaşmak bile yardımcı olmuştu.

Tarlanın sınırına ulaşıp gözden kaybolmadan önce, aklıma bir fikir, işe yarayabilecek bir çözüm geldi.

Sophia’yı ziyaret edip baş başa konuşmak için ertesi bekledim. Onu yakından tanımıyordum ama gece yatağına girmeden önce ilgilenmesi gereken hayvanları olduğuna bahse girebilirdim. Jacob’ların çiftliğine yönelmeden yokluğumun fark edilmemesi için tavuklarımızı kümese kapama saatimin gelmesini bekledim. Çiftlikleri bizimkinden daha sakindi, ki bunun öncelikli nedeni daha az canlı hayvanları olması ve bütün işleri sadece ikisinin yapmasıydı. Jeremiah ile karşılaşmadan Sophia’yı bulabileceğimi umarak ahıra süzüldüm ve onu üç bakımsız koyunlarını gece için yerine sokarken buldum.

‘’Lanore!” Şaşkınlıkla irkilerek ellerini göğsüne koydu. Hafîf giyinmişti; üzerinde soğuğa karşı bir pelerin yerine yünlü bir şal vardı. Sophia, Jonathan’la arkadaşlığımızı biliyor olmalıydı ama Jonathan’ın benimle ilgili neler anlattığını ancak Tanrı bilirdi. Ya da yanımda değilken beni düşünüyor olabileceğine inanmakla aptallık ediyordum. Beni ve oraya geliş nedenimi tartmaya çalışırken bana buz gibi gözlerle baktı. Aramızda sadece birkaç yaş olmasına rağmen, henüz evlenmediğim ve hâlâ ailemin çatısı altında yaşadığım için beni çocuk gibi görüyor olmalıydı.

‘’Haber vermeden ziyaretine geldiğim için üzgünüm ama seninle baş başa konuşmak istedim,” dedim, kocasının yakınlarda olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakarak. “Fazla zamanımız olmadığı için seninle açık konuşacağım. Sanırım buraya neden geldiğimi biliyorsun. Jonathan bana anlattı...”

Kollarını göğsünde kavuşturarak bana sert bir bakış attı. “Sana anlattı, öyle mi? Beni hamile

bıraktığı için birine hava atması mı gerekiyormuş?"

"Öyle bir şey değil! Bebeğin olduğu için Jonathan'ın memnun olduğunu sanıyorsan..." "Onun bebeği," diye ısrar etti. "Ve memnun olmadığını da biliyorum."

Yaklaşabileceğim açıyı görmüştüm. Jonathan yanımdan ayrıldığımdan beri Sophia'ya ne söyleyebileceğimi düşünüp durmuştum. Jonathan, Sophia'ya onun adına acımasız davranabilecek birine ihtiyaç duyduğu için bana gelmişti. Sophia'ya durumunun zayıflığını anlatabilecek biri. Sophia, onun karşılaştığı durumu anladığımı bilirdi; dolayısıyla duygusal oyunlara yer kalmazdı. Bunu Sophia'dan nefret ettiğim ya da Jonathan'ın hayatındaki yerimi aldığı için yapmıyordum. Hayır, Sophia'nın nasıl biri olduğunu biliyordum. Jonathan'ı bu kurnaz yellozun tuzağından kurtarıyordum.

"Bütün saygımla, bebeğin Jonathan'dan olduğuna dair nasıl bir kanıtın olduğunu sormak zorundayım. Biz sadece senin söylediğini biliyoruz ve..." Ne demek istediğimi söze dökmeden sustum.

"Nesin sen, Jonathan'm avukatı mı?" Yemi yutmadığımda öfkeden yüzü kıpkırmızı oldu. "Evet, haklısın, Jeremiah'dan ya da Jonathan'dan olabilir ama ben Jonathan'dan olduğunu biliyorum. Biliyorum...'' Vücudunda hamilelikten hiçbir iz olmamasına rağmen ellerini karnına koydu.

"Yani senin sözüne inanarak Jonathan'ın hayatını mahvetmesini mi bekliyorsun?" "Hayatını mahvetmek mi?" diye bağırdı. "Ya benim hayatım?"

"Evet, ya senin hayatın," dedim, durduğum yerde olabildiğince uzun görünmeye çalışarak. "Herkesin içinde Jonathan'ın çocuğunun babası olduğunu söylersen neler olabileceğini hiç düşündün mü? Öncelikle başaracağın şey, ne hafif bir kadın olduğunu..." Sophia tek kelime daha duymaya dayanamıyormuş gibi, olduğu yerde bana arkasını döndü.

".. .herkese açıklamak olur ve o da ilişkinizi inkâr edebilir. Çocuğun babası olduğunu inkâr edebilir. Sana kim inanacak, Sophia? Kasabadaki herhangi bir kadını seçebilecek Jonathan St. Andrew'un seninle fingirdeşmeyi seçeceğine kim inanır?"

"Jonathan beni inkâr mı eder?" diye sordu, inanamayarak. "Ah, hayır, seni yalancı sürtük! Jonathan'ımın beni inkâr edeceğine beni asla inandıramazsın."

Jonathan 'ım, demişti. Kalp atışlarım hızlanırken yanaklarım alev alev oldu. Sophia'ya böyle kötü şeyler söyleme cesaretini nereden bulduğumu bilmiyorum. Sanki içimde sahip olduğumu bile bilmediğim özelliklere sahip başka biri gizliydi ve bu kişi, lambadan çıkan bir cin gibi içimden çıkıvermişti. Artık öfkeden deliye dönmüştüm. Bildiğim tek şey, Sophia'nın Jonathan'ı ve geleceğini tehdit ettiğiydi ve kimsenin onu incitmesine izin vermezdim. "Kendini alay konusu yapacaksın; St. Andrews'un en vasat kadını, kocası olan ve tiksindiği sersemden değil, kasabanın en gösterişli erkeğinden hamile kaldığını söylüyor."

"Ama bu onun çocuğu," diye üsteledi Sophia. "Jonathan bunu biliyor. Kendi kanından ve canından olan birine ne olacağı umurunda değil mi?"

Bu sözler beni duraksattı ve bir an vicdan azabı duydum. "Kendine bir iyilik yap, Sophia, ve bu delice planını aklından çıkar. Bir kocan var; ona çocuğun kendisinden olduğunu söyle. Habere çok sevinecektir. Jeremiah'nın çocuk istediğinden eminim."

"İstiyor... kendi çocuklarını," diye tısladı. "Jeremiah'ya çocuğun babalığıyla ilgili yalan söyleyemem."

"Neden? Sadakatinle ilgili yalan söyledin ya zaten," dedim acımasızca. O anda nefreti neredeyse elle tutulur haldeydi ve bana bir yılan gibi saldırabileceğini düşündüm.

Şimdi kazığı kalbine saplama zamanı gelmişti. Onu kısık gözlerle baştan aşağı süzdüm. "Biliyorsun, bir kadının kocasını aldatmasının cezası ölümdür. Kilise hâlâ böyle düşünüyor. Kararında ısrar edeceksen bunu da düşün. Kendi yazgını kendin belirlersin." Bu sığ bir tehditti. St. Andrews' da veya doğurganlık döneminde olan kadınların az bulunduğu bir sınır kasabasında, hiçbir kadın zina suçundan ölüme mahkûm edilmezdi. Olur da kasaba halkı tarafından suçlu bulunursa, Jonathan da piçinin vergisini ödemek zorunda bırakılır ve belki kasaba halkının dindar kesimi tarafından kısa bir süre aşağılanırdı. Ama yükün büyük bölümünün Sophia'nın omuzlarına bineceği yine de şüphesizdi.

Sophia görünmez saldırganları arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Jonathan!" diye bağırdı ama sesi kocasının duyacağı kadar yüksek değildi. "Beni nasıl böyle tehdit edersin. Daha onurlu davranmanı bekliyordum. Öyle bir adam olduğunu sanıyordum. Oysa sen bana bu yılanı gönderiyorsun.'' Bana tehditkâr gözlerle yine öfkeli bir bakış attı, "bu işi senin adına yapsın diye. Bunu neden yaptığını bilmediğimi sanma," diye tısladı parmağını yüzüme doğru sallayarak, kasabadaki herkes senin ona âşık olduğunu ama onun sana karşılık vermediğini biliyor. Bence nedeni kıskançlık. Jonathan seni asla bu şekilde bana göndermez."

Kendimi soğukkanlı olmaya şartlamıştım. Tehlikeli veya deliymiş gibi ondan birkaç adım uzaklaştım. "Elbette benden seninle konuşmamı istedi; yoksa hamile olduğunu nereden bilebilirdim ki? Seninle mantıklı şekilde konuşamadığı ve çaresiz kaldığı için, benden seninle kadın kadına konuşmamı istedi. Ve bir kadın olarak sana şunu söylüyorum: Neyin peşinde olduğunu biliyorum. Bu talihsizliği kullanarak durumunu iyileştirmek, kocanın yerine daha iyi birini geçirmek istiyorsun. Belki de ortada bir bebek bile yoktur. Bana her zamankinden farklı görünmedin. Jonathan'la ilişkime gelince, aramızda özel bir arkadaşlık var; saf, temiz, erdemli ve iki kardeşinkinden daha güçlü. Bunu anlamanı da beklemiyorum," dedim gözlerimi kısarak. "Erkekle kadın arasında etek kaldırmayı gerektirmeyen türden bir ilişkinin varlığını hayal bile edebileceğini sanmıyorum."

Ona döndüm. "Bunları iyi düşün, Sophia Jacobs. Bu senin ikilemin ve çözümü de kendi ellerinde. En kolay yolu seç. Jeremiah'ya bir çocuk ver. Ve Jonathan'a da bir daha yaklaşma. Seni görmek istemiyor," dedim kararlı bir tavırla ve ahırdan çıktım.

Eve dönerken korku ve zafer sevinciyle titriyordum. Jonathan'ı savunmak için bütün cesaretimi toplamış, sonra da sahip olduğumu bile bilmediğim bir kararlılıkla bunu yapmıştım. Daha önce kardeşlerime karşı bile sesimi nadiren yükseltmiş, görüşümü birine hiç bu kadar kararlılıkla dayatmamıştım. Böyle bir içsel güce sahip olduğumu bilmek ürkütücüydü ama aynı zamanda da heyecan verici bir keşifti. Ağaçların arasından eve doğru yürürken, o anda her şeyi yapabileceğime inanıyordum.

YEDİ

Ertesi sabah bir silah sesiyle uyandım. Sabahın o saatinde sıra dışı bir sesti. Duyduğum anda nereden geldiğini de anlamıştım. Bu saatte silah sesi bela anlamına geliyordu.Komşulardan birinin

evinde yangın, bir haydut saldırısı veya korkunç bir kaza. Ses, Jacob'ların çiftliğinin olduğu yönden gelmişti.

Battaniyeyi başıma çekerek uyuyormuş gibi yaparak annem ile babamın alt kattaki yatağından gelen sesleri dinledim, babamın tek kelime etmeden kalkıp giyinerek kapıdan çıktığını duydum. Annem her sabah ateşi yakmak ve bir tencere kaynatmaya başlamak gibi işlerle uğraşmak için dışarı çıkarken yaptığı gibi omuzlarına bir yorgan örterek onun peşinden çıktı. Artık kaçmak mümkün değildi, bu yüzden, döndüm ve doğrularak oturdum. Ayaklarımı soğuk tahta zemine koyarken yatağa çıkmaya isteksizdim ve tuhaf, uğursuz bir güne başlamaktan korkuyordum.

Kieran içeri girdiğinde yüzü asıktı ve soğuğun kızarttığı yüzüyle daha da kötü görünüyordu. "Kalkıp giyin, Nevin, benimle gelmen gerek," dedi alt kattaki yatakta homurdanan kütleye.

"Öyle mi?" diye sorduğunu duydum ağabeyimin, uykulu bir sesle. "Beslenecek sığırlar..." "Ben seninle gelirim, baba," diye seslendim yukarıda çabucak giyinirken. Kalp atışlarım şimdiden o kadar hızlanmıştı ki evde kalıp olanları sonradan öğrenmek için beklemem imkânsızdı. Alarma cevap vermek için babamla birlikte gitmeliydim.

Gece o yıl ilk kez kar yağmıştı ve Kieran'ın arkasında onun taze karların üzerinde bıraktığı ayak izlerine basmaya dikkat ederek yürürken zihnimi netleştirmeye çalışıyordum! Nefesim soğuk havada donuyordu ve burnumun ucunda bir sümük damlası oluşmuştu.

Önümüzdeki çukurlukta Jacob'ların bir tarafı tek, bir tarafı iki katlı kahverengi çiftlik evi bembeyaz karın ortasında tuhaf duruyordu. İnsanlar çiftlikte toplanmaya başlamışlardı. Uzaktan bakıldığında yaya veya at sırtında siyah minik şekiller halinde görünüyorlardı. Jacob'ların evinde sıra dışı bir şey olduğu belliydi. Kalp atışlarım yine hızlanmıştı.

"Jacob'lara mı gidiyoruz?" diye sordum, babamın arkasından.

"Evet, Lanore." Kaba değilse de, her zaman olduğu gibi kısaca konuşmuştu. Endişemi zorlukla gizleyebiliyordum. "Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Öğreneceğimizi düşünüyorum," dedi, sabırla. Kasabadaki her aileden -St. Andrew'lar dışında ama kasananın en uç noktasında oturduklarından, muhtemelen sesini duymamışlardı bile- bir temsilci gelmişti ve hepsi ne bulduysa üzerine geçirmiş gibiydi; saçları başları sadece entarileri ceketin altından görünür haldeydiler.

Gevşek duran kalabalığın arasından babamı takip ettim ve güdüsel olarak ilerleyerek evin ön kapısına geldiğimizde, Jeremiah'yı çamurlu karların arasında diz çökmüş halde bulduk.Görünüşe bakılırsa pantolonunu alelacele giymiş, çizmelerinin bağcıklarını bağlamamış, omuzlarına bir yorgan örtmüştü.Alarm vermek için kullandığı ve antika denebilecek kadarr eski karabina tüfeği kaplama tahtasına yaslanmıştı. Jeremiah 'nın iri ve çirkin yüzü acıyla buruşmuş, gözleri kızarmış dudakları çatlamıştı ve kanıyordu. Normalde oldukça duygusuz bir adam olduğundan, bu sinir bozucu bir manzaraydı.

Peder Gilbert kalabalığı yararak öne geldi ve Jeremiah'ın kulağına kısık sesle konuştu. "Sorun nedir, Jeremiah? Neden alarm verdin?"

"Kayboldu, Peder." "Kayıp mı oldu? Kim?" "Sophia, Peder. Gitmiş."

Kalabalığın arasında mırıltılar yükseldi; benim ve babamın dışında herkes yanındakiyle fısıldaşıyordu.

"Gitmiş mi?" Gilbert, Jeremiah'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ne demek gitmiş?"

“Gitmiş ya da biri onu götürmüş. Uyandığımda evde yoktu. Ahırda ya da avluda da bulamadım. Eşyaları hâlâ burada ama pelerinini almış.”

Gilbert beyaz saçlı başını iki yana salladı. “Jeremiah eminim biraz dışarı çıkmıştır; belki yürüyüş yapmak istemiştir. Yakında eve döner ve eminim kocasını endişelendirdi için de pişmanlık duyar.” Ama daha konuşurken bile, Gilbert’ın yanıldığını hepimiz biliyorduk. Kimse bu kadar soğuk bir havada sabah ilk iş olarak yürüyüşe çıkmazdı.

“Sakinleş, Jeremiah, senden şüphe etmek için hiçbir nedenimiz yok,” dedi Gilbert, iriyarı adamın ayağa kalkmasına yardım ederken. “Seni içeri götürelim de, üşütmeden ısın. Burada Bayan Gilbert ve Bayan Hibbins’le kalabilirsin; biz Sophia’yı ararken onlar seninle kalabilirler, değil mi millet?’’ dedi Gilbert, sahte bir hevesle bize dönerken. Eşler ve komşular arasında şüpheci bakışmalar oldu - yeni gelin kocasını mı terk etmişti yani?- ama kimse pederin önerisini kabul etmekten başka bir şey yapmayı düşünmedi. İki kadın, sersemlemiş haldeki Jeremiah’yı eve soktu ve geri kalanlarımız gruplara bölündük. Sophia’nın izlediği yolun Jeremiah’nın alarmına cevap verenlerin dikkatsizliği sonucu bozulmamış olmasını umarak, evden uzaklaşan ayak izleri aradık.

Babam, Sophia’ya ait olabilecek bir çift minik ayak izi buldu ve ikimiz izleri takip etmeye başladık. Bakışlarımı karlara dikmiş, zihnim karmakarışık halde yürüyor, Sophia’yı evden neyin uzaklaştırmış olabileceğini merak ediyordum. Bu sabah kendi kendine bir iş mi bulmuştu; yakacak çıra olarak kozalak ve çalı çırpı mı topluyordu ya da ormanda kaybolmadan önce kümesten kaçan bir tavuğun peşinden mi gitmişti?

Yoksa ayak izleri, St. Andrew’ların kasabanın diğer ucunda olan evlerine giden patikaya mı uzanıyordu? Belki Sophia bütün gece söylediklerimi düşünmüş, uyandığında Jonathan’la yüzleşmeye karar vermişti. Tartışmamızın onun kaybolmasıyla bir ilgisi olmayabilir miydi? Ayak izlerini takip ederken kalbim deli gibi atıyordu. Sonunda kar ormanın derinliklerinde yok oldu. Onunla birlikte Sophia’nın ayak izlerinden de eser kalmadı.

Şimdi babamla birlikte sürebileceğimiz belirgin bir iz kalmamıştı. Orman zemini çıplak sert topraktan ibaretti. Orada burada kar birikintileri vardı. Yerlerde kuru yaprak yığınları birikmişti. Kuru dallar ayaklarımızın altında çıtırtıyla eziliyordu. Babamın Sophia’nın yolculuğundan kalan izleri -kırılmış dallar, ezilmiş yapraklar- seçip seçemediğini veya sadece görev duygusuyla mı devam ettiğini bilmiyordum.Allagash’ın şırıltısı solumuzda, nehre paralel yürüyorduk.Taşların üzerinden akan suyun sesini genellikle huzur verici bulurdum ama bugün öyle değildi.

Tek başına ormana gittiğine göre, Sophia bir şeyden çok etkilenmiş olmalıydı. Sadece en sert kasabalılar ormana tek başlarına giderlerdi, çünkü her yer birbirine benzerken kaybolmak çok kolaydı. Hektarlarca alana yayılan orman, sürekli tekrarlanan huş, çam ve ladin ağaçlarından oluşuyor, orman zeminine yayılmış kayaların ve taşların görüntüsü bile birbirine benziyordu. Sophia bu ormanı tek başına dolaşmaya çıkacak kadar iyi mi tanıyordu yani?

Belki de babama daha önce bir şeyler söylemeli, bu yaptığı komşuluk fedakârlığının gereksiz olduğunu ve çok büyük olasılıkla Sophia’nın ilişkisini sürdürmemesi gereken bir erkeği görmeye gitmiş olabileceğini açıklamalıydım. Biz bu soğuk ve ıslak ortamda dolaşırken, o sıcak bir odada ve güvende olabilirdi. Sophia’nın patika boyunca koşturduğunu mutsuz evinden sevgilisi Jonathan’ın kollarına kaçtığını hayal ettim. Onu Jonathan’ın yatağında hayal edince yüreğim sıkıştı; onun kazandığını, benim kaybettiğimi ve Jonathan’ın artık ona ait olduğunu düşünmeye dayanamıyordum.

Sonunda nehre yöneldik ve kıvrımlarını izleyerek oradan oraya döndük. Babam bir ara duraksayarak ince buz tabakasında bir delik açtı ve elini o delikten sokarak su alıp içti. Yudumlarının

arasında merakla bana bakıyordu.

"Daha ne kadar aramamız gerektiğini bilmiyorum. Sen artık eve dönebilirsin, Lanore. Burası kızlara uygun bir yer değil. Soğuktan donuyor olmalısın."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır, baba. Biraz daha devam etmek istiyorum." Evde oturup haber beklemem mümkün değildi. Aklımı kaybeder veya kendimi tutamayarak Jonathan'ın evine koşup Sophia'yla kavga ederdim. Onu kibirli ve zafer kazanmış bir tavırla hayal edebiliyordum. O anda, hiç kimseden ondan ettiğim kadar nefret etmiyordum.

Onu ilk fark eden Kieran oldu. Benim bütün yapabildiğim ayaklarımın altındaki baş döndürücü zemine bakmakken, o çok uzakları tarıyordu. Donmuş cesedi devrilmiş bir ağacın oluşturduğu bir burgacın içinde, sazların ve yaban sarmaşıklarının arasında neredeyse görünmez halde bulmuştu.

İnce kolları ve bacakları açılmış, donmuş yaban bitkilerinin arasına dolanmış halde suyun üzerinde süzülüyor, ve uzun saçları suya batıp çıkıyordu. Pelerini düzgün şekilde katlanarak kıyıya bırakılmıştı. Kieran diğerlerine işaret verirken, ben gösteremediğim duyguyla uyuşmuş halde bakakalmıştım. Diğerleri babamın sesini izleyerek ağaçların arasından çabucak geldiler.

Adamlardan ikisi cesedi donmuş bitkilerden ve oluşmaya başlayan ince buz tabakasından kurtarmak için dondurucu suya girdiler. Pelerini açarak cesedi içine yatırdık ve ıslak kumaşa sardık. Teni morarmıştı. Neyse ki gözleri kapalıydı. "Bakma, kızım," dedi babam beni omuzlarımdan tutup çevirmeye çalışırken ama elbette ki gözümü cesetten ayıramıyordum; ancak, adamlardan biri pelerini cesedin yüzüne örtünce sevindim.

Adamlar pelerini uçlarından tutarak bir sedye gibi kullandılar ve Sophia'nın cesedini evine taşıdılar. Ben de bütün yol boyunca arkalarından yürüyordum. Dişlerim takırdıyordu babam beni ısıtmak için kollarımı ovalıyordu ama işe yaramıyordu, çünkü soğuktan değil, korkudan titriyordum, kollarımı sıkıca karnıma sarmıştım ve babamın önünde kusmaktan veya bayılmaktan korkuyordum. Ben yanlarında olduğum için erkekler konuşmaktan, Sophia'nın neden intihar ettiğini tartışmaktan kaçınıyorlardı. Ancak, Peder Gilbert'a pelerinin düzgün ve kasıtlı bir şekilde kenara konduğunu söylememeye karar verdiler. Bunun intihar olduğunu peder bilmeyecekti.

Babamla birlikte eve döndüğümüzde, doğruca şömineye koştum. O kadar yakın durdum ki ateş neredeyse yüzümü kızarttı ama o bile titrememi engelleyemedi. "O kadar yakın durma," dedi annem, pelerinimi çıkarmama yardım ederken. Hiç şüphesiz pelerinin tutuşmasından korkuyordu. Açıkçası bu hoşuma giderdi. Yaptığım şey için cadılar gibi yanmayı hak etmiştim.

Birkaç saat sonra, annem kolunda peleriniyle yanıma geldi. Omuzlarını dikleştirdi. "Ben yardım etmek için Gilbert'lara gidiyorum. Sophia'nın hazırlıkları için. Sanırım sen de benimle gelmelisin. Bu kasabanın kadınları arasında yerini almaya, senden beklenecek bazı işleri öğrenmeye başlama zamanın geldi."

Kalın bir gecelik giymiş, hâlâ ateşin başında oturuyordum ve rom katılmış bir kupa sıcak elma şarabından biraz sarhoş olmuştum. İçki beni uyuşturmuş, yüksek sesle ağlayıp her şeyi itiraf etme dürtümü bastırmama yardım etmişti ama Sophia'nın cesedini bir kez daha görürsem, yanımda kasabanın diğer kadınları olsa bile kendimi daha fazla kontrol edemeyeceğimi biliyordum.

Bir dirseğime dayanarak yerden yükseldim. "Yapamam. Kendimi iyi hissetmiyorum. Hâlâ üşüyorum."

Annem parmaklarının tersini alnıma, sonra da boğazıma koydu. "Alev alev yanıyorsun." Bana şüpheci gözlerle baktıktan sonra yerden kalkarak pelerinini omuzlarına attı. "Pekâlâ, daha önce

yaşadıklarını düşünerek bu seferlik izin veriyorum. ..” Sözünü tamamlamadı. Bana ne düşündüğünü anladığım bir tavırla bir kez daha baktı ve sonra kapıdan çıktı.

Pederin evinde olanları, kadınların Sophia’nın cesedini gömülmesi için nasıl hazırladıklarını bana daha sonra anlattı.Önce bir ateş yakmış, ağzındaki ve burnundaki nehir çamurunu temizlemiş, sonra da saçlarını taramışlardı. Annem nehirde uzun süre kaldığı için teninin nasıl bembeyaz olduğunu, akıntı cesedi sualtındaki taşların üzerinden sürüklerken vücudunda nasıl ince, kırmızı sıyrıklar ve kesikler oluştuğunu anlattı. Cesede neredeyse fildişi gibi görünecek kadar açık sarı renkte, kendi iğnesiyle nakış işlenmiş en güzel elbisesini giydirmişlerdi. Sophia’nın cesediyle ilgili hiçbir yorum yapılmamıştı; ölen kadının karnında herhangi bir şişlik olduğundan da söz edilmemişti. Bir şey fark eden olduysa bile, hiç şüphesiz zavallı kızın boğulurken yuttuğu suyun yarattığı şişmeye bağlanmış olmalıydı. Kanıtlar -eğer varsa- elbiseyle ve sonra keten bir kefenle örtülerek tahta bir tabutun içine konmuştu. Kadınların işlerini tamamlamasını bekleyen bir grup adam, tabutu bir arabaya yüklemiş, Jeremiah’ nın evine götürmüşlerdi. Ceset orada cenazeyi bekleyecekti.

Annem Sophia’nın cesedinin durumunu sakince anlatırken, ben her yanıma çiviler batıyormuş, beni yaptığım kötülüğü itiraf etmeye zorluyorlarmış gibi hissediyordum. Ama zorlukla da olsa kendimi kontrol ettim ve annemin görmemesi için elimi gözlerime bastırarak sessizce ağladım. Hâlâ çocukmuşum gibi, annem elleriyle sırtımı okşadı. “Neyin var, Lanore, hayatım? Neden Sophia için bu kadar üzüldün?Bu olan korkunç bir şey ve o bizim komşumuzdu, evet, fakat onu yakından tanıdığını bile sanmıyordum.”

Beni sıcak suyla doldurmam için keçi derisi bir torbayla tavan arasına göndererek beni ormana götürdüğü için babamı haşlamaya gitti. Keçi derisi torbayı karnıma koyarak uzandım ama beni hiç rahatlamadı. Uyanık bir halde yatarak gecenin seslerini -rüzgâr, sallanan ağaçlar, sönen korlar- dinleyip Sophia’nın adını fısıldadım.

Düğününde olduğu gibi, Sophia Jacob’ın cenazesi de vasattı; annesi, kardeşleri ve kocası dışında pek katılan yoktu. Hava soğuk ve kapalıydı. Sophia kendini öldürdüğünden beri her gün olduğu gibi yine kar yağacak gibi görünüyordu.

Biz -Jonathan ve ben- mezarlığı gören bir tepede durup izledik. Yeni kazılıp kapatılmış mezarın başından gelip geçenleri izledik. Zemin donmaya başlamasına rağmen mezar kazmayı bir şekilde başarmışlardı. Mezarı kazanın babası Tobey olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Uzaktaki beyaz alanda siyah noktalar gibi görünen ziyaretçiler, Gilbert’ın sözleri arasında huzursuzca kıpırdanıyordu. Günlerdir ağladığım için yüzüm şişmişti ama şimdi Jonathan’ın yanındayken gözyaşım akmıyordu. Sophia’nın cenazesini gizlice izlemek gerçek dışı gibi geliyordu; oysa orada olmalı, dizlerimin üzerine çökerek Jeremiah’dan af dilemeliydim, çünkü karısının ölümünden sanki onu kendi ellerimle nehre itmişim gibi ben suçluydum.

Jonathan yanımda sessizce duruyordu. Sonunda uzun süren bir gerilimin aniden boşalması gibi kar yağmaya başlamıştı ve soğuk havada savrularak süzülen minik kar taneleri Jonathan’ın ceketinin ve saçlarının üzerine konuyordu. “Öldüğüne inanamıyorum,” dedi Jonathan, o sabah İki yirminci kez. “İntihar ettiğine inanamıyorum.”

Hiçbir şey söyleyemiyordum. Söyleyebileceğim şeyler fazlasıyla zayıf, etkisiz ve gerçeklikten uzak kalacaktı.

Bir elini yüzüne bastırarak, “Benim hatamdı,” dedi. ‘’Bunun için kendini suçlamamalısın,” dedim, son günlerde tavan arasındaki yatakta suçluluk duygusundan ateşler içinde yatarken kendime tekrar tekrar söylediğim sözlerle onu rahatlatmaya çalışarak. “Hayatının berbat olduğunu biliyorsun; hem de

çocukluğundan beri. Kim bilir ne kadar mutsuz düşünceleri vardı ve ne kadar süredir devam ediyordu. Sonunda bunlara dayanarak hareket etti. Bu senin hatan olamaz." Mezarlıkta olmak istiyormuş gibi öne doğru iki adım attı. "Kendine zarar vermek gibi bir düşüncesi olduğunu bilmiyordum, Lanny. Benimle mutluydu. Tanıdığım Sophia'nın kendini öldürme düşüncesiyle boğuştuğu fikrini aklım almıyor."

"Kimse bilemez. Belki de Jeremiah ile tartıştı. Belki de onunla son görüşmenden sonra..''

Gözlerini sımsıkı kapadı. "Onu üzen bir şey olduysa, bu da bebeği bana açıkladığında verdiğim tepkiydi. Bundan şüphem yok. Bu yüzden kendimi suçluyorum, Lanny, haberine verdiğim düşüncesizce tepki yüzünden. Sen demiştin ki..'' Jonathan aniden başını kaldırarak bana baktı. "...onu bebeği doğurmaktan vazgeçirmenin bir yolunu bulabileceğini söylemiştin. Lanny, Sophia'ya böyle bir düşünceyle...''

İrkilerek geri çekildim. Şu son birkaç gündür bir hastalık kadar zehirleyici suçluluk duygumla boğuşurken, Jonathan'a her şeyi anlatmayı düşünmüştüm. Birine anlatmalıydım- bu ruha onarılmaz bir hasar vermeden saklanabilecek bir sır değildi- ve anlayabilecek biri varsa, o da kesinlikle Jonathan'dı. Sonuçta bunu onun için yapmıştım. Benden yardım istemişti ve ben de gerekeni yapmıştım. Şimdi de yaptığım şeyden bağışlanmam gerekiyordu; bana bunu borçluydu, değil mi?

Ama o şüpheci gözlerle beni incelerken, ona söyleyemeyeceğimi anlamıştım. Henüz acısı tazeyken ve duygularıyla hareket etme eğilimindeyken bunu yapamazdım. Asla anlamazdı. "Ne? Hayır, ben böyle bir plan filan yapmadım. Neden Sophia'ya tek başıma gideyim ki?" diye yalan söyledim. Jonathan'a yalan söylemek niyetinde değildim ama inanılmaz bir kesinlikle atılmış bir ok gibi yaptığı tahminiyle beni hazırlıksız yakalamıştı. Ona bir gün anlatacağıma karar verdim.

Jonathan bakışlarını tekrar mezarlığa çevirerek üç köşeli şapkasını ellerinde evirip çevirdi. "Sence... sence Jeremiah' ya gerçeği söylemeli miyim?"

Hemen Jonathan'ın yanına koşarak onu omuzlarından tutup sarstım. "Bu korkunç bir hata olur; hem Sophia hem de senin için. Şimdi bunu Jeremiah'ya anlatmanın kendi vicdanını rahatlatmaktan başka ne yararı olur? Sadece Jeremiah'ın onunla ilgili hayallerini yıkmış olursun. Bırak Sophia'yı onu onurlandıran iyi bir eş olarak gömsün."

Omuzlarlarını tutan küçük ellerime baktı -artık çocuk olmadığımız için birbirimize dokunmamız pek alışılmadık bir durumdu-ve sonra gözlerime öyle derin bir acıyla baktı ki daha fazla tutamadım. O anda Sophia olmasa bile bir kadının kollarının rahatlığına ihtiyacı olduğunu düşünerek sımsıkı sarıldım. Güçlü ve ılık bedenini kendiminkine bastırılmış halde hissettiğimde içimde beliren duyguları inkar etmeyeceğim ama benim rahatlamaya hakkım yoktu, dokunduğumda neredeyse mutluluktan ağlayacaktım, sımsıkı sarılmışken, Sophia'ya karşı işlediğim korkunç günahımdan dolayı beni bağışladığını hayal edebiliyordum elbette ki onun hiçbir şeyden haberi yoktu.

Yanağımı göğsüne bastırarak yün tabakalarının altından kalp atışlarını dinledim ve kokusunu içime çektim. Jonathan'dan ayrılmak istemiyordum ama tepemden bana baktığını hissetmiştim ve bu yüzden, Sophia'ya olan aşkını bir kez daha duyacağımı bekleyerek ben de ona baktım. Bunu yaparsa, Sophia'nın adını söylerse, ben de ona ne yaptığımı açıklamaya kararlıydım. Ama bunu yapmadı; hiç beklemediğim bir şekilde dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Yıllardır beklediğim an, ben ne olduğunu bile anlayamadan gelip geçti. Birkaç adım uzaktaki ormana gizlendik. Dudaklarıma yapışmış dudaklarının harika sıcaklığını, açlığını ve zorlayıcılığını hatırlıyorum. Bluzumu göğüslerimin üzerine bastıran kurdeleyi çekiştiren ellerini hatırlıyorum. Sırtımı bir ağaca yasladı ve pantolonunu indirmeye çalışırken boynumu ısırdı. Ellerini kalçalarıma

koyarak beni kaldırabilmesi için eteğimi yukarı çektim. Aramızdaki giysilerle, ceketler ve pelerinlerle, etekler ve iç eteklerle erkekliğini görmeye fırsat bulamadığıma çok pişmanım. Ama aniden onu içimde hissettim; iri, sert sıcaklığı içime süzüldü ve beni kendisiyle ağacın gövdesinin arasına sıkıştırarak gidip gelmeye başladı. Sonunda inleyişi bütün vücudumu ürpertti, çünkü benden zevk aldığını anlamıştım. Hayatımda hiç o kadar mutlu olmadığım gibi, bir daha olamayacağımdan da korkuyordum.

Çocukken yaptığımız gibi birlikte atının sırtına atladık. Ben onun arkasında, kollarımı sımsıkı beline dolamış halde, ormanda dolaştık. Yanımızda kimse olmadan birlikte görülmemek için en az kullanılan patikaları seçtik. Tek kelime bile etmiyorduk. Yüzümü ceketine gömmüş, hâlâ yaptığımız şeyin boyutlarını kavramaya çalışıyordum. Kasabada evlenmeden önce kendilerini bir erkeğe vermiş başka kızlar tanıyordum -alıcı genellikle Jonathan'dı- ve hepsini küçümsemiştim. Şimdi ben de onlardan biri olmuştum. Bir yandan, kendimi küçük düşürdüğümü hissediyordum. Ama diğer yandan, başka seçeneğim olmadığına inanıyordum. Bu, Jonathan'ın kalbini kazanmak ve yazgımızın bir olduğunu kanıtlamak için tek şansım olabilirdi ve kaçırmaya niyetim yoktu.

Atının terkisinden indim ve elini hafifçe sıktıktan sonra kulübesine doğru kısa mesafeyi yürüdüm. Ancak, Jonathan 'dan uzaklaşırken, kaçamağımızın onun için ne anlam taşıdığını merak etmeye başladım. Hiçbir şekilde sonuçlarını düşünmeden kızlarla birlikte oluyordu. Ben neden bu kez bir anlam iliştireceğini düşünüyordum ki? Ayrıca, Sophia'ya karlı duyguları ne olacaktı ya da kendini öldürmeye zorladığım kadına karşı benim sorumluluğum? Onu neredeyse ellerimle öldürmüş gibiydim ve şimdi burada sevgilisiyle zina yapıyordum. Benden daha kötü biri olamazdı.

Kendimi toparlamak için birkaç dakika soğuk havayı derin içime çektikten sonra eve doğru yürüdüm. Ailemin önünde darmadağın olamazdım. Bunları konuşup paylaşabileceğim kimsem yoktu. Üzerinde mantıklı bir şekilde düşünene kadar, bu sırrı benliğimin derinliklerinde saklamak zorundaydım. Hepsini, suçluluk duygumu, utancımı, içsel nefretimi, her şeyi derinlere gömdüm. Ancak aynı zamanda bu kadarını hak etmememe rağmen, istediğim şeyi elde ettiğim için müthiş bir heyecan duyuyordum. Pelerinimin üzerindeki taze karları silkeleyerek nefesimi üfledim, omuzlarımı dikleştirdim ve ailemin evine doğru yürüdüm.

SEKİZ

Gönlümden geçeni -Jonathan'ın beni bir kadın ve bir sevgili olarak görmesini- elde etmiştim ama hepsi bu kadardı. O heyecan verici, korkutucu öğle üzerinden beri onunla iletişim kuramadığım için bir belirsizlik hali içindeydim.

Araya kış girmişti.

Maine'in yaşadığımız bölgelerinde kışa aldırmazlık edilemezdi. Fırtına üstüne fırtına atlatılıyor, bir-iki gün içinde kar bel seviyesine çıkıyor, yolculuk imkânını ortadan kaldırıyordu. Bütün enerji ve zaman, karnımızı doyurup ısınmaya ve canlı hayvanların bakımına odaklanıyordu. Evin dışında yapılan bütün sıradan işler, tüketici şeylerdi. Ahıra ve meraya bir yol açıldığında, nehrin buzlu

yüzeyinde hem canlı hayvanlar hem de ailenin kullanabileceği bir açıklık oluştuğunda, sığırlar tarladaki karların arasında dolaşmaya alıştığında ve nihayet hayat yine normale dönebilirmiş gibi göründüğünde, başka bir fırtına patlak veriyordu.

Ben pencerenin yanında oturup, araba yolunu örten yaklaşık yarım metre yüksekliğindeki karlara bakıyordum. Karın üzerinde yolculuk yapmamıza imkân verecek kadar sıkışıp katılaşması için dua ediyordum; o zaman pazar günleri kiliseye gidebilirdik, ki bu, Jonathan'ı görebilmek için tek fırsatımdı. Onun korkularımı gidermesine, sadece Sophia'yla birlikte olamadığı için değil, beni arzuladığı için benimle birlikte olduğunu söylemesine ihtiyacım vardı. Belki de beni sevdiği için.

Sonunda, haftalar boyunca evde hapis kaldıktan sonra, kar nihayet geçişe izin veren bir seviyeye indiğinde babam pazar günü kasabaya gideceğimizi söyledi. Yılın başka zamanlarında böyle bir haber ilgisizlikle değilse de, sadece hoşgörüyle karşılanabilecekken, bu kez babam bize bir baloya gideceğimizi söylemiş gibi gelmişti. Maeve, Glynnis ve ben, günlerimizi heyecanla geçiriyor, ne giyeceğimize, sevdiğimiz bir kıyafetin üzerindeki bir lekeyi nasıl çıkarabileceğimize (giysiler düzgün bir şekilde yıkanamadan koca bir kış geçirmek zorunda kalmıştı) ve hangimizin kimin saçını yapacağına karar vermeye çalışıyorduk. Nevin bile pazar günü küçük kulübemizden kaçabileceği için heyecanlı görünüyordu.

Babamla birlikte kız kardeşlerimi, ağabeyimi ve annemi katolik kilisesine bıraktıktan sonra, kendi kilisemize yöneldik. Kieran neden ayine onunla birlikte gittiğimi biliyordu, dolayısıyla kiliseye yaklaşırken neden her zamankinden daha heyecanlı olduğumu sezmiş olmalıydı. Ayinden sonra, kar sosyal toplantı için fazla derin olduğundan, cemaat kapalı ortamda kalarak, sohbet etmek için sıralara, koridorlara ve merdivenlere yığıldı. Ortam çok uzun zamandır aileleriyle aynı ortama tıkılmış ve yeni birileriyle sohbet etmek için yanıp tutuşan insanların hevesli sesleriyle doluydu.

Kalabalığın arasından kendime yol açmaya çalışarak Jonathan'ı ararken, kulağıma komşuların konuşmaları bölük pörçük geliyordu -ne kadar uzun ve sıkıcı bir kış olmuştu, herkes nasıl kurutulmuş yiyeceklerden bıkmıştı- ve hepsi bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Dar bir pencereden kiliseyi ve Sophia'nın mezarını gördüm. Yakın zamanda kazılan alan yerleşip çökmüş, mezarın üzerindeki kar mezarlığın geri kalanından biraz daha çukurda kalarak yerini belli etmişti.

Sonunda Jonathan'ı kalabalığın arasında dolaşırken gördüm; beni arıyor olabileceğini düşündüm. Balkonun merdiveninin dibinde bir araya geldiğimizde, komşularımızla omuz omuza olduğumuz için rahatça konuşamayacağımızın farkındaydık. Biri konuştuklarımızı kesinlikle duyardı.

"Bugün ne kadar güzel görünüyorsun, Lanny," dedi Jonathan, kibarca. Duyan biri bunun zararsız bir övgü olduğunu düşünebilirdi ama çocukluğumda tanıdığım Jonathan asla görünüşümle ilgili yorum yapmazdı.İltifatına karşılık vermedim, sadece kızardım.

Bana doğru eğilerek kulağıma fısıldadı. "Son üç hafta dayanılmazdı. Bugün günbatımından bir saat önce ahınnıza git, seninle orada buluşacağım."

Elbette ki o şartlar altında ne ona sorular sorabilir ne de üzgün, kararsız kalbim için bir güvence isteyebilirdim. Bir randevuyu kabul etmeden önce bana karşı duygularını açıklamasını isteyemezdim. Ve açıkçası, söyleyebileceği bir şeyeni onunla buluşmaya gitmekten alıkoyabileceğini de sanmıyordum. Nedeni her ne olursa olsun, onun bana ihtiyaç duyduğu gibi, ben de onunla birlikte olmak için yanıp tutuşuyordum.

O gün öğleden sonra korkularım yatıştı. Bir saat için, istediği tek şeyin, dünyasının merkezinin ben olduğumu hissettim. Giysilerimin bağlarıyla oynayışından, saçlarımı nazikçe çekiştiren parmaklarına ve çıplak omuzlarıma kondurduğu öpücüklere kadar bütün varlığı kendini hissettiriyordu Sonrasında

kendi bedenlerimize dönerken birbirimize sokulduk. Onun kollarında olmak, aramıza hiçbir şeyin girmesini engelliyormuş gibi bana sıkıca sarılışını hissetmek harikaydı.Uğrunda yıllarca dua ettiğiniz bir şeyi elde etmenin mutluluğu hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Kesinlikle olmak istediğim yerdeydim ama şimdi geçen her saniyenin ve ailemin merak beni edebileceğinin farkındaydım.

Kollarını isteksizce belimden çözdüm. "Kalamam. Geri dönmeliyim. Ama sana şunu söyleyeceğim. Bazen benim için başka bir yer olmasını diliyorum. Evin dışında gidebileceğim bir yer."

Sadece onun tatlı yakınlığından ayrılmak istemediğimi anlatmak istemiştim. Bu içimde sakladığım bir sırdı. İtiraf emem gereken bir sırrı açıkladığım için utanç duyuyordum ama kelimeler ağzımdan dökülüvermişti ve geri almam mümkün değildi. Jonathan şaşkın gözlerle bana baktı. "Bunun nedeni ne, Lanny?"

"Şey, bazen ben... ailem içinde gidecek yer bulamıyorum," Bunu Jonathan'a açıklamak zorunda kaldığım için kendimi aptal gibi hissediyordum, çünkü belki de kasabada asla sevgisiz kalmamış veya mutluluğu hak etmediğini düşünmemiş tek kişi oydu. "Nevin evin tek oğlu, dolayısıyla annem ve babam için çok değerli. Bir gün çiftliği devralacak. Bir de kız kardeşlerim var. Şey, o kadar güzeller ki, kasabadaki herkes onlara hayranlık duyuyor. Şansları yüksek. Ama ben..."

Kalbimdeki gizli korkuyu Jonathan'a bile açıklayamadım; mutluluğumun kimse için önemli olmadığını, kimsi için bir anlam taşımadığımı, babam ve annemin bile bana değer vermediğini söyleyemedim. Eve hiç dönmezsem, kendi yarattığım bir dünyada onlardan uzak yaşarsam (Magda'nın yaptığı gibi), biri için önemim varmış, sevilip takdir ediliyormuşum gibi davranabilirdim.

Beni yanına çekti, samanlığa devirerek kollarına aldı.Ondan değil ama utancımdan kaçmaya çalışmama aldırmadan sımsıkı sarıldı. "Böyle konuştuğunu duymaya dayanamıyorum, Lanny. Birlikte olmayı seçtiğim kişi sensin, değil mi? Yanında rahat ettiğim, kendimi açabildiğim tek kişi. Yapabilsem bütün zamanımı seninle geçirirdim. Babam, annem, oduncular, kâhya... Sadece seninle olmak için hepsinden vazgeçerdim. Sonsuza dek sadece ikimiz olabilmemiz için."

Bu güzel sözlerine inandım elbette; utancımı delip geçerek bir kadeh sert viski gibi doğruca zihnimi etkiledi. Söylediklerimi yanlış anlamayın. O dönemde, beni bütün kalbiyle sevdiğine inanıyordu ve ben de onun samimiyetinden emindim.

Ama şimdi, zor kazanılmış bilgeliğimle, birbirimize tehlikeli şeyler söylediğimiz için ne kadar aptallık ettiğimizi anlıyorum! O zaman hissettiğimiz şeyin aşk olduğunu sanmakla ne kadar kibirli ve saftık. Aşk kolayca verilen duygu olabilir ama o dönemde hiç de öyle görünmüyordu. Geri dönüp baktığımda, sadece birbirimizin ruhlarındaki boşlukları doldurduğumuzu biliyorum; tıpkı dalgaarın kayalık bir sahildeki boşlukları kumlarla kapaması gibi.Aşk olduğunu iddia ettiğimiz şeyi birbirimizin ihtiyaçlarına bandaj gibi sarıyorduk ya da bunu sadece ben yapıyordum. Zaman içinde, dalgalar getirdikleri şeyi geri götürürler.

Jonathan'ın bana dilediğini iddia ettiği şeyi verebilmesi imkansızdı; ailesinden veya sorumluluklarından vazgeçemezdi.Ailesinin beni gelin olarak asla kabul etmeyeceğini söylemesine gerek yoktu. Ama o gün öğleden sonra, o soğuk ahırda Jonathan'ın aşkına sahiptim ve dolayısıyla, ona tutunmaak için daha da ısrarcıydım. Bana olan aşkını itiraf etmiş, bana garanti vermiş, birlikteliğimizin yazgımız olduğunu ve birbirimiz için yaratıldığımızı kanıtlamıştı.

Sonraki iki ay içinde aynı şekilde sadece iki kez daha buluştuk; bu, sevgililer için zayıf bir durum sayılır. Her ikisine de çok az konuştuk (beni ne kadar özlediğini söylemesi dışında) ve hem soğuktan hem de görülme korkusundan dolayı doğruca sevişmeye başladık. Birbirimizi cesaret edebildiğimiz

ölçüde soyup, çıplak ellerimizle birbirimizin vücudu okşayıp yoğuruyor, deliler gibi öpüşüyorduk. Her seferinde, bu son görüşmemizmiş gibi sevişiyorduk; belki de bizi mutsuz bir geleceğin beklediğini sezgisel olarak hissettiğimizden, elimizdeki saniyelerin tadını çıkarmaya çalışıyorduk. Her iki seferinde de yine aceleyle ayrılırken kokusu üzerimde, ıslaklığım bacaklarımın arasında ve ailemin soğuktan kaynaklandığını düşünmesini umduğum kıpkırmızı yanaklar kalmıştı.

Her ayrılışımızda, zihnimin derinliklerinde şüpheler uyanıyordu. Jonathan'ın aşkına sahiptim

-şimdilik- ama ne anlama geliyordu? Jonathan'ın geçmişini herkesten daha iyi biliyordum. Sophia'yı da sevmemiş miydi ve ben onu unutturmamış mıydım ya da en azından öyle görünmüyor muydu? Bana sadık kalacakmış gibi davranabilir, birçok kadının yaptığı gibi gerçekleri görmemeyi seçebilir ve zaman içinde bunun da geçeceğini umabilirdim. Aramızdaki bağın Tanrı'nın emri olduğuna, ne kadar acı verici veya imkânsız gibi görünse de, hiçbir insan tarafından değiştirilemeyeceğine inanmam körlüğüme yardım ediyordu. Aşkımın, Jonathan'ın bana karşı duygularındaki kusurları yeneceğine inanmak zorundaydım; sonuçta aşk inançtır ve bütün inançların sınanması gerekir.

Ancak bir aptalın aşkta garanti aradığını artık biliyorum. Aşk bizden o kadar çok şey ister ki, karşılığında sürekliliğine dair garanti isteriz. Devamlılık isteriz ama böyle sözler verebilir miyiz? Jonathan'ın çocukluğumuzdan beri bana duyduğu sevgiyle -dostça sevgiyle- yetinmeliydim. O sevgi ölümsüzdü. Bunun yerine, bana karşı duygularını gerçekte olmadığı bir biçime sokmaya çalışmıştım. Bir elmas gibi değişmez ve sağlam bir şeye dönüştürmeyi denemiştim ki, bunu yaparken de mahvetmiştim. Sahip olduğum ölümsüz ve güzel şeyi yok etmiştim.

Bazen en kötü şeyler yokluk olarak gelir. Bizi her zamanki saatinde ziyaret etmeyen ve sonrasında ilişkiden çabucak geri çekilen bir arkadaş. Bir türlü gelmeyen bir mektup bir süre sonra gelen zamansız bir ölüm haberi. O kış benim durumumda bu aylık çiçeklerin sona ermesiydi. Önce ay. Sonra İkincisi.

Başka bir nedeni olması için dua ediyordum. Sophia'nın ruhuna lanetler yağdırıyordum, çünkü bu işte onun parmağı olduğundan emindim. Sophia'nın ruhunu dizginlemek o kadar kolay değildi.

Sophia rüyalarımda beni ziyaret etmeye başlamıştı. Bazılarında yüzü sadece kalabalığın arasından görünüyor, suçlayıcı gözlerle bakıyor ve sonra kayboluyordu. Tekrarlanan bir rüyamda, ben Jonathan'la birlikteyken Jonathan beni aniden terk ediyor, kalması için yalvarmalarıma rağmen sessiz bir emirle benden uzaklaşıyordu. Sonra Sophia'yla birlikte tekrar görünüyor, uzakta el ele birlikte yürüyorlardı ve Jonathan beni düşünmüyordu bile. Bu rüyalardan uyandığım her seferde kırgın oluyor, kendimi terk edilmiş gibi hissediyordum.

En kötü rüyam, tepen bir at gibi beni rüyamdan fırlatıyor, kız kardeşlerimi uyandırmamak için çığlıklarımı bastırmak zorunda kalıyordum. Başka rüyalar, suçluluk duyan zihnimin bana oynadığı oyunlar olabilirdi ama bu rüya ancak ölen kızın kendisinden bir mesaj olabilirdi. Bu rüyada boş bir köyde dolaşıyordum. Fayton yolundan yürürken rüzgâr, sırtımı yalıyordu. Ortalıkta ne başka biri vardı ne de herhangi i bir ses duyuluyordu; demircinin çekicinin veya oduncuların baltalarının gürültüsü bile yoktu. Çok geçmeden beyaz karla kaplı ormana girerek yarı donmuş Allagash'ı izliyordum. Nehrin daraldığı bir yerde durarak, karşı kıyıda duran Sophia'yı görüyordum. İntihar etmiş, morarmış, saçları donmuş, ıslak giysileri üzerine yapışmış halde oluyordu. Unutulmuş sevgili, üzerine mutluluğumu kurduğum, mezarında çürüyen ceset. Ölü bakışlarını bana çevirerek suyu işaret ediyordu. Tek kelime etmiyordu ama ne demek istediğini biliyordum. Nehre atla ve kendini çocuğunla birlikte öldür.

Durumumla ilgili ailemden kimseye söz edemiyordum; normalde yakın olduğum kız kardeşlerime bile. Annem bir- iki kez dalgın göründüğümü söylemişti ama davranışlarıma bakarak, aylık sıkıntımdan kaynaklandığını düşünmüştü. Onunla durumum hakkında konuşabilseydim keşke. Ama ne yazık ki Jonathan'a sadıktım; önce onunla konuşmadan aileme ilişkimizi açıklayamazdım.

Pazar ayinlerinde Jonathan'la buluşmayı bekliyordum ama yine doğa buna engel olmuştu. Kasabaya uzanan yolun kullanılabilir hale gelmesi için birkaç hafta geçmesi gerekmişti ve artık zamanımın azaldığını hissediyordum. Biraz daha beklemeye zorlanırsam, sırrımı saklamam mümkün olmayacaktı. Uyanık geçirdiğim her anımda, Tanrı'nın Jonathan'la konuşmam için bana bir fırsat vermesini diliyordum.Tanrı dualarımı duymuş olmalıydı, çünkü sonunda kış güneşi günler boyunca karları eritti ve kar yüksekliği yirmi santime kadar indi. Sonunda o pazar ata binebildik; pelerinlerimize, atkılarımıza sarınıp eldivenlerimizi giyerek kasabaya gitmek için arabanın arkasına doluştuk.

Kilise salonunda kendimi çırılçıplak hissediyordum, elbette ki durumumu biliyordu ama kasabadaki diğerleride biliyormuş gibi geliyordu. Karnımın şişmeye başladığından ve bana bakan bütün gözlerin elbisemin altındaki şişliği fark ettiğinden emindim ama kışın ne kadar kalın giydiğimiz düşünülürse, herhangi birinin bir bakışta anlaması mümkün değildi. Neyse ki aile sıramız balkondaydı, doyısıyla cemaatin çoğundan uzak kalabilmiştim. Ayin boyunca babamın yanında kalarak bir sütunun arkasına gizlendim ve görünmez olmayı dileyerek ayinden sonra Jonathan'la gizlice konuşabilme fırsatım olmasını bekledim.

Peder Gilbert cemaati serbest bırakır bırakmaz, babamı beklemeden çabucak merdivenden inip komşularımızın toplanacağını bildiğim arka tarafa doğru yürüdüm. Yüksek şapkaların ve berelerin arasından Jonathan'ı görebilmek için son basamakta durdum. Çok geçmeden göründü; üç köşeli şapkası olmadan bile orta boylu erkeklerden yaklaşık yirmi santim uzundu ve kalabalığın arasından bana doğru geldiğini kolayca görebilmiştim. Tek kelime etmeden elini sıkıca tuttum ve onu gözlerden uzak kalabileceğimiz merdiven sahanlığına çektim.

Cüretkâr hareketim onu tedirgin etmişti. Yanımızda kimse olmadan ortadan kaybolduğumuzu kimsenin fark edip etmediğini anlamak için omzunun üzerinden arkaya baktı, "Ulu Tanrım, Lanny, seni burada öpeceğimi sanıyorsan..''

"Dinle beni. Hamileyim," diye patladım.

Elimi bıraktı ve yakışıklı yüzünden bir dizi ifade geçti: Şok, şaşkınlık ve anlayışla gelen sararma... Jonathan'ın haberimle mutlu olacağını beklemiyordum ama sessizliği beni korkutmuştu.

"Jonathan, konuş benimle. Ne yapacağımı bilmiyorum." Kolunu çekiştirdim.

Bana yandan bir bakış atarak boğazını temizledi. "Sevgili Lanny, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Böyle bir zamanda bir kızın duymak isteyeceği sözler bunlar değildir!" Gözlerim dolmuştu. "Bana yalnız olmadığımı, beni terk etmediğini söyle. Ne yapacağıma karar vermeme yardım edeceğini söyle bana."

Bana büyük bir isteksizlikle bakmaya devam etti ama sonunda, "Yalnız değilsin," dedi.

"Ne kadar korktuğumu, evde bu sırrı saklamak için ne kadar sıkıntı çektiğimi, kimseyle konuşamadığım için ne kadar bunaldığımı bilemezsin. Önce sana söylemem gerektiğini biliyordum, Jonathan. Sana bunu borçluydum." Konuş, konuş, dedim içimden. Bu çöküşümle ilgili ailelerimizle konuşurken üzerine düşeni yapacağını, yanımda olacağını söyle. Beni hâlâ sevdiğini ve benimle evleneceğini söyle. Nefesimi tutmuştum ve yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. O sözleri söylediğini duymayı beklerken neredeyse bayılacaktım, ama Jonathan artık bana bakmıyordu. Bakışlarını yere

indirmişti. “Lanny, sana söylemem gereken bir şey var ama bu haberi seninle paylaşırken şu anda ölmeyi tercih edeceğimi söylediğimde lütfen bana inan.” Başım döndü ve bütün benliğime yayılan korkuyu hissettim. “Sana az önce söylediklerimden daha önemli ne olabilirki?”

“Ben nişanlandım. Bu hafta kararlaştırıldı. Babam şu salonda duyuruyu yapıyor ama seni bulup kendim söylemeliydim. Başka birinden duymanı istemedim.” Bu nezaketinin o anda benim için ne kadar önemsiz olduğunu anlayınca konuşmaya devam edemedi.

Büyüme çağımızda, Jonathan’ın kimseyle sözlü olmaması gerçeğini hafife almıştık. Bu sözlenme konusu St. Anderws kadar küçük bir kasabada zordu. En iyi adaylar erken yaşta seçilir, evliliklere daha çocuklar beş-altı yaşındayken karar verilirdi. Dolayısıyla aileniz hızlı hareket etmemişse, ortalıkta iyi bir aday olmayabilirdi. Jonathan’ın imkânlarının ve sosyal statüsünün, onu kasabada kızları olan aileler için çekici bir aday haline getireceğini düşünürdünüz. Öyleydi de. Ama ne onun için ne de kız kardeşleri için evlilikler kararlaştırılmamıştı. Jonathan bunun annesinin sosyal hırsından kaynaklandığını söylüyordu. Kasabadaki ailelerden hiçbirinin çocuklarına denk olamayacağını düşünüyordu. Kesinlikle Charles’ın iş çevresinden veya Boston’daki aile yakınlarından birileri olacaktı. Yıllar boyu söylentiler olmuş, bazı adaylar diğerlerinden daha ciddi görünmüştü ama hepsi elenmişti ve Jonathan yirminci doğum gününe yaklaşırken ortalıkta hâlâ bir gelin adayı yoktu.

Karnım bir kasap satırıyla yarılmış gibi hissediyordum. “Kiminle?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Şimdi böyle şeyleri konuşmanın sırası değil. Senin durumunu konuşmamız gerek.”

“Kim o? Bilmek istiyorum!” diye bağırdım.

Bana tereddütle baktı. “McDougal’ın kızlarından biri. Evangeline.”

Kız kardeşlerimin McDougal’ın kızlarıyla yakın olmasına rağmen, hangisinin Evangeline olduğunu hatırlamakta zorlandım, çünkü bir sürü kızları vardı. McDougal’ların yedi kızları vardı; hepsi İskoç tarzında güzel, sağlam, uzun boylu, yumuşak saçlı, çilli yüzlü kızlardı.

Bayan McDougal da pratik ve iyi huylu, kurnaz, belki kocasından daha becerikli bir kadındı. Adam çiftçi olarak yaşıyordu ama çiftliğin iyi gelir getirmesini ve ailenin kasabadaki statüsünün yükselmesini sağlayan kişinin Bayan McDougal olduğunu herkes biliyordu. Jonathan’ı yanında Bayan McDougal gibi bir kadınla hayal etmeye çalıştım ve içimden ayaklarının dibine yığılmak geldi.

“Ve bu nişanı sürdürmek niyetinde misin yani?” diye sordum.

“Lanny, ne diyeceğimi bilmiyorum... ben...” Elimi tutarak beni tozlu köşeye biraz daha çekmeye çalıştı. “McDougal’la sözleşme imzalanıp duyurular yapıldı. Ailelerimizin haberimize nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.” .Onunla tartışabilirdim ama durumun o kadar basit olmadığını biliyordum. Evliliğin tek seçenek olması gerekmiyordu. Evlilik bir iş anlaşması, iki ailenin refahını ve zenginliğini artırmak için bir yöntemdi. St. Andrew’lar gibi bir aileyle ittifak kurma fırsatından vazgeçilemezdi; hem de hamilelik gibi son derece yaygın bir durum için. Kızların evlilik dışı da hamile kalıp çocuk doğurduğunu herkes bilirdi.

“Bunu söylemek bana acı veriyor ama evliliğimize itirazlar olacaktır,” dedi Jonathan, elinden geldiğince nazik bir şekilde. Temkinli bir tavırla başımı iki yana salladım; bana demesine gerek yoktu. Babam sakin yargısıyla komşuların saygısını kazanmış olabilirdi ama Mcllvrae ailesinin bizi çekici eş adayları olarak gösterecek maddi varlığı yoktu; yoksulduk ve ailenin yarısı Katolikti.

Bir süre sonra boğuk bir sesle sordum; “Ye Evangeline... Maureen’in bir küçüğü mü?”

“En küçükleri,” diye cevap verdi Jonathan. Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi. “On dört yaşında.”

En küçükleri; Maeve ve Glynnis’le birlikte kanaviçe örmek için evimize geldiklerinde yanlarında getirdikleri o küçük kız çocuğunu hatırlayabiliyordum sadece. Altın sarısı bukleleri ve sıkça ağlama eğilimi olan küçük, pembe-beyaz bir şeydi.

“Yani nişana karar verildi ama kız on dört yaşındaysa, düğün tarihine daha çok var demektir.”

Jonathan başını iki yana salladı. “Babam mümkünse bu sonbaharda evlenmemizi istiyor. Noel’den önce.”

Açıkça görüleni söze döktüm. “Yani aile adını devam ettirmek için sabırsızlanıyor.”

Jonathan kollarını omuzlarıma dolayarak bana sarıldı. Bir an sonsuza dek ona sarılıp kalmak istedim. “Söyle bana, Lanny, ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun? Bana söylersen gerçekleşmesi için elimden geleni yaparım. Annemle babama bu haberi verip evlilik sözleşmesini geri çekmelerini söylememi ister misin?”

Bütün benliğimi soğuk bir hüzün sardı. Duymak istediklerimi söylemişti ama cevabımdan korktuğunu görebiliyordum. Evangeline’le evlenmeyi istememesine rağmen, şimdi kaçınılmaz olan ayarlanmıştı ve kendini akışa bırakmaya hazırlamıştı. Teklifini kabul etmemi istemiyordu. Çok büyük olasılıkla da başarısız olacaktık zaten. Beni kabul etmezlerdi. Babası bir torun istiyor olabilirdi ama Ruth evlilik yatağından doğmuş bir çocuk olması için ısrar edecekti. Jonathan’ın ailesi Evangeline McDougal’la evliliğinin gerçekleşmesi için ısrarcı davranacaktı ve hamileliğim duyulduğun da ben mahvolacaktım.

Bir yolu daha vardı. Birkaç ay önce Sophia’ya bunu kendim söylememiş miydim? Jonathan’ın elini tutup sıktım. “Ben ebeden yardım isteyebilirim.”

Yüzünde bir an minnet ifadesi belirdi. “İstediğin buysa.” “Onu en kısa sürede ziyaret etmenin bir yolunu bulacağım.’’

‘’Masraflar için yardımcı olabilirim,” dedi elini cebine sokarak. Elime kocaman bir metal para tutuşturdu. Bir an midem bulandı ve ona tokat atmamak için kendimi zor tuttum ama bunun sadece öfkemden kaynaklandığını biliyordum.Paraya baktıktan sonra eldivenimin içine soktum.

‘Çok üzgünüm,” diye fısıldadı, alnıma bir öpücük koyarken.

Salondan Jonathan’ı çağırıyorlardı. Biri bizi görmeden çağrıya cevap vermek için uzaklaştı, ben de olanları izlemek balkona çıktım.

Jonathan’ın ailesi, kürsüye en yakın kalan onur yerlerindeki locanın dışında duruyorlardı. Charles sıranın başındaydı ve duyurusunu yaparken kollarını kaldırmıştı ama her zamankinden daha ciddi görünüyordu. Sonbahardan beri böyleydi. Yorgunluktan veya çok fazla şaraptan kaynaklandığı söyleniyordu; bence çok fazla şarap ve hizmetçi kızlarla çok fazla düşüp kalkmaktan da kaynaklanıyor olabilirdi.

Ama sanki Charles bir günde yaşlanmış, saçları ağarmış ve etleri sarkmış gibi görünüyordu. Peder Gilbert vaazına başlar başlamaz oturduğu yerde uyuklamaya başlıyordu. Bir süre onra kasabanın konsey toplantılarına katılamamaya ve yerine Jonathan’ı göndermeye başladı. Ölmekte olabileceğini hiçbirimiz tahmin edemedik. Sonuçta kasabayı kendi elleriyle kurmuştu; cesur ve yenilmez sınır öncüsü, keskin zekâlı bir işadamıydı. Şimdi düşününce, muhtemelen Jonathan’ın evlenip çocuk sahibi olması için acele etmesinin nedeni buydu. Charles zamanının azaldığını hissetmişti.

Aşağı baktığımda, bütün salonun daha önce fark etmediğim bir gerginlikle dolu olduğunu gördüm. Jonathan'ın nişan haberinin çoktan yayılmış ve kasaba halkının o hafta dedikodularla uğraşmış olduğunu ancak o zaman anladım. Sıralar kendi aralarında konuşan ve müstakbel eşlerle, aileleri görmeye çalışan komşularla doluydu.

McDougal'lar resmi duyuru için Charles'a katılmak için sıranın ucuna ilerlediler. Bay ve Bayan McDougal, yaşları giderek küçülen yavrularını tek sıra halinde peşlerine takmış bir çift ördek gibi görünüyorlardı. Hepsi uygun şekilde giyinmiş yedi kız.

Ve en uçta, ailenin bebeği Evangeline vardı. Onu görünce boğazımda bir şeyler düğümlendi; çok güzel bir kızdı. Sağlam ve gürbüz bir çiftlik kızı değildi. Çocukluktan kadınlığa geçiş sürecine yeni başlıyor olmalıydı. Zarif ve ince yapılıydı. Göğüsleriyle kalçaları yeni belirmeye başlamıştı ve melekleri hatırlatan dudakları vardı. Saçları hâlâ altın sarısıydı ve uzun lüleler halinde sırtından dökülüyordu. Ruth' un neden Evangeline'i seçtiğini anlamak kolaydı. En büyük oğlunun sevgisini hak eden, dünyaya gönderilmiş bir meleği andırıyordu.

Orada, kilisede ağlayabilirdim. Ancak bunun yerine dudağımı ısırarak Jonathan'ın yanından geçişini izledim; uzun kenarlı şapkasının altından Jonathan'a bir bakış atarak başıyla onayladı. Jonathan da sapsarı bir yüzle başıyla onaylayarak karşılık verdi. Bütün cemaat bu selamlaşmayı izliyor ve iki genç arasında olup biteni anlıyordu.

‘’Nihayet ona bir kadın buldular,” diye mırıldandı biri, bir yerden. “Belki artık kızışmış köpek gibi kızları kovalamaktan vazgeçer.”

‘’Bence bu bir skandal! Kız daha çocuk.”

‘’Şşş, yirmili yaşlarına sadece altı yıl var ve birçok iyi kocayla karısı arasındaki yaş farkı bundan fazladır.”

‘Doğru, birkaç yıl içinde, kız on sekiz veya yirmi yaşına geldiğinde herhangi bir fark kalmayacak ama şimdi daha on dört yaşında! Kendi kızımızı düşün, Sarabeth; St. Andrew'ların oğluyla onun evlenmesini ister miydin?”

“Ulu Tanrım, hayır!”

Aşağıda McDougal'ların diğer kızları Jonathan'la ailenin etrafında gevşek bir çember oluşturmuştu ve Evangeline de utangaç bir tavırla babasının bir adım gerisinde duruyordu. Şimdi utangaç davranmanın zamanı değil, diye düşündüm,söylenenleri duyabiliyormuşum gibi. Jonathan 'ın evleneceği kız sensin. O yakışıklı adam senin kocan olacak her gece onunla yatağa gireceksin. Aşık olunması zor bir adam ve kendini kanıtlamalısın. Gidip yanında dur. Ve sonunda bunu yaptı; ailesinin de teşvikleriyle, babasının arkasından utangaç bir tavırla çıkarken ayağa kalkmaya çalışan yeni doğmuş bir taya benziyordu. Ancak yan yana geldikleri an bir gerçeği fark ettim. Kız gerçekten daha çocuktu! Jonathan ondan çok daha iriydi. Onları yatakta yan yana yatarken hayal ettiğimde, kızı ağırlığıyla ezecekmiş gibi görünüyordu. Kız küçücüktü ve Jonathan'ın en ufak ilgisinde yaprak gibi titriyordu.

Jonathan onun elini tutarak yaklaştı. Tavırlarında cesur, neredeyse koruyucu bir şey vardı ama sonra eğilip kızı öptü, Çok iyi hatırladığım, insanı ayak parmaklarına kadar titreten her zamanki öpücüğü değildi. Ama ailelerinin ve kasabalıların önünde onu öpmekle, evliliği kabul ettiğini göstermişti, Ve benim önümde.

Sophia'nın rüyamda bana verdiği mesajı artık hatırlıyordum. Ona yaptıklarımın intikamını almak için beni intihara teşvik etmiyordu. Onun yaptığı gibi Jonathan'ı sevmeye devam edersem, beni

bekleyen şeyin sadece hayal kırıklığı olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu.

Zehirli olabilecek vc büyük mutsuzluk getirecek bir aşk. O halde çözümü neydi? İnsan en büyük hayalinden vazgeçebilir miydi? Birini sevmekten vazgeçebilir miydiniz? Sophia bana kendini öldürmek daha kolay der gibiydi.

Balkondan gözyaşları arasında olanları izlerken bütün bunlar zihnimde yankılanıyor, parmaklarım dayandığım yumuşak çam sütuna gömülüyordu. Balkon çok yüksekti ve atlarsam yeterince zarar verirdi. Atlayabilirdim. Ama yapmadım; o zaman bile karnımdaki bebeği düşünüyordum. Bunun yerine dönüp basamaklardan aşağı koşarak karşımdaki iç parçalayıcı manzaradan kaçtım.

DOKUZ

Kiliseden eve arabayla dönerken babamın yanında sessizdim. Kış güneşinin parlamasına ve bizi güneş ışığına boğmasına rağmen pelerinime ve atkıma sarınmış halde titreyişim dikkatini çekmişti. Kieran da bir şey söylemiyordu; hiç şüphesiz, kötü halimi Jonathan'ın nişan haberine bağlamış olmalıydı. Köhne Katolik kilisesinde durarak annemi, kız kardeşlerimi ve Nevin'ı dudakları morarmış halde karda bizi beklerken bulduk. Arabaya binerken geciktiğimiz için bize kızıyorlardı.

"Şşş, gecikmemizin haklı bir nedeni var," dedi babam onlara, hiçbir saçmalığa tahammül etmeyeceğini gösteren bir sesle. "Bugün ayinden sonra Jonathan'ın nişanı açıklandı." Doğal olarak ailem içinde bir şenlik havası yoktu; sadece kız kardeşlerimin bakışları ve ağabeyimin, "Zavallı kız, her kimse!" diyen yüz buruşturması.

Çiftliğimize geldiğimizde Nevin atı çözerken, babam da ahırları kontrol etmeye gitti. Kız kardeşlerim güneşli havadan yararlanarak tavuklara ve koyunlara bakmaya gittiler, Ben havadan sudan konuşarak annemle birlikte eve girdim.

Mutfakta oradan oraya koşturmaya, akşam yemeği hazırlıkları yapmaya başladı. Ben de pelerinimi çıkarmadan bir pencerenin önündeki sandalyelerden birine oturdum.

Annem aptal değildi. "Bir fincan çay ister misin, Lanny?" diye seslendi, ocağın başından. "İstemiyorum," dedim, hüznümü sesime yansıtmamayı dikkat ederek. Sırtım ona dönük halde, ateşin üzerindeki kancaya astığı ağır tencerenin sesini ve kovadan dökülen suyun şırıltısını duydum.

"Üzgün olduğunu biliyorum, Lanore. Ama bugünün er ya da geç geleceğini biliyordun," dedi sonunda, kesin ama nazik bir tavırla. "Jonathan'ın bir gün evleneceğini biliyordun; senin de evleneceğin gibi. Sana bir erkekle bu kadar yakın arkadaş olmanın doğru olmadığını söylemiştik. Şimdi ne demek istediğimizi anlıyorsun."

Annem beni göremediği için yanağımdan bir damla yaş süzülmesine izin verdim. Tarladaki boğalardan birinin boynuzları ve toynaklarıyla hırpalanmışım gibi hissediyordum, Birine anlatmaya ihtiyacım vardı; o anda orada otururken, bu sırrı biraz daha saklarsam öleceğimi anlamıştım. Ama ailemde kime güvenebilirdim?

Annem çocuklarına karşı her zaman nazik olmuş, babam sağduyusunu kaybettiğinde bizi savunmuş

ve fazla sertleştiğinde onu uyarmıştı. Annem bir kadındı ve birçok kez hamile kalmış, iki bebeğini de kilise mezarlığına gömmüştü; neler hissettiğimi kesinlikle anlar ve beni korurdu.

"Anne, sana söylemem gereken bir şey var ama verebileceğin tepkiden çok korkuyorum; senin ve babamın. Sana söylemem gerekeni açıkladıktan sonra da beni sevmeye edeceğine lütfen söz ver," dedim sesim titreyerek.Anemin ağzından boğuk bir çığlık yükseldi, ardından elindeki tahta kaşığın yere yuvarlandığını duydum ve daha fazla konuşmamam gerektiğini anladım. Bana verdiği bütün tavsiyelere, bütün yalvarışlarına ve dürtüklemelerine rağmen, büyük korkusu gerçek olmuştu.

Nevin atı yine arabaya bağlamıştı ve kız kardeşlerimle birlikte Dale'lerin vadinin diğer ucundaki evine gidecek, babam onları alana kadar da orada kalacaklardı. Ben giderek karanlık çöken evde ailemle yalnız kalmış, odanın ortasında bir taburede oturuyordum. Annem ateşin başında kısık sesle ağlıyor, babam da etrafımda bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

Babamı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Yüzü kızarıp şişmiş, yumruklarını sıkmaktan elleri bembeyaz kesilmişti. Bana vurmasını engelleyen tek şeyin yanaklarımdan süzülen yaşlar olduğunu tahmin ediyordum.

"Bunu nasıl yapabilirsin?" diye bağırdı babam. "St. Andrew'ların oğluyla bunu nasıl yaparsın? Sıradan bir fahişe misin sen? İçine iblis mi girdi?"

"Beni seviyor, baba..."

Sözlerim babamı daha da öfkelendirdi; aniden ileri atılıp yanağıma sert bir tokat indirdi. Annem bile şaşkınlıkla nefesini tuttu. Çeneme yayılan acı berbattı ama beni asıl şaşırtan öfkesinin şiddetiydi.

"Sana Öyle mi dedi? Ona inanacak kadar aptal mısı sen, Lanore?" "Yanılıyorsun. Beni gerçekten seviyor."

Bana bir kez daha vurmak için elini kaldırdı ama sonra kendine hâkim oldu. "İstediğini elde etmek için her kıza bunları söylemediğini mi sanıyorsun? Sana karşı duyguları gerçek olsa, neden McDougal'ların kızıyla nişanlansın ki?"

"Bilmiyorum," dedim korkuyla, yanağımdaki yaşları silerken. "Kieran," dedi annem sert bir sesle, "zalimleşme."

"Bu zor bir ders," dedi babam ona, omzunun üzerinden bakarak. "McDougal'lara acıyorum ve zavallı Evangeline'in bu kadar erken evlenmeye zorlanması çok acı ama St. Andrew'ların oğlu benim damadım değil."

"Jonathan kötü biri değil," diye itiraz ettim.

"Ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu? Seni hamile bırakan ve ailene haberi verirken bile yanında durmayan adamı savunuyorsun!" diye bağırdı babam. "O alçağın senin durumunu bildiğini..."

"Biliyor."

"Ya yüzbaşı? Sence babasına söyleyecek cesareti var mıydı?" "Be-ben... bilmiyorum."

"Hiç sanmıyorum," dedi Kieran, yine yürümeye başlayarak. Topukları çam zemin döşemelerinde gürültüyle takırdadı.

"Sorun değil. O aileyle birleşmemizi istemiyorum beni duydun mu? Asla! Kararımı verdim, Lanore; bebeği doğurmak için uzağa gideceksin. Çok uzağa." Kieran bana çevirmeden doğruca karşıya bakıyordu. "Seni Boston'a, çocuğunu doğurabileceğin bir yere göndereceğiz.Bildiğim bir manastır var. Oradaki rahibeler bebeğe iyi bir Katolik ailesi bulur."

''Yani çocuğumu elimden alacak mısın?" Tabureden kaymaya başladım ama babam beni iterek

tekrar oturttu. "Elbette. Utancını yanında St. Andrews'a geri getiremezsin. St. Andrew'ların oğlunun baştan çıkardığı kızlardan birinin de sen olduğunu komşularımızın öğrenmesine izin vermem."

Şiddetle hıçkırıklara boğuldum. Bebeğim Jonathan'dan bana kalan tek şey olacaktı; onu başkalarına nasıl verirdim? Annem bana yaklaştı ve ellerimi tuttu. "Aileni düşünmelisin, Lanore. Kardeşlerini düşün. Bu haber kasabaya yayılırsa yaşayacağımız utancı düşün. Böyle bir rezillikten sonra kim oğlunun kız kardeşlerinden biriyle evlenmesini ister?"

"Benim hatamın kız kardeşlerimle ne ilgisi var?" dedim boğuk bir sesle ama gerçeği biliyordum. Namuslu kasabalılar, benim hatamın bedelini kız kardeşlerime -ve aileme- ödetirlerdi. Başımı kaldırdım. "Yani... yüzbaşıya durumumu açıklamayacak mısınız?"

Babam yürümeyi bırakarak bana döndü. "O yaşlı piçe, kızımın oğluna karşı koyamadığını bilme zevkini yaşatmayacağım." Kieran başını iki yana salladı. "Benim için iyi şeyler düşünmeyebilirsin, Lanore. Ama senin için doğru olanı yaptığıma dua ediyorum ve sadece seni tamamen mahvolmaktan kurtarmaya çalışmam gerektiğini biliyorum." İçimde minnet yoktu. Uzaklara gönderilmek istemiyordum! Bencillik olsa bile, ilk düşündüğüm şey ailem ve yaşadıkları kırgınlık değil, Jonathan'dı. Evimden gitmeye zorlanacak ve Jonathan'ı bir daha asla göremeyecektim. Bu düşünce, kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

"Gitmem mi gerekiyor?" diye sordum, çatlayan sesimle "Neden ebeye gidemiyorum? O zaman kalabilirim. Kimse bilmez."

Babamın soğuk bakışları beni bir tokattan daha fazla yaraladı. "Ben bileceğim, Lanore. Ben bileceğim. Annen bilecek. Bazı aileler buna izin verebilir ama biz izin veremeyiz, Bu korkunç bir günah; işlediğinden daha da kötü bir günah." Yani sadece kötü bir kız evlat ve Jonathan'ın arzularının çaresiz kuklası değil, aynı zamanda Tanrı korkusu taşımayan bir katildim demek. O anda ölmek istedim ama utancım tek başına yeterli değildi. "Anlıyorum," dedim. Yanaklarımdaki soğuk ıslaklığı silerken daha fazla ağlamamaya kararlıydım.

Ah, o gece hissettiğim dehşet ve utanç. Bugün o zamanı düşündüğümde bu kadar utanıp dehşete kapılmak komik geliyor ama o zamanlar, ben de dinin ve geleneklerin merhametine kalmış kurbanlardan biri olarak ailemin evinde titreyip ağlıyor, babamın isteklerinin ağırlığı altında eziliyordum. Karanlık, zalim dünyaya sürgün edilmek üzere olan minik ve çaresiz bir ruh. Kendimi bağışlamam için uzun yıllar geçmesi gerekecekti. O andaysa hayatımın bittiğini düşünüyordum. Babam beni bir canavar ve sürtük olarak görüyor, benim için gerçekten önemi olan tek şeyi elimden alıyordu.Hayata devam etmeyi düşünemiyordum bile.

Kışın zor dönemi geçti ve bahar geldi. Kısa ve karanlık günler uzuyor, sürekli kapalı olan gökyüzü aydınlanmaya başlıyordu. Bazen Jonathan'ın beni düşünüp düşünmediğini, uzaklara gönderileceğimi bilip bilmediğini ve beni terk ettiği için üzgün olup olmadığını merak ediyordum. Belki de sözünü tuttuğumu, ebeye giderek bebeği aldırdığımı sanıyordu. Belki de yaklaşan düğünü yüzünden meşguldü. Bilmem mümkün değildi; artık ailemle birlikte pazar ayinlerine gitmeme izin verilmiyordu ve dolayısıyla Jonathan'ı görmek için tek şansım da elimden alınmıştı.

Magda'yı da düşünüyordum. Benim durumumdaki bir kıza verecek tavsiyeleri olduğundan emindim. Gündüzleri uyanıkken Magda'nın beni kurtardığını, bana ve bebeğime kalacak yer sunduğunu hayal ediyordum. Aileme karşı gelerek onun çatısı altında yaşadığımı ve Jonathan'ın -fedakârlığımdan etkilenerek ve çocuğumuza karşı sorumluluğunu yerine getirerek- bana tamamen âşık olduğunu hayal ediyordum. O aptalca romantik dilekleri şimdi düşündüğümde yüzümü buruştursam da, o zamanlar beni rahatlatan tek şey onlardı. Önemi yoktu; ailem Magda'ya kaçmam için bana hiçbir

fırsat tanımıyordu.

Günler hep aynı şekilde geçiyordu. Kimsenin değişen vücudumu görmemesi için evden çıkarılmıyor, mutfak işleriyle uğraşıyordum. Yeni bir günün yarı karanlık sabahında uyandığım andan gece başımı yastığa koyduğum ana kadar Kieran bana sürekli yapacak işler buluyordu. Rüyalarımda sık sık Sophia'yı görmeme rağmen, geceler de beni rahatlatmıyordu. Rüyalarımda Sophia buzlu Allagash'tan çıkıyor mezarlıkta bir duman bulutu gibi duruyor, karanlıkta huzursuz bir hayalet gibi evimin etrafında dolaşıyordu. Belki de hayaleti, çektiğim acılarla biraz rahatlamıştı.

Akşamları yatağımın yanına çömeliyor, Tanrı'ya beni bu durumdan kurtarması için yalvarmamın uygun olup olmayacağını merak ediyordum. Korkunç günahımın cezası olarak sürgüne gönderileceksem, Tanrı'dan yardım istemek yerine yazgıma boyun eğmem gerekmez miydi?

Kış geçerken ve ayrılış günüm giderek yaklaşırken, kız kardeşlerim de giderek daha çok üzülüyordu. Benimle olabildiğince çok zaman geçiriyor, gidişimden hiç söz etmiyor, yanımda oturarak bana sarılıyor, alınlarını benimkine dayıyorlardı. Giysilerimi onarmak için annemle birlikte çok çalışıyorlardı -beni hırpani bir görüntüyle uğurlamak istemiyorlardı- ve önceki yıldan kalan yünlerle bana yeni bir pelerin bile yapmışlardı.

Kaçınılmaz olan sonsuza dek ertelenemezdi ve bir gece, nihayet vadideki buzlar çözüldüğünde, Kieran bana gerekli düzenlemelerin yapıldığını söyledi. Gelecek pazar, Presque Isle'a dönecek olan bakkalın arabasıyla gidecektim; kasabanın öğretmeni Titus Abercrombie de bana eşlik edecekti.Presquee Isle'da bir posta arabasına binerek Camden'a gidecek oradan da gemiyle Boston'a geçecektik. Eşyalarım ailenin tek sandığına dolduruldu. Üzerinde bütün bağlantıların isimlerinin -gemi kaptanı, manastırın başrahibesi- yazılı bir kâğıt, ailemin verebildiği bütün parayla birlikte iç eteğime dikilmiş halde kapıdan çıktım. Kız kardeşlerim o geceyi geniş yatağımızda bana sarılarak geçirmişlerdi ve beni göndermeye hiç istekli değillerdi,

"Babamın seni neden gönderdiğini anlamıyorum." "Ne kadar yalvarsak da dinlemiyor."

"Seni özleyeceğiz."

"Seni tekrar görecek miyiz? Düğünlerimize gelecek misin? Bebeklerimizin vaftiz törenlerinde yanımızda duracak mısın?" Soruları benim gözlerimi de doldurmuştu. Onları nazikçe alınlarından öperek sımsıkı sarıldım.

"Elbette beni tekrar göreceksiniz. Sadece bir süreliğine gidiyorum. Bu yüzden ağlamayın sakın. Ayrıca, birkaç yıl sonra sizi nasıl bulacağımı Tanrı bilir. Evleneceksiniz ve ailelerinizle birlikte mutlu hayatlarınız olacak. Ben yokken o kadar çok şey yaşayacaksınız ki, yokluğumu fark etmeyeceksiniz bile." İtiraz ettiler ve beni her gün düşüneceklerine söz verdiler. Gecenin geri kalanında yorgunluktan uyuyakalana kadar ağlamalarına izin verdim ve şafaktan birkaç saat önce gözlerimi kapayarak biraz huzur bulmaya çalıştım.

Şafak vaktinde oraya ulaştığımızda, kuru mallarını - öğütülmüş un, kumaş topları, ince iğneler ve çay- Watford'ların dükkânına teslim ettiklerinden, sürücüler şimdi atlarını boşalmış olan arabalara bağlıyorlardı. Üç büyük araba ve altı iriyarı adam koşumların ve takımların son ayarlamalarını yaparken, ben etrafımda toplanmış ailemle birlikte onları izliyordum. Kız kardeşlerim ve annem bana sokulmuş, hepsinin yüzleri yaşlarla dolmuştu. Babam ve Nevin asık ve duygusuz yüzlerle yan tarafta duruyorlardı.

Sürücülerden biri zamanında yola çıkmamız gerektiğini hatırlatmadan önce öksürdü.

"Gitme zamanı," dedi Kieran. "Sizler arabaya, kızlar." Annem bana son kez sarılırken, Nevin

sandığımın boş arabaya yüklenmesine yardım ederken, babam bekledi. Sonra bana döndü.

"Bu senin kefaretini ödeme fırsatın, Lanore. Tanrı sana bir şans daha tanımaya karar vermişken, bu şansını boşa harcama. Annen ve ben, çocuğunu güvenli bir şekilde doğurman için dua edeceğiz ama rahibelerin bebeği başka bir aileye verme yardımlarını geri çevirmeyi aklından bile geçirme. Sana çocuğunu alıkoymamanı emrediyorum ve eğer emirlerime karşı gelmeye karar verirsen, St. Andrews'a dönme. Eğer yine Tanrı korkusu taşıyan inançlı bir Hıristiyan olmazsan, bir daha adını bile duymak istemiyorum."

Afallamış bir halde, Titus'un beni beklediği arabaya doğru yürüdüm. Centilmence bir saygınlıkla arabada yanına tırmanmama yardım etti. Titus'un derslerine hiç katılmadığım için onu iyi tanımıyordum. Jonathan'dan sadece onu yargılayan hikâyeler dinlemiştim. Yaşlıca bir beyefendiydi ve bir alimin kişilik yapısına sahipti. İnce kolları ve bacaklarına, içinde büyümüş küçük bir göbek eşlik ediyordu. Saçlarının çoğu dökülmüştü. Geride kalanlar da beyazlamış, kelinin üzerinde Benjamin Franklin tarzında teller kalmıştı, Kasabada ince tel çerçeveli gözlük takan birkaç kişiden biriydi. Gözlük camları gri gözlerini daha küçük ve daha nemli gösteriyordu.

"Tatlım, sana Camden kasabasına kadar refakat etmek benim için bir onurdur," dedi, Jonathan'ın daha önce alay ettiğini duyduğum son derece resmi (ama dost canlısı) sesiyle.

''Farkında olmayabilirsin, fakat her yıl yaz aylarını St. Anderws'a gelmeden önce çalıştığım kasabada geçirmeyi severim. Yazları burada geçirmem için bir neden yok, çünkü bütün öğrencilerim kendi çiftliklerinde meşgul oluyorlar." Onu dinlemediğimin ve ağladığımın farkında değildi. Hiçbir terslik yokmuş gibi devam etti. "Kuzenimin evinde bir odada kalıyorum ve karşılığında çocuklarına Latince öğretiyorum. Çoğunlukla kitap okuyup araştırma yapıyor, bana özel kütüphanelerini açacak kadar nazik olan dostlarımı ziyaret ediyorum. Bunların senin gibi genç bir hanımın ilgisini çekeceğini sanmıyorum elbette ama benim gibi yaşlı bir bekâr için,bu boş ayları geçirmenin iyi bir yolu sayılabilir."

Bir yolcu daha vardı. St. Andrew'un yaralanan oduncularından biri -bir oduncu için kötü bir bileşim olarak dikkati dağınık ve sakar biriydi- ailesinin yanında iyileşmek için Camden'a dönüyordu. Eli temiz paçavralarla sarılmıştı, Araba sarsılarak hareket ederken, o boş alanda dik durabilmek için ikimiz de zorlandık ve adam fırsatı değerlendirerek dik durmak için bana yaslandı. Titus onaylamayan bir tavırla kaşlannı çattı ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı ve dolayısıyla, annemle kız kardeşlerimin el sallayışlarına karşılık veremedim. Sadece yüzümdeki sevgiyi ve kederi görebilmelerini umuyordum. Oduncu bile bir aileme, bir bana bakarken sessizleşmişti.

Arabalar sarsılıp sallanarak kasabadan çıkarken, oduncu kendisini bir yıldan uzun süre sonra sabırsızlıkla bekleyen sevgili annesi ve babasıyla ilgili bir hikâye anlatmaya başladı. Hikâyesine bakılırsa, onun da kavuşmak için sabırsızlandığı çok şey vardı. Sevgi dolu anne ve babası, nazik kardeşleri, hatta sadakatle onun dönüşünü bekleyen bir nişanlısı... Sürücü ve yardımcısı -ikisi de kaba ve sert adamlardı- düşünceli bir tavırla dinliyorlardı. Bu yüzden, hayatım boyunca bildiğim tek yer giderek geride kalırken ve sevdiğim herkese -ve tek kişiye- sessizce veda ederken, kalbimdeki ve boğazımdaki yumruyla ben de dinlemek zorundâ kalmıştım.

ON

Aroostook County Hastanesi, Bugün

Muayene odasında iki spot lambasının ışığında duman yükseliyordu. Bileğindeki bağlardan kurtulmuş olan mahkum şimdi sedyede bir sandalyedeymiş gibi dik oturuyor, mahkûmun parmaklarının arasında bir sigara yanıyordu. Arakasında duran lazımlık sigara izmaritleriyle dolmuştu.

Genç kadın yanan sigarasıyla lazımlığın içindeki külleri iteleyerek oyalandı. "Bunun beni berbat biri gibi gösterdiğini biliyorum. Eğer bir şey fark ettirecekse, Sophia'ya yaptığım şey için üzülmediğim tek bir günüm bile geçmiyor. Yaptığım kötü şey o değil üstelik ama o ilkiydi. Başka birine yaptığım gerçekten korkunç ilk şeydi ve dolayısıyla da unutamıyorum."

Dr. Findley sandalyesinde arkasına yaslanarak öksürdü.Bu kadar çok sigara dumanına alışkın olmadığı için boğazı ağrıyordu. Bütün gece uyuşturucu almış gibi zihni bulanmıştı. Kendini narkotik bir rüya görmüş de transtan yeni çıkıyormuş gibi hissediyordu.

Mahkûm onun zihnini okumuş gibiydi. "İstemiyorsun ama bana inanıyorsun, değil mi? Ama bunun için anlattıklarıma inanmana gerek yok," dedi kadın sigarasının külünü lazımlığa silkip başıyla kapıyı işaret ederek. "Muhtemele şimdiye kadar Jonathan'ın cesedini bulup morga teslim etmişlerdir. Kendin gidip bakabilirsin."

Dr. Findley oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Yani morgda bir adamın cesedi var; bu sadece bu gece gerçekten bir adamı öldürdüğünü kanıtlar."

"O Jonathan. Göreceksin. Gördüğün en güzel insan değilse, beni şerifine teslim edersin ve her şey biter. Ne itiraz ederim ne de tek kelime daha söylerim. İşte, bağla beni," dedi kadın, bileklerini öne uzatarak. "Karşı koymayacağım." Luke onu tekrar bağladıktan sonra - bugünlerde kelepçe olarak kullanılan küçük plastik şeritlere alışkın olmadığı için etkili şekilde bağlayamadığmdan emindi- tabureden kalktı. Kimsenin çıktığını görmemesine dikkat ederek çift taraflı kapılardan geçti. Hastane hâlâ sessiz ve karanlıktı; sadece koridorun ucundaki hemşire masasındaki ışıkta biraz hareketlilik görünüyordu. Aceleyle yürürken temiz, linolyum zeminde ayakkabıları gıcırdıyordu. Merdivenden inerek morga uzanan bodrum koridoruna yöneldi.

Bütün yol boyunca sinirleri gergindi. Biri onu durdurup acil servisin dışında ne aradığını ve neden morga gittiğini sorarsa, ona ne diyecekti? Zihni boşalmıştı. Luke asla iyi bir yalancı olmamıştı. Yaran olsun ya da olmasın, temelde dürüst biri olduğunu biliyordu. Yine de, dürüstlüğüne ve yakalanma korkusuna rağmen, mahkûmun cüretkâr önerisini kabul etmişti, çünkü bu ölen adamın gerçekten gezegendeki en güzel adam olup olmadığını ve en güzel adamın neye benzediğini merak ediyordu.

Morgun ağır kapılarını iterek açtı. Luke'un kulağına müzik sesi geldi -akşamları morgdan sorumlu olan genç sürekli radyo dinlemeyi seviyordu- ama kimseyi göremedi. Masası orada birinin olduğunu gösteriyordu; lamba yanıyordu, kâğıtlar etrafa saçılmıştı, bir sakız ambalajı bırakılmıştı, bir kalem kapağı açık halde duruyordu ama Marcus'tan iz yoktu.

Morg küçüktü; sadece kasabanın ihtiyaçlarına cevap verecek kapasitedeydi. Arka tarafta soğutuculu bir inceleme odası vardı ama cesetler, girişin hemen yanındaki duvara yerleştirilmiş dört

soğuk kasada tutuluyordu. Luke derin bir nefes alarak mandallardan birine uzandı; eski model dondurulmuş yiyecek kamyonlarındaki gibi ağır ve büyük bir mandaldı. İkinci kasada siyah ceset torbasını buldu ve çekmeceyi dışarı çekti. Fermuar kendine has keskin sesiyle açıldı.

Luke torbayı açarak içine baktı. Yıllar boyunca bir sürü ceset görmüştü ve ölüm insanın görünüşünü güzelleştirmezdi. Nasıl öldüğüne bağlı olarak, ceset şişmiş de olabilirdi.Çürükler, sararmalar, morarmalar olabilirdi. Hatlarda her zaman değişmez bir donukluk olurdu. Bu adamın yüzü neredeyse bembeyazdı ve koyu, ıslak yapraklar yapışmıştı. Siyah saçları alnına yapışmıştı ve gözleri kapalıydı. Fark etmezdi, Luke ona bütün gece bakabilirdi. Adam ölüyken bile gerçekten çok güzeldi. Nefes kesecek, bakanın içini acıtacak kadar güzeldi. Luke onu canlıyken hayal etmeye çalıştı. Bunu asla öğrenemeyeceğinden, içini derin bir hüzün kapladı.

Doktor karanlık acil servisin muayene kapısından içeri daldığında, mahkûmu üzerine düşen ışık huzmesinde büzülmüş halde sigara içerken buldu. Luke onun kanatları kesilmiş düşük bir melek olabileceğini ve morgda yatan adama karşı aşkı için onu suçlayamayacağını düşündü.

Ufak tefek kız ona aç gözlerle baktı. "Eee, onu gördün mü? Tıpkı söylediğim gibi değil miydi?"

Dr. Findley başıyla onayladı. Hâlâ morga geri dönüp cesede tekrar bakmak istiyordu. Öyle bir güzellik başlı başına bir uyuşturucu gibiydi. Zihnindeki ağır düşünceleri bastırabilmek için bir şeyler bulabilmeyi dileyerek tabureye çöktü, Belki bir içki, belki biraz ot. Sonra koridorun ucunda içinde sakinleştiriciler, ağrı kesiciler, Xanax ve Percodan bulunan kilitli bir dolap olduğunu hatırladı. O ilaçları acil servis hastalarına veriyorlardı. Neyse ki haplar sayılıyordu ve suratsız hemşire Judy'de anahtar vardı.

Yüzünü ovalayarak derin bir nefes aldı. "Yani anlıyorsun," dedi mahkûm, ciddi bir tavırla. "Ve eğer inanıyorsan, Luke, bana yardım et. Çöz beni," dedi kadın, sırtını gerip yüzünde çocuksu bir masumiyetle bileklerini öne uzatarak. "Kaçmama yardım etmen gerek."

Koridordan sesler geldi.

İKİNCİ KISIM

ON BİR

Dr. Findley saatine baktı. Sabahın altısıydı. Hastane birazdan hareketlenecekti. Sabahları saat yedi buçuktaki nöbet değişiminin hemen ardından, hastaneye tarım bölgelerinde görülen yaralanma vakaları akın ediyordu; bir süt ineğinin tekmesiyle çatlamış bir kaburga, saman balyalarıyla uğraşırken buza kayıp düşmekten kırılan bir kemik gibi. Eğer çoktan kalkmadıysa, doktor odasında bekleyen şerif yardımcısı uyanabilir, bir fincan kahve almak için ortalıkta dolaşabilirdi. Luke sigarasını söndürdü.

Kız ona bir köpeğin güvenilmez bir efendiye bakabileceği gibi baktı. "Bana yardım edecek misin? Yoksa o şerifin beni karakola götürmesine izin mi vereceksin?"

"Başka ne yapabilirim ki?"

Kızın yüzü kızardı. "Gitmeme izin verebilirsin. Ben çıkarrken gözlerini kaparsın. Kimse seni suçlamaz. Onlara labaratuvara gittiğini, beni sadece birkaç saniye için yalnız bıraktığını ve dönene kadar da benim kaçmış olduğumu söyleyebilirsin."

Joe onun bir katil olduğunu söylüyor, diye düşündü Luke. Bir katilin çıkıp gitmesine izin verebilir miyim?

Lanore, Luke'un eline uzandı. "Birine onun için her şey yapabilecek kadar âşık oldun mu hiç? İstediğin ne olursa olsun, onun mutluluğunu her şeyden çok istedin mi?"

Luke kalbini dökmek zorunda kalmadığına sevindi, çünkü asla o kadar fedakâr olamamıştı. Sadık olmuştu, evet, fakat asla kırgınlık duymadan bir fedakârlık yapmamıştı ve bunun yarattığı duygudan hoşlanmıyordu.

"Ben kimse için bir tehdit değilim. Sana... Jonathan'a yaptığım şeyi neden yaptığımı anlattım."

Luke o masmavi gözlere bakıp başının tepesinden ayak parmaklarına kadar titredi. Morgdaki cesedi düşünerek ürperdi. Yapmak üzere olduğu şeyi neden yaptığını bilmiyordu ama durup düşünürse yapamayacağının farkındaydı.

"Burada bekle. Hemen dönerim."

Luke dar koridordan doktorların soyunma odasına geçti. Eski dolabının içinde oraya atılıp unutulmuş bir önlük buldu. Pantolon kısmı uzundu ama kız paçalarını sıvayabilirdi. Birkaç dolabı daha karıştırarak beyaz bir laboratuvar önlüğü, bir ameliyat maskesi ve pediatri dolabından bir çift koşu ayakkabısı -o kadar eskimişlerdi ki burunları yukarı dönmüştü- buldu. Hepsini muayene odasına getirdi.

"İşte, şunları giy."

Hademelerin koridorlarını kullanarak hastanenin arkasındaki yükleme kapısına geldiler. Otoparktan geçerlerken mesai başlangıcı için gelen bir hademe onlara el salladı ama Luke karşılık

verirken kolu gerginlikten paslanmış gibi hissizdi. Otoparka girip Luke'un kamyonetinin yanına ulaştıklarında Luke anahtarlarını doktor odasındaki paltosunun cebinde bıraktığını hatırladı.

''Lanet olsun. Geri dönmem gerek. Anahtarlarım yanımda değil. Ağaçların arkasına gizlen. Hemen dönerim."

Kız sessizce başıyla onaylayarak ince pamuklu giysilerin içinde büzüldü.

Luke'un otoparktan ambulans girişine kadar yürüyüşü bitmeyecekmiş gibi geldi. Hem soğuktan hem de gerginlikten eli ayağına dolaşıyordu. Judy veya Clay onun yokluğunu çoktan fark etmiş olabilirlerdi. Daha nöbeti bitmeden çıktığını kimseye fark ettirmeden ve şüphe uyandırmadan içeri girip anahtarlarını alarak tekrar çıkabilir miydi? Clay kanepede uyuyorsa, Luke içeri girdiğinde onu uyandırabilir ve yakalanabilirdi. Bu sorularla boğuşurken her adımı giderek daha da ağırlaşıyordu. Sonunda kendini ipin ucunda sallanan ciddi bir terslik yüzünden aniden suyun altına yuvarlanan bir kayakçı gibi hissetti.

Ağır cam kapıları iterken o kadar gergindi ki, omuzları neredeyse kulaklarına yapışmıştı. Hemşire masasındaki Judy, çatık kaşlarla bilgisayar monitörüne bakıyordu. Luke yanından geçerken başını bile kaldırmadı. "Neredeydin?"

"Sigara içmeye çıkmıştım."

Judy kargalarınki gibi boncuğumsu gözlerini Luke'a dikti. "Tekrar sigara içmeye ne zaman başladın?"

Luke önceki gece iki paket sigara içmiş gibi hissettiğinden, Judy'ye söyledikleri pek de yalan sayılmazdı. Hemşireye aldırmamaya karar verdi. "Clay uyandı mı?"

"Onu görmedim. Odanın kapısı hâlâ kapalı. Belki de gidip onu uyandırsan iyi olur. Bütün gün burada uyuyamaz. Karısı ona ne olduğunu merak etmeye başlayacak."

Luke donakaldı; Judy'nin yanında bir espri yapmak, her şey normalmiş gibi davranmak istedi ama elbette ki Luke asla Judy'yle şakalaşmazdı ve bu bile başlı başına anormaldi. Yalan söylemek ve saman altından su yürütmek konusundak beceriksizliği yüzünden daha da geriliyordu. Donmuş bir göletin içine düşmüş, her nefesinde ciğerlerine buzlu suyu çekiyormuş ve Judy hiçbir şey görmüyormuş gibi hissediyordu, "Biraz kahve istiyorum," diye mırıldandı Luke uzaklaşmak için dönerken.

Odanın kapısı birkaç adım ötedeydi. Kapının aralık ve içerisinin karanlık olduğunu gördü. Kapıyı biraz daha itere kanepede polis olması gerektiğini tahmin ettiği büyük karartıya baktı.

Kalp atışları kulaklarında zonkluyor, boğazındaki bezler normalin dört katı kadar büyümüş gibi görünüyordu. Nefes alamıyordu. Bu, suda boğulmaktan da beterdi. Sanki biri boğazını sıkıyordu.

Sağ taraftaki bir duvarda asılı duran paltosu, elini cebine atmasını bekliyordu. Hafif şıngırtıları duyunca anahtarların bıraktığı yerde olduğunu anladı.

Geri dönerken yürüyüşü kararlıydı. Ellerini laboratuvar önlüğünün ceplerine tıkmış halde yürürken, fazla dolambaçlı olan servis koridoruna dönmedi; bunun yerine doğruca ambulans girişine yöneldi. Luke masasının önünden geçerken başını kaldırıp ona baktı.

''Kahve içeceğini sanıyordum."

'Cüzdanımı arabada bırakmışım," dedi Luke, omzunun üzerinden. Neredeyse kapıya ulaşmıştı.

"Clay'i uyandırdın mı?"

"Uyanmış zaten," dedi Luke, kapıyı sırtıyla iterken. İti an çomağı hazırla! Clay koridorun diğer

ucunda belirmişti. Luke'u görüp otobüs durdurur gibi kolunu kaldırdı, onunla konuşmak istiyordu ve elini sallayarak Luke'a doğru koşmaya başlamıştı. Dur, Luke. Ama Luke durmadı, Bütün ağırlığını kalçasına vererek kapıyı itti.

Diğer tarafta soğuk yüzüne çarparak onu gerçek hayata döndürdü. Ne yapıyorum ben böyle? Hayatımı çöpe atıyorum! Burası benim çalıştığım hastane. Her köşesini kendi evim kadar iyi biliyorum. Bir katil şüphelisine yardım etmekle ne yapıyorum böyle? Aklımı mı kaybettim ben? Ama içinde tuhaf bir dürtüyle devam etti. Dik bir yamaçtan inerken dik kalmaya çalışan biri gibi otoparkı hızlı adımlarla geçerken, dışarıdan deli gibi göründüğünden emindi.

Luke endişeli gözlerini kısarak ilerideki kamyonetine baktı ama kız gitmişti; hastane önlüğünün mavisinden eser yoktu. Kamyonet tek başına öylece duruyordu. Luke kızın birden ortaya çıkacağını hayal ederek yürümeye devam etti. Ancak, mahkûmun endişelerini de alarak kaçmış olduğunu anladığında içinde bir umut ışığı belirdi.

Ancak, biraz sonra, hastane önlüğü giymiş bir meleği benzeyen kızı görünce kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetti.

Lanore doktorun gerginliğini artırmamak için izlememeye çalışarak yere eğilirken, Luke anahtarı kontağa soktu. Sonunda motor çalıştı ve kamyonet hızla hareket ederek yola fırladı.

Yolcu, yakalanmalarını engelleyen tek şey kendi konsantrasyonuymuş gibi doğruca ileri bakıyordu. "Dunratty's av kulübesindeyim. Neresi olduğunu biliyor musun?"

Luke hayretle kıza baktı. "Oraya gitmek sence akıllıca mı? Bence polis şimdiye kadar kaldığın oteli bulmuştur. Yılın bu zamanında buralarda pek yabancı olmaz."

"Lütfen, sadece uğrayalım. Eğer şüpheli bir şey görürsek devam ederiz ama bütün eşyalarım orada. Pasaportum. Param." Kollarını havaya kaldırarak kendine baktı. "Giysilerim. Senin bana uyacak hiçbir şeyin olmadığından eminim."

Lanore, Tricia'dan ufak tefek, ama kızlardan iriydi. "Buna bahse girebilirsin. Pasaport mu?" "Buraya Fransa'dan geldim; orada yaşıyorum." Kız kanepenin üzerinde sıcaklığını korumaya çalışan bir kedi gibi kıvrıldı. Luke direksiyonu tutan ellerini aniden aşırı büyük ve hantal hissetti. Stres yüzünden beden dışı deneyim yaşıyordu. Direksiyonu aniden çevirip arabayı yoldan çıkarmak istemiyorsa, dikkatini toplamak zorundaydı.

"Paris'teki evimi görmelisin. Bir müze gibi; uzun yıllar topladığım şeylerle dolu. Oraya gitmek ister misin? " Sesi tatlı ve sıcaktı; davetiyse merak uyandırıcıydı, onun doğru söyleyip söylemediğini merak etti. Kim Paris'e gidip sihirli gibi bir evde kalmak istemezdi ki? Luke gerginliğinin geçmeye, omurgasının ve boynunun gevşemeye başladığını hissetti.

Ormanın bu kısmında Dunratty's gibi pek çok av kulübesi vardı. Luke onlardan birinde hiç kalmamıştı ama çocukken şimdi hatırlayamadığı bir nedenle iki tanesinin içini gördüğünü hatırlıyordu. Kontrplaktan yapılmış, ucuz eşya doldurulmuş, küflü ucuz linolyum döşenmiş fare pisliği bu ucuz kulübeler 1950'lerden kalmaydı. Kız, Luke'a Dunratty's araba yolunun üzerindeki son kulübeyi işaret etti.Kulübenin önünde hiç araba yoktu. "Araba kiralamıştık; onu ormanda bıraktım," diye açıkladı kız ve kulübenin pencereleri kapkaranlıktı. Kız bir elini Luke'a uzattı. "Bana kredi kartlarından birini ver de kilidi açayım."

İçeri girdiklerinde perdeleri çektiler ve Lanore bir lambayı yaktı. Kişisel eşyalar, kulübenin sakinleri aniden kaçmak zorunda kalmışlar gibi etrafa saçılmıştı. İki yatak vardı ama sadece biri bozulmuştu; buruşmuş çarşaflar ve çökük yastıklar rahatsız edici görünüyordu. Dijital kameralı bir

dizüstü bilgisayar, bir zamanlar bir mutfak takımının parçası olan eski bir masanın üzerinde duruyordu. Komodinin üzerinde şarap şişeleriyle, üzerinde parmak ve dudak izleri olan bir kadeh vardı.

İki bavul, açık halde yerde duruyordu. Lanore birinin yanına çömelerek dizüstü bilgisayar ve kamerayla birlikte eşyalarını çantanın içine tıktı.

Luke kullanılmış yatağın görüntüsünden hoşlanmamıştı. "Gidelim." Anahtarları şıngırdattı.

Kız çantanın fermuarını çekerek kapattı, yerinde doğrularak ikinci bavula yöneldi. Erkek giysilerinin arasından bir şey çıkarıp burnuna götürerek derin derin kokladı.

"Pekâlâ, artık gidebiliriz."

Luke arabayı kullanırken üzerini değiştiren kız onu huzursuz etmişti ama sonra kızı zaten çıplakken gördüğünü hatırladı. Lanore bacaklarına kot pantolonunu ve Luke'un karısının asla giyemeyeceği kadar lüks görünen kaşmir bir kazak giydi. Önlüğü arabanın zeminine attı.

"Pasaportun var mı?" diye sordu Luke'a. "Evde, evet."

"Gidip alalım."

"Ne? Öylece Paris'e mi uçacağız yani?"

"Neden olmasın? Ben biletleri alıp her şeyi karşılarım. Para sorun değil."

"Bence polis senin için arama ilanı yayımlamadan bir an önce Kanada'ya gitmeliyiz. Sınıra on beş dakika mesafedeyiz."

"Sınırı geçmek için pasaporta ihtiyacın olur mu? Kanunları değiştirmişlerdi, değil mi?" diye sordu kız, aniden korkuya kapılarak.

Luke direksiyonu daha sıkı kavradı. "Bilmiyorum. Bir süredir sınırı geçmedim. Ah, pekâlâ, evime gidelim. Ama sadece girip çıkacağız."

Çiftlik evi, soğukta içeri girmesi gerektiğini bilmeyecek aptal bir çocuk gibi açık alanın ortasında duruyordu.Kamyonetin tekerlekleri, şimdi donmuş çıkıntılara dönüşmüş çamurların üzerinde bata çıka ilerledi.

Arka kapıdan son elli yıldır hiç değişmemiş olan hüzünlü eski bir mutfağa girdiler. Luke tavan lambasını yakıp odanın ışıklandırmasında hiçbir belirgin fark yaratmadığını gördü. Yemek masasının üzerinde kirli kahve kupaları, yerde ise kırıntılar vardı. Bu dağınıklıktan ötürü çok utanmıştı.

"Burası ailemin eviydi. Onlar öldüğünden beri ben oturuyorum," diye açıkladı. "Çiftliğin bir yabancıya satılması fikrinden asla hoşlanmadım ama ben de onların yaptığı gibi çiftliği yönetemiyorum. Canlı hayvanları birkaç ay önce sattım. Tarlaları birine kiraladım. Boş şekilde bırakmak ziyan gibi görünmüştü."

Lanore mutfakta dolaşarak bir parmağını eski formika tezgâhın üzerinde, minderli eski bir mutfak sandalyesinin arkalığında kaydırdı. "Karın nerede? Burayla kimse ilgilenmiyor mu?"

Luke omuz silkti.

"Yani kalmak için bir nedenin yok," dedi Lanore, bir gerçeği dile getirerek.

"Hâlâ sorumluluklarım var," dedi Luke, çünkü hayatıyla ilgili böyle düşünürdü. Kötü ekonomi yüzünden satamayacağı bir çiftlik. Her gün kasabadan taşınmayı düşünecek, yaşlandığında bir gün çocuklarının ve torunlarının taşınıp gitmesini izleyecekti. Parası her ay biraz daha azalacaktı.

Luke üst kattaki yatak odasına çıkıp bir komodinin çekmecesinden pasaportunu buldu. Karısı

kendisini terk ettikte sonra ailesinin eski yatak odasına yerleşmişti; çocukluğunu geçirdiği odası aynı zamanda evlilik yatak odası olmuştu ve artık orayı kullanmak istememişti.

Pasaportunu açtı. Hiç kullanılmamıştı. İhtisas döneminden beri hiç yolculuk yapmamıştı. Lanore'u yemek odasında bir rafta duran aile fotoğraflarını incelerken buldu. O fotoğrafları annesi yerleştirmişti ve Luke onları asla kaldıramamıştı. Ancak bu insanların kim olduğunu ve akrabalık derecelerini bilen tek kişi annesiydi, Uzun zaman önce ölmüş sert bakışlı İskandinavyalıların eski siyah-beyaz fotoğrafları. Kalın bir ahşap çerçevede renkli bir fotoğraf vardı; bir kadın ve iki kızı, oraya aitlermiş gibi akrabaların arasmda durmuşlardı.

Luke ışıkları kapayıp termostatı çok düşüğe ayarladı; sadece boruların donmasını engelleyecek kadar. Kapıların kilitlerini kontrol etti ama neden bu kadar dikkatli davrandığını bilmiyordu. Kızı sınıra bıraktıktan hemen sonra geri dönmeyi planlıyordu fakat ışık düğmesine basarken boğazında bir şeyler düğümlendi. Sanki veda ediyor gibiydi -daha aklı başında zamanlarında planladığı ve bir gün yapmayı umduğu gibi- ama şimdi sadece başı dertte olan, yardım isteyecek kimsesi olmayan bir kıza yardım ediyordu. Sonuçta geri dönecekti.

''Hazır mısm?" diye sordu Luke, anahtarları bir kez daha atarak. Kız başını fotoğraflardan kaldırdı. "Gidelim."

ON İKİ

Boston, 1816

Bakkalın arabasıyla güneye yaptığımız yolculuk iki hafta sürdü. Büyük kuzey ormanlarının doğu kıyısından geçip Katahdin Dağı'nın etrafından, zirvedeki karı görmemize izin vermeyecek kadar geniş bir yay çizdik. Sonra Kennebec Nehri'ni izleyerek Camden'a ulaştık. Issız yerlerden geçerek yaptığımız bir yolculuktu; o zamanlar her yer bomboştu. Avcılara rastladık. Arada bir gece onlarla birlikte kamp kurduk. Arabanın sürücüleri bir şişe viski paylaşacakları birini bulmak için sabırsızlanıyordu.

Avcılar zaman zaman St. Andrews'a geldiğinden, tarzlarına tamamen yabancı değildim. Genellikle Fransız Kanadalı'lardı. Ya Stoacı ya da tuhaf oluyorlar, meslekleri yüreklerindeki münzevi yapıya uyuyordu. O yolculukta karşılaştığımız birkaç avcı yarı kaçırmış gibi görünüyorlar, yakaladıkları av üzerinde çalışmaya başlamadan önce aletlerini temizleyip yağlarken huzursuz edici bir şekilde kendi kendilerine konuşuyordu. Donmuş hayvanlar buzları yeterince eriyene kadar kamp ateşinin yanına bırakılıyor, sonra avcılar dar uçlu bıçaklarını çıkararak deri yüzmeye başlıyorlardı. Adamların deriyi soyarak kırmızı ıslak etleri gözler önüne serişini izlerken midem bulanıyor, onlarla birlikte oturmak istemiyordum.

Titus'la birlikte arabalara girerek sürücüleri kamp ateşinin başında avcılarla bırakıyordum. Gece kardan akli dengesini yitirmiş avcıların arabacılara saldırıp boğazlarını kesmesini neredeyse bekliyordum. Gerektiğinde atlardan birinin sırtına atlayıp kaçabilmek için de arabalara yakın uyuyordum.

Avcıların dışında birkaç kişi daha gördük. Bölgenin yerlileri yıllar önce göç etmişti; beyazların yerleşim bölgelerinde yaşayan veya avcılarla birlikte çalışan birkaç tanesi vardı. Yerlilere katılan, Kızılderililer gibi kamp kurmak için kasabalardan ayrılan öncüler olduğu da söyleniyordu ama sayıları azdı ve genellikle daha ilk kış teslim oluyorlardı. Ne yazık ki yolculuğumuz sırasında onlardan birini görmedik.Sürgün edilmemle ilgili üzgün olmakla birlikte, St. Andrews dışındaki dünyayı görmeyi de hep istemiştim. St. Andrews gelişmiş bir kasaba olmayabilirdi ama bölgenin büyük bölümüne oranla uygarlaşmış olduğunu düşünüyordum; bu da beni huzursuz ediyordu. Sanırım İskoçya'ya gidip Loch Ness canavarını görmeyi uman bir turist gibiydim. Kızılderililer olacak mıydı? Gerçekten bir evden daha büyük ayılar var mıydı? Boston'un caddeleri kaldırım taşı döşeli miydi? Zihnim fantastik hikâyelerle doluydu ve bazılarının gerçek olduğunu tahmin ediyordum, daha doğrusu biliyordum.

Sınanacak ilk mit, büyük kuzey ormanlarındaki yolculuğun kendisiydi. Ormanlar, dünyanın geri kalanının St. Andrews'a ulaşmasını engelleyen aşılmaz bir bariyerse, aynı zamanda karanlık ve gizemliydi de. Peder Gilbert yolcuları bekleyen kötü ruhlarla ilgili uyarmıştı. Oduncular cinler gördüklerini söylüyorlardı; tahmin edileceği gibi çoğu böyle efsanelerin yaygın olduğu İskandinavya topraklarından geliyordu. Büyük ormanlar, insanın etkisine karşı koyan vahşi toprakları temsil ediyordu. Ormanlara girmek, kaybolma ve her birimizin içinde uyuyan vahşi adama geri dönme riskini barındırıyordu. St. Andrews'daki insanların çoğu başkalarıyla konuşurken böyle şeylere inanmadıklarını iddia edebilirlerdi ama geceleri ormana tek başına giden biri çok ender görülürdü.

Şimdi modern çağın mantıkçılığıyla buna gülebilirsiniz ama o zamanlar kuzey ormanlarının ıssızlığında yaşamanın nasıl bir şey olduğu konusunda hiçbir fikriniz yok. Gece güneş battığında, karanlık bir dalga gibi üzerinize çökerdi. Kaçmak mümkün değildi; bir şenlik ateşi yakmak dışında, çok fazla ışık yaratma imkânı yoktu. Dünyanız bir mumun hafif ışığına sığacak kadar küçülürdü; tabii mum alacak paranız varsa. Çoğu kişi ucuz olan donyağı yakardı ama onlar da çok çabuk tükenirdi. Komşunuzun vadinin diğer tarafındaki evinden süzülerek sizi rahatlatacak bir ışık yoktu; bir-iki mum o kadar uzağa ışık vermez. Güneş battığında, siz ve evinizdeki kişiler dünyadaki son insanlar gibi olurdunuz. Batıl inançlı olmamıza ve kötü ruhların mumun ışığının hemen ötesinde olduğuna inanmamıza şaşmamak gerekir.

Sürücülerden bazıları ve yardımcıları geceleri kamp ateşinin başında mezarlıklarda görülen hayaletlerle veya ormanda karşılaşılan iblislerle ilgili hikâyeler anlatarak birbirlerini korkutmaya çalışıyorlardı. Böyle zamanlarda onlardan uzak duruyordum ama genellikle mümkün olmuyordu, çünkü sadece bir tane ateşimiz vardı ve bütün adamlar havalarındaydı; en azından, hikâyecilere tahammül ediyorlardı. Elbette ki Titus onları bu saçmalıklardan uzak durmaya teşvik ederek onlara Roma Tanrıları veya Yunan âlimlerle ilgili hikayeler anlatmayı önermişti ama hiçbiri istememişti. Sürücülerin korku hikâyelerine bakılırsa, sanırım ya çok cesur ya da berbat yalancılardı, çünkü ortalıkta dolaşan hayaletler ve cinlerle ilgili hikâyelerine rağmen, hâlâ bu ıssız topraklarda araba sürmeyi tercih ediyorlardı.

Hikâyelerin çoğu hayaletlerle ilgiliydi ve ben dinlerken, bütün hayaletlerin bir ortak noktası olduğunu fark ettim. Bu dünyada bitmemiş işleri olduğu için canlılara musallat oluyorlardı. Ya intihar ederek ölmüş ya da öldürülmüş oluyor, dolayısıyla kendilerini hâlâ bu dünyaya ait hissettikleri için gitmek istemiyorlardı. Ya ölümlerinden sorumlu olan kişiden intikam alıyor ya da sevdikleri birinden ayrılmaya dayanamıyorlar, böylece hayatlarının son günlerinden hatırladıkları kişilere yakın kalıyorlardı. Doğal olarak Sophia'yı düşünmüştüm. Birinin hayalet olarak geri dönmeye hakkı varsa, bu kişi kesinlikle o olabilirdi. Sophia geri döndüğünde öfkeli olur ve intiharından sorumlu kişiyi

bulmaya kalkışır mıydı?

Yoksa beni takip eder miydi? Belki de beni mezarından lanetlemişti ve şimdiki sıkıntılı durumumdan o sorumluydu. Arabacıların hikâyelerini dinlemek sadece ne kadar kötü olduğum konusundaki inancımı güçlendiriyordu.

Dolayısıyla, küçük yerleşim merkezlerine daha sık rastlamaya başladığımızda neşelenip rahatladım, çünkü bu bölgenin daha kalabalık olan güney kısmına yaklaştığımızı gösteriyordu.Artık arabacıların merhametine kalmaktan kurtulacaktım. Gerçekten de, Kennebec Nehri'ni bulmamızdan birkaç gün sonra, sahil şeridindeki büyük bir kasaba olan Camden'a ulaştık. Okyanusu ilk kez görüyordum.

Babamla yaptıkları anlaşmaya uygun olarak arabacılar beni ve Titus'u limanda indirdiler. En uzun iskeleye koşarak yeşil sulara uzunca bir süre baktım. Okyanusun ne kadar tuhaf bir kokusu vardı; tuzlu, kaba ve kirliydi. Rüzgâr çok soğuk ve çok güçlüydü. O kadar ki neredeyse nefesimi kesiyordu. Yüzüme çarparak saçlarımı dağıtıyor, sanki Tanrı rüzgârı bana savurarak gücünü gösteriyordu. Aynı zamanda okyanus o ana kadar deneyimlediğim her şeyden farklıydı. Suyu biliyordum, evet, ancak sadece Allagash Nehri'ni biliyordum. Ne kadar geniş olsa da, suyun karşı tarafı ve ötesindeki ağaçlar görünüyordu. Buna karşılık okyanusun enginliği, hiç bitmeyen bir ufuk çizgisiyle dünyanın sonu gibiydi,

"Biliyor musun, Amerika'ya ilk gelenler dünyanın kenarından düşebileceklerine inanıyorlarmış," dedi Titus, dirseğimin dibinde olduğunu hatırlatarak.

Yeşil dalgalar korkutucuydu ama aynı zamanda da büyüleyiciydi; iliklerime kadar üşüyene dek oradan ayrılamadım.

Öğretmen beni liman müdürünün ofisine götürdü. Orada kupkuru tenli bir adamla karşılaştık. Adam beni Boston'a götürecek olan küçük gemiye giden yolu işaret etti ama denizinin çekileceği gece yarısına kadar yola çıkmayacağını söyledi. Yelken açma zamanı yaklaşana kadar gemiye alınmayacaktım.Bana bir handa zaman geçirmemi, bir şeyler yememi ve belki hancıyı birkaç saat uyuyabileceğim bir yatak vermeye ikna edebileceğimi söyledi. Çok gergin ve açıkça eğitimsiz olduğundan, kendimi yeterince ifade edemediğim için olsa bana acıdığı için limana yakın olan bir hanın yerini de tarif etti. Camden bu kadar büyük ve korkutucuysa, Boston'da gideceğim yeri nasıl bulacaktım acaba?

"Bayan Mcllvrae, itiraz etmek zorundayım. Bir handa tek başınıza kalamaz, gece yarısında geminize binmek için sokaklarda yalnız dolaşamazsmız," dedi Titus. "Ama kuzenimin evinde beni bekliyorlar ve günün geri kalanını sizinle geçirmem pek mümkün değil."

"Başka ne seçeneğim var ki?" diye sordum. "Eğer içiniz rahat edecekse beni hana siz götürün ve saygın bir yer olup olmadığını görün; sonrasında ne istiyorsanız onu yapın. Babama verdiğiniz sözden dönmenizi filan istemeyeceğim." Bildiğim tek han, Daugherty'lerin St. Andrews'daki küçük ve basit yeriydi. İki kadın barmeni, uzun masaları ve sıcak yemekleriyle Camden'daki bu hanın yanında Daugherty'lerinki küçücük kalırdı. Bira da belirgin ölçüde daha lezzetliydi. Kasabamdaki insanların birçok şeyden mahrum olduğunu anlayarak üzüldüm. Bunun haksızlığını görmüştüm ama şimdi kendimi bunlardan yararlanacak kadar ayrıcalıklı hissetmiyordum. Evimi çok özlüyor, kendime acıyordum ama bunu Titus'a belli edemezdim, çünkü yerin pek kötü olmadığını kabul ederek beni hancıya teslim edip bir an önce gitmek niyetindeydi.

Karnımı doyurduktan ve hana giren yabancılara ağzım açık halde bir süre baktıktan sonra, gemim yolculuğa hazır hale gelene kadar dinlenmem için hancı bana deposundaki bir divanı önerdi.

Anlaşılan yolcuların bu handa zaman geçirmesi alışıldık bir durumdu ve hancı da bu hizmeti sağlamaya alışkındı. Günbatımından sonra beni uyandıracağına söz verdi. Bu da bana limana gitmek için bolca zaman tanıyacaktı.

Penceresiz depodaki divana uzanarak durum değerlendirmesi yaptım. Gemiye binmekten vazgeçebilirdim ama o zaman ne yapacaktım ki? St. Andrews'a geri dönemezdim; aylar sonra sonbahar başlayana kadar kuzeye gidecek başka bir araba yoktu ve asla kendi başıma geri dönemezdim. Hava kararana kadar Camden'da kalabilir, bakkalın arabasıyla geri dönebilirdim ama o zamana kadar ne yapacaktım? St. Andrews'dan daha büyük olmakla birlikte, Camden bir şehir sayılmazdı. Hayatımı kazanmak için ne yapabileceğimi veya nerede kalabileceğimi hayal edemiyordum. Karanlıkta kollarımı vücuduma sararak yatakta kıvrıldığımda, aslında ne kadar yalnız olduğumu ilk kez o zaman anladım. Herkesin tanıdığı, nereye ait olduğum veya kimin benimle ilgileneceği konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmayan bir yerde büyümüştüm. Burada kimse beni tanımıyor, tanımakla da ilgilenmiyordu. Hissettiğim üzüntüyle yanaklarımdan yaşlar süzüldü; o anda babamın bana verebileceği daha zalimce bir ceza düşünemiyordum. Ve etkiliydi de. Evden böyle atıldığım için son derece öfkeli olsam da, babamın benimle ilgili planından uzaklaşmak gibi bir düşünceyi kafamdan atmıştım.

Hancının kapıyı yumruklayışıyla karanlıkta uyandım, ‘’Kallkma zamanın geldi," diye seslendi kapının diğer tarafından, "yoksa gemini kaçıracaksın." Pelerinimin astarına iliştirdiğim paradan biraz alarak yatağın ve yemeğin bedelini ödedikten sonra, liman müdürüne kadar bana refakat etme önerisini kabul edip yine iskeleye yürüdüm.

Hava çabucak kararırken sıcaklık da düşmüş, okyanustan bir sis gelmeye başlamıştı. Sokaklarda birkaç kişi vardı.Etrafta olanlar soğuktan ve sisten kaçıp bir an önce eve ulaşmaya çalışıyordu. Genel etki ürkütücüydü; sanki bir ölüler kasabasında dolaşıyormuşum gibi hissediyordum. Hancı geç saate rağmen dost canlısıydı. Okyanus dalgalarının sesini izleyerek limana ulaştık. Sisin içinde beni Boston'a götürecek olan gemiyi gördüm. Güvertesi, yola çıkma hazırlıklarını aydınlatan lambalarla doluydu. Denizciler direklere tırmanıyor, yelkenlerin bazılarını açıyor, variller bir iskeleden yuvarlanarak ambara yerleştiriliyor, gemi bu arada değişen ağırlıkla hafifçe sallanıyordu.

Hancıyla vedalaştım. Gemiye uzanan iskeleye çıktığımda, sisin içinden çıkan siluetleri gördüm. Ölçüleri ve biçimleri bekleyebileceğinizden çok farklı olan beş-altı kişiydi. Tuhaf bir şekilde bana doğru yürümeye başladıklarında -hiç beklenmedik ölçüde tuhaf hareketler yapıyorlardı- kalp atışlarım hızlandı ve benimle nasıl bir işleri olabileceğini merak ettim. Ancak iyice yakınıma geldiklerinde diğer erkek ve kadınlara benzemediklerini, vücutlarının çok bozuk olduğunu anladım. Ellerinin olması gereken yerde yüzgeçleri olan bir kız, yüzü tümörlerle dolu bir adam vardı. Yanlarından geçmeye çalışırken pelerinlerini ve battaniyelerini açıp sakatlıklarını gösterdiler.

"Bu talihsiz kıza bir metelik vermez misin?" dedi yüzgeç elli kız, soran gözlerle bakarken eski bir kâseyi yüzüme doğru uzatarak.

"Bu yükleri taşıyanlar senin yerine biz olduğumuz için seni yaratana şükretmelisin," dedi bacakları olmadığı için alçak bir arabada oturan bir adam. Gözlerine bakamayarak yanından geçmeye çalışırken onu istediğimden daha kaba bir şekilde ittim.

"Sorunun ne senin be?" diye seslendi adam, ben gemiye çıkarken, "daha önce bizim gibileri hiç görmedin mi? Bazılarımız kusurlarımızı görülebilecek yerlerimizde taşırız." Bazılarımızın, yani şanslı günahkârların, yüklerimizi içimizde gizli halde taşıdığımızı kastediyordu. Bacakları olmayan adam kalbimdeki günahı görebiliyor ve sanki bunun benim için de geçerli olduğunu biliyormuş

gibiydi. İskeleden gemiye çıkarken ve kaygan tahtaların üzerinde neredeyse düşecekken sesleri hâlâ kulaklarıma ulaşıyordu.

Geminin güvertesinde nefes nefese durarak iskeleden uzaklaşıp sisin içinde gözden kaybolan siluetlere baktım, paltosu ve gür bıyıkları olan bir adam -muhtemelen kaptan olmalıydı- bana yaklaştı.

‘’Sizi korkuttular, değil mi, Küçükhanım? Bütün yolcuların başına bela oluyorlar,” dedi, uzaklaşan siluetlere bakmak için yanımda durarak. Hiç bu kadar ciddi sakatlığı olan birini görmemiştim; çiçek lekeleri, beslenme yetersizliği,evet. Bir de başındaki zayıflığıyla Jonathan’ın kardeşi Benjamin vardı. Ancak ne yazık ki böyle ciddi kusurlarla doğanlar genellikle çok yaşamazdı; tıbbi bakım mümkünse bile ilkeldi ve herkes sakatlardan şüphelenirdi. Doğalarında şanssız ve uğursuz kabul edilir, dolayısıyla aileleri nadiren böyle bir çocuğun ömrünü uzatmaya çalışırdı.

Açık güvertede dururken titriyordum. Neden benimle konuşmuşlar, bana öyle bir şeyleri biliyorlarmış gibi bakmışlardı? Sanki bende de bir terslik olduğunu, benim de onların arasında olmam gerektiğini, kendi anormalliğimi bir battaniyenin altında gizlediğimi hissetmiş gibiydiler. Yine ürpererek olayı geride bırakmaya kararlı bir şekilde kaptanın beni güvertenin altındaki hamağıma götürmesine izin verdim. Sakalar fikirlerini değiştirip beni almaya gelirlerse diye de korkuyordum.

ON ÜÇ

Birkaç gün sonra gemi Boston limanına yanaştı. Öğleden sonra limana demirlemiştik ama geminin güvertesini çıkmak için yine de havanın kararmasını bekledim. Artık ortalık sessizdi. Gemi bağlanır bağlanmaz diğer yolcular inmişti ve görünüşe bakılırsa yükün çoğu da boşaltılmıştı. Mürettebat üyeleri -en azından yüzlerini hatırladıklarım- ortalıkta görünmüyorlardı; muhtemelen bir kez daha karaya ayak basmanın tadını limana bakan hanlardan birini ziyaret ederek çıkarıyorlardı. Sokakta bu yerlerin ne kadar çok olduğuna bakılırsa, hanlar denizciliğin doğal parçalarından biri ve kereste veya yelken bezinden daha önemliymiş gibi görünüyordu.

Rüzgâr iyi estiği için tahmin edilenden hızlı gelmiştik ama manastıra haber verilip beni almaya birini göndermeleri an meselesiydi. Açıkçası, alt güvertedeyken kaptan bana bir- iki kez merakla bakmış, neden çoktan inmediğimi merak etmiş, hatta yolu bilmiyorsam bir faytonla beni gideceğim yere göndermeyi teklif etmişti. Beni hemen oradan kaçmaktan alıkoyan tek şey korkaklığımdı. Korkaklığım ve kararsızlığım.

Manastıra gitmek istemiyordum. Kendi zihnimde orayı bir atölyeyle bir hapishane arasında bir yere çevirmiştim, benim cezam, beni olabildiğince “ıslah etmek” ve Jonathan’a olan aşkımdan vazgeçirmek üzere tasarlanmış bir yerdi. Sevdiğimle aramdaki son ve tek bağlantım olan bebeğimi elimden alacaklardı. Böyle bir şeye nasıl izin verebilirdim?

Ama diğer yandan, kendi başıma kalmaktan da çok koryordum. Camden’da karşılaştığım belirsizlikler, büyük bir olan Boston’da yüz kat daha kötüydü. Yolumu nasıl bulacaktım? Yardım ve kalacak yer istemek için kime gidebilirdim? Aniden vahşi topraklardan gelen eğitimsiz kızı tepeden tırnağa hissettim. Ve kulağa ne kadar gülünç gelse de, Camden’da karşılaştığım sakat dilencilerle

yaşadığım olayın etkisi altındaydım. Onun bir tür uğursuzluk işareti olduğu inancından kurtulamıyordum.

Sonunda, gitmeye karar vermemi sağlayan şey çocuğumu kaybetme düşüncesi oldu. Birinin bebeğimi benden almasına izin vermektense, pislik içindeki bir ara sokakta uyuyup karnımı doyurmak için tuvalet temizlemeyi tercih erdim. Tamamen çılgına dönmüş bir halde, elimde küçük heybemle Boston sokaklarına daldım. Sandığı liman müdürünün ofisinde bırakmıştım. Kalacak bir yer bulduktan sonra sandığı almayı umuyordum. Tabii manastırdakiler kaybolduğu öğrenince sandığa benim adıma el koymazlarsa.

Gemiden inmek için havanın kararmasını beklemiş olsam da, sokakların hâlâ ne kadar hareketli olduğunu görünce şaşırdım. İnsanlar hanlardan sokaklara dökülüyor, kaldırımlarda toplanıyor veya faytonlarla geçip gidiyorlardı. Kalabalık sokaklarda varillerle ve tabut büyüklüğünde sandıklarla dolu arabalar dolaşıyordu. Yayaların, arabaların arasından geçerek bir sokaktan diğerine saparken, şehir planını kesinlikle anlayamamıştım. On beş dakika sonra limanın ne tarafta kaldığını bile bilmiyordum. Boston'u sevimsiz ve sert bir yer olarak görmüştüm. O gece yanımdan yüzlerce insan geçmesine rağmen, hiçbiri yüzümdeki korku ifadesine, gözlerimdeki kaybolmuş bakışlara, amaçsızca dolaşmama aldırmamıştı. En azından, kimse yardıma ihtiyacım olup olmadığını sormamıştı.

Alacakaranlık yerini geceye bırakmıştı. Sokak lambaları yanıyordu. İnsanlar evlerine koşarken, dükkâncılar perdelerini çekip kapılarını kilitlerken, sokaklar boşalmaya başlamıştı. Yine panik duygusu benliğimi sarmıştı. O gece nerede yatacaktım? Ertesi gece, ondan sonraki gece, ne yapacaktım? Hayır, diye düşündüm, o kadar ileriyi düşünürsem umutsuzluğa kapılırım. O ilk geceyi atlatmak yeterince zordu zaten, İyi bir plan yapmam gerekiyordu, yoksa manastıra teslim olmayı tercih etmeye başlayacaktım.

Bunun cevabı bir han olabilirdi. Kesemdeki birkaç metal parayı yoklayarak en ucuzunu bulabileceğimi düşündüm. Nereye gittiğimi bilmeden geldiğim semt bir yerleşim merkeziydi ve en son bir hanın yanından ne zaman geçtiğimi hatırlamıyordum. Limana daha mı yakındı? Muhtemelen. Ancak sadece ne yaptığımı bilmediğimi kanıtlayacağını ve kendimi daha da kötü bir duruma düşürebileceğimi düşünerek tereddüt ettim. Zaten hangi yönden geldiğimi bile bilemiyordum. Psikolojik olarak, en iyisi yeni yerlere doğru gitmekti.

O kadar sersemlemiş haldeydim ki yolun ortasında durmuş, ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Bu arada şehrin daha hareketli bir yerindeki trafiğin beni ezebileceğinin farkında bile değildim. O dalgınlığımda, bir arabanın yanımda durduğunu, birinin bana selam verdiğini ilk anda fark edemedim.

"Küçükhanım! Merhaba, Küçükhanım," diye seslendi biri faytonun içinden. Çok güzel bir arabaydı. Daha önce gördüğüm köy ve yük arabalarına hiç benzemiyordu. Siyah ahşap vernikle parlıyordu. Bütün detayları büyük bir titizlikle hazırlanmıştı. Arabayı, her biri sirk atı gibi süslenmiş ve siyah koşumlar geçirilmiş iki doru at çekiyordu.

"İngilizce bilmiyor musunuz?" Faytonun penceresinde bir adam göründü; son derece gösterişli, üç köşeli ve kırmızı tüyleri olan bir şapka giymişti. Sarışın, uzun ve aristokrat yüzlü, beyaz tenli bir adamdı ama doğasında keyifsizmiş gibi asık suratlıydı. Bu kadar zengin bir yabancının benimle ilgilenmesine şaşırarak adama baktım.

"Ah, ben deneyeyim," dedi bir kadın faytonun içinden.Şapkalı adam pencereden çekildi, yerine bir kadın geldi.Kadın adamdan daha beyaz tenliydi; kar gibi bembeyazdı.Bordo rengi hareli taftadan bir elbise giymişti; belki de tenini bu kadar beyaz gösteren oydu. Güzel ama ürkütücü bir kadındı; samimiyetsiz bir gülümsemeyle gerilmiş dudaklarının ardında sivri dişleri vardı. Gözleri o kadar

açık maviydi ki, neredeyse menekşe rengi gibi görünüyordu. Görebildiğim kadarıyla saçları -o da süslü bir şapka takmıştı- düğün çiçeği rengindeydi ama oldukça aşağı çekilmişti.

"Korkma," dedi kadın, ben daha korktuğumu anlayamadan. Kadın faytonun kapısını açıp inerken ben geri çekildim. Kadının her hareketinde kumaşı hışırdayan elbisesi, hayatımda gördüğüm en süslü ve en gösterişli giysiydi. Minyatür firfirlar, kurdele fiyonklar, incecik belini sarıyordu. Siyah eldivenler giymişti. Ürkek bir köpeği korkutmaktan endişeleniyormuş gibi elini yavaşça bana doğru uzattı. Şimdi arabanın penceresinde ilk adamın yanında biri daha belirmişti.

"Sen iyi misin? Arkadaşlarım ve ben senin ne yapacağını bilemiyormuş gibi göründüğünü fark ettik de." Kadın biraz daha sıcak bir tavırla gülümsedi.

"Ben... şey, ben..." diye geveledim. Birinin durumumu fark etmesinden mahcup olmuştum ama aynı zamanda insan nezaketine ve yardıma da umutsuzca ihtiyacım vardı.

"Boston'a yeni mi geldiniz?" diye sordu arabadaki ikinci adam, pencereden. İlkinden çok daha nazik gibi görünüyordu; güven uyandıran nazik gözleri ve esmer bir teni vardı.

Başımla onayladım.

"Kalacak yerin var mı? Ukalalık ediyorsam beni bağışla, ancak sanki öksüz gibisin. Evsiz, arkadaşsız?" Kadın kolumu okşadı.

"İlginiz için teşekkür ederim. Belki bana en yakındaki hanı tarif edebilirsiniz," diye başladım heybemi bir elimden diğerine aktarırken.

O sırada uzun boylu, asık yüzlü adam arabadan inerek heybemi elimden kaptı. "Ondan daha iyisini yapacağız. Size kalacak yer vereceğiz."

Kadın koluma girerek beni faytona yönlendirdi. "Bir parti veriyoruz. Partileri seversin, değil mi?"

''Bi...bilmiyorum," diye kekeledim. Sezgilerim beni uyarıyordu. Bu varlıklı olduğu belli üç kişi nasıl olur da hiç yoktan ortaya çıkıp yardımıma koşabilirdi? Şüpheci davranmam doğal, hatta sağduyulu bir hareketti.

"Saçmalamayın. İnsan partileri sevip sevmediğini bilmez mi? Ayrıca partileri herkes sever. Bir sürü yiyecek, içecek ve eğlence olacak. Sonunda da yatabileceğiniz sıcak bir yatak." Asık yüzlü adam heybemi arabanın içine attı. "Ayrıca, daha iyi bir seçeneğiniz var mı? Sokakta yatmayı mı tercih edersiniz? Hiç sanmıyorum."

Haklıydı ve açıkçası, itaat etmekten başka seçeneğim yoktu. Hatta bu karşılaşmanın büyük bir şans olduğunu bile düşünmeye başlamıştım. İhtiyaçlarım cevaplanmıştı; en azından şimdilik. Onlara neden güvenmeyecektim ki? Çok pahalı giysiler giymişlerdi ve varlıklı olduklarını düşünmek doğaldı; beni soymayı planladıklarını hiç sanmıyordum. Katile de benzemiyorlardı. Bir yabancıyı kendi partilerine götürmek konusunda neden bu kadar hevesli olduklarını anlayamamıştım, fakat şansımı çok fazla sorgulamak da riskli gibi görünüyordu.

Birkaç dakika gergin bir sessizlikle yolculuk yaptık. Ben kadınla güler yüzlü esmer adamın arasında oturuyor, sarışın adamın beni incelediğini fark etmemeye çalışıyordum. Merakımı daha fazla engelleyemeyerek sordum. "Affedersiniz ama benim bu partiye katılmamı neden özellikle istediniz? Ev sahibi beklenmedik bir konuk görünce rahatsız olmaz mı?"

Kadın ve sarışın adam bir espri yapmışım gibi güldüler. "Ah, bunun için endişelenmeyin. Ev sahibi arkadaşımızda ve güzel genç hanımları ağırlamaktan özellikle zevk aldığını biliyoruz," dedi sarışın adam yine gülerek. Kadın yelpazesiyle adamın başının arkasına vurdu.

“Siz bu ikisine aldırmayın,” dedi esmer adam. “Sizinile eğleniyorlar. Kesinlikle hoş karşılanacağınız konusunda bana güvenin. Dediğiniz gibi, geceyi geçirecek bir yere ihtiyacınız var ve anladığım kadarıyla bir geceliğine sıkıntılarınızı biri kenara atmak istiyorsunuz. Belki burada ihtiyacınız olan başka şeyler de bulabilirsiniz,” dedi ve nazik tavırları beni yine yumuşattı. İhtiyacım olan bir sürü şey vardı ama hepsinden çok, bu adama güvenmek istiyordum. Kendi adıma bilmediğimde, benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğine güvenmek istiyordum.

Karanlıkta sokaklardan sarsıla sarsıla geçtik. Pencereden dışarı bakıp duruyor ve bir peri masalında evine dönüş yolunu bulmaya çalışan bir çocuk gibi ezberlemeye çalışıyordum. Ama zaman kaybıydı; içinde bulunduğum durumda aynı sokaklardan geri dönebileceğimi hiç sanmıyordum.

Sonunda fayton, tuğla ve taştan yapılmış bir malikânenin önünde durdu. İçerisi aydınlıktı ama ortalıkta herhangi bir hareket görünmemesine, güzel giysiler giymiş erkek ve kadınlar, kaldırımda park edilmiş başka faytonlar olmamasına bakılırsa parti henüz başlamamıştı.

Uşaklar malikânenin kapılarını açtı. Kadın eldivenlerini parmak parmak çıkarırken, evin hanımıymış gibi herkesten önce içeri girdi. “O nerede?” diye sordu ters bir tavırla, en yakındaki uşağa.

Adam bir an tavana baktı. “Yukarıda, Hanımefendi.” Hep birlikte merdivenden çıkarken giderek daha da tedirgin oluyordum. Üzerimde hırpani elbisemle burada, bu güzel giyimli insanların arasındaydım. Üzerimde geminin ve deniz suyunun kokusu vardı, saçlarım rüzgârdan darmadağınıktı. Sokakların çamuruyla kaplanmış, kullanılmaktan burnu havaya kalkmış basit, eski ayakkabılarıma baktım.

Kadının koluna dokundum. “Burada olmamam gerek, böyle gösterişli bir yere uygun değilim. Bu güzel evde hizmetçi bile olamam. Ben gideyim...”

“Biz gitmene izin verene kadar burada kalacaksın.” Olduğu yerde hızla dönerek tırnaklarını koluma geçirdi ve acıyla inledim. “Şimdi mızmızlık etmeyi kes ve benimle gel. Bu gece çok eğleneceğine garanti veriyorum.” Ama ses tonu ve tavırları, eğlencemin en son düşündüğü şey olduğunu gösteriyordu.

Dördümüz ikili kapılardan geçerek bir yatak odasına girdik. Ailemin St. Andrews’daki evi kadar bir odaydı. Kadın bizi bir adamın arkası dönük halde durduğu bir giyinme odasına götürdü. Görünüşe bakılırsa adam evin efendisiydi. Yanında bir uşak bekliyordu. Adam açık mavi kadife pantolon, beyaz ipek çoraplar ve süslü ayakkabılar giymişti. Üzerine kenarları dantelli bir gömlek ve pantolonuyla aynı renkte bir yelek vardı. Frak ceketini henüz giymediğinden, bir terzini hileleri olmadan gerçek vücut biçimini görebiliyordum. Jonathan - benim ideal erkek modelim- kadar uzun boylu ve atletik yapılı değildi ama yine de muhteşem bir fiziği vardı Geniş omuzlu, geniş sırtlı ve ince belliydi. Omuzlarına bakılırsa, St. Andrews’daki bazı oduncular kadar güçlü olmalıydı. Sonra bana doğru dönmesiyle şaşkınlığımı gizlemeyi çalıştım.

Beklediğimden çok daha gençti; sanırım yirmili yaşlarının başlarında, benden birkaç yaş büyüktü. Üstelik belli belirsiz vahşi bir tarzda yakışıklıydı da. İskoçlardan ve İskandinavlardan oluşan köyümüzde hiç görmediğim kadar esmer tenliydi. Siyah bıyıkları ve sakalları köşeli bir çeneyi sarıyordu. Ama en tuhaf özelliği zeytin renkli, altın sarısı ve gri pırıltılı gözleriydi. O güzel yüzde bir çift mücevher gibi görünüyorlardı ama bakışları kurdumsu ve büyüleyiciydi.

“Partine bir eğlence daha getirdik,” dedi kadın.

Adamın inceleyen bakışları, ondan hiçbir şey gizleyemeyeceğimi gösterdi. Boğazım kuruyup

dizlerimin bağı çözüldü.

“Ev sahibimiz bu.” Kadın omzumun üzerinden konuşmuştu. “Eğil, seni budala. Kraliyet soyundan birinin karşısındasın. Bu bay, Kont del Rau.”

‘‘Adım Adair.” Adam eğilmeme izin vermek istemiyormuş gibi bana elini uzattı. “Amerika’dayız, Tilde. Amerikalıların ülkelerinde kraliyet olmadığını ve kimsenin önünde eğilmeyeceklerini biliyorum. Amerikalıların önümüzde eğilmelerini beklememeliyiz.”

“Amerika’ya yeni mi geldiniz?” Nasıl olduysa onunla konuşacak cesareti bulabilmiştim. “On beş gün önce.” Adam elimi bırakarak tekrar uşağına döndü.

“Macaristan’dan,” dedi kısa boylu esmer adam. “Nerede olduğunu biliyor musun?” Başım döndü. “Hayır, korkarım bilmiyorum.” Arkamda yine gülüşmeler duydum.

“Önemli değil,” dedi evin sahibi olan Adair etrafındakileri tersleyerek. “Kimsenin ülkemizi bilmesini bekleyemeyiz. Evimiz millerce uzakta kaldı ve aramızda karanın dışında bir de okyanus var. Buradan çok farklı bir dünya orası, bu yüzden buraya geldim; başka bir dünya olduğu için.” Bana işaret etti. “Sen... bir adın var mı?”

“Lanore. Arkadaşlarım bana Lanny der.” “Lanny, buralı mısın?”

“Bostonlu mu? Hayır, bugün geldim. Ailem...” -boğazımda bir şeyler düğümlendi- “.. .Maine bölgesinde, kuzeyde yaşıyorlar. Hiç duymuş muydunuz?”

“Hayır,” diye cevap verdi.

“O halde eşitiz.” Onunla şakalaşma cesaretini nereden bulduğumu bile bilmiyordun.

“Belki de öyleyizdir.” Adair, üçlüyle konuşmadan öne uşağın çorabını ayarlamasını bekledi. “Orada öyle durmayın,” dedi. “Kızı partiye hazırlayın.”

Başka bir odaya götürüldüm. Burası üst üste konmuş sandıklarla doluydu. Kapakları açıp giysileri karıştırarak üzerime uyacak bir şey aradılar ve sonunda kırmızı pamuklu güzel bir elbiseyle bir çift saten terlik buldular. Uyumsuz bi kıyafet olmuştu ama giysiler hayatım boyunca giymediğim kadar kaliteliydi. “Bunları yakacağız,” dedi sarışın adam, çıkardığım ve yerde duran giysilerimi işaret ederek. Giysi parçaları seçmeye çalışarak beni bir bebek gibi tekrar tekrar soyup giydirirlerken, neşeli esmer adam elime kırmızı şarap dolu bir kadeh tutuşturdu. “İç,” dedi. “Susamış olmalısın.” Kadehi iki yudumda boşalttım.

Daha odadan çıkmadan, şarabın ilaçlı olduğunu anla«mıştım. Zemin ve duvarlar hareket ediyor gibi görünüyordu, Koridorun ucuna ulaşabilmek için bütün konsantrasyonumu toplamam gerekmişti. O sırada konuklar gelmeye başlamıştı; çoğu iyi giyimli, peruklu ve maskeli adamlardı. Üçlü ortadan kaybolarak beni yalnız bıraktı. Sersemlemiş halde neler olduğunu anlamaya çalışarak odadan odaya dolaşırken, her tarafta sesler ve kahkahalar duyuyordum. Dev gibi bir salonda kâğıt oynayanları gördüğümü hatırlıyorum; erkekler dörtlü- beşli gruplar halinde masalarda oturuyor, kahkahalar ve öfkeli küfürler arasında masalann üzerinde paralar uçuşuyordu. Orada kalmak yerine rastgele odalara girip çıkarak dolaşmaya devam ettim.

Koridorlarda yürürken bir yabancı elimi tutmaya çalıştı ama elimden geldiğince koşarak uzaklaştım.Maskeleri olmayan şaşkın haldeki genç ve güzel erkek ve kızlar davetlilerce oradan oraya sürükleniyordu.Halüsinasyon görmeye başlamıştım. Hayal gördüğüme inanıyor, labirentte olduğumu hayal ediyordum. Bir türlü anlayamıyordum; kelimeler ağzımdan mırıltı gibi çıkıyordu ve beni dinlemeye hevesli değildi zaten. Bu cehennem gibi ortamdan çıkıp sokakların güvenliğine kaçmak mümkün değilmiş gibi görünüyordu. Bir pencerede durarak atlamam gerekip gerekmediğini,

kemiklerimi kırmama değip değmeyeceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Ama bebeğimi düşünmeliydim. Böyle bir yükseklikten atlarsam bebek kesinlikle hayatta kalamazdı. Dirseğimde bir el hissederek kendimden geçtim.

Uyandığımda sırtüstü yatıyordum ve üzerimde dikilen adam beni neredeyse boğuyordu. Yüzü benimkine çok fazla yakındı, sıcak nefesi yüzüme vuruyordu. Ağırlığı ve vücudunu ısrarla benimkine vurması karşısında ürperdim. Acıyla inleyip çığlık atıyordum ama ilacın etkisiyle acı sanki uzaklardan geliyordu. Güdüsel olarak, bunların hepsini daha sonra hatırlayacağımı biliyordum. Yardım istemek için bağırmaya çalıştım ama terli bir el ağzımı kapatırken tuzlu parmaklar dudaklarımın arasından girdi. "Sessiz ol, kızım," diye homurdandı üzerimdeki adam, gözleri yarı kapalı halde. Omzunun üzerinden izlendiğimizi gördüm. Yatağın ayakucuna çekilmiş sandalyelere oturmuş maskeli adamlar, ellerinde kadehlerle kahkahalar arasında adamı teşvik ediyorlardı. Grubun ortasında bacak bacak üstüne atmış halde ev sahibimiz oturuyordu. Kont Adair.

İrkilerek uyandım. Karanlık ve sessiz bir odada, geniş bir yatakta yatıyordum. Uyanırken irkilmemden kaynaklan o küçücük hareket bile bütün vücudumda sancı yaratmıştı. İçim dışıma çıkmış, bütün vücudum gerilip kaskatı olmuş, belimden aşağısı uyuşmuş gibi hissediyordum. Midem bulanıyordu. Kusmuğum ağzıma geldi. Yüzüm ve ağzım şişmiş, dudaklarım kuruyup çatlamıştı. Dün gece bana neler olduğunu biliyordum, ihtiyacım olan tek kanıt, hissettiğim acıydı. Şimdi ihtiyacım olan şey sağ kalmaktı.

O sırada yatakta yanımda yatan kişiyi gördüm. Adair. Yüzü uykuda çok güzeldi. Görebildiğim kadarıyla çıplaktı ama belinden aşağısı örtülerin altındaydı. Sırtını görebiliyordum; bir zamanlar yediği korkunç ,bir dayağı haber veren yara izleriyle doluydu.

Şiltenin kenarını tutarak kendimi yatağın kenarına çektim ve yere kustum.

Kusmam ev sahibini uyandırdı. İçkinin etkisiyle olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde yarı baygın homurdandı ve bir elini alnına koydu. Gözlerini kararsızlıkla kırpıştırdı.

"Ulu Tanrım, hâlâ buradasın," dedi bana.

Vurmak için yumruğumu kaldırarak öfkeyle üzerine atıldım ama güçlü kolunun rahat bir hareketiyle beni kenara itti.

'' Aptallık etme," diye uyardı, "yoksa seni dal gibi ikiye bölerim. "

Önceki gece gördüğüm diğer genç erkek ve kadınları düşündüm. "Onlar nerede? Diğerleri?" diye sordum.

''Paralarını alıp gittiler, sanırım," diye mırıldandı Adair, eliyle dağınık saçlarını sıvazlayarak. Taze kusmuğumun kokusunu alınca burnunu buruşturdu. "Birine temizlet şurayı.'' dedi yataktan kalkarken.

"Ben senin hizmetçin değilim. Üstelik..." Varlığını bile bilmediğim bir kelimeyi bulmaya çalıştım. "Fahişe değil misin?" Yatağın üzerinden bir battaniye vücuduna sardı. "Bakire de değildin."

"Bu, uyuşturucu alıp bir grup erkeğin oyuncağı olmak istediğim anlamına gelmez."

Adair bir şey söylemedi. Battaniyeyi beline yakın tutarak odadan çıkıp hizmetkârlarından birine seslendi. Sonra bana döndü. "Yani sana haksızlık ettiğimi mi düşünüyorsun? Ne yapacaksın peki? Bir polise hikâyeni anlatırsan, seni fahişelik suçundan içeri atar. Bu yüzden sana önerim, paranı al gitmeden önce aşçıdan yiyecek bir şeyler iste." Sonra başını yana yatırarak bana tekrar baktı. "Sen Tilde'nin sokakta bulduğu kızsın; şu gidecek yeri olmayan. Eh, cömert bir adam olmadığım söylenemez. İstersen birkaç gün yanımızda kalabilirsin. Dinlenip kendini toparlarsın, eğer

istiyorsan.”

“Ve yemeğimi kazanmak için yine dün geceki gibi mi yapacağım?” diye sordum öfkeyle. “Artık aklımıza ne gelirse.” Vücudu battaniyeye sarılı bir halde bir kanepeye çöktü.

Davranışları bir aristokrattan çol haydutlarınkine benziyordu.

Yataktan kalkıp giysilerimi bulmaya çalıştım ama başım dönüyordu. Bir uşak paçavralar ve bir kova suyla gelirken ben tekrar yatağa devrildim. Adam yerdeki kusmuğu temizlemek için dizlerinin üzerine çökerken bana aldırmadı bile Ancak ondan sonra karnımdaki zonklamayı, onca acının arasında daha önce hissedemediğim acıyı hissettim. Baştan aşağı çürükler, sıyrıklar ve kesikler içindeydim. İçimdeki acı da hiç şüphesiz dışımdakilerle aynı şekilde olmuştu. Bir zalimin elinden.

Emeklemek zorunda kalsam bile malikâneden kaçmaya karar verdim ama yatağın ayak ucundan öteye gidemedim; yorgunluktan bayılarak olduğum yere yığılıp kaldım.

O evde daha aylar boyunca kalacaktım.

ON DÖRT

Farklı bir odada ve farklı bir yatakta uyandım. Arabada gördüğüm siyah saçlı adam elinde su dolu bir kâseyle başucumda oturuyor, başıma soğuk kompres yapıyordu.

“Ah, yaşayanlar arasına döndün,” dedi gözlerimi açtığımda. Bezi alnımdan alarak ıslatmak için tekrar suya soktu. Arkasındaki pencereden süzülen soğuk bir ışık bana gündüz olduğunu gösterdi ama hangi gündü? Örtülerin altını kontrol ettiğimde, sade bir gecelik giymiş olduğumu gördüm.

Örtüler kullanılır haldeydi ama Adair’in yatağındakiler kadar kaliteli değildi; bana kendime ait bir oda vermişlerdi ama üst düzey hizmetkârlar için ayrılmış olanlardan biri olduğu belliydi. Şikâyet edecek değildim. Beni tavan arasına veya bodruma yerleştirebilir ya da sokağa da atabilirlerdi.

“Neden hâlâ buradayım?” diye sordum, sersemlemiş bir halde. Adam soruma aldırmadı. “Kendini nasıl hissediyorsun ?”

Acı karnımda yakıcılığını hissettirdi. “Paslı bir bıçak saplanlanmış gibi.”

Hafifçe kaşlarını çattı ve sonra yerde duran bir çorba kasesine uzandı. “Yapabileceğin en iyi şey dinlenmek, tamamen. Muhtemelen şurada bir yerin delinmiş olabilir,” diyerek belli belirsiz bir şekilde karnımı işaret etti, “ve enfeksiyon kapmadan en çabuk şekilde iyileşmen gerek. Daha önce de görmüştüm. Ciddi olabilir.”

Bebek. Hemen doğrulup oturdum. “Bir doktora görünmek istiyorum. Ya da bir ebeye.”

Kaşığı şeffaf çorbaya batırdığında metalin porselene çarpışını duydum. “Bunun için henüz çok erken. Kötüleşip kötüleşmediğini görmek için bir süre izleyeceğiz.”

Kompres ve çorba kaşıkları arasında sorularımı cevapladı. Önce bana kendinden söz etti. Adı Alejandro’ydu ve iyi bir İspanyol ailesinin en küçük oğluydu. En küçük oğul olarak ailesinin servetini miras alma umudu yoktu. İkinci ağabeyi orduya katılarak güçlü bir İspanyol kadırgasının

kaptan olmuştu. Üçüncüsü İspanyol kralının sarayında hizmet ediyordu ve yakında elçi olarak başka bir ülkeye gönderilecekti Dolayısıyla, aile krala ve ülkeye olan yükümlülüklerini yerine getirmişti; Alejandro kendi yazgısını izlemekte özgürdü. Çeşitli olaylardan sonra sonunda Adair'le karşılaşmıştı.

Adair eski dünyada gerçek bir kraliyet soyundan geliyordu. Bazı küçük prensler kadar zengindi; asırlardır ailesine ait olan serveti korumayı başarmıştı. Eski dünyadan sıkıldığı için Boston'a gelmişti, çünkü hikâyeler duymuştu ve Yeni Dünya'yı kendi gözleriyle görmek istiyordu. Alejandro ve faytondaki diğer ikisi -kadın olan Tilde ve sarışın adam Donatello- Adair'in maiyetindeydiler. "Kraliyet ailesinden gelen herkesin bir maiyeti vardır," dedi Alejandro. "İhtiyaçlarının karşılanmasını sağlayan eğitimli insanlarla sarılmış olmalıdır. Biz onunla dünya arasındaki tamponuz. Varlığını doğrulamak için baktığı aynalarız."

Donatello, İtalya'da adını hiç duymadığım ünlü bir ressamın ilham kaynağı ve asistanıydı. Alejandro, Toledo, İspanya'dan gelmişti. Ve Tilde... Alejandro onun geçmişinin muamma olduğunu itiraf ediyordu. Onunla ilgili bildiği tek şey, benimki kadar karlı ve soğuk bir kuzey diyarından geldiğiydi. Alejandro maiyete katıldığında, Tilde çoktan Adair'le birlikteydi. "Adair onun sözünü dinler ve Tilde'nin öfkesinden korkulur, bu yüzden onun yanındayken daima dikkatli ol," diye uyardı kaşığı yine çorbaya sokarken.

"Burada ihtiyacım olandan bir dakika daha uzun kalmayı düşünmüyorum zaten," dedim, ağzımı kaşığa uzatırken. ''Kendimi iyi hisseder hissetmez gideceğim." Alejandro sadece beni doyurmaya odaklanmış halde sessiz kaldı.

"Adair'in maiyetinde bir kişi daha var," dedi ve aceleyle edi, "ama onunla muhtemelen karşılaşmayacaksın. O yalnızlığı sever. Yanından bir hayalet geçtiğini sanırsan sakın şaşırma."

"Hayalet mi?" Arabacıların hayaletlerle ilgili anlattığı hikâyeleri hatırlayınca ense tüylerim diken diken oldu.

"Gerçek bir hayalet değil," dedi gülerek. "Ama öyleymiş gibi görünebilir. Hep kendi başınadır ve onu ancak tesadüfen karşılaşırsan görebilirsin; ormanda bir ceylana rastlamak gibi. Konuşmaz ve onunla konuşmaya çalışırsan aldırmaz. Adı Uzra'dır."

Alejandro'ya verdiği bilgiler için minnettar olmakla birlikte, öğrendiğim her şey, cehaletimi ve yaşadığım ıssızlığı biraz daha hatırlatıyordu. Bana kimse o yabancı ülkelerden bahsetmemişti ve o ünlü sanatçıların isimlerini bilmiyordum. Yahudileri duymuştum ama hiçbiriyle karşılaşmamıştım. Onlarla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. En huzursuz edici olanıysa Uzra'ydı; kendini hayalete dönüştürmüş bir kadınla karşılaşmayı kesinlikle istemiyordum. Adair onun konuşmasını engellemek için ne yapmıştı? Dilini mi kesmişti? Bunu yapacak kadar zalim olduğuna hiç şüphem yoktu.

"Bana bunları neden anlattığını bilmiyorum," dedim, "Burada kalmayacağım."

Alejandro bana güzel gülümsemesiyle ve pırıltılı gözleriyle baktı. "Ah, sadece zaman geçirmek için. Sana biraz daha çorba getireyim mi?"

Ama o gece evden çıkmaya hazırlanan Adair'in ve maiyetindekilerin koridordan gelen seslerini duyduğumda, yataktan çıkarak onları izlemek için merdiven sahanlığına süzüldüm. O kadifeler ve brokarlar içinde ne kadar da güzel görünüyorlardı. Tilde sarı saçlarına mücevherler takmış, dudaklarını kırmızıya boyamıştı. Çenesine kadar çekilmiş lekesiz beyaz kravatıyla Donatello'nun aristokrat boynu ve uzun çenesi vurgulanmıştı. Daima melankolik görünen Alejandro, uzun siyah bir frak giymişti. Sivri dilli tarzlarıyla kendi aralarında şakalaşıyor, gösterişli kuşlar gibi çalım

atıyorlardı.

Bense bakışlarımı özellikle büyüleyici görünen Adair'den ayıramıyordum. Bir beyefendi giysileri içindeki vahşi.Birden anladım. Kuzu kılığına girmiş bir kurt olarak, yanında çakallarıyla birlikte ava çıkıyordu. Beni avladıkları gibi, sadece eğlence için avlanıyorlardı. O kurttu; bense o acımasız ağızla boynu kolayca kırılan tavşan. Uşak pelerini Adair'in omuzlarına yerleştirdi ama Adair gitmek için dönerken, orada olduğumu başından beri biliyormuş gibi durduğum yere doğru bir bakış attı ve geri sendeledim. Ondan korkmamalıydım -korkuyordum da- ama aynı zamanda da büyülenmiştim. İçimden bir parça onlardan biri olmak, maiyetindekilerle birlikte dışarı çıkarlarken Adair'in koluna girmek, karanlık dolu bakışları üzerime çekmek istiyordu.

O gece geri dönen grubun gürültüsü beni uyandırdı.Adair odama gelip beni yatağına taşıdığında nedense şaşırmadım. Hasta olmama rağmen o gece bana sahip oldu ve ben karşı koymadım. Dahası, üzerimdeki ağırlığından, içimdeki kalınlığından ve teninin ağzımdaki tadından zevk aldım, sonrasında titreyerek yanına uzandım.

Ertesi sabah küçük sessiz odamda uyandığımda, karnımdaki acı belirgin şekilde daha da kötüleşmişti. Yürümeye çalıştım. Her adımda karnımda keskin bir sancı hissediyordum ve bacaklarımın arasından kan geliyordu; beni evini alacak birini bulmak bir yana, ön kapıya kadar gidebileceğimi bile sanmıyordum. Akşam olduğunda ateşim yükseldi ve sonraki birkaç gün bir uyuyup bir uyandım; her seferinde bir öncekinden daha zayıf hissediyordum. Tenim acımaya ve solmaya, gözlerim kızarmaya başlamıştı. Çürüklerim ve sıyrıklarım iyileşiyorsa bile, olması gerekenden çok daha yavaştı. Yanıma gelen tek kişi olan Alejandro, başını iki yana sallayarak teşhisini koydu. "Bağırsakların delinmiş. Septil hale gelmiş."

"Bir doktor," diye yalvardım elini sıkarak. "Adair'le konuşacağım," diye söz verdi.

Birkaç saat sonra Adair odaya daldı. Önceki gece paylaştığımız zevkten eser yoktu. Yatağın yanına bir tabure çekerek beni muayene etmeye başladı; parmaklarını alnıma ve yanaklarıma bastırarak ateşimi kontrol etti.

"Alejandro durumunun düzelmediğini söyledi."

"Lütfen, bir doktor çağırın. Size bir gün mutlaka öderim, ben..."

Paranın önemli olmadığını söylemek istercesine dilini şaklattı. Göz kapaklarımdan birini kaldırarak çenemin altındaki eti yokladı. İşi bittiğinde tabureden kalktı.

"Birazdan dönerim," diyerek odadan çıktı.

Elinde eski bir bira kupasıyla geri döndüğünde ben uyukluyordum. Beni kaldırıp oturttuktan sonra elime kupayı tutuşturdu. İçindeki şey sıcak sıvıda kaynatılmış toprak ve ot gibi kokuyor, görüntüsü bataklık suyuna benziyordu.

''İç şunu," dedi.

''Nedir bu?"

''Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak."

''Sen doktor musun?"

Adair bana hafif bir küçümsemeyle baktı. "Senin düşündüğün anlamda değil, hayır. Ama geleneksel tıp eğitimi aldığımı söyleyebiliriz. Biraz daha kaynasaydı tadı daha iyi olabilirdi ama buna zaman yoktu," diye ekledi, sıvının tadı yüzünden yeteneklerini küçümsememi istemiyormuş gibi. 'Yani ebe filan mısın?" Kadınların üniversitelerde tıp fakültelerine katılmasına izin verilmediğinden,

ebelerin eğitimsiz olduğunu söylememe gerek yok; ancak, genellikle köylerde tıptan anlayanlar sadece onlar olurdu. Ebe olan kadınlar çocuk doğumunu ve bitkilerle şifa vermeyi çıraklık yoluyla öğrenir, genellikle de eğitimlerini annelerinden veya başka akrabalarından alırlardı.

"Pek sayılmaz," dedi asık yüzle, ebeleri doktorlardan daha önemli görmediğini belli ederek. "Şimdi iç şunu." Tedavisini denemediğim için bana kızarsa doktor getirmeceğini düşünerek söylediğini yaptım. Karışım ağzımda berbat bir tat bıraktığından, içtiklerimi onun önünde kusmaktan korktum. "Şimdi biraz dinlen ve neler olacağını görelim," dedi kupayı almak için uzanırken.

Elimi bileğine koydum. "Söyle bana, Adair..." Ama sözümü tamamlayamadım. "Neyi?"

"Bana karşı davranışlarını nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum. Geçen gece..."

Yakışıklı dudaklarında zalimce bir gülümseme belirdi. "Anlaması çok mu zor?" Yine uzanmama yardım etti sonra battaniyeyi çeneme kadar çekerek düzeltti. Çok nazik bir şekilde saçlarıma dokundu. Alaycı ifadesi yumuşadı bir an için gördüğüm tek şey çocuksu yüzü ve bakışlarındaki nezaket oldu. "Senden hoşlanmaya başladığımı düşünmedin mi, Lanore? Belki burada kalmanı isteyebileceğimi mi? Sen de bir şey hissediyorum. Henüz çözemediğim şekilde bana benzediğini. Ama çözeceğim. Önce iyileşmen gerek. Bakalım şu iksirin sana bir yararı olacak mı? Şimdi dinlenmeye çalış. Daha sonra biri seni kontrol edecek."

Açıklamasına o kadar şaşırmıştım ki gittiğini fark etmedim bile. O geceden sonra aramızda karşılıklı bir çekim olduğu açıktı. En basit haliyle şehvet. Ama benden hoşlanması? Bana karşı gerçekten şefkat mi hissediyordu? Zengin ve ünvan sahibi bir soyluydu, evet, ancak aynı zamanda da sadist ve egoistti de. Bir aptal bile uyarı işaretlerini görür ve bu adama karşı dikkatli olması gerektiğini anlardı. Ne var ki bunu söylerseniz, ben de insan kalbini pek iyi anlamadığınızı söylerdim. Hepimizin kör noktaları vardır. Tehlike işaretlerini görmeyen, sadece birinin kendisine ilgi ve şefkat gösterdiğini düşünen zavallı birini hepimiz tanımışızdır.

Ağzımdaki acı tadı unuttum ve midem yatıştı. Şimdi üzerinde düşünmem gereken yeni bir konuyla karşılaşmıştım. Ancak merakım Adair'in tedavisiyle boy ölçüşemezdi. Çok geçmeden huzurlu bir uykuya daldım.

Bir gece ve gündüz daha geçerken hiçbir doktor gelmeyince Adair'in ne tür bir oyun oynadığını düşünmeye başladım.Bana ilgi duyduğunu açıkladığından beri ziyaretime gelmemişti; biraz daha içmem için hizmetkârlarıyla bana iksir gönderiyordu. Ama kapımı çalan bir doktor yoktu. Bana söylediklerini yanlış mı anlamıştım, yoksa bu da tuhaf davranışına başka bir örnek miydi? Otuz altı saat geçtikten sonra yine şüphelenmeye başlamıştım.

Bu evden çıkmalıydım. Kalırsam bu yatakta bebeğimle birlikte ölecektim. Bir doktor veya beni iyileştirecek birini bulmam gerekiyordu; en azından bebek doğana kadar beni hayatta tutacak biri. Bu çocuk, Jonathan'ın bana olan aşkının kanıtı olacaktı. Bu kanıtı kendi ölümüm pahasına yaşatmaya kararlıydım.

Yataktan kalkıp heybemi aradım ama yatağın altını ve dolabın içini yoklarken, iç çamaşırlarımda bacaklarıma yapışan buz gibi ıslaklığı fark ettim. Kötü kokulu akıntım için altımı bezlemişlerdi.Bez sırılsıklamdı ve leş gibi kokuyordu; biri beni deli sanıp akıl hastanesine götürmeden bu şekilde sokaklarda dolaşmam mümkün değildi. Giysilere, pelerine ihtiyacım vardı ama her şeyi alıp götürmüşlerdi. Elbette ki nereden giyecek bir şeyler bulabileceğimi biliyordum. Beni o ilk gece götürdükleri sandıklarla dolu oda!

Dışarısı sessizdi; sadece merdivenden birkaç uşağın sohbeti duyuluyordu. Koridor boştu.

Merdivene doğru sendeledim ama o kadar zayıftım ve ateşim o kadar yüksekti üst kata çıkabilmek için emeklemek zorunda kaldım. Üst kata ulaştığımda soluklanmak için bir duvara yaslanarak yönümü belirlemeye çalıştım. Sandıklarla dolu odaya hangi koridordan gidiliyordu? Koridorların hepsi birbirine benziyordu ve çok fazla kapı vardı. Hepsini deneyecek gücüm ya da zamanım yoktu.

Orada öylece durmuş, hayal kırıklığı ve korku yüzünden ağlamak üzereyken ve kaçma kararlılığımı korumaya çalışırken, onu gördüm. Hayaleti!

Hareketi göz ucumla görmüştüm. Tavan arasının en yüksek kısmındaki hizmetkâr bölümüne giden bir hizmetçi sandım ama merdiven sahanlığında duran kişi sıradan bir hizmetkâr değildi.

Çok ufak tefekti. Göğüsleri ve yuvarlak kalçaları olmasa, kolayca çocuk sanılabilirdi. Kadınsı vücuduna incecik ipek bir giysi giymişti; şişkin paçalı pantolon ve göğüslerini tamamen örtemeyecek kadar küçük, kolsuz bir tunik.Yuvarlak, sert ve dik göğüsleri muhteşemdi. Onlara bakarken elinizde ne kadar ağır hissedeceğinizi görebiliyordunuz. Her erkeğin ağzının sularını akıtacak göğüslerdi.

O şehvet verici görünüşüne ek olarak, aynı zamanda inanılmayacak kadar güzeldi. Badem biçimli gözleri sürmeyle daha da büyük görünüyordu. Saçları bakırın çeşitli tonlarındaydı ve beline kadar dağınık bukleler halinde iniyordu. Alejandro tenini mükemmel bir şekilde açıklamıştı. Onu değerli bir taş gibi gösterecek kadar parlaklık kazandıran çilleriyle tarçın rengiydi.

O zamandan beri onu defalarca gördüğüm, dolayısıyla da etten ve kemikten yaratıldığını bildiğim için bunları hatırlayabiliyorum ama o zamanlar gerçektende bana bir hayalet, erkek zihninin yarattığı mükemmel bir cinsel fantezi gibi görünmüştü. Görünüşü şaşırtıcı ve nefes kesiciydi. Kıpırdarsam kaçacağından korkuyordum. Ben ona bakarken, o da temkinli gözlerle bana bakıyordu. ‘’Lütfen gitme. Yardımına ihtiyacım var.” Ayakta durmaktan yorgun düştüğüm için tırabzana yaslanmıştım. Halının üzerinde çıplak ayaklarıyla sessizce bir adım geriledi. “Hayır, hayır, lütfen gitme. Adın Uzra, değil mi? Bana dediler. Hastayım ve bu evden çıkmam gerek. Lütfen,hayatta kalmak için yardımına ihtiyacım var.”

Sesini duyunca birkaç adım daha geriledi, döndü ve tavan arası merdivenlerinin tepesindeki karanlıkta gözden kayboldu. O kaçarken gücüm mü kesildi, yoksa kararlılığımı mı kaybettim, bilmiyorum, ancak yere yuvarlandım. Tavan tepemde dönüverdi; bir o tarafa, bir bu tarafa. Sonra her yer karardı.

Sonra mırıltılar duydum ve yüzüme sürünen parmakları hissettim.

‘‘Odasının dışında ne işi var?” Bu, Adair’in sert ve kısık esiydi. “Yatağından kalkamayacağını söylemiştin.”

‘‘Anlaşılan göründüğünden daha güçlü,” diye mırıldandı Alejandro. Biri beni hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı. ‘’Onu tekrar odasına koy ve kapıyı da kilitle. Bu evden çıkmayacak.” Adair’in sesi uzaklaşmaya başlamıştı. “Ölecek mi?”

“Ben nereden bileyim?” diye mırıldandı Alejandro kısık sesle ama Adair’in duyabileceği kadar yüksek sesle seslendi: “Sanırım bu sana bağlı.”

Ona bağlı, diye düşündüm bilincimi tekrar kaybediyorken. Yaşamam ya da ölmem nasıl ona bağlı olabilirdi ki. Ancak, bu kafa karıştırıcı konuşmaları düşünecek zamanım yoktu, çünkü yine ışıksız ve sessiz bir boşluğa yuvarlanmıştım.

ON BEŞ

‘’Ölüyor. Günü çıkaramayacak.”

Bu Alejandro’nun sesiydi ancak sözlerinin hedefi benim kulaklarım değildi. Gözkapaklarım titreşti. Yatağımın başucunda, Adair’in yanında duruyordu. İkisi de yüzlerinde ciddi ifadelerle kollarını göğüslerinde kavuşturmuşlardı. İşte mutlak son kapımdaydı. Benimle ne yapmayı düşündükleri, Adair’in bir ilanı aşkla beni neden yanlış yönlendirdiği veya beni homeopatik ilaçlara boğarken neden doktora görünmemi engellediği konusunda hâlâ bir fikrim yoktu.O noktada tuhaf davranışının artık bir önemi de yoktu. Ölmek üzereydim. Peşinde oldukları şey cesedimse -tıbbi incelemeler veya deneyler ya da bir satanist ayininde kullanmak amacıyla mesela- onları durduracak kimse yoktu. Sokakta, meteliksiz ve kimsesiz bir avareden başka neydim ki?

Hizmetkârları bile değildim; daha da aşağı seviyedeydim.Yatacak yer ve yiyecek yemek karşılığında yabancıların ona istediklerini yapmasına izin veren bir kadın. Dönüştüğüm şey ağlayabilirdim ama ateş yüzünden vücudum susuz kaldığından gözyaşlarım akmıyordu.

Alejandro’nun sonucuna katılmaktan kendimi alamıyordum. Ölüyor olmalıydım. Bir beden bu kadar kötü durumdayken hayatta kalamazdı. İçten içe yanıyordum. Her yanım ağrıyıp sızlıyordu. Her nefesimde, göğüskafesim paslı bir körük gibi gıcırdıyordu. Jonathan’ın bebeğini yanıma aldığım için üzgün olmasam ve yargılanacağım günahların ağırlığından korkmasam, ölmeme izin vererek merhamet etmek için Tanrı’ya dua ederdim.

Sadece tek bir pişmanlığım vardı ve o da bir daha Jonathan’ı asla göremeyecek olmamdı. Yazgımızın bir olduğuna o kadar inanmıştım ki, şimdi birbirimizden uzak olduğumuz, uzanıp yüzüne dokunamadan ve son nefesimde elini tutamadan ölecek olduğum düşüncesini aklım almıyordu. Durumumun ağırlığı o anda netlik kazandı. Sonum burdaydı, yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve Tanrı’ya sesleneceğim hiçbir yakarışım bunu değiştiremezdi. Ve her şeyden çok istediğim şey, Jonathan’ı görmekti.

“Bu senin kararın,” dedi Alejandro tek kelime etmemiş olan Adair’e. “Seni memnun ederse. Dona ve Tilde görüşlerini açıkça bel...”

“Bu oylamaya açık bir şey değil,” diye hırladı Adair. “Evimize kimin katılacağı konusunda hiçbirinizin söz hakkı yok. Hepiniz ben istediğim için varsınız.” Onu doğru mu duymuştum? Sanmıyordum; sesi zihnimde patlıyor, kelimeleri boğuluyordu. “Ve benim istediğim şekilde hizmet ediyorsunuz.”

Adair yanıma gelerek elini terli alnıma koydu. “Yüzündeki ifadeyi görüyor musun, Alejandro? Ölmekte olduğunu biliyor ve buna karşı savaşıyor. Bu ifadeyi senin yüzünde de görmüştüm; Tilde’ninkinde de. Her zaman aynıdır.” Elini yanağıma dayadı. “Dinle beni Lanore. Sana çok ender bir armağan vereceğim. Anlıyor musun? Müdahale etmezsem ölürsün. Dolayısıyla şöyle bir anlaşma yapacağız; Ölürken seni yakalayacağım ve ruhunu bu dünyaya geri getireceğim.Ama bu tamamen bana ait olacağın anlamına geliyor; sadece bedeninle de değil. Bedenine sahip olmak kolay bir şey, bunu yapabilirim. Senden daha fazlasını istiyorum; ateş dolu ruhunu istiyorum. Bunu kabul ediyor musun?” diye sordu, cevap almak için gözlerime bakarak. “Kendini hazırla,” dedi bana. Neden söz ettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Günah çıkarmamı dinlemeye hazırlanan bir rahip gibi üzerime

eğildi. Sinekkuşu gagası kadar ince bir gümüş şişe çıkarıp kapağını açtı; aslında kapaktan çok bir iğneye benziyordu. "Ağzını aç," diye emretti ama korkudan donup kalmıştım. "Lanet olasıca ağzını aç," diye tekrarladı, "yoksa çeneni ikiye bölerim."

O şaşkınlığım arasında, son duamı yapmamı istiyor olabileceğini düşündüm -sonuçta Katolik bir aileden geliyordum- ve günahlarımdan arınmak istiyordum. Bu yüzden ağzımı açarak gözlerimi kapatıp beklemeye başladım.

Tıkacı dilime sürdü. Hissetmedim bile -alet minicikti- ama dilim hemen uyuştu ve ağzımda iğrenç bir tat belirdi.Ağzım sulanırken vücudum kasılmaya başladı; ağzımı zorlayarak kapadı ve bütün vücudum şiddetle sarsılıp kasılırken beni yatağa bastırdı. Ağzımda kan birikmiş, dilimin üzerindeki iksiri daha da acı ve ekşi hale getirmişti. Ölümümü hızlandırmak için beni zehirlemiş miydi? Kendi kanımda kaybolmuştum ve başka hiçbir şey hissedemiyordum. Zihnimin derinliklerinde Adair'in sesini duyuyordum ama söylediklerini anlamıyordum.

Ama panik her şeye, özellikle de mantığa hâkim olmuştu. Ne dediği veya bunu neden yaptığı umrumda bile değildi; tamamen şoktaydım.

Göğsüm sıkışıyordu; acı ve panik dayanılmaz haldeydi Tanrı aşkına, paslı körüğü pompalayın! Nefes alamıyordum. Kalbimin durmakta olduğunu biliyordum ve ciğerlerimi kullanamıyordum. Beynim sağa sola savruluyordu. Ölüyordum ama yalnız ölmeyecektim. Ellerim güdüsel olarak karnıma gidiyor, göbeğime bastırıyordu.

Adair bir şeyi anlayarak donakaldı. "Tanrım, bu kız hamile. Kimse bebeği olduğunu bilmiyor muydu?" diye hırladı olduğu yerde dönerek bir kolunu arkasında duran Alejandro'ya savururken. Ne yaptığını biliyor veya umursuyor değildim; vücudum parça parça iflas ediyor, ruhumsa dehşete kapılmış bir halde gidecek yer arıyordu.

Ve sonunda hepsi bitti. Uyandım.

Elbette ki düşündüğüm ilk şey, yaşadığım korkunç olayın bir kâbus olduğu veya hastalıktan bayıldığım ve şimdi iyileşmekte olduğumdu. Bu açıklamalar beni biraz olsun rahatlatmıştı ama başıma korkunç ve geri dönüş olmayan bir şey geldiğini inkâr edemezdim. Çok iyi odaklanırsam, bulanık görüntüler zihnimde beliriyor, yatağa bastırıldığımı ve birinin içi leş kokulu yoğun kanla dolu büyük bakır bir leğeni götürdüğünü hatırlıyordum.

Minik odada yoksul yatağımda uyanmıştım ama ateş uzun süre önce söndüğünden, oda son derece soğuktu. Tek pencerenin perdeleri çekilmişti, fakat panellerin birleştiği kasvetli gökyüzünün bir şeridi görünüyordu. Gökyüzünde bir New England sonbaharının kasveti vardı ama o ışık parçaları bile parlak ve pusluydu; bakarken gözlerim acıyordu.

Boğazım, asit içmeye zorlanmışım gibi acıyordu. Biraz su bulmaya karar verdim, ancak doğrulup oturduğumda, oda etrafımda hızla döndüğü için hemen yine sırtüstü devrildim. Boğazım ve alev alev yanan başım bir yana, vücudumun geri kalanı buz gibiydi. Vücudum artık ateşten yanmıyordu.Bunun yerine, günler boyunca soğuk suda bırakılmışım gibi yavaş hareket ediyordum. Değişen çok önemli bir şey vardı ve kimsenin bana ne olduğunu söylemesine gerek yoktu. Artık bebeğim karnımda değildi. Gitmişti.

Çok yavaşça yataktan kalkıp yürümeye başlarken, odadan çıkmam yaklaşık yarım saatimi aldı. Koridordan hizmetkarların yatak odalarına doğru yürürken, evin gündelik seslerini duydum. Yataktaki âşıkların fısıltılı sohbetleri, çarşaf dolabında uyuyan kahyanın horultusu, belki birinin banyosu için dev kazandan çekilen suyun sesi. Adair'in evinde yaşam bensiz devam ediyor, kimse ölüp ölmediğimi

umursamıyordu. Neden umursayacaklardı ki?

Alejandro'nun kapısının önünde durarak ayakta sallanırken kendimi içeri girip bana ve doğmamış çocuğuma olanlar için bir açıklama istemeyi düşündüm. Kapıyı vurmak için elimi kaldırdım ama sonra durdum. Başıma gelen şey çok ciddi ve geri dönüşü olmayan bir şeydi. Nazik yapılı veya korkmadığım tek kişi olduğu için bu cevapları Alejandro'dan istememeliydim. Cevapları verebilecek kişiyi biliyordum. Dilime o zehri koyan, kulağıma büyülü kelimeleri fısıldayan ve her şeyi değiştiren kişi. Çok büyük olasılıkla çocuğumu benden çalan kişi. Çocuğum için güçlü olmalıydım.

Döndüm ve koridorun ucuna doğru yürüdüm. Kapıyı vurmak için elimi kaldırırken yine fikrimi değiştirdim. Adair'e bir hizmetkâr olarak gelip, konuşmak için ondan izin istemeyecektim.

Tek bir itişimle kapılar açıldı. Odayı ve içeridekilerin alışkanlıklarını biliyordum. Doğruca Adair'in uyuduğu minderlere doğru yürüdüm. Samur bir battaniyenin altında, gözleri açık ve bakışları tavana dikilmiş halde bir ceset gibi hiç kıpırdamadan yatıyordu.

"Bize tekrar katıldın," dedi gözlemden çok bir şey bildirir gibi. "Yaşayanların arasına döndün."

Ondan korkuyordum. Bana yaptığı şeyleri, Tilde'nin beni faytona davet etmesinden neden kaçmadığımı veya bunların olmasına neden izin verdiğimi açıklayamıyordum. Ama Adair'le yüzleşme zamanım gelmişti.

''Bana ne yaptın? Bebeğime ne oldu?"

Gözleri kıpırdadı ve bir kurt gibi şeytani bakışlarını üzerime dikti. "Enfeksiyondan ölüyordun. Ben de henüz gitmene izin vermek istemediğime karar verdim. Sen de henüz istemiyordun. Bunu gözlerinde gördüm. Bebeğe gelince, hamile olduğunu bilmiyorduk. Sana kutsal yağ verildikten sonra, bebek için yapılabilecek bir şey yoktu."

Gözlerim yaşlarla doldu. Bütün yaşadıklarımdan sonra -St.Andrews'dan kovulmam, o cehennemi enfeksiyona rağmen hayatta kalmam- bebeğim umarsızca elimden alınmıştı. ''Ne yaptın sen? Ölmemi nasıl engelledin? Doktor olmadığını söylemiştin."

Yataktan kalkarak ipek bir sabahlık giydi. Bileğimi yakaladı ve ben daha ne olduğunu bile anlamadan beni odadan çıkarıp merdivenden aşağı sürükledi. "Olanlar açıklanamaz, sadece gösterilebilir."

Beni odasından geçirip merdivenden indirerek evin arkasındaki ortak odalara götürdü. Koridorda duran Dona'nın yanından geçerken, Adair parmaklarını şaklatarak, "Bizimle gel," dedi. Beni kalabalık gruba yemek pişirmek için kullanılan dev kazanların ve diğer mutfak malzemelerinin -bir balığın üzerine çivili tabut gibi oturan ızgaralar; kek kalıpları ve tencereleri; ev halkının kullandığı kuyudan çekilmiş suyla yarıya kadar dolu bir varil- bulunduğu mutfağın arkasındaki odaya götürdü. Varildeki su simsiyah ve soğuk bir şekilde parlıyordu.

Adair beni Dona'nın kollarına iterek başıyla varili işaret etti. Dona gözlerini devirerek giysisinin sağ kolunu yukarı çekerken, akşam yemeği olacak tavuğu yakalayan bir ev kadını gibi hızlı bir hareketle boynumu yakalayarak başımı varildeki suyun içine soktu. Hazırlanacak zaman bulamamıştı ve hemen ciğerlerim suyla doldu. Tutuşunun gücüne bakılırsa, beni bırakmaya niyetli olmadığı açıktı. Yapabildiği tek şey, varili devirebileceğimi veya Dona'nın merhamet edeceğini umarak çırpınmaktı. Şimdi beni boğmaya niyetliyse, Adair neden enfeksiyondan ve ateşten ölmeme izin vermemişti?

Bana bağırıyordu; suyun gürültüsü arasında sesini duyuyordum ama ne dediğini anlamıyordum. Uzun bir zaman geçmiş gibiydi ama bunun bir illüzyon olduğunu biliyordum. Ölenlerin paniğe kapıldıkları için son saniyelerini çok net ve uzun algıladığı söylenirdi. Ama ciğerlerimdeki hava

tükenmişti; her an ölebilirdim.

Soğuk ve dehşetle uyuşmuş bir halde Dona'nın elini tutuyor, hiç kıpırdamadan sonumu bekliyordum. Kaybettiğim çocuğuma katılmak, yaşadığım onca şeyden sonra sonunda vazgeçmek istiyordum. Huzura kavuşmayı arzuluyordum. Beklerken zihnim netleşti. Bu, olacağını düşünmediğim bir şeydi.

Dona başımı varilden çekip çıkardı ve su saçlarımdan, yüzümden, omuzlarımdan aşağı süzülerek bütün zemine yayıldı. Beni dimdik ayakta tuttu.

"Eh, ne düşünüyorsun?" diye sordu Adair. "Az önce beni öldürmeye çalıştınız!"

''Ama boğulmadın, değil mi?" Adair, Dona'ya bir havlu ve o da bıkkın bir tavırla ıslak kolunu kuruladı. "Dona yaklaşık beş dakika suyun içinde tuttu ama hâlâ canlı ve sağsın. Su seni öldürmedi. Sence bunun nedeni ne?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Be...ben... bilmiyorum.''

Bir iskelet gibi sırıttı. "Çünkü artık ölümsüzsün. Asla ölemezsin."

Adair'in yatak odasındaki şöminenin başına çömelmiştim. Bana bir kadeh ve martini şişesi vermiş, kendisi de yatağa uzanmıştı. Bense alevlere bakarak alkolün konukseverliğinden kaçınıyordum. Ona inanmıyordum ve bana verebileceği hiçbir şeyi istemiyordum. Bebeğimi çaldığı için onu öldüremeyeceksem, ondan ve o evden kaçmak istiyordum. Ancak, yine korku yüzünden kıpırdayamıyor veya net düşünemiyordum. Sağduyumun son parçaları beni bunu yapmamam konusunda uyarıyordu. Onun anlatacaklarını dinlemek zorundaydım.

Yatağın yanında cam ve bakırdan yapılmış tuhaf bir alet duruyordu; şimdi onun bir nargile olduğunu biliyorum ama zaman tatlı duman yayan egzotik bir zamazingo gibi görünmüştü. Adair nargilesini tüttürerek tavana doğru uzun bir duman üfledi; gözleri camlaşmış, vücudu tuhaf bir şekilde gevşemişti.

"Şimdi anlıyor musun?" diye sordu. "Artık ölümlü değilsin. Yaşam ve ölümün ötesine geçtin. Ölemezsin." Nargileyi bana ikram etti ama ben almayınca geri çekti. "Birinin seni ne şekilde olursa olsun öldürmeye kalkışmasının bir önemi yok; ne ok, ne yay, ne de tüfek, bıçak, zehir, ateş ya da su. Üzerine yığılmış toprak. Hastalık ya da kıtlık."

"Bu nasıl olabilir?"

Nargilesini tekrar tüttürdü ve yoğun dumanı üflemede önce bir an ağzında tuttu. "Sana bunun nasıl olduğunu söyleyemem. Çok uzun süre bunu düşündüm, dua ettim, hatta her türde uyuşturucuyu kullanarak hayal kurmaya çalıştım. Hiçbir cevap bulamadım. Açıklayamadım ve sonunda cevap aramaktan vazgeçtim."

"Yani ölemediğini mi söylüyorsun?"

"Yüzlerce yıldır hayatta olduğumu söylüyorum."

"Tanrı'nın evreninde kim ölümsüz olabilir ki?" diye sordum kendi kendime. "Melekler ölümsüzdür."

Adair güldü. "Hep melekler, hep Tanrı. Neden biri boşluktan sesler duyduğunda her seferinde Tanrı'nın kendisiyle konuştuğunu düşünüyor?"

"Yani bunun şeytanın işi olduğunu mu söylüyorsun?" Düz karnını kaşıdı. "Bin yıldır cevap aradım ama kimse benimle konuşmadı. Ne Tanrı ne de şeytan, bana bu şeyin -mucizenin- planlarına nasıl uyduğunu açıklama zahmetine girişmedi. Kimsenin uşağı değilim. Efendim filan yok. En azından,

kimse ruhumu istemek için ortaya çıkmadı. Hepimiz ölümsüzüz; Alejandro, Uzra ve diğer hepsi. Hepinizi ben dönüştürdüm, anlıyor musun?" Yine nargilesinden uzun bir nefes çekti, su fokurdadı ve Adair'in sesi sakinleşti. "Artık ölümü aştın."

''Lütfen bunu söylemeyi bırak. Beni korkutuyorsun."

''Buna alışacaksın ve çok yakında, bir daha asla korkmayacaksın. Korkacağın hiçbir şey yok. Artık izlemen gereken tek bir kural, itaat etmen gereken tek bir kişi var ve o da benim. Çünkü artık ruhunu aldım, Lanore. Ruhunu ve hayatını.''

"Sana itaat mi edeceğim? Tanrı gibi mi? Sen Tanrı mısın ?" Onun yanında olabildiğince küstahlaşarak güldüm. "Büyürken sana anlatılan Tanrı senden vazgeçti. Armağını almadan önce sana söylediklerimi hatırlıyor musun? Artık bana aitsin. Benim malımsın. Ben senin Tanrınım ve bana inanmıyorsan, sana söylediklerimi sınamak istiyorsan, seni bana karşı gelmeye davet ediyorum."

Ama artık yatağa girmiştim ve yan yana yatıyorduk.Nargilenin borusunu bana verdi ve ben dumanı tüttürürken, slak saçlarımı okşadı. Uyuşturucunun etkisi beni sardı ve korkum bitkin düşmüş bir çocuk gibi çöktü. Artık yorulup uyumaya yaklaşmışken, Adair bana karşı neredeyse nazikti.''Sana verebileceğim hiçbir açıklama yok, Lanore, ancak bir hikâye var. Sana bu hikâyeyi, benim hikâyemi anlatacağım.Nasıl ortaya çıktığımı anlatırsam, belki sen de anlarsın."

ON ALTI

Macaristan Toprakları, MS 1349

Adair yabancıyı görür görmez, yaşlı adamın kendisi için geldiğini anlayarak huzursuz olmuştu.

Adair'in ailesinin birlikte yolculuk yaptığı göçebe işçiler günün sonunu kutluyordu. Hava kararırken, günün kendilerine ait olduğunu hissettikleri tek bölümünün tadına çıkarmak için dev kamp ateşleri yakmışlardı. Tarlada çalışarak geçirilen uzun saatler bitmişti; dolayısıyla yiyecek ve içeceklerin tadını hep birlikte çıkarabilirlerdi. Dayısı henüz sarhoş değildi ve köylü kemanıyla folk şarkıları çalacak, Adair'in annesi ve diğer kadınlar da şarkı söyleyeceklerdi. Biri tef, diğeri balalayka getirecekti. Adair bütün ailesiyle -beş erkek ve iki kız kardeşiyle ağabeylerinin eşleri- birlikte oturuyordu. Büyük bir ailede büyümüştü ve bu onun dünyasıydı.

O gece ateşin karşı tarafından Katarina'nın ailesiyle birlikte geldiğini görünce mutluluğu tamamlandı.

Ailesi, Katarina'nın ailesi ile kervandaki diğer tüm aileler gibi göçebeydi. Bir zamanlar bir Macar lordunun hizmetkarlarıydılar ama adam onları haydutların insafına bırakmıştı. Arabalarına binerek köylerinden kaçmışlardı. O zamandan beri gezgin işçiler olarak hasat zamanlarını takip ederek,hendekler kazarak, tarlalarda çalışarak ya da bulabildikleri her türlü işi yaparak arabalarında yaşıyorlardı. Macar ve Romen krallıkları savaşıyordu ve ülkede bu yoksul insanları koruyacak çok az Macar soylusu kalmıştı.

Ancak, evlerini terk etmek zorunda kaldıklarından beri çok uzun bir zaman geçmediğinden, Adair

geceleri bir evin güvenliğinde uyumanın nasıl bir şey olduğunu hâlâ hatırlıyordu. Aile yollara düşmek zorunda kaldığında kardeşleri Istvan ve Radu henüz bebekti ve yaşamlarının o daha mutlu dönemini hatırlamıyorlardı. Adair, kardeşleri o günleri bilmediği için kendini kötü hissediyordu ama kendi tarzlarında ailenin geri kalanından daha mutlu görünüyorlardı. Zaman zaman ailenin hissettiği melankoli onları şaşırtıyordu.

Yabancı, o akşam toplanmış olan kalabalığın ucunda aniden belirmişti. Adair'in onda fark ettiği ilk şey, çok yaşlı olduğuydu. Adam bastonuna yaslanmış bir cesedi andırıyor,yaklaştıkça giderek daha da yaşlı görünüyordu. Derisi kâğıt gibi buruş buruştu ve yaşlılık lekeleriyle doluydu. Gözleri bulanık bir film tabakasıyla kaplanmıştı ama bakışlarında tuhaf bir pırıltı vardı. Başı kar beyazı gür saçlarla doluydu ve saçları sırtının arkasından örgü halinde iniyordu. Ama en dikkat çekici özelliği, Romen tarzında pahalı kumaşlardan dikilmiş giysileriydi. Bu adam her kimse, zengindi ve yaşlı bir adam olmasına rağmen, tek başına gece vakti bir Çingene kampına girmekten korkmuyordu.

Kalabalığın arasından geçerek çemberin ortasında kamp ateşinin başında durdu. Bakışları kalabalığı tararken Adair kanının donduğunu hissetti. Her nasılsa, yaşlı adam kendisini aradığını hissetmişti ama bu yabancı ondan ne isttiyor olabilirdi ki? Adair kamptaki diğer çocuklardan farklı değildi. Eğitimsiz, pislik içinde, yetersiz beslenmiş bir çocuktu. Yaşlı adamın onu seçmesi için bir neden olmadığını biliyordu, fakat kötü bir şey olacağı yönündeki sezgileri o kadar güçlüydü ki aptalca gençlik gururu onu durdurmasa neredeyse çemberden fırlayıp koşarak kaçacaktı. Bu yaşlı adama hiçbir şey yapmamıştı, o halde Adair ondan neden kaçacaktı?

Ateşin ışığıyla aydınlanan yüzlere sessizce bakındıktan sonra, yaşlı adam sevimsiz bir tavırla gülümsedi, elini kaldırarak doğruca Adair'i işaret etti. Sonra omzunun üzerinden yaşlılar grubuna baktı. Artık her şey kesilmiş, müzik ve kahkahalar susmuştu. Bütün bakışlar önce yabancıya, sonra Adair'e döndü.

Sessizliği bozan Adair'in babası oldu. Adair'in kardeşlerini yarıp geçerek Adair'i kolundan sertçe, neredeyse yerinden çıkaracakmış gibi yakaladı. "Sen ne yaptın, evlat?" diye sordu, eksik dişlerinin arasından tıslayarak. "Orada öylece oturup durma, benimle gel!" Oğlunu çekerek ayağa kaldırdı. "Siz, hepiniz, neye bakıyorsunuz? Hikâyelerinize ve aptal şarkılarınıza geri dönün!" Sonra Adair'i sürükleyerek uzaklaştırdı; ailesi ve Katarina, Adair'in arkasından bakakalmışlardı.

İkisi kamp ateşinin başında oturanların duyamayacağı mesafede bir ağacın altındaki karanlığa daldılar. Yabancı peşlerinden geldi.

Adair başına açılan dertten kurtulmaya çalışıyordu.

''Her kimi arıyorsanız, yemin ederim ben değilim. Beni başks biriyle karıştırıyorsunuz." Babası ona bir tokat attı. "Ne yaptın sen? Tavuk mu çaldın? Tarlalardan patates veya soğan mı aşırdın?"

"Yemin ederim," diye geveledi Adair, yanağında yanan yeri tutarken yaşlı adamı işaret ederek. "Onu tanımıyorum."

"Suçluluk dolu hayal gücün seni yanıltmasın. Çocuğu herhângi bir şeyle suçlamıyorum," dedi yaşlı adam, Adair'in babasına. Adair'e ve babasına dilenci veya hırsızlarmış gibi küçümseyerek bakıyordu. "Oğlunu gelip benim için çalışmak üzere seçtim."

Adair'in babası bu tekliften şüphelenmişti. "O ne işinize yarar ki? Hiçbir becerisi veya mesleği yok. Tarla amelesidir.''

"Bir hizmetkâra ihtiyacım var. Sağlam sırtı, güçlü bacakları olan bir çocuk."

Adair hayatının istenmeyen ani bir dönüm noktasıyla karşılaştığını anladı. "Ben hiç ev hizmetkârı

olmadım. Ne yapacağımı bile bilmem...”

Babasının bir tokadı daha Adair’i susturdu. “Kendini olduğundan daha da değersiz gösterme,” diye tersledi babası.

‘’Öğrenmek yeteneklerinden biri olmasa bile öğrenebilirsin.”

“Yapabilir, bunu görebiliyorum.” Yabancı yavaşça Adair’in etrafında dönerek onu pazarda gördüğü bir köle gibi inceledi. Yürürken arkasında tütsü gibi dumanlı ve kuru bir koku bırakıyordu. “Güçlü zihni, keskin zekâsı olan birini istemiyorum; sadece yaşlı bir adamın hayatın gereklerini yerine getirmesine yardımcı olacak birini arıyorum. Ancak...’’ Gözleri kısılarak tavırları yine sertleşti. “Uzakta yaşıyorum ve bu yolculuğu bir kez daha yapamam. Oğlun işi istiyorsa bu gece benimle birlikte gelmeli.”

“Bu gece mi?” Adair’in boğazında bir şeyler düğümlendi.

“Oğlunun aileye yaptığı katkının bedelini ödemeye hazırım,” dedi yabancı, Adair’in babasına. Bu sözleri duyunca Adair işinin bittiğini anladı, çünkü babası o parayı asla geri çevirmezdi. O sırada annesi ağaçların gölgesine sığınıp ve eteklerini elleriyle yoğurarak onlara yaklaşıyordu. Babası ve yabancı fiyat konusunda pazarlık yaparken, Adair’le birlikte bekledi. Fiyata karar verildikten sonra, yaşlı adam atını hazırlamak için uzaklaştı. Adair’in annesi kocasının üzerine atıldı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye bağırdı, kocasının fikrini değiştirmeyeceğini bilmesine rağmen. Onunla tartışmanın yararı yoktu.

Ama Adair için risk daha büyüktü ve kaybedecek bir şeyi yoktu. Bu yüzden babasına döndü. “Sen bana ne yaptın böyle? Yabancının biri kampa geliyor ve sen çocuklarından birini ona satıyorsun! Onun hakkında ne biliyorsun ki?”

‘’Beni sorgulamaya nasıl cüret edersin!” Bir tokat daha Adair’i yere devirdi. Ailenin geri kalanı kamp ateşinin başındaki yerlerinden kalkıp gelmişlerdi. Babalarının uzağında duruyorlardı. Kardeşlerinden birinin dayak yiyişini ilk kez görmüyorlardı ama yine de huzursuz olmuşlardı. “O kadar aptalsın ki iyi bir fırsatı gördüğünde anlamıyorsun bile. Bu adamın zengin olduğu belli. Zengin bir adamın hizmetinde olacaksın. Bir arabada değil, bir evde yaşayacaksın ve tarlalarda çalışmak zorunda kalmayacaksın. Yaşlı adamın kabul edeceğini bilsem, diğerlerinden birini daha almasını söylerdim. Belki Radu’yu; o iyi bir şeyle karşılaştığında görmeyecek kadar kör değil.”

Adair utanç içinde yerden kalktı. Babası Adair’in kafasının arkasma sağlam bir tokat daha indirdi. “Şimdi, eşyalarını toplayıp vedalaş. Bu adamı bekletme.”

Annesi kocasının yüzüne baktı. “Ferenc, bu adamı ne kadar tanıyorsun da oğlunu teslim ediyorsun? Sana kendisiyle ilgili ne anlattı?”

“Yeterince biliyorum. Bir kontun hekimiymiş. Kontun arazisindeki bir evde oturuyor. Adair yedi yıl boyunca onun çalışacak. Yedi yılın sonunda, Adair ayrılmayı veya işine devam etmeyi seçebilir.”

Adair zihninde bir hesap yaptı. Yedi yıl sonra yirmi bir yaşında ve ömrünün ortasında olacaktı. Aynı zamanda evlilik çağına yaklaşıyor, ağabeylerinin izinden giderek evlenmek, aile kurmak, bir erkek olarak kabul görmek için sabırsızlanıyordu. Bir ev hizmetkârı olursa, evlenemez veya çocuk sahibi olamazdı; en önemli çağında hayatı askıya alınmış olurdu. Özgür kaldığında yaşlanmış ve meteliksiz olurdu. Yedi yıl sonra onu hangi kadın isterdi ki?

Ya ailesi? Yedi yıl sonra onlar nerede olacaktı? İş, barınak, yiyecek bulmak ve kötü iklimden kaçmak için dolaşan göçebelerdi. Hiçbiri ne okuyabiliyor ne de yazabiliyordu. Onları bir daha asla bulamazdı. Ailesini kaybetmeyi düşünemezdi bile. Toplumun en düşük seviyesindeydiler ve herkes

onları küçümsüyordu. Yabancının yanından ayrıldığında, ailesi olmadan nasıl hayatta kalacaktı?

Annesinin boğazından bir çığlık yayıldı. Bunun ne anlama geldiğini Adair kadar o da biliyordu. Ama babası kararından dönmüyordu. "Bu en iyisi! Sen de biliyorsun. Halimize bir bak; çocuklarımızın karnını doyuracak parayı zor kazanıyoruz. Adair yükünü kendi üzerine alırsa daha iyi olur."

"Yani biz hepimiz senin için yük müyüz?" diye bağırdı Radu. Adair'den iki yaş küçük olan Radu, ailede hassas olandı. Adair'e koşarak ince kollarını ağabeyinin beline doladı ve gözyaşları Adair'in eski püskü bluzuna aktı.

"Adair artık erkek oldu ve dünyada kendi yolunu izlemek zorunda," dedi babaları, Radu'ya. Sonra hepsine döndü, "İsterik davranışlarınızın bu kadarı yeter. Adair eşyalarını toplayacak."

Adair bütün geceyi yolculuk yaparak geçirdi. Batıya Romen topraklarının derinlerine doğru ilerlediklerinin farkındaydı. Yabancı, Adair'i atının terkisine atmıştı ve Adair yaşlı adamın ancak şövalyelere yakışacak türden muhteşem olduğunu görünce şaşırmıştı. Hayvan o kadar ağırdı ki adımları sanki toprağı sallıyordu.

Sabaha doğru yaşlı adamın hekimliğini yaptığı kontun şatosunun önünden geçtiler. Şiirsel bir tarafı yoktu. Kuşatmalara karşı sağlam bir şekilde yapılmış, kare biçimli, dağınık dizilmiş kulübeler, koyun ve sığır ağıllarıyla çevrelenmiş bir yapıydı. Ekilmiş tarlalar her yönde uzanıyordu. Yaşlı adamla birlikte yirmi dakika daha yoğun bir ormanın içinde at sürdükten sonra, ağaçların arasında neredeyse görünmeyen taş bir binaya geldiler. Küf kokulu binaya güneş ışığı ulaşmadığı için binanın her yanı yosunlarla kaplanmıştı.

Adair binanın evden çok zindana benzediğini düşündü; hatta o kadar ki ürkütücü dış duvarına bir kapı bile yapılmamıştı. Yaşlı adam atından inerek Adair'e içeride kendisine katılmadan önce atla ilgilenmesini söyledi. Adair dev atla olabildiğince uzun süre ilgilendi, eyerini ve dizginlerini çözdü, bir kovaya su doldurup içmesi için verdi ve kuru samanla hayvanın terli sırtını ovdu. Daha fazla oyalanamayacağını anlayınca, eyeri alıp binaya girdi.

İçerisi neredeyse görmeye izin vermeyecek kadar dumanlıydı, çünkü ateş çukurunda küçük bir ateş yakılmıştı ve dumanın çıkabileceği sadece dar, küçük bir pencere vardı.Adair etrafına bakındığında binanın tek bir büyük ve daire biçimli odadan ibaret olduğunu gördü.

Kapının yanındaki samandan bir yatakta bir kadın uyuyordu. Adair'den en azından on yaş büyük gibi görünüyordu; iri elleri ve neredeyse erkeksi hatları vardı. Kadınlara has aletlerle sarılmış halde uyuyordu. Karışım kapları, kaba tahta kaşıklar, tencereler kovalar; eski ve yağlı bir tahta masa; tabak olarak kullanılan tahta kaplar; şarap ve bira testileri. Taş duvarlardaki kancalardan biber ve sarmısak demetleri sarkıyordu. İpe dizili sosisler ile bir dolu sert çavdar ekmeği de vardı.

Odanın karşı ucunda, üzeri şişeler ve kavanozlarla, kâğıt yığınlarıyla dolu bir çalışma masası duruyordu; ayrıca masanın üzerinde bir mürekkep hokkası, tüy kalemler ve Adair'in daha önce hiç görmediği bir şey vardı: Tahta kap kitaplar. Masanın yanında hazır duran sepetlerin içinde ormandan toplanmış tuhaf şeyler vardı. Tozlu kurumuş kökler, kozalaklar, tomar tomar ısırganotları ve çeşitli otlar. Adair masanın diğer tarafında, aşağı inen bir merdiven gördü; muhtemelen soğuk bir kilere uzanıyor olmalıydı.

Yaşlı adam aniden Adair'in yanında belirerek köylü çocuğuna baktı. "Sanırım adımı bilmek istersin. Ivor cel Rau. Ancak sen bana 'efendim' diyeceksin." Ağır pelerinini çıkararak ellerini ateşte ısıtırken, hekim toprak sahibi Romen soylusu bir aileden geldiğini ama ailesinin son erkeği

olduğunu açıkladı. Ailesinin şatosunu ve topraklarını miras alacak olmasına rağmen, henüz gençken tıp okumak için Venedik'e gitmişti. Hekimlik yaptığı yıllar boyunca, çeşitli kontlara hatta krallara hizmet etmişti. Şimdi uzun bir kariyerin sonunda, önünden geçtikleri şatonun sahibi olan Romen soylusu Cel Batrin kontuna hizmet ediyordu. Hekim, Adair'e kendisini şifacılığı öğretmek için değil, Adair'in kendisine yaptığı merhemler ve iksirler için malzeme toplaması, ayrıca çeşitli işler yapması ve hizmetçi Marguerite'e yardım etmesi için tuttuğunu açıkladı.

Yaşlı adam açık bir sandığı karıştırarak sonunda kaba örgü yünden eski bir battaniye buldu. "Ateşin yanında samanlardan kendine bir yatak yap. Marguerite uyanınca sana yemek verir ve bugün yapılması gerekenleri söyler. Biraz dinlenmeye de çalış, çünkü bu gece uyandığımda hazır olmanı istiyorum. Ah, bir de Marguerite sana aldırmaz ya da seninle konuşmazsa şaşırma; doğuştan sağır ve dilsizdir." Sonra yaşlı adam mutfak masasının üzerinde yanar halde duran bir mum alıp karanlık merdivene doğru yürüdü. Adair emirlere uyarak ateşin yanında kendisine bir yatak hazırladı ve daha hekimin mumunun ışığı merdivende kaybolmadan derin bir uykuya daldı.

Hizmetçinin gürültüleriyle uyandı. Adair yerden kalkarken, kadın işini bırakarak açıkça ona baktı. Adair onu uyurken gördüğünden daha da büyük bir hayal kırıklığına uğradı; kadın aptaldan da kötü, çirkindi ve erkeksi bir yüzü, bir tarla amelesi gibi geniş bir vücudu vardı. Adair'e soğuk yulaf lapası ve sudan oluşan yemeğini verdi. Adair yemeğini bitirdiğinde, kadın onu kuyuya götürerek bir kova verdi ve yapması gerekeni hareketlerle anlattı. Aynı şekilde yakacak odun kestirdi, mutfak ve canlı hayvanlar için su taşıttı, sonra büyük bir tahta leğenin içinde çamaşır yıkamaya girişti̇ğinde Adair yaşlı adamın uyarısını hatırlayarak uyumaya çalıştı.

Adair daha yeni daldığını hissederken Marguerite onu omzundan sarsarak uyandırıp merdiveni işaret etti. Akşam olmuştu ve yaşlı adam alt kattaki odasında uyanıyordu. Hizmetçi ana odadaki mumları yakarken, yaşlı adam elinde sabah erken saatlerde kullandığı mumla yavaşça ve sessiz merdiveni çıktı.

"Kalkmışsın, güzel," dedi hekim, Adair'in yanından geçerken. Doğruca masasına giderek okunaksız yazılarla dolu sayfaları kanştırdı. "Şu ateşi yak," diye emretti, "ve bir kaz getir. Bu gece bir iksir yapmam gerekiyor ve sen de bana yardım edeceksin." Yeni hizmetkârına aldırmadan kavanozları taramaya başladı. Her biri balmumlu bezle kapatılıp iple bağlanmıştı. Hekim etiketleri okumak için kavanozların her birini ateşe doğru tutuyor, sonra da bir kenara koyuyordu. Kazan ateşin üzerine asılıp ısındıktan sonra, Adair yaşlı adamı kavanozları ateş çukuruna taşımasına yardım etti. Kenara oturarak hekimin pörsümüş elleriyle malzemeleri ölçmesini sonra da kazanın içine atmasını izledi. Adair bazı bitkileri ve otları tanıyordu - şimdi hepsi kuruyup kül olmuştu- ama diğerleri daha gizemliydi. Bir yarasa pençesi. Yoksa sıçan patisi miydi? Bir horoz ibiği? Üç siyah kuş tüyü. Ama hangi kuştan? Hekim kapağı sıkıca kapatılmış bir kavanozdan koyu renkli, koyu kıvamlı ve leş kokulu bir sıvı döktü. Sonunda bir testi su boşaltarak Adair'e döndü.

''Bunu dikkatle izle. İyice kaynamasını bekle ama sonra söndür ve karışımın durmamasına dikkat et. Zift gibi olmalı. Anladın mı?"

Adair başıyla onayladı. "Bu iksirin ne için olduğunu sorabilir miyim?"

"Hayır, soramazsın," diye cevap verdi yaşlı adam ama fikrini değiştirdi. "Zaman içinde bilgelik kazandığında öğreneceksin. Şimdi dışarı çıkıyorum. Kazanı sana söylediğim şekilde izle. Dışarı çıkma ve sakın uyuma." Yaşlı adam bir askıdan pelerinini alıp omuzlarına geçirerek dışarı çıktı. Adair onun gidişini izledikten sonra kendisine söyleneni yaptı. Fokurdayan sıvıdan gelen berbat kokuyu alacak kadar yanında oturuyordu. Marguerite'in horultuları dışında içerisi sessizdi. Adair bir

süre onu izledi; battaniyenin altındaki şiş karnı yükselip alçalıyor, uykusunda dönerken samanlar çıtırdıyordu. Bu küçük eğlenceden sıkılınca, hekimin masasına gitti ve okuyabilmeyi dileyerek elyazılı sayfaları inceledi. Yaşlı adamı kendisine okuma yazma öğretmeye ikna etmeyi düşündü; sonuçta hekim hiç şüphesiz hizmetkârının beceriye sahip olmasından yarar görürdü.

Adair arada bir tahta bir kaşıkla kazanın içindekileri yokluyor, kıvamını kontrol ediyordu. Sonunda doğru zamanın geldiğine karar verdiğinde, demiri alarak yanan odunları devirdi ve kazanın altında sadece korlar kalacak şekilde çukurun etrafına saçtı. Artık rahatlamasında sakınca olmayacağına karar vererek eski battaniyeye sarınıp duvara dayandı. Uyku, bir yudum aldığı ama daha fazla içemeyeceğini bildiği lezzetli bir bira gibi içini kemiriyordu. Uyanık kalabilmek için aklına gelen her şeyi yapıyordu; ortalıkta dolaşıyor soğuk su içiyor, hatta amuda kalkıyordu. Bir saat kadar böyle geçtikten sonra, kendini daha da yorgun hissetti. Tam uykuya dalarak yere yığılmanın eşiğine geldiğinde kapı aniden açıldı ve yaşlı adam içeri girdi. Dışarı çıkmak onu canlandırmış gibiydi. Bulanık gözleri neredeyse parlıyordu.

Kazana baktı. "Çok güzel. Kıvamı gayet iyi görünüyor. Kazanı oradan al ve ocakta soğut. Sabah merhemi şu küpe doldurup kâğıtla kapayacaksın. Şimdi dinlenebilirsin. Neredeyse şafak sökmek üzere."

Birkaç hafta böyle geçti. Adair günlük işleri zihnini ev özleminden, ailesinden ve sevgili Katarina'sından ayrılmanın acısından uzak tuttuğu için memnundu. Sabahları Marguerite'e yardım ediyor, öğleden sonraları dinleniyordu. Akşamları iksir veya merhem hazırlamakla geçiyordu ya da yaşlı adam onu malzemelerle ilgili eğiterek malzeme toplatıyordu. Ay ışığında belli bir bitkiyi veya tohumu bulmak için Adair'i ormana götürüyordu. Adair bazı akşamlar kestiği malzemeleri tomar yapıp ateş çukurunun yanındaki kirişlere asıyordu. Neredeyse her gece, hekim birkaç saatliğine dışarı çıkıyor, her zaman şafak sökmeden geri dönüyor, sonra da yeraltındaki odasına çekiliyordu.

Bir-iki ay geçtikten sonra, hekim, Adair'i şato duvarlarını saran köye gönderiyor, ilaç karşılığında malzeme, kumaş, demir eşya veya çanak çömlek aldırıyordu. Adair artık insan görmek, hatta kendi sesini duymak için yanıp tutuşuyordu. Ama köylüler onun hekimin yanında çalıştığını öğrendikten sonra ondan uzak durmaya başlamışlardı. Adair'in yalnız, arkadaşa ve birkaç nazik söze muhtaç olduğunu fark ettilerse bile etkilenmemişlerdi. Alışverişleriniyse kısaca dostça olmayan tavırlarla tamamlıyorlardı.

Aynı dönemde, Adair'le Marguerite arasında bir olay yaşanmıştı. Bir gün öğleden sonra uykudan kalkıp giyinmeye başladığında, Marguerite onun yatağına gelerek vücudunu ellemeye başlamıştı. Herhangi bir karşılık beklemeden onu sırtüstü samanların üzerine yatırmış, tuniğinin altından göğsünü yoklamış, sonra pantolonuna yönelerek Adair'in erkekliğini aramıştı. Nihayet istediği kadar tahrik ettikten sonra, eteğini kaldırarak üzerine oturmuştu. Hareketlerinde bir nezaket yoktu. İkisi için de fiziksel bir rahatlamadan ibaretti. Adair onun vücudunu mıncıklarken Katarina'yı düşünüp durmuştu ama bu ayı gibi kadını zarif sevgilisiymiş gibi hayal etmesi mümkün değildi. Sonra Marguerite yuvarlanarak Adair'den uzaklaşırken tuhaf bir şekilde homurdanmış, eteğini indirmiş ve işinin başına dönmüştü.

Adair samanların üzerine sırtüstü uzanmış, bakışlarını tavana dikmiş ve hekimin onları duyup duymadığını, duysa ne yapacağını merak etmişti. Belki de kendisi de Marquerite'i kişisel zevkleri için kullanıyordu; hayır, bu pek mümkün görünmüyordu. Adair, yaşlı adamın geceleri dışarı çıktığında bu ihtiyacını gidermek için köydeki bir fahişeye gittiğini tahmin ediyordu. Belki zaman içinde kendisi de aynı şeyi yapardı. Şimdilik tuhaf bir yaşam tarzına başlamış gibi görünüyordu ama

tarlalarda çalışarak yaşadığı hayat kadar zor değildi. Üstelik yaşlı adamı şifa sanatını kendisine de öğretmeye ikna edebilirse, yaşamı daha da iyiye gidebilirdi. Adair hâlâ ailesini çok özlemesine rağmen, bu gerçekler onu rahatlatmıştı. Bir süre daha kalıp yazgının ona neler getireceğini görmeyi beklemeye karar vermişti.

ON YEDİ

Hekimin yanında çalışarak geçirdiği aylar boyunca, adamla Marguerite dışında birini nadiren görmüştü ve sonunda Adair'in şatoya yapacağı ilk ziyaretin zamanı gelmişti. Adair bir Romen soylunun kalesine gitmek istiyor değildi. Macar köylerine saldıran, evlerini yakıp yıkan ve topraklarını ele geçiren şeytanlara karşı hissettiği tek duygu nefretti. Ama merakını kolayca görmezden gelemezdi; Adair daha önce hiç zengin bir adam görmemiş, hiç şatolara girmemiş, sadece tarlalarda çalışmıştı. Şatonun sahibinin Romen değil de, Macar olduğunu hayal ederse, buna dayanabileceğini düşündü. O zaman görkemli odalara ve koridorlara yine aynı hayranlıkla bakabilirdi.

O gece işi, önceki gece hazırladıkları iksirle dolu dev gibi bir kavanozu taşımaktı. Her zamanki gibi iksirin amacı ondan gizlenmişti. Hekim onun görünüşüyle ilgili söylenirken, Adair kapının yanında bekledi. Hekim sonunda altın ipliklerle ve renkli kabasonlarla süslenmiş güzel bir tunik seçtiğinde, bunun özel bir durum olduğu daha da netleşti. Hekim atına bindi ve Adair artık yürüyemeyen yaşlı bir büyükanne gibi sırtına yerleştirdiği küple onun arkasından yürüdü. Hendeğin üzerindeki asma köprü onları karşılamak için indirildi ve kontun askerlerinden bir birlik onları büyük salona götürdü. Duvarların dibine muhafızlar sıralanmıştı.

Büyük salonda bir ziyafet veriliyordu. Hekim masasının başında konta katıldı. Adair ise küpü bırakmadan odanın arkasındaki duvara yaslanarak yere çöktü. Duvarları süsleyen kalkanların üzerindeki amblemlerden bazılarını tanımıştı; çalıştığı arazilerin amblemleriydi. Kontun aksanı tanıdık geliyordu ama Adair sürekli Romence kelimeler kullanıldığı için ne dediklerini anlayamıyordu. Adair gibi basit bir köylü çocuk bile, bu detayların ne anlama geldiğini kavrayabilirdi. Kont aslında bir Macardı ama kellesini kurtarmak ve servetini korumak için Romenlerle işbirliği yapmıştı. Köylüler ondan bu yüzden nefret ediyor olmalıydı.Adair'in de bir Romen sempatizanı olduğunu sanmışlardı.

Tam bunları düşünürken, yaşlı adam onu küple birlikte çağırdı. Hekimin bir el hareketiyle savıldıktan sonra, Adair yine duvarın dibindeki yerine geri döndü. Hekim, kontun küpün içindekini inceleyebilmesi için yağlı bez kapağı kaldırdı. Soylu gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Kontun maiyetindekiler heyecan verici bir şeyin olacağını biliyormuş gibi beklentiyle gülüştüler. Adair, hekimin mistik iksirlerinden en azından birinin ne işe yaradığını öğrenme olasılığıyla nefesini tuttu; acaba malzemeleri ezberinden hatırlayabilir miydi? Ama tam o anda yaşlı adamın sert bakışları ona döndü.

''Sanırım burası çocuğa uygun değil," dedi bir muhafıza işaret ederek. "Belki onu oyalayacak bir

şeyler bulabilir, askerlikle ilgili bir-iki şey öğretebilirsin. Bir gün bu şatoyu savunması gerekebilir veya en azından, yaşlı ve değersiz başımı kurtarmak zorunda kalabilir." Adair izleyenlerin alaycı kahkahaları arasında dışarı çıkarılarak birkaç muhafızın tembellik ettiği bir avluya götürüldü. Bunlar ne şövalye ne de profesyonel askerdi; sadece basit muhafızlardı. Ama Adair'in bir kılıç ya da mızrakla olduğundan çok daha deneyimliydiler. Adair'e bir şeyler "öğretmek" yerine, bu tanımadığı silahlarla kendini savunmaya çalışan çocuğu iki saat boyunca acımasızca taciz ettiler. Büyük salona dönmesine izin verildiğinde, kör bir geniş kılıcı -üstelik de muhafızların bulabildiği en ağır kılıçtı- sallamaktan kolları ağrıyor, vücudundaki kesik ve çürükler sancıyordu.

Büyük salondaki manzara hiç de beklediği gibi değildi.Kont ve vasalları kendinden geçmiş halde oturdukları yerde sallanıyorlardı. Bazıları yere düşmüştü. Yüzlerinde çocuksu gülümsemeler, gözleri kapalı, vücutları gevşek haldeydi. Hekim, Adair'le birlikte avluya çıkarken onlara veda ettiğinde, ilgisiz gözlerle izliyorlardı. Şafak yaklaşırken asma köprüden geçerek ormana girdiler. Adair yaşlı adamın atının arkasında koşturuyor, küpü tekrar taşımak zorunda kalmadığı için seviniyordu.

Hekimin gizemi yavaş yavaş Adair'in zihninde çözülmeye başlamıştı. Bir taraftan, uyuyacak sıcak ve kuru bir yeri olduğu, her gün canı çıkana kadar tarlalarda çalışmak zorunda kalmadığı için seviniyordu. Ailesinin aksine, günde üç öğün ve üstelik de yiyebildiği kadar yemek yiyordu. Seks yapacağı birini de bulduğundan, karşılanmayan ihtiyaçlar yüzünden çıldırmıyordu. Diğer yandan, Adair kendi isteğiyle olmasa bile, bunun şeytanla yapılmış bir anlaşma olduğunu düşünmekten de kendini alamıyordu. Görece rahat bir hayat için ödenen bir bedel vardı ve yakında faturanın kendisine verileceğini hissediyordu.

Bedeli ödeme zamanının yaklaştığına dair ilk işareti, bir akşam hekim Adair ve Marguerite'i ormana götürdüğünde aldı. Uzun süre yürüdüler ve bir ayağını diğerinin önüne koymaktan başka bir şey yapmadıklarından, Adair fırsatı değerlendirerek yaşlı adama birkaç soru sormaya karar verdi.

"Efendim, sakıncası yoksa neden bütün işinizi geceleri yaptığınızı sorabilir miyim?" diye sordu, elinden geldiğince çekingen ve aptal bir ses tonuyla.

Yaşlı adam önce soruya cevap vermeyecekmiş gibi homurdandı. Ama biraz sonra -sonuçta soru ne kadar önemsiz olursa olsun, kim kendisi hakkında konuşmaktan hoşlanmaz ki?- Cevap vermek için boğazını temizledi. "Bu bir alışkanlık, sanırım. En iyi işler, başkalarının meraklı gözlerinden uzakta yapılır." Hafif bir bayırı çıkarlarken hekim nefes nefese kalmıştı ve ancak düzlüğe ulaştıkları zaman devam edebildi. "İşin aslı şu ki Adair, bu iş en iyi gece yapılır, çünkü karanlıkta bir güç vardır. Bu iksirler güçlerini karanlıktan alır."

O kadar rahat bir tavırla söylemişti ki, Adair yaşlı adamdan açıklamasını istemenin sadece cehaletini göstereceğini anlayarak sessiz kalmayı tercih etti.

Bir süre sonra insanın uğramadığı izlenimi veren vahşi bir yere geldiler. Kavakların ve karaçamların köklerinin etrafında tuhaf bir bitki yetişmişti; ince gövdelerinden uzanan ve yelpaze biçimli yapraklar, gecenin ziyaretçilerini selamlar gibi sallanıyordu.

Hekim, Marguerite'e kendisini izlemesini işaret etti, bitkilerden birine götürdü, ellerini üzerine koydurup beklemesini işaret etti. Sonra kadından uzaklaşarak Adair'e yanına gelmesini söyledi. Hizmetçi karanlıkta neredeyse görünmez olana kadar uzaklaştılar; şimdi sadece ay ışığında parlayan beyaz başlığını görebiliyorlardı.

Yaşlı adam, Adair'e, "Kulaklarını kapat ve dikkatli ol, yoksa daha kötü olur," dedi. Sonra Marguerite'e çekmesini işaret etti. Marguerite bütün ağırlığını vererek emri yerine getirdi. Adair ellerini sıkıca kulaklarına bastırmış olmasına rağmen, topraktan çekilip çıkarılırken bitkiden boğuk

bir ses duyduğuna yemin edebilirdi. Adair, hekime bakarak şüpheci ve korkulu bir tavırla ellerini indirdi.

Marguerite ellerinde bitkiyle efendisini izleyen bir köpek gibi koşarak geldi. Hekim bitkiyi ondan alarak köklere tunmuş olan toprağı silkeledi. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Adair'e, insan elinden daha büyük beş uçlu kalın kütleyi incelerken. "Bu bir adamotu köküdür. Nasıl insana benzediğini görüyor musun? İşte, kolları, bacakları ve başı. Yerden çekilip çıkarılırken attığı çığlığı duydun mu? Bu ses, onu duyan birini öldürür." Hekim, kökü Adair'in yüzüne doğru salladı. Biçimi bozulmuş tıknaz bir adama benziyordu. "Daha fazla adamotu kökü toplamak için yapmak gereken bu. Seni kök toplamaya gönderdiğimde bunu hatırla. Bazı hekimler kökü çıkarmak için simsiyah bir köpek kullanır ama köpek çığlığı duyduğunda herhangi bir insan gibi ölür. Bizim Marguerite'imiz olduğuna göre, köpekleri öldürmemize gerek yok, değil mi?"

Adair, hekimin Marguerite'le ilgili yorumuna onu da katmasından hoşlanmamıştı. Yaşlı adamın ilişkilerinden haberdar olup olmadığını ve Adair'in kendisinin de düşündüğü gibi Adair'in onu kullandığını düşünüp düşünmediğini merak etti. Belki de Marguerite'e kötü davrandığını anladı. Ancak hekimin hizmetçiye karşı haşin tavırları Adair'in sinirini bozuyordu. Hekim, topraktan bir kök çıkarmak için onu öküzmüş gibi kullanmıştı ve yaşayıp yaşamaması umurunda bile olmamıştı. Elbette ki yaşlı adamın adamotu çığlığının kadını öldüreceğine inanmıyordu. Adair'e hikâyeyi sadece korkutmak için anlatmış olması da mümkündü. Adair adamotuyla ilgili öğrendiklerini, hekimden öğrendiği diğer şeylerle birlikte zamanı gelince kullanmak için hafızasına gömdü.

Adair'in yeni hayatından aldığı azıcık zevk, sessizlik ve yalnızlıkla yavaş yavaş yok olmaya başlamıştı. Can sıkkınlığı yerini meraka bırakmıştı. Hekimin çalışma odasındaki şişeleri ve kavanozları detaylıca incelemiş, sonra daha geniş odaya geçerek sonunda üst katı santim santim öğrenmişti. Ancak kilere inmeye kalkmayacak kadar sağduyuluydu. Hekimden izin almadan, Adair civarı incelemek için öğleden sonraları atla dışarı çıkmaya başladı. Hekimin seyrek gezileri arasında hayvanın biraz egzersiz yapmasının iyi olacağını düşünmüştü, fakat bazen küçük hapishanesinden millerce uzaklaştığında, içinden küçük bir ses ona kaçmasını, at sürmeye devam etmesini ve bir daha geri dönmemesini söylüyordu. Sonuçta, bir atı olmadan yaşlı adam Adair'i nasıl bulabilirdi ki? Ne var ki Adair aynı zamanda yaşlı adam için çalışmaya başladığından beri geçen zamandan sonra ailesini bulamayacağını da biliyordu. Dönecek bir ailesi yokken, kaçmanın da bir anlamı olmayacaktı. Burada en azından kalacak yeri vardı ve karnı doyuyordu. Kaçarsa hiçbir şeyi kalmazdı, üstelik hekime borçlu olduğu zamandan dolayı kaçak durumuna düşerdi. Küçük hapishanesinden uzaklaşan herhangi yola uzunca bir süre baktıktan sonra, isteksizce atı çeviriyor ve geri dönüyordu.

Adair zaman içinde hekimin kendisine ısınmaya başladığını hissetti. Geceleri bir iksir üzerinde çalışırlarken, yaşlı adamın kendisine her zamanki kadar sert bakmadığını fark ediyordu. Hekim, kuru tohumları ezerken veya saklamak için bitkileri ayırırken, Adair'e kavanozların içindeki şeyleri de anlatmaya başlamıştı; örneğin, bitkilerin isimlerini ve ne için kullanılabileceklerini söylüyordu. Yaşlı adamın yerinde duramadığı, çalışma odasında sürekli arşınlayıp durduğu bir zamanda, şatoya ikinci bir ziyaret daha olacaktı.

"Kont yeni bir sipariş verdi, bu gece hazırlıklarına başlayacağız," dedi yaşlı adam, Adair onun pelerinini kapının yanındaki bir kancaya asarken.

"Neye başlayacağız, efendim?" diye sordu Adair. "Kontun özel bir isteği var. Çok zor bir iş ama daha önce yapmıştım." Kalas zeminde ileri geri gidip geliyor, çalışma masasından malzeme kavanozlarını topluyordu. "Şu büyü! kazanı al ve ateşi canlandır, neredeyse sönmek üzere." Adair

ocağın başından izliyordu. Hekim önce elyazılı tariflerinden bir tane seçti. Çabucak gözden geçirdikten sonra, gerektiğinde bakabilmek için bir kavanoza dayadı. Malzemelerin miktarlarını ölçerken arada bir kâğıda bakıyordu! Raflardan daha önce hiç dokunmadığı şeyleri indiriyordu! Gizemli hayvan organları, hayvan burunları, deri ve et parçaları gibi. Beyaz ve bakır rengi parlak kristal tozlar. Belli miktarda su kattıktan sonra, Adair'e ağır kazanı ateşe astırdı, Su kaynamaya başlarken, hekim bir şişeden bir avuç sarı toz alarak ateşe attı. Toz bir duman bulutuyla patlayarak yanarken, ardında keskin bir kükürt kokusu bıraktı.

"Bu karışımı daha önce hiç görmemiştim, değil mi efendim?" diye sordu Adair.

"Hayır, görmemiştin." Yaşlı adam duraksadı. "Bu, içen kişiyi görünmez yapan bir iksirdir." Tepkisini görmek için Adair'in yüzüne baktı. "Sen ne dersin, evlat? Bunun olabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım." Yaşlı adamla tartışmaması gerektiğini biliyordu.

''Belki kendi gözlerinle görürsün. Kont en iyi adamlarının bazılarına iksiri içirecek ve bir geceliğine görünmez olacaklar. Görünmez olduğunda bir ordunun neler yapabileceğni hayal edebilir misin?"

''Evet, efendim," diye cevap verdi Adair. O andan itibaren hekimin iksirlerini farklı bir açıdan düşünmeye başladı. ''Şimdi bu kazanı izlemelisin. Daha önce yaptığın gibi kaynat. Kaynadıktan sonra ateşten alıp soğumaya bırak, ondan sonra gidip yatabilirsin. Bu malzemeler zor bulunur. Bazılarının sonuncularını kullandım, dolayısıyla bu karışımı ziyan edemeyiz. Kazanı dikkatli izle," dedi omzunun üzerinden, merdivenleri inerken. "Nasıl bir iş çıkardığını akşam görebileceğiz."

Adair o gece uyanık kalmakta zorlanmadı. Sert taş duvara dayanarak dimdik otururken, yaşlı adamın kendisine ve babasına yalan söylediğini anlamıştı. Yaşlı adam hekim filan değildi; bir simyacı, belki de bir büyücüydü. Köydeki insanların ondan uzak durmasına şaşmamak gerekirdi. Nedeni sadece dönek bir soylu değildi. Köylüler yaşlı adamdan korkuyorlardı ve bunun için iyi bir nedenleri vardı. Çok büyük olasılıkla iblislerle düşüp kalkan bir adamdı. Adair'le ilgili neden şüphelendikleriniyse Tanrı bilirdi.

Bu iksir öncekilere benzemiyordu. Karışımın kıvamına neredeyse hiç ulaşmayacakmış gibiydi. Şafak sökene kadar belirgin bir miktarı buhar olmuştu. Ama gecenin son saatlerinde kazanın derinliklerinden yavaşça yükselen buharı izlerken, Adair'in bakışları sürekli masanın üzerindeki elyazılı kâğıtlara kayıyordu. O kâğıtlarda insanları bir geceliğine görünmez yapan iksirlerden daha ilginçleri -ve daha kazançlıları- olduğundan emindi. Yaşlı adam muhtemelen işe yarayan aşk iksirleri, sahibine büyük zenginlik ve güç getiren tılsımlar biliyor olmalıydı. Ve hiç şüphesiz, her simyacı temel metali altına dönüştürmeyi de bilirdi. Adair tarifleri okuyamasa bile, kazançtan belli bir pay almak kaydıyla okuyabilecek birini bulabileceğinden emindi.

Bunu düşündükçe giderek daha huzursuz oluyordu. Birazdan uyanacak olan Marguerite'in yanından geçirmek için kâğıtları tuniğinin koluna gizleyebilirdi. Sonra bütün gün yürür ve oradan olabildiğince uzaklaşırdı. Atı almayı düşündü ama o noktada cesaretini kaybetti. At gibi değerli bir malı çalmanın cezası ölümdü. Adam, Adair'in idam edilmesini isteyebilirdi. Ama tarifler... Bir mucize eseri yaşlı adan Adair'in izini sürebilse bile, muhtemelen Adair'i kontun karşısına çıkarmaya cesaret edemezdi. Hekim gerçekte ne kadar güçlü olduğunu ya da mistik bilgilerinin çalınabilecek şekilde yazıya dökülmüş olduğunu köylülerin bilmesini istemezdi.

Adair'in kalbi deli gibi atıyordu. Sonunda vahşi heyecanına karşı koyamaz hale geldi. Bu isteğe teslim olmak neredeyse rahatlatıcıydı.

Adair cesaretini toplar toplamaz olabildiğince çok kağıdı sıkıca rulo yaparak hepsini tuniğinin koluna soktu. Marguerite o sırada kıpırdanmaya başlamıştı. Gitmeden önce kazanı ateşten alıp ocağın yanında soğumaya bıraktı. Dışarı çıkınca bildiği bir yolu seçti; bu yol onu Macar topraklarına, Romen sempatizanlarının gitmeye cesaret edemeyeceği bir şatoya götürecekti. Yanına yiyecek alacak kadar sağduyulu olmadığı için kendine lanetler yağdırarak saatler boyunca yürüdü. Başı dönmeye ve güneş ufuk çizgisinde belirmeye başladığında, Adair yeterince uzaklaştığına karar vererek çayırın ortasında bulduğu bir ahıra sığındı. Civarda hiçbir şey yoktu; canlı hayvan bile görünmüyordu. Bu yüzden Adair güvenli bir mesafe aştığına ve kimsenin onu burada aramayacağına karar verdi. Özgür bir adam olarak samanların arasında uyuyakaldı.

Boğazını kavrayan, onu ayağa ve sonra da açıklanamaz şekilde yerden havaya kaldıran bir elle sarsılarak uyandı.Adair önce kendisini yakalayanın kim olduğunu göremedi,çünkü hava karanlıktı ama gözleri karanlığa alışınca gördüklerine inanamadı. Onu tutan kişi zayıf ve yaşlıydı ama bir dakikadan kısa bir süre içinde, Adair yaşlı adamı kükürt ve küf kokusundan tanıdı.

“Hırsız! Himayeme ve güvenime böyle mi teşekkür ediyorsun?” diye kükredi hekim, öfkeyle ve Adair’i yere öyle güçle fırlattı ki genç adam ahırın diğer ucuna savruldu.Soluklanmaya fırsat bulamadan, yaşlı adam yine üzerine atıldı ve omzundan yakalayarak onu yine havaya kaldırdı. Adair acı ve şaşkınlık içindeydi.Bu zayıf, yaşlı adam onu nasıl bu kadar kolayca kaldırabiliyordu? Bir illüzyon ya da başına aldığı bir darbenin etkisiyle gördüğü bir halüsinasyon olmalıydı. Adair bunu çok fazla düşünemeden, yaşlı adam onu bir kez daha yere fırlattı ve sonra da tekmelemeye başladı. Darbeler inanılmaz ölçüde güçlüydü. Adair’in başı acıyla zonkluyordu ve bayılacağından emindi. Kendisinin yerden alınıp taşındığını hissetti. Bir atın koşabileceğinden çok yüksek bir hızla yolculuk yapıyorlardı. Bunun kesinlikle yaşlı adamın ona uykusunda içirdiği bir iksirin etkisiyle gördüğü bir hayal olması gerektiğini düşündü. Gerçek olamayacak kadar sihirli ve korkutucu bir deneyimdi.

Hâlâ sersem durumda olan Adair, havanın yavaşladığı vücutlarının yine insan ağırlığına döndüğünü hissetti. O an burnuna kokular geldi. Yaşlı adamın evinin küf kokusu, yanan otlar ve havayı kaplayan kükürt kokusu. Korkuyla dona kaldı. Yere çökerek gözlerini araladı ve gerçekten de zindana geri döndüğünü görerek yıkıldı.

Yaşlı adam ona doğru yürüdü. Değişmişti. Belki de açı ve algı oyunuydu ama şimdi yaşlı hekime benzemiyor uzun boylu ve çok güçlü görünüyordu. Hekimin eli ocak demirini ve Adair’in saman yatağındaki battaniyeyi aldı. Ağır ve kararlı hareketlerle battaniyeyi demirin etrafına sardıktan sonra yine Adair’in üzerine geldi.

Adair kolun kalktığını gördü ama demir aşağı inerken başını çevirdi. Battaniye darbeyi emmiş, demirin çocuğu kemiklerini kırmasını engellemişti ama darbeler son dereci sertti; babasından yediği yumruklara ve tokatlara, söğüt dallarına veya deri kayışlara benzemiyordu. Demir çubuk kemiğe değene kadar kasları ve etleri eziyordu. Adair’in sırtına ve omurgasına tekrar tekrar indi. Adair darbelerden kurtulmak için yuvarlanıyordu ama silah onu yine de yakalıyor, kaburgalarına, karnına, bacaklarına vuruyordu. Acı çok geçmeden Adair’in dayanamayacağı bir seviyeye çıktı; ki demir çubuk inmeye devam ederken ne yüzünü buruşturabiliyor ne de kıpırdayabiliyordu. Nefes almak acı veriyor, her nefesinde bütün vücuduna yakıcı bir alev yayılıyor, içinin yandığını hissediyordu. Ölüyordu. Yaşlı adam dayaktan öldürüyordu.

‘’Elini kesebilirdim, biliyorsun, hırsızlığın cezası budur. Ama tek elin kalırsa ne işime yararsın ki?” Hekim dimdik durarak demiri yere fırlattı. “Belki de hizmetin bittikten sonra elini keserim, o zaman herkes ne olduğunu öğrenir, yedi yıl bittikten sonra da seni serbest bırakmam. Belki bunun

cezası olarak yedi yıl daha çalıştırırım. Bana ait olan şeyi çalıp kaçabileceğini nasıl düşündün?"

Bu sözler pek fark etmiyordu. Adair, hizmetkârının yaşayacağını düşünmekle yaşlı adamın yanıldığına karar vermişti. Yedi yıl bir yana, gündoğumunu bile göremezdi. Sıcak iç organlarına, bağırsaklarına, Adair'in boğazına ve ağzına yayıldı. Dudaklarından kan süzülüyor, tahta zemine damlıyor, yaşlı adamın ayaklarına doğru yayılıyordu. Adair'in vücudundaki bütün deliklerden kan akıyordu.

Adair'in gözleri titreşti. Yaşlı adam konuşmayı bırakmış, her zamanki gibi keskin gözlerle ona bakıyordu. Bir yılan veya kertenkele gibi, yerde yatan çocuğa doğru sürünmeye başladı ve sonunda ağzı açık, dili öne uzanmış halde Adair'in iyice dibine sokuldu. Uzun kemikli parmaklarından birini uzatarak Adair'in ağzından süzülen kana batırdı, parmağının kenarından süzülen kırmızı damlayı yüzüne yaklaştırıp diline sürdü. Dilini ağzında yuvarladı ve dudaklarında belli belirsiz bir heyecan göründü. O sırada Adair bayıldı gerisini göremedi. Ama son kez olduğuna inandığı şekiide bilincini kaybederken hatırladığı son şey, yaşlı adamın Adair'in yüzünün yan tarafını ve terden sırılsıklam olmuş saçlarını okşadığıydı.

ON SEKİZ

Marguerite ertesi sabah Adair'i berbat bir durumda buldu. Vücudu gece ölüme hazırlanmıştı. Bağırsakları boşalmış kanı giysilerine yayılarak kurumuş ve yere öyle güçlü yapışmıştı ki, hizmetçi kanı gevşetebilmek için sıcak suya soktuğu paçavralarla ovalamak zorunda kalmıştı. Günler boyu saman yatağında baygın yattı. Uyandığında vücudunun kenarlarının sarımsı yeşil siyah ve mor çürüklerle dolu olduğunu gördü. Teni alev alev yanıyor, dokunduğunda acıyordu. Ama her nasılsa, Marguerite bütün kanı temizlemiş, ona temiz bir gece entarisi giydirmişti.

Adair'in bilinci gidip geliyordu. Zihninde dolanan düşüceleri belirsizdi. En kötü halüsinasyon anlarında, birinin kendisine dokunduğunu, parmak uçlarının yüzünde ve dudaklarında dolaştığını hayal ediyordu. Bir defasında yüzükoyun döndürüldüğünü ve giysilerinin çıkarıldığını hayal etmişti. İkincisi, kendisi lazımlığı kullanamazken Marguerite'in onu nazikçe temizlemesiyle açıklanabilirdi. Ne kıpırdayabiliyor ne de direnebiliyordu; bu göremediği veya hayal ettiği tecavüzü kabullenmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Geri dönen ilk duyusu koku oldu. Adair havadaki kokuyu önce dilindeki kanın demir tadı ve hayvan yağının kayganlığıyla algıladı. Gözlerini açtığında -görüşünün odaklanabilmesi ve görme yetisini kaybetmediğini anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti- bulunduğu ortamı yine görebildi ve acı geri döndü. Kaburgaları ağrıyor, midesi bulanıyor, her nefesinde sanki kaburgalarına bıçaklar saplanıyordu. Acıyla birlikte sesi de geri dönmüştü. Nafile bir çabayla kalkmaya çalışarak battaniyeyi tekmeledi.

Marguerite hemen onun yanına koştu. Adair'in alnın kontrol etti, ayaklarını ve ellerini esnetti, kırık kemikleri olup olmadığına, kendi başına hareket edip edemediğine, bir uzvunu kaybedip kaybetmediğine baktı. Sonuçta, kollarını veya bacaklarını kullanamazsa bir hizmetkârın ne yararı

olurdu ki?

Adair'e çorba getirdi. Sonra günün geri kalanında ev işleriyle uğraşırken bir daha Adair'e aldırmadı. Adair'in tavana bakarak duvara vuran güneş ışığıyla zamanın akışını izlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Sonunda hava kararda ve yaşlı adamın uyanma saati geldi. Adair onun kalkışını korkuyla bekliyordu. Böyle mahvolmuş bir bedende uyanmaktansa, o gece ölmesi daha iyi olurdu. İyileşmesinin ne kadar zaman alacağını, kemikleri kendine geldiğinde yine eskisi gibi olup olmayacağını merak ediyordu. Kırıklar düzgün kaynayacak mıydı? Topal ya da kambur kalacak mıydı? En azından yüzünde yara yok gibi görünüyordu.Yaşlı adam vurmamıştı. Elbette o demirle Adair'in başına vursa, kafası karpuz gibi yarılırdı.

Güneş ışığı kaybolarak günün sonunu belli ettiğinde, zamanının tükendiğini anlamıştı. Uyuyormuş gibi yapmaya karar verdi. Marguerite de çatışmanın yaklaştığını hissetmişti. Yaşlı adam yukarı çıkarken aceleyle yatmaya hazırlanıyordu ama hekim onu kolundan yakalayıp merakla Adair'in yatağını işaret ederek Marguerite'in hazırlığını böldü. Marguerite, Adair'in gözlerini kapatarak baygın pozisyonuna geri döndüğünü gördüğünden, sadece başını iki yana sallayarak yatağına girip battaniyesini üzerine çekti.

Yaşlı adam, Adair'in yatağına yaklaşarak çömeldi. Adair nefesini kontrol etmeye, titremesini bastırmaya ve sakin kalmaya çalışırken, yaşlı adamın ne yapacağını görmeyi beklemeye karar verdi. Uzun süre beklemesi gerekmedi. Yaşlı adamın soğuk, kemikli eli genç adamın yanağına, sonra âdem elmasına dokundu. Ardından göğsüne kaydı ama biraz sonra Adair'in düz karnına uzandı. Çürüklere belli belirsiz dokunuyordu. Adair acıyla kıvranmamak için büyük çaba harcıyordu.

El durmadan aşağı doğru kaymaya devam etti. Karnına, kasıklarına ve... Yaşadığı şok neredeyse Adair'e bir çığlık attıracaktı. Yaşlı adamın parmakları aradığını bulurken, et parçasını okşayıp yoğururken, Adair nasıl olduysa aynı şekilde yatmayı başardı. Adair'in erkekliği tepki veremeden parmaklar geri çekildi ve yaşlı adam dönüp bir daha arkasına bakmadan kapıdan çıkıp gitti.

Yaşadığı panik, neredeyse Adair'in içinde bulunduğu duruma rağmen yataktan fırlamasına neden olacaktı. Bütün benliğiyle kaçmak istiyordu ama yapamazdı; kollarını zorlukla kontrol edebiliyordu ve bacaklarını hiç oynatamıyordu. Yaşlı adam geri döndüğünde ne yapacaktı? Kendini ikinci bir saldırıya karşı koruyabilir miydi? Yaşlı adamın göründüğünden çok daha güçlü olduğu açıktı ve Adair o haliyle ona karşı koyamazdı. Kendini savunabileceği bir silah bulmak için yerde sürünmesi bile mümkün değildi. Adair şimdilik kendisi için yapabileceği bir şey olmadığını anladı. Hekim ona ne yapmayı istiyorsa, Adair sadece dayanmaya çalışabilirdi.

Hekim nihayet Adair'in kendine geldiğini anlayana kadar, numarasını ancak iki gün daha sürdürebildi. Marguerite' in yaptığı gibi Adair'in vücudunu, uzuvlarını, eklemlerini kontrol etti ve bir iksir hazırlayarak genç adama zorla içirdi.Adair'i ele veren iksir olmuştu, çünkü bütün vücudunu içten yakarak kasılmasına neden olmuştu.

Hekim masasının etrafında öfkeli adımlarla dolaşırken, "Umarım dersini almışsındır da, böylece yaptığın şeyden biraz yarar sağlarsın," diye homurdandı. "Ve o ders şu ki benden asla kaçamazsın. Nereye gidersen git, seni bulurum, Asla yeterince uzağa gidemez, asla yeterince derinlere saklanamazsın. Bir dahaki sefere bedelini ödediğim hizmetten kaçmaya veya eşyalarımı çalmaya kalkışırsan, bu küçük olay karşılaşacağın cezaların en hafifi olarak kalır. Bana sadakatsizlik ettiğini hissedersem, seni duvarlara zincirlerim ve bir daha gün ışığını göremezsin, anlaşıldı mı?"

Yaşlı adam, Adair'in nefret dolu bakışlarından etkilenmemişti bile. Adair birkaç hafta içinde yatağından kalkabilir ve bastona ihtiyaç duymadan topallayarak yürüyebilir hale geldi. Kollarını her

kaldırışında kaburgaları sancı yaptığından, henüz Marguerite'in işine yaramıyordu ama en azından akşamları hekime yardım edebilmeye başlamıştı. Ancak, aralarındaki bütün iletişim kesilmişti. Yaşlı adam sadece bağırarak emirler veriyor, Adair da emirleri yerine getirir getirmez uzaklaşıyordu.

Birkaç ay sonra, yakıcı iksirin düzenli dozlarıyla, Adair belirgin şekilde iyileşmiş, su taşıyıp odun kesebilecek hale gelmişti. Uzun mesafe olmasa da koşabiliyordu. Fırsat bulursa yine ata binebileceğinden emindi. Bazen ormanda ot toplarken tepenin kenarına yaklaştığında, yemyeşil geniş vadiye bakıyor ve yine kaçmayı düşünüyordu. Yaşlı adamdan kurtulmayı çok istiyordu, fakat... Cezaları ve intihara yakın şeyleri düşününce, Adair vazgeçerek geri dönüyordu.

"Yarın köye gidip küçük bir kız çocuğu bulacaksın. Bakire olması gerekiyor. Bu bilgiyi kimseye sormayacak ve hiçbir şekilde dikkat çekmeyeceksin. Sadece bu çocuğu bul, geri dön ve bana oturduğu yeri söyle."

Adair korkuya kapıldı. "Çocuğun bakire olup olmadığını nereden bileceğim? Yani onu inc..."

''Çok küçük bir çocuk bulacaksın. İnceleme kısmını bana bırak," dedi yaşlı adam, Adair'in kanını donduran bir tavırla.

Yaşlı adam hiçbir açıklama yapmadı ama Adair'in de açıklamaya ihtiyacı yoktu zaten. Hekimin herhangi bir emrinin şeytani bir istek olduğunu biliyordu ama Adair'in emri geri çevirmek gibi bir lüksü yoktu. Genellikle köy ziyaretlerini aile hayatına -kendi ailesi olmasa bile- yakın ortamlara yaklaşma fırsatı olarak görürdü ama bu seferki sevimsiz bir ziyaretti. Adair köyde elinden geldiğince, çaktırmadan köylüleri izleyebilmek için evlere yaklaştı ama köy küçüktü ve köylüler onu tanıyordu. Oyun oynayan veya ev işlerine yardım eden çocuklar gördüğü anda, aileleri çocukları uzaklaştırıyor ya da Adair'e tehditkâr bakışlar atıyorlardı.

Hekimin habere vereceği tepkiden korkan Adair, kendisine biraz şans getirmesini umarak geri dönerken farklı bir yolu seçti. Patika onu ailesinin içinde yaşadığı arabaya benzer çok sayıda arabayla dolu bir açıklığa getirdi. Roma'dan bir kervan köye gelmişti. Adair belki de ailesinin kendisini aramaya gelmiş olabileceğini düşünerek umutlandı. Göçebe işçileri incelerken, gruptan hiç kimseyi tanımadığını çabucak anladı. Ancak, her yaştan çocuklar, al yanaklı erkek ve güzel yüzlü kız çocuklar vardı. Aynı soydan geldiği için, kimse onu tanımamasına rağmen aralarında rahatlıkla dolaşabiliyordu.

Etrafına bakınarak yüzleri tek tek incelerken ve kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarken, böylesine şeytani bir şeyi yapıp yapamayacağını merak ediyordu. Kendine karşı derin bir nefretle dolmuş halde neredeyse oradan kaçacakken -hangisinin öleceğine nasıl karar verebilirdi ki?- aniden bir çocukla karşılaştı; bu, kendisine Katarina'nın ilk gördüğü zamanki halini hatırlatan bir kız çocuğuydu. Aynı bembeyaz ten, delici bakışlı koyu renk gözler, aynı etkileyici gülümseme. Sanki yazgı onun yerine karar vermiş gibiydi.Adair o akşam hekime haberi verdi mi?

Kendini koruma güdüsü kazanmıştı. Hekim habere çok sevindi ve Adair'e o gece herkes uyurken kampa girmesini ve kızı alıp getirmesini emretti. "Gayet uygun, değil mi?" dedi yaşlı adam, Adair'e yapmak üzere olduğu şeyle ilgili belki de kendini biraz daha hissettirmeyi umarak. "Halkın hiç tereddüt etmeden senden vazgeçti. Şimdi intikam alma şansı buldun."

Ama Adair'i çocuğu çalmaya hakkı olduğuna inandırmak yerine, sadece daha da öfkelendirmişti. "Bu kızı neden istiyorsun? Ona ne yapacaksın?"

"Senin işin düşünmek değil, itaat etmek," diye hırladı yaşlı adam. "İyileşmeye daha yeni başladın, değil mi? Kemiklerinin tekrar kırılması çok acı olur."

Adair, Tanrı'dan yardım dilemeyi düşündü ama o anda dualar yararsızdı. Kızla kendisinin başlarının belada olduğunu ve hiçbir şeyin onları kurtaramayacağını düşünmekte haklıydı. Böylece gece kampa geri döndü. Arabadan arabaya dolaşarak ve pencerelerden içeri bakarak dolaşıp, sonunda kızı bir battaniyenin üzerinde kedi yavrusu gibi kıvrılmış halde uyurken buldu. Nefesini tutarak kapıyı açıp çocuğu kucağına aldı; bunu yaparken, yakalanması anlamına gelse bile neredeyse çocuğun bağırarak annesini ve babasını uyarmasını dileyecekti. Ama çocuk büyülenmiş gibi kollarında uyuyordu.

Adair kaçarken arkasında hiçbir ses duymadı. Ne bir ayak sesi, ne çocuğun ailesinin arabasından gelen bir gürültü, ne alarm çığlıkları. Çocuk giderek huzursuz olup huysuzluk etmeye başlamıştı ve Adair sakinleşmesini umarak onu deli gibi atan göğsüne bastırmaktan başka bir şey yapamıyordu! Yaşıl adamın kötücül emirlerine karşı gelecek cesareti bulabilmeyi dilese de, Adair bütün yol boyunca ağlayarak ormanı geçti.

Ancak, o tuhaf eve yaklaşırken umutsuzca bir cesaret benliğini sardı. Kendi güvenliği açısından ne anlama gelirse gelsin, hekimin isteğini yerine getiremezdi. Adımları kendi kendine yavaşladı ve çok geçmeden olduğu yerde döndü, Açıklığın kenarına geldiğinde çocuk uyanık ama tuhaf bir güvenden kaynaklanan bir şekilde sessizdi. Adair onu ayaklarının üzerine bırakarak yanına çömeldi.

"Ailene geri dön. Onlara bu köyden hemen gitmeleri gerektiğini söyle. Burada çok büyük bir kötülük var. Bu uyarıya kulak asmazlarsa büyük bir trajedi yaşayacaklar," dedi kıza.

Kız elini uzatıp Adair'in yüzüne ve gözyaşlarına dokundu. "Bu mesajı onlara kimin gönderdiğini söyleyeyim?"

"Adımın önemi yok," dedi Adair. Romenler onun adını öğrense, çocuk kaçırmak suçundan peşine düşseler bile fark etmezdi, çünkü o zamana kadar ölmüş olacaktı.

Adair kızın arabalara doğru koşmasını izlerken çimenlerin arasında çömelmiş halde bekledi. O da koşup kaçabilmeyi geniş ormanların içinden geçip kurtulabilmeyi diliyordu ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. Yapabileceği tek şey geri dönüp cezasını kabullenmekti. Adair kapıyı açtığında yaşlı adam çalışma masasında oturmuş, onu bekliyordu. Hekimin yüzündeki belli belirsiz heves Adair'in yalnız olduğunu görünce hemen yerini sert bir ifadeye bıraktı.

Hekim yerinden kalktı ve aniden çok yüksek bir ağaçmış gibi göründü. "Beni hayal kırıklığına uğrattığını görüyorum. Şaşırdığımı söyleyemem."

"Senin kölen olabilirim ama beni katil yapamazsın. Bunu yapmayacağım!"

"Hâlâ zayıfsın; hem de çok zayıf. Korkaksın. Daha güçlü olman gerekiyor. Bunu yapamayacağına inansaydım, bu gece öldürürdüm. Ama henüz ikna olmadım, henüz değil. Bu yüzden seni bu gece öldürmek yerine sadece cezalandıracağım." Hekim hizmetkârına o kadar sert vurdu ki Adair yere devrilip bayıldı. Kendine geldiğinde, yaşlı adamın başını kaldırarak ağzına bir kadeh dayamış olduğunu fark etti.

''İç şunu."

"Nedir bu, zehir mi? Beni böyle mi öldüreceksin?"

"Seni bu gece öldürmeyeceğimi söyledim. Bu, başka planlarım olmadığı anlamına gelmiyor. İç şunu," dedi yaşlı adam. Gözlerinde acımasız parıltılar vardı. Adair kadehin içine baktı. "Şunu içersen hiçbir acı duymazsın."

Adair o anda zehir içmeyi çok isterdi, dolayısıyla hekimin uzattığı kadehin içindekileri bir seferde bitirdi. Birden Adair tuhaf bir hisle doldu; yaşlı adamın şifa iksirlerinin yarattığı sersemlik gibi

değildi. Uzuvlarında hafif bir karıncalanma hissiyle başlamış, sonra çabucak bütün vücuduna yayılmıştı. Kaslarını kontrol edemeyen Adair gevşedi, göz kapakları sarktı ve nefesi daraldı. Karıncalanma ense köküne ulaştığında, hissettiği uyuşma doğaüstü bir şeylerle karşılaşmak üzere olduğunu hissettirdi.

Yaşlı adam hizmetkârının önünde durarak, onu soğuk huzursuz edici bakışlarla süzdü. Adair adamın onu kucağı alarak taşıdığını ve her adımda ağırlığının aşağı doğru indiğini hissetti. Merdivenden aşağı, aşağı, aşağı indiler ve Adair'in daha önce hiç görmediği kilere, yaşlı adamın odasına girdi. Birden bütün benliğini soğuk bir panik dalgası sardı. İçerisi rutubetli, havasız ve pislik içindeydi; tıpkı gerçek bir zindan gibi. Köşelerde kemirgenler ve haşereler dolaşıyordu. Yaşlı adam, Adair'i küflü, leş kokulu bir yatağa bıraktı. Adair sürünerek kaçmak istedi ama zihninin emirlerine karşılık veremeyen bir bedende kapana kısılmıştı.

Yaşlı adam yatağa tırmanarak esirini soymaya başladı; tuniğini başının üzerinden çekip kemerinin tokasını gevşetti. "Bu gece sınırı aştın. Bu geceden sonra sana yaptıramayacağım hiçbir şey olmayacak. Bu yüzden, hiçbir aptalca hayale kapılmadan bana tamamen teslim olmanı öneririm." Genç adamın pantolonunu aşağı çekerek kasıklarını örten ince kumaşa uzandı. Hekimin parmakları kasık tüylerini karıştırarak ilerlerken, Adair gözlerini kapatmaktan başka bir şey yapamadı. Yâşlı adam onun penisini uyarırken, Adair tahrik olmamaya çalışıyordu. Çok uzun gelen bir süreden sonra, yaşlı adam oyuncağını bıraktı ama ellerini Adair'in yüzüne kaydırdı.Parmakları Adair'in elmacık kemiklerine ve gözlerinin altındaki çukurlara bastırdı. Genç adam içinde bulunduğu uyuşukluk durumunda elinden geldiğince savaşıyor, bu korkunç tacize direnmeye çalışıyordu.

''Şimdi, aptal çocuk, bana itaat etmezsen seni boğarım. Nefes almak zorundasın, değil mi?" Elini Adair'in burnuna bastırarak hava almasını engelledi. Adair o haldeyken hangisinin daha önce olacağını merak ederek elinden geldiğince dayandı; ölecek miydi, yoksa bayılacak mıydı? Ama sonunda refleksleri galip geldi ve hava almaya çalıştı; ağzını açtığı anda yaşlı adam esirinin gevşemiş çenesine girdi. Neyse ki uyuşturucu Adair'in yaşadığı aşağılanmayı ve dehşeti belirsizleştirmeye başlamıştı; dolayısıyla Adair'in hatırladığı son şey,yaşlı adamın Adair'in Marguerite'le ilişkisini bildiğini sona ermesini istediğini söylediğiydi. Adair'in enerjisini tohumunu başka birine harcamasına izin vermeyecekti.

ON DOKUZ

Adair sabah üst kattaki saman yatağında üstü başı darmadağmık bir halde uyandı. Uyuşturucunun etkisi ve mide bulantısı arasında, yaşlı adamın uyarısını hatırladı ama başka şeyler yapıp yapmadığını bilmiyordu. Bir an için, alt kata koşup yaşlı adamı uykusunda bıçaklama dürtüsü benliğini sardı. Ancak, gizemli ve doğaüstü bir şeylerin söz konusu olduğunu biliyordu; yaşlı adamın fiziksel gücü ve diğer güçler mantığın çok ötesindeydi. Kimsenin onu kendi ininde öldürmesine izin vermeyeceği kesindi.

Bütün gün boyunca kaçmak için cesaretini toplamaya çalıştı. Ama tanıdık bir korku Adair'i olduğu

yere mıhlıyor, kemiklerindeki sızılar itaatsizliğinin bedelini hatırlatıyordu. Bu yüzden, güneş gökyüzündeki yolculuğunu tamamlayıp hava kararmaya başladığında, Adair bir köşeye çökerek bakışlarını merdivenin tepesine dikti.

Yaşlı adam, hizmetkârının hâlâ orada olduğunu gördüğüne şaşırmamıştı. Yüzünde sinsice bir gülümseme belirdi ama Adair'e yaklaşmaya kalkışmadı. Her zaman olduğu gibi pelerinini kancadan alarak işine odaklandı. "Bu gece özel bir iş için şatoya gidiyorum. Kendin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, döndüğümde burada olursun." O gittikten sonra ateşin başına çökerek kendini o alevlerin içine atacak cesaret bulabilmeyi diledi.

Sayısız aylar boyunca hayatı bu şekilde devam etti. Dayaklara alışmıştı ama yaşlı adam bir daha demiri kullanmamıştı. Adair dayaklar için herhangi bir neden olması gerekmediğini de kısa süre içinde öğrenmişti; o kadar uslu ve itaatkardı ki dayakların hiçbir nedeni olamazdı. Dayaklar sanki onu itaat etmeyi sürdürmeye zorlamak içindi, dolayısıyla sona ermiyordu. Cinsel tacizler de düzensiz bir şekilde sürüyordu. Hekim, Marguerite'e Adair'in yiyecek ve içeceklerine uyuşturucu koyduruyordu ama genç adam zaman içinde bu taktiği fark ederek yiyecek ve içecekleri geri çevirmeye başlamıştı. Bunu yaptığında yaşlı adam onu dövüyor, yine çaresiz bir duruma sokmak için ona zorla uyuşturucu yutturuyordu.

Hekimin ahlaksızlıkları da artıyordu. Belki de bir tür baraj kapağı kalkmıştı; bu ahlaksız eylemlere bir kez başladığında, onu durdurmak mümkün olmayacak gibi görünüyordü. Belki de yaşlı adam hep böyleydi. Adair yaşlı adamın hizmetkârını öldürüp öldürmediğini, her şeye yeniden başlamak için kendisini arayıp aramadığını merak etti. Kont da bir yaşlı adamı memnun etmek için bir bakire gönderiordu ve bu kişi, kontun adamlarının Macar topraklarına yaptıkları akınlar sırasında yakaladıkları talihsiz bir genç kadın oluyordu. Genç kadın hekimin odasına götürülerek yatağa zincirleniyordu. Kadının çığlıkları gün içinde üst kata ulaşıyor, hekimin alt kattaki odasına inip kadının kaçmasına yardım etmediği için Adair'in kulaklarını cezalandırıyordu. Bazen yaşlı adam geceleri dışarı çıktığında, Marguerite, Adair'le alt kattaki zavallı esire yiyecek gönderiyordu. Adair aşağı indiğinde kadını ilk gördüğü zamanı hatırlıyordu; yatağın içinde şok ve korkudan titreyen zavallı kadın, Adair'in varlığını bile fark etmemişti. Birincisi genç adama kendisini serbest bırakması için yalvarmamıştı. Korkudan donup kaldığından, yiyeceklere doğru bir hamle bile yapmamıştı. Adair onun battaniyenin altındaki ince, dişil vücuduna ve her nefesinde kalkıp inen karnına bakarken tahrik olduğu için kendinden utanmıştı. Kadının yaşadığı zorlukla ilgili sempatisini ve bu yatakta kendi başına gelenlerin dehşeti bile, şehvet duymasını engelleyememişti. Kadın yaşlı adama ait olduğu için Adair ona zorla sahip olmaya cesaret edemezdi; bu yüzden, arzudan titremesine rağmen, kadına dokunmadan tekrar yukarı çıkmıştı.

Kadınlar genellikle üç gün içinde ölüyor, cesetlerinden kurtulma işi de Adair'e yükleniyordu. Adair soğuk cesetleri yataktan alarak ormana taşıyordu. Orada mezarlarını kazarken, cesetler devrilmiş heykeller gibi yerde yatıyor, sonra cesetleri çukurlara yerleştirip üzerlerine limon serpiyor ve toprakla üzerlerini kapatıyordu. İlk kadının ölümü onu utanca, içsel nefrete ve umutsuzluğa boğmuştu; o kadar ki ceset isimsiz mezarına girmeyi beklerken Adair ona bakamamıştı bile. Ama birinciden sonra, üçüncüsünde ve dördüncüsünde, içinde bir şeylerin değiştiğini ve arzusunun - iğrençlik olduğunu bilmesine rağmen- kâfirlik korkusunu aştığını hissetmişti. Artık insanca olmayan, sertleşmiş göğüslerine dokunurken veya kıvrımlı vücutlarını okşarken, elleri titriyordu.Birini yere yatırdığında vücutlarına sürünüyor, vücudundaki kasılmayla heyecanlanıyordu. Ama asla daha ileri gitmiyor, tiksindirici bulduğu bir şeyi asla yapmıyor, böylece cesetler daha fazla aşağılanmadan kurtuluyordu.

Aradan yıllar geçti. Dayaklar ve tecavüzler giderek azalmıştı, bunun nedeni belki Adair'in yıllar içinde büyüyüp güçlenmesi ve dolayısıyla yaşlı adamın bu yüzden tereddüt etmesiydi. Ya da belki de artık çocuk olmadığından, hekime o kadar da çekici gelmiyordu.

Özellikle soğuk ve sert bir kıştan sonra, yaşlı adam topraklarını ziyaret etmek için

Romanya'ya gideceklerini haber verdi.

Hesapların düzenlenmesi ve hekimin kontrol edeceği şeyin hazırlanması için bölgeden sorumlu vasala önceden haber gönderilmişti. Kont gidiş emrini vermiş, Adair'in yolculukta kullanması için ikinci bir at hazırlanmıştı. Gitme zamanı geldiğinde, birkaç parça giysi, biraz yiyecek ve iki kişilik küçük sandık hazırlandı. Günbatımından hemen sonra çıkarak gece karanlığında doğuya doğru at sürdüler. Yolculuklarının yedinci gecesinin sonunda, yaşlı adamın arazisine ulaşmak için Karpat Dağları'nı geçerek Romanya topraklarına iyice girmişlerdi.

"Yolculuğumuz bitti," dedi yaşlı adam, uzaktaki bir şatoda görünen hafif ışığı işaret ederek. Şatonun bir meydanın köşelerini saran yüksek kuleleri ve ay ışığında keskin bir şekilde görünen ürkütücü bir biçimi vardı. Yolculuklarının son ayağında verimli tarlalardan, dağ yamacındaki üzüm bağlarından ve tarlalarda uyuyan sığırların yanından geçtiler. İkili yaklaşırken dev kapılar ardına kadar açıldı ve bir grup hizmetkâr ellerinde meşalelerle avluya doluştu. Grubun en önünde duran yaşlıca bir adam, hekim attan iner inmez omuzlarına örtmek için elinde katlanmış bir kürk pelerin tutuyordu.

"Umarım lordumuz güvenli bir yolculuk yapmıştır," dedi adam, bir rahibin aşırı özeniyle geniş basamakları hekimin peşinden çıkarken.

"Buradayım, öyle değil mi?" diye tersledi yaşlı adam.

İçeri girerlerken Adair şatonun detaylarına baktı. Şato çok büyük, eski ama bakımlıydı. Adair hizmetkârların yüzünde kendisininkine benzediğini tahmin ettiği korku ifadeleri gördü. Hizmetkârlardan biri koluna girerek onu mutfağa götürdü. Adair'e kızarmış et ve hindi etinden oluşan yemeği verildi. Sonra onu küçük bir odaya götürdüler. O gece gerçek kuş tüyünden bir yatakta, kenarları kürklü bir battaniyenin altında uyudu.

Adair, köylü çocukları bir yana, kimse için mümkün olamayacağını düşündüğü kadar lüks içinde geçirdiği bu günleri sevmişti. Hekim arazinin işleriyle uğraşırken ve Adir'e olan ilgisini kaybetmişken, çoğu günlerini şatoda dolaşarak , normal yaşam tarzından uzakta olmanın rahatlığıyla geçirdi.

Kâhya Lactu, Adair'den hoşlanmıştı. Nazik bir adamdı ve görünüşe bakılırsa, hekimin hizmetkârının taşıdığı söze dökülmeyen yükün farkındaydı. Lactu aynı zamanda Macarca da konuşabildiğinden, Adair hekim için çalışarak geçirdiği yıllar boyunca ilk kez gerçekten sohbet edebildi.

Lactu kuşaklardır hekimin hizmetinde olan bir hizmetkârlar ailesinden geliyordu. Hekimin çoğu zaman şatodan uzakta olmasını yadırgamadığını açıklamıştı; bu arazinin sahipleri kuşaklardır oradan uzakta yaşamışlar, geleneksel olarak Romen kralına hizmet etmişlerdi. Lactu'ya göre, hekim her yedi yılda bir önemli konuları ele almak için dönüyordu.

Adair kâhyanın sayesinde şatodaki bütün özel odalara biliyordu. Yaşlı adamın sandıklara konmuş tören giysisinin durduğu odayı ve bağlardan çıkarılan kavanoz kavanoz şarabının durduğu mahzeni görmüştü. Ama en hayret verici olanı Cel Rau ailesinin fetih ganimetleriyle dolu olan hazine odasıydı. Taçlar, asalar, mücevher kakmalı takılar, tuhaf paralar. Bu kadar çok zenginliği görünce,

Adair'e yazılı simya tariflerini düşündürmüştü. Bu kadar uzaklarda böylesine devasa bir şato tam anlamıyla ziyandı. Böylesine bir servete sahip olup da kullanmamak suç sayılırdı.

Adair haftalar boyunca hekimi nadiren gördü ama bir gece hekim ona haber göndererek, büyük salondaki bir törene katılması gerektiğini bildirdi. Hekim orada yaşayan herkesin üzerinde bağlayıcı etki yapacak kararnameleri imzalarken genç adam onu izledi. Yaşlı adamın boynundaki bir kordonun ucundan ağır bir mühür sallanıyordu. Lactu duyuruların her birini kaldırarak yüksek sesle okuduktan sonra imzalaması için hekimin önüne bıraktı. Sonra kâhya, hekimin karalamasının altına koyu kırmızı balmumu damlatıyor yaşlı adam da aile amblemini -kılıç tutan bir ejderha- taşıyan mührü ona bastırıyordu. Lactu daha sonra Adair'e bunun Cel Rau kanunlarını taşıyan mühür olduğunu açıkladı. Toprak sahipleri sık sık vârislerini Romen yetkililere veya hatta kâhyalara tanıtamadan uzaklarda öldüklerinden, imzaların bir anlamı olmuyordu. Mührü taşıyan kişi servetin sahibi kabul ediliyordu.

Haftalar, aylara dönüştü. Adair, Macaristan'a dönmedikleri için memnundu. Hekim onunla ilgilenmezken sevilen bir oğul muamelesi gördüğü için daha da mutluydu. Boş zamanlarında muhafızlarla kılıç egzersizi yapıyor ya da yaşam düzenini gözlemlemek için köylerde dolaşıyordu. Gördüklerini kâhyayla tartışıyor, araziyle ilgili bilgisini artırıyor, ekinlerin ekimi ve biçimi, şarap üretimi ve canlı hayvanların bakımı gibi şeyleri öğreniyordu. Adair, Lactu'nun kendisine saygı duyduğuna inanmaya başlamıştı ama genç adam kâhyayla kendi hayatının detaylarını paylaşmaya cesaret edemiyordu. Lactu'nun dostluğuna on katıyla karşılık veriyordu ama Adair'in neler yaşadığını veya karanlık sanatlar alanındaki çalışmalarında yaşlı adama yardım ettiğini öğrenirse, kâhyanın kendisiyle ilgili düşüncelerinin değişeceğinden korkuyordu. Lactu'ya efendilerinin kötü doğasından söz etmeyi çok istiyordu ama kendini küçük düşürmeden bunu nasıl yapabileceğini bilmiyor, kâhyanın dostluğunu kaybetbekten korkuyordu.

Mevsimin sonlarına doğru bir gece Adair yatak odasında birinin varlığını hissederek uyandı. Bir mumu yakarken yalnız olmadığını biliyordu ama yine de hekimi yatağının ayakucunda görünce irkildi. Adamın neler yapabildiğini hatırlayınca kalp atışları dehşetle hızlandı. "Efendim, beni şaşırttınız. Hizmetime mi ihtiyacınız var?"

"Seni uzun zamandır görmedim, Adair, seni arıyordum yemin ederim neredeyse tanıyamayacaktım," dedi yaşlı adam hırıltılı sesiyle. "Burada hayat sana iyi davranmış.

Büyümüşsün. Boyun uzamış ve güçlenmişsin." Yaşlı adamın ellerinde Adair'in görmek istemediği o eski arzuların pırıltısı vardı.

"Burada geçirdiğim sürede çok şey öğrendim," dedi Adair, hekime yaşlı adamın gözünün önünde değilken tembellik etmediğini göstermek için. "Araziniz muhteşem. Buradan uzak kalmaya nasıl dayanabildiğinizi anlayamıyorum."

"Buradaki hayat benim için fazla sakin. Sanırım zaman içinde bunu sen de anlardın. Ama bu gece buraya bunun için gelmedim zaten; daha fazla kalmayacağımızı söylemek için. Yaz hızla yaklaşıyor ve Macaristan'da bana ihtiyaç var."

Yaşlı adamın sözleri Adair'i tedirgin etmişti. Buradaki zamanının sona ereceğini biliyordu ama her nedense, sonsuza dek sürecekmiş gibi hayal etmişti. Adair panik duygusunun yüzüne yansımasını engellemeye çalışıyordu. Bu arada yaşlı adam hizmetkârının yanına yaklaşarak yüzünü incelemeye başlamıştı. Uzanıp battaniyeyi kaldırarak Adair'in göğsünü ve karnını ortaya çıkardı. Adair kendini onun dokunuşuna hazırladı ama adam böyle bir şeye kalkışmadı. Bunu yerine, belirgin bir iştahla genç adama baktı ama Adair'in vücudunu izlemek yeterli gelmiş gibiydi. Belki de Adair'i artık yetişkin olmasından dolayı uzunca bir an duraksadı, sonra da dönüp odadan çıktı.

YİRMİ

Hekimin evine döndükten sonra Adair hayatının önceki gibi devam edeceğini sanmıştı ama bu imkânsızdı. Çok şey yaşamıştı. Özellikle hekim ortalıkta olup da düşüncelerine hakim olamadığı gündüz saatlerinde, zihninden atamadığı bir kavram tarafından kontrol ediliyordu. Adair yaşlı adamın şatosunda ve arazisinde gördüklerini unutamıyordu: Devasa şato,uçsuz bucaksız tarlalar, hazine, hizmetkârlar, köylüler... Eksik olan tek şey bir liderdi ve yolunda sadece iki basit şey duruyordu. Şimdi bir yerlerde gizli olan mühür ve yaşlı adamın canı.

Mühür biraz aramakla bulunurdu. Yaşlı adamı öldürmekse bambaşka bir konuydu. Adair esaret yılları boyunca bunu birçok kez düşünmüş, zihninde evirip çevirmiş, bütün detayları gözden geçirmişti ama sonunda delice bir rüya olarak bir kenara atmıştı. Yaşlı adam öfkeden ya da şehvetten kaynaklanan bir şekilde ona elini sürdüğü zamanlarda, hizmetkârı yaşadığı aşağılanmayı bir gün bütün bunları hekime ödeteceğine yemin ederek bastırıyordu. Ama asıl unutamaması ve Adair'i harekete geçmekten alıkoyan şey, demirle yediği dayak ve sonrasındaki aylar süren acı dolu iyileşme dönemiydi.

Ancak, o dayaktan beri yıllar geçmişti ve Adair belirgin şekilde büyümüştü. Hekim artık o kadar çabuk elini kaldıramıyordu. Adair'e arzuyla bakmaya devam etse de, yaklaşımları az ve hesaplıydı. Adair'in yaşlı adama duyduğu nefret de o kadar uzun zamandır içindeydi ki, soluduğu hava kadar doğal geliyordu. Artık düşünceleri daha netleşmiş, intikam hırsı daha da güçlenmişti. Bir akşam ölen başka bir kızın cesedini gömene kadar, ne kadar değiştiğini hiç anlamamıştı. Kadının güzel vücuduna bakmış ve son tabusunun da yıkıldığını anlamıştı. Bu boş bedene kolayca sahip olabilirdi; fakat asıl istediği şey, ıslak toprağa gömmeden önce hekimin cesedinin ırzına geçmekti. Ve dahası, bunu yaptığına çok memnun olacaktı. Ne korku ne de tiksinti duyuyordu. İnsanlığının son parçasını da kaybetmişti. Bütün çekingenliği, yöntemsel bir avcının yüzdüğü hayvan derisi gibi katman katman gitmiş, yok olmuştu. Artık yaşlı adamla boy ölçüşebilirdi ve bu düşünce yıllardır ilk kez Adair'i mutlu etmişti.

İlk adım, yardım bulmaktı. Adair elbette ki konttan yardım isteyemezdi, çünkü yaşlı adamla müttefikti. Dolayısıyla geriye, Romen diktatörün müttefiki olan yaşlı adamdan nefret eden köylüler kalıyordu. Adair köylüler arasında efendilerinden nefret edenleri ve öfkelerini konttan daha kolay bir hedef olan hekimden çıkarmaya hazır olanları bulmalıydı.

Hekimin köylülere karşı işlediği suçları kanıtlayabilirse, kont avunamazdı ve o zaman da adamı linç etmeye kalkarlarsa kont görmezden gelmek zorunda kalırdı. Doğru insanları bulmalı, doğru suçu tespit etmeli ve gerekli kanıtları ele geçirmeliydi.

Adair bir gün olası seçenek gibi görünen din yetkililerini bulmak için köye gitti. Manastırda tarlada çalışmayan ve yeni doğmuş bir bebek gibi baştan aşağı pembe olan genç bir rahip buldu. Din adamı kötü hekimin hizmetkârını kapısında gördüğüne şaşırmıştı ama Adair kendini onun ayaklarının dibine atıp yardımını istediğinde, genç rahip bu yakarışı reddedemedi. Manastırda baş başa oturdular ve Adair köye zulmeden birinin hizmetkârı olduğu için duyduğu üzüntüyü anlatırken rahip dinledi. Adair kendi isteği dışında hizmete zorlandığını açıkladı. Şartlar üzerinde çok fazla konuşmadan, Adair böylesine kötü ve günahkâr bir despota hizmet ettiği için ne kadar üzgün olduğunu anlattı. Rahip onu teselli etmeye çalıştığında -önce tereddütlüydü ama sonra daha özce

konuşmaya başlamıştı-Adair aradığı müttefiki bulduğunu anladı. Son olarak, Adair hekimin ve kontun birlikte işledikleri karanlık günahları ima etti. Rahip, Adair'e içini dökmek istediği zaman rahatlıkla gelebileceğini söyledi.

Adair bunu yaptı. İkinci kez rahibi ziyaret ettiğinde, hekim tarafından bir çocuğu kaçırmak için gönderilişini anlattı. Rahibin yüzü sarardı ve Adair Çingene arabalarının yerini açıkladığında bir yılanla karşılaşmış gibi geri çekildi.Rahip, Çingenelerin hiçbir açıklama yapmadan kaçtıklarını doğruladı. "Sanırım çocuğu iğrenç iksirlerinden birinde kullanmak istiyordu ama bunu ne amaçla istediğini bilmiyorum. İnsan kurban etmek şeytanın işi olmalı, değil mi?" diye sordu Adair, hayret dolu bir sesle ve elinden geldiğince masum bir tavırla.

O noktada rahip ondan susmasını istedi, çünkü kendisine anlatılanlara inanamıyordu. "Doğru olduğuna yemin ederim," dedi Adair dizlerinin üzerine çökerek. "Kanıt gösterebilirim. Büyülerin yazıldığı parşömen yeterli bir kanıt olur mu?" Afallayan rahip sadece başıyla onayladı.

Adair gündüz hekim uyurken kâğıtları dışarı çıkarmanın kolay olduğunu biliyordu ama ertesi gün kanıtları toplamaya başladığında hâlâ elleri titriyordu. Aptal olma, diye azarladı kendini. Yıllar oldu. Hâlâ korkmuş bir çocuk musun, yoksa bir erkek mi? Korku ve aşağılanmalardan bıkmış olan Adair kâğıtları kararlı bir acımasızlıkla kaptı ve hepsini rulo yaparak kolunun içine soktu. Marguerite'e tek kelime etmeden manastırın yolunu tuttu.

Parşömenin üzerindeki solmuş kelimeleri görünce genç rahibin gözleri parladı. Kâğıtları geri verirken kendisinden şüphe ettiği için Adair'den özür dileyip ona hekim başka bir cinayete kalkışırsa kendisine haber vermesini söyledi. Ancak sonuçta bir kontun müttefiki olan bir kâfiri yakalamak iç iyi bir plan yapması gerekiyordu. Adair itiraz etti. Hekim şeytanla işbirliği yapıyordu ve bir gün daha özgür kalmayı hak etmiyordu. Ama rahibin kararlılığı zayıflıyordu; konta karşı böylesine cüretkâr bir harekete girişmekte sıkıntı yaşadığı belliydi bu yüzden, Adair cadılıkla ilgili daha fazla kanıt bulmaya söz verdi.

O akşam hekimin yanında olmak başlı başına bir işkenceydi.Yaşlı adamın ona yandan bir bakış attığı her seferde irkiliyor, o çok değerli parşömenlere dokunduğunu anladığını düşünüyordu. Yaşlı adam ihtiyacı olan büyü için kâğıtlarına bakarken, Adair onun bir eksik bulacağından -kıvrılmış bir köşe, bir leke, manastırın tütsü kokusu- emin bir de huzursuz oluyordu. Ama yaşlı adam sakince çalışmaya devam ediyordu.

Gece yarısını biraz geçtikten sonra, yaşlı adam başını masadan kaldırdı.

"Hâlâ okumayı öğrenmek istiyor musun, evlat?" diye sordu, keyifli bir tavırla. Yaşlı adamın aniden bu konuyu açmasına Adair'i şaşırtmıştı. Ancak, Adair farklı bir cevap verirse yaşlı adamın bir terslik olduğunu anlayacağını biliyordu. "Evet, elbette."

"O halde bu gece başlayabiliriz. Buraya gel de, sana bu sayfadaki bazı harfleri öğreteyim." Hekim bir parmağını ona uzattı. Adair tedirgin bir tavırla yerden kalkarak yaşlı adama doğru yürüdü.

Hekim aralarındaki küçük alana baktı. "Daha yakına, kâğıdı göremezsin." Yerde yanında duran noktayı işaret etti. Adair yaklaşırken alnından ter damlaları süzüldü, yaşlı adamın yanına gelip kâğıda doğru eğildiği anda, yaşlı adam, Adair'in boğazını demir bir pençeyle yakaladı. Adamın yumruğu soluk borusuna kapanırken, Adair nefes alamadı.

"Bu gece senin için çok önemli bir ders var, evlat. Çok önemli," dedi adam, yerinden kalkıp genç adamı tek eliye havaya kaldırarak. "Seni bu kadar uzun süre çalıştıracağımı sanmıyordum. Seni uzun zaman önce öldürmeyi planlamıştım. Ama işlediğin ciddi bir suça rağmen, yanımda büyüdün. Her

zaman vahşi bir güzelliğin vardı ama aynı zamanda sandığımdan daha sadık oldun. Evet, bana seni ilk gördüğüm gece tahmin ettiğimden daha iyi iş çıkardın. Bu yüzden seni hizmetkârım olarak yanımda tutmaya karar verdim. Sonsuza kadar." Adair'i bez bir bebekmiş gibi duvara savurdu ve Adair'in başı taşlara çarptı. Vücudundaki bütün gücün çekildiği hissetti. Yaşlı adam onu kaldırıp alt kata, yeraltındaki odanın mahremiyetine taşıdı.

Adair yatarken bilinci bir gelip bir gidiyordu ve yaşlı adamın ellerini yüzünde hissediyordu. "Sana vereceğim çok değerli bir hediye var, benim asi köylü çocuğum. Bunu gözlerinde göremediğimi mi sandın? Elbette ki görebiliyordum.'' Yaşlı adamın sözleri Adair'i korkutmuştu. Adair'in zihnini mi okuyordu? Rahiple yaptığı anlaşmadan haberi var mıydı? Yoksa Adair'in ona duyduğu nefreti mi kastediyordu ki Adair her nefesinden, her bakışından, her hareketinden anlaşıldığından emindi. "Ama bu hediyeyi aldığında bana bir daha asla karşı gelemeyeceksin. Bu hediye bizi birbirimize bağlayacak, göreceksin."

Yaşlı adam hizmetkârını ürkütücü bir tavırla inceleyerek daha da yaklaştı. Adair ancak o zaman hekimin boynuna deri kordonla bağlı olan tılsımı görebildi. Yaşlı adam elini tılsıma sarıp kordonunu kopardı ve tılsımı Adair'in gözlerinden saklamak için iki elinin arasına aldı. Ama Adair zayıf mum ışığında biraz görebilmişti. En detaylı süslemeleri ve kendi atür kapağıyla minik gümüş bir şişeydi.

Her nasılsa, hekim yaşlı parmaklarıyla kapağı açtı ve ucunda ince bir tıpa görevi gören uzun bir iğneyi ortaya çıkardı. İğneye iğrenç görünüşlü, bakır rengi bir sıvı yapışmış ve ucunda bir damla oluşmuştu. "Değersiz ağzını aç," diye emretti hekim, kapağı Adair'in dudaklarına doğru tutarak.''Çok değerli bir hediye almak üzeresin. Çoğu kimse böyle bir hediye için birbirini öldürür veya çok büyük paralar öder. Ve ben bunu senin gibi bir sığıra harcıyorum! Sana ne söylersem yapacaksın, seni nankör köpek." Çabalaması gerekmedi, iğne Adair'in dudaklarını zorlayıp içeri girecek kadar inceydi ve hekim iğneyi Adair'in diline sapladı.

Adair'in çırpınmasına neden olan şey acıdan çok şaşkınlıktı; vücudunu saran tuhaf bir uyuşma onu şaşırtmıştı. Genç adamın kalbi dehşetle ve şeytani bir şeyle karşı karşıya olduğunun anlayışıyla donakaldı. Vücudundaki baskı azalınca kalbi tekrar ve daha hızlı atmaya başladı; şimdi uzuvlara, beyne ve kendisine gereken kanı sağlamaya çalışıyordu. Bütün bu süre boyunca, yaşlı adam göğsüne oturmuş bir ölüm perisi gibi onu aşağı bastırıyor, anlaşılmaz sözler mırıldanıyor, hiç şüphesiz iblis diliyle Adair'e şeytanın damgasını vuruyordu.

Adair yaşlı adamı üzerinden atmaya çalıştı ama onu kıpırdatamadı bile; tekrar deneyecek gücü ancak bir dakika sonra bulabildi. Artık nefes alamıyor, ciğerleri çöküyordu. Boğuluyor, kıvranıyor, kendini oradan oraya savuruyordu... Adair hiç durmadan aşağı düşen bir bedende hapis kalmış halde canlı canlı gömülüyormuş gibi hissediyordu. Adair'in içindeki hırslı bir irade ölüme direniyordu. Her şeyden önce, eğer ölürse yaşlı adam asla cezalandırılamaz ve Adair o günü görmek istiyordu.

Hekim, ölüm sancıları çeken Adair'in yüzünü inceledi. "Çok güçlüsün. Hayatta kalmak için çok güçlü bir dürtün var, bu iyi. Bana nefretle bak. Beklediğim şey bu, Adair. Beden ölümün son aşamalarını geçecek ve bir süre dikkatini tutacak. Kıpırdamadan yat."

Adair'in bedeni artık kendini kurtaramaz hale geldiğinde ölmeye başladı. Gerilip kasılıyor ve Adair'in bilinci içeri hapsediyordu. Orada öylece yatarken, hekim onun simyaya nasıl başladığını anlatıyordu; Adair gibi bir köylünün bilimin çekiciliğini anlamasını beklemiyordu. Kapıyı açan şey, hekim olarak aldığı eğitimdi. Ama simyanın ötesinde, doğal dünyanın sırlarını aşarak doğaüstü dünyaya ulaşmayı başaran az sayıdaki kişiden biriydi. Temel metalleri altına çevirmenin bir kinaye olduğunu Adair anlamıyor muydu? Gerçek âlimler dünyanın maddelerini daha kaliteli şeylere

çevirmeye değil, insanın doğasını değiştirmeye çalışırdı. Zihinsel arınmayla ve kendini simya bilgisine adamakla, hekim kendini dünya üzerindeki en güçlü, en bilgili insanlar arasına sokmuştu.

"Suya, ateşe, toprağa ve rüzgâra hükmedebilirim. Bu kadarını sen de gördün, dolayısıyla doğru olduğunu biliyorsun." diye böbürlendi yaşlı adam.

"İnsanları görünmez yapabilir, uzak mesafelere uçabilirim. Yirmi adamın beden gücüne sahibim. Ve zamanı da kontrol ediyorum. Sana verdiğim hediye..." yüzünde iğrenç bir üstünlük ifadesi belirdi,'...ölümsüzlük. Sen, benim mükemmellikten uzak hizmetkârım, asla yanımdan ayrılmayacaksın. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Asla ölmeyeceksin."

Adair ölürken bile bu sözleri duyuyordu ama kulağına gelenler korkunç şeyler olduğundan, yanlış anladığını umuyordu. Hekime sonsuza dek hizmet etmek! Bayılıp ayılıyor, ölümün onu alması için yalvarıyordu. O panik halinde hekimin sözlerinin geri kalanını duymuyordu ama önemi yoktu. Karanlık onu yutarken sadece son sözlerini duymuştu.

Hekim ölümsüzlükten kaçmanın sadece tek bir yolu olduğunu söylüyordu. Öldürülmenin tek yolu vardı ve o da onu dönüştüren kişinin elinden olmalıydı. Yaratıcısının elinden.

YİRMİ BİR

Adair uyandığında kendini hekimin yatağında buldu yaşlı adam hâlâ ölü gibi uyuyordu. Adair doğrulup otururken kendini tuhaf hissediyordu. Sanki uykusunda her şey değişmişti ama neyin nasıl değiştiğini bilemiyormuş gibiydi. Bu değişiklikler açıktı. Örneğin görüşü. Karanlıkta görebiliyordu. Odanın köşelerinde koşturan, duvara tırmanırken birbirlerinin üzerine çıkan fareleri görebiliyordu. Bir sürü sesi her biri hemen yanındaymış gibi tek tek ve net bir şekilde duyabiliyordu. Ama en yoğunu kokuydu; havada tatlı, bakır kokulu bir şey dikkatini çekiyordu. Ama ne kadar uğraşsa da ne olduğunu anlayamıyordu.

Birkaç dakika sonra hekim kıpırdandı ve sonra uyanarak yerinden fırladı. Adair'in sersemlemiş halde olduğunu görerek güldü. "Bu da hediyenin bir parçası. Harika, değil mi? Bir hayvanın duyularına sahipsin."

"Bu koku nedir? Her yerden geliyor." Adair ellerine vo yatağa baktı.

"Kan. Farelerin midesi kan dolu ve hepsi etrafındalar, Yukarıda uyuyan Marguerite. Ayrıca kayalardaki ve etrafını saran duvarlardaki minerallerin kokusunu da alabilirsin. Tatlı temiz su; her şey daha iyi ve daha berrak. İşte hediye bu.Seni insanların üzerine çıkarır."

Adair yerde dizlerinin üzerine çöktü. "Peki, ya sen? Sen de benim gibi misin? Güçlerini bu şekilde mi kazandın? Her şeyi görebiliyor musun?"

Yaşlı adam gizemli bir şekilde gülümsedi. "Senin gibi mi? Hayır, Adair. Senin yaşadığın değişimi yaşamadım."

"Neden? Sen sonsuza dek yaşamak istemiyor musun?" Yaşlı adam bir aptalla konuşur gibi başını iki yana salladı. "Bu bir dileği yerine getirmek kadar basit bir şey değil, anlayamazsın. Sonuçta yaşlı

bir adamım ve yaşlılığın etkilerini taşıyorum. Bu halde sonsuza dek yaşamak istemem."

"Ama senin deyiminle, genç olduğum için ben bu sıkıntıları yaşamıyorum. Şimdi beni burada nasıl tutmayı düşünürsün, ihtiyar? Artık beni bu kadar güçlendirdiğine göre, eskisi gibi dövemezsin. Başka tecavüzler olmayacağını da Tanrı biliyor. Beni nasıl yanında tutmayı umuyorsun?"

Yaşlı adam merdivene doğru yürürken omzunun üzerinden Adair'e baktı. "Aramızda hiçbir şey değişmedi, Adair. Sana özgür kalmanı sağlayacak türde bir gücü vereceğimi mi umuyordun? Hâlâ senden güçlüyüm. Hayatını bir mum aleviymiş gibi söndürebilirim. Seni ortadan kaldırabilecek tek kişi benim. Bunu unutma." Hekim karanlıkta gözden kayboldu.

Adair dizlerinin üzerinde titreyerek kalakaldı; yaşlı adamın ona söylediklerine ve vücudunda dolaşan bu tuhaf gücün gerçekliğine inanıp inanmamak arasında kararsızdı. Belki de hekim haklıydı. Belki Adair bu kadar karmaşık bir şeyi anlayamayacak kadar aptaldı. Ama sonsuz yaşam; o anda umursadığı en son şey buydu. Yaşamak ya da ölmek umurunda değildi. İstediği tek şey, rahibi planını gerçekleştirmeye ikna etmekti. Bu süreçte kendi ölümünü umursamıyordu bile.

Adair rahibi kilisede, mum ışığında dua ederken buldu. Pencereden pencereye geçerek gizlice onu izlerken, artık doğaüstü bir yaratık olduğu için kutsal bir yere girmesinin yasak olup olmadığını merak ediyordu. Eşiği geçmeye kalkışırsa melekler onu geri fırlatır mıydı? Ancak manastırın duvarlarına sokulurken herhangi bir olumsuzluk hissetmediğinden, derin bir nefes aldıktan sonra meşe eşiği hiçbir sorunla karşılaşmadan geçti. Nasıl bir yaratık olmuştu acaba? Anlaşılan Tanrı'nın onun üzerinde bir yaptırımı yoktu.

Rahip, Adair'i görerek koluna girdi ve onu karanlık bir köşeye çekti. "Kapılardan uzaklaş, bizi birlikte görmesinler," dedi. Kilisenin içine doğru attığı her adım Adair'i cesaretlendiriyor, yazgısını gerçekleştirdiğini hissettiriyordu.

"Sorun nedir? Gergin görünüyorsun," dedi rahip.

"Öyleyim. Size söylediklerimden çok daha korkunç bir şey öğrendim, hekimle ilgili dün geceye kadar bilmediğim bir şey." Adair ateşle oynayıp oynamadığını merak etti. Ancak, kendini suçlu konumuna düşürmeden hekimi ortadan kaldırabilecek kadar zeki olduğuna güveniyordu.

"Şeytana tapmasından daha mı kötü?"

'"O... insan değil. İnsan olmayı bırakmış ve şimdi şeytanın yaratıklarından biri olmuş. Bütün kötülüğüyle bana kendini gösterdi. Siz kilise tarafından eğitilmişsiniz, bu dünyaya ait olmayan şeyleri, şeytanın zevk için çaresiz ölümlüler üzerine saldığı kötü yaratıkları bilirsiniz. Hayal edebileceğiniz en kötü şey nedir, Peder?"

Adair neyse ki pederin yuvarlak yüzünde şüphecilik görmedi. Peder korkudan sararıp nefesini tuttu; belki de yıllar içinde duyduğu korkunç hikâyeleri, açıklanamayan ölümleri, ortadan kaybolan çocukları hatırlamıştı.

"Bir iblis olmuş, Peder. Böylesine kötü bir varlığı gırtlağınıza dayanmış halde nefesindeki cehennem kokusu yüzünüze vururken neler hissedeceğinizi tahmin bile edemezsiniz.Ellerinde Lucifer'ın gücü var."

Peder bir parmağını kaldırarak Adair'e susmasını işaret etti. "Bir iblis! İnsanların arasında çeşitli biçimlere girerek dolaşan iblisleri duymuştum. İnsanlar bu tür şeylerden söz eder ama biriyle karşılaşıp da yaşayan olmamıştır." Sararmış yüzünde pederin gözleri iri iri açıldı ve Peder, Adair'den uzaklaştı. "Ancak sen burada ve hayattasın. Nasıl bir mucize?"

"Henüz beni öldürmeye hazır olmadığını söyledi. Bana hâlâ hizmetkâr olarak ihtiyacı olduğunu

söyledi; Marguerite gibi. Beni kaçmamam konusunda uyardı ve böyle bir şeye kalkışırsam cezalandırılacağımı söyledi. Şimdi onun...” Adair’in yüzünü buruşturmasına gerek kalmadı.

“Bir şeytan olduğunu bilirken!” “Evet. Belki de şeytanın kendisi.”

“Seni ve Marguerite’i o evden hemen çıkarmalıyız! Hayatlarınız bir yana, ruhlarınız tehlikede.”

“Böyle bir riske giremeyiz, önce bir plan yapmamız gerek. Marguerite yeterince güvende. Hekimin ona elini kaldırdığını bile görmedim. Bana gelince; bana şimdiye kadar yaptıklarından daha aşırıya kaçabilecek çok az şey kaldı."

Peder, Adair’in ne demek istediğini anlamış mıydı? Peder nefes aldı. “Oğlum, seni öldürebilir.”

“Birçoklarından biri olurum.”

Pederin gözleri yaşlarla doldu. “Bu köyü böyle bir canavardan kurtarmak için kendi hayatını riske mi atacaksın?’’

Adair nefretle kızardı. “Memnuniyetle.”

Pederin gözleri daha da yaşardı. “Pekâlâ, o halde, oğlum, harekete geçeceğiz. Köylülerle konuşacağım -gizlice bundan emin olabilirsin- ve hekime karşı bir operasyonda hangilerine güvenebileceğimizi göreceğim.” Adair’i kapıya kadar geçirmek için yerinden kalktı. “Bu binayı gözle. Harekete geçmeye hazır olduğumuzda, lamba direğine beyaz bir bez bağlayacağım. O zamana kadar sabırlı ve güçlü ol.’’

Aradan bir, sonra iki hafta geçti. Adair bazen pederin cesaretini kaybederek köyden kaçıp kaçmadığını merak ediyordu. Belki de konta karşı gelemeyecek kadar korkaktı, Adair yaşlı adamın boynundayken gördüğü mührü bulmak için her yeri arıyordu. Törenden sonra mühür ortadan kaybolmuş gibiydi ama Adair hekimin onu gerektiğinde hemen alamayacağı bir yerde saklamayacağını biliyordu. Marguerite yatağa girdikten sonra yaşlı adamın yukarı çıkmasına geçen süreyi kullanarak, Adair bütün kutuları, sepetleri ve sandıkları karıştırıyordu ama ince kordona asılı ağır altın mührü bir türlü bulamıyordu.

Sonunda bir gece kilisenin lamba direğine bağlanmış beyaz bezi gördü.

Peder manastırın girişinde durmuş, bir sütun mumunu silahmış gibi sımsıkı tutuyordu. Adair onu son gördüğünden beri adam değişmişti; artık o amaçsız, zayıf genç adam değildi. Bir zamanlar sincap yanağı gibi yuvarlak olan yanakları şimdi çöküktü. Adair onu ilk gördüğünde saf saf bakan gözlerinde şimdi sahip olduğu bilginin kederi vardı.

“Köydeki adamlarla konuştum, onlar da bizimle birlikteler,” dedi peder, Adair’in koluna girerek onu gözden uzak bir yere, gölgelerin arasına çekerken.

Adair neşesini gizlemeye çalıştı. “Planınız nedir?” Peder tereddüt etti -bir Tanrı adamının başka birinin zarar görmesinde yer alması uygun muydu?- ama devam etti. ‘’Yarın gece yarısı toplanacağız ve hekimin evine yürüyeceğiz.”

“Hayır, hayır, gece yarısı olmaz,” diye araya girdi Adair, elini pederin koluna koyarak. “Hekimi hazırlıksız yakalamak için en iyisi öğle vakti olur. Oraya en iyisi gün ışığında girmelisiniz.”

Peder başıyla onayladı ama bu haber onu sıkıntıya sokmuş gibiydi. “Evet, anlıyorum. Ama kontun devriyeleri olacak? Gün ışığında bizi görmezler mi?”

“Devriye asla oraya kadar gelmiyor. Alarm verilmediği sürece kontun muhafızlarından korkmanıza gerek yok.” Bu tam olarak doğru değildi. Muhafızlar gün içinde birkaç kez hekimin evine geliyorlardı ama bunun tek nedeni, yaşlı adama bir kız getirmekti. Ama böyle zamanlar enderdi.

Doğru, kont uzun zamandır bir kız göndermediği için olasılık yüksekti ama Adair hâlâ olasılığın düşük olduğuna ve riskten pedere söz etmeye değmeyeceğine karar verdi. Ayrıca, peder bu riski harekete geçmemek için bahane olarak kullanabilirdi.

"Evet, evet." Peder başıyla onaylarken gözleri parladı,

Benden uzaklaşıyor, diye düşündü Adair. "Yaşlı adamı yakaladığınızda ona ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Peder afalladı. "Adamın yazgısına karar vermek bana düşmez."

"Evet, Peder, Tanrı'nın temsilcisi olarak size düşer, O'nun cadılar hakkında ne dediğini hatırlayın. Onların yaşamasına izin vermeyeceksiniz." Adair konuşurken, sanki damarlarına cesaret sokabilirmiş gibi adamın kolunu kararlı bir tavırla sıktı.

Uzunca bir andan sonra, peder onun öfkeli bakışlarına karşılık veremeyerek gözlerini indirdi ve Adair pederi istediği yöne çekebildiğini anladı. "Kalabalık. Kalabalığın öfkesini kontrol edebileceğime söz veremem. Sonuçta yaşlı hekimden çok fazla nefret ediyorlar," dedi gergin bir sesle.

"Bu doğru," dedi Adair başıyla onaylayarak. "Olacaklardan siz sorumlu tutulamazsınız. Bu, Tanrı'nın iradesi." İçinde yükselen çılgınca kahkahayı bastırmak zorunda kaldı, adam nihayet hak ettiğini bulacaktı! Şeytanla ittifak kuran adamı ortadan kaldırmak Adair'in tek başına yapabileceği bir şey değildi ama hekim köyün yarısına kesinlikle karşı koyamazdı.

"Adamlara plan değişikliğini haber vermek için bir güne ihtiyacım var," diye ekledi peder. Adair başıyla onayladı.

"Öbür gün öğlende," dedi peder, zorlukla yutkunup istavroz çıkarırken.

Bir gün. Adair'in mührü bulmak için sadece bir günü kalmıştı, yoksa köylüler evi bastığında bulunup el konabilirdi. İçindeki paniği bastırarak eve döndü. Lanet şey nerede olabilirdi? Evin her tarafını didik didik etmişti. Adair her rafı, her çekmeceyi aramış, hekimin giysilerini karıştırmış, hatta mührün arada bir yerde saklanmadığından emin olmak için sandıklardaki kumaşları bile açmıştı. Başarısızlık duygusu Adair'in umutsuzluğunu artırıyordu ve planlarının birbiri üstüne dağıldığını görüyordu. Hekimden asla kaçamayacak, asla o uzaktaki şatoda yaşayamayacak, ailesini veya sevgili Katarina'sını bir daha asla göremeyecekti. Kendini şimdiden ölü gibi hissediyordu ve umutsuzluğu öylesine derindi ki o kadar nefret ediyor olmasa neredeyse hekimden kendini öldürmesini isteyebilirdi.

Adair gizli buluşmasından döndüğünde yaşlı adam çalışma masasındaydı. Hizmetkârı odaya girince başını kaldırıp baktı.

"Yarın atlara yem almak için köye gitmem gerekiyor,'' dedi Adair, yaşlı adama ve bir süre sonra zihninde bir düşiünce, bir olasılık biçimlendi.

Yaşlı adam parmaklarını masanın üzerinde tıklattı. "O işin bir gün beklemesi gerek. Lapa hazırlayacağım, onu yulaf karşılığında levazım subayına verirsin."

Adair öfkesini kontrol edemiyormuş gibi yumruğunu masaya vurdu. "Tanrı aşkına, konttan daha zengin olmalısın. Bir kez olsun elini kesene atamaz mısın? Sadece biraz, atlara bu hafta yetecek kadar alacağım. Levazım subayını haftaya görürsem senin de lapa hazırlayacak zamanın olur."

Yaşlı adam, Adair'in öfkesini görmeye alışkın olmadığından, soğuk gözlerle onu inceledi. Ama aynı şekilde öfkeyle karşılık vermek yerine, başını iki yana sallayarak yerinden kalktı ve

merdivenden indi. Adair onu izlememesi gerektiğini biliyordu ama bir av köpeği gibi dikkatle dinleyerek bütün ipuçlarını topladı. Kalın kereste zemine rağmen bir yerin kazıldığını ve arkasından ağır bir şeyin çekilerek sürüklendiğini duydu. Para şıngırtıları, sonra tekrar hareket. Sonunda yaşlı adam yukarı döndü ve masanın üzerine geyik derisinden yapılmış küçük bir para kesesi fırlattı.

"Bu hafta için yeter. Kazıklanmamaya dikkat et," diye homurdandı.

Yaşlı adam bir süre sonra gece yürüyüşüne çıktı. Adair hemen kilere koştu. Pis zemin bozulmamıştı. Ancak dikkatli bir araştırmadan sonra Adair, yaşlı adamın duvarda kazdığı yeri buldu; sıçan pislikleriyle dolu küflü ve rutubetli bir yerdi. Taşlardan birinden toprak kazınmıştı. Adair dizlerinin üzerine çökerek parmak uçlarıyla taşın kenarlarını kavradı duvardan çekip çıkardı. Küçük bir oyukta çadır bezinden bir bohça buldu. Onu da çıkarıp açtı. İçinde kocaman bir kesesi ve yanında, kare bir kadife parçasına sarılı halde, hayallerinin krallığının mührü duruyordu.

Adair hepsini alarak taşı yerine geri koydu. Çömeldiğinde başarı duygusuyla başı dönüyordu; mührü bulmuştu,zalim efendisine karşı bir zafer kazanmıştı ve yaşadığı bütün haksızlıkları düşünmeye başladı.

Annesini veya kardeşlerini dövmesine izin vermektense, babasını öldürmeliydi.

Kendisini köle olarak satmasına izin vermemeliydi. Kaçmak için her fırsatı değerlendirmeli ve denemekten asla vazgeçmemeliydi.

Lanet olasıca kontu da öldürmeliydi. Macar halkının düşmanı ve şeytanın elçisinin işbirlikçisi olarak ölümü hak ediyordu.

Marguerite'in kaçmasına yardım etmeli, onu nazik bir ailenin yanına veya bir manastıra yerleştirmeli, ona bakacak birilerini bulmalıydı. Bunu yapmak için henüz geç kalmamıştı.

Adair durumu hırsızlık olarak görmüyordu. Hekim Adair'e krallığını borçluydu! Ve hekim ya Adair'e hakkını kendi eliyle verecek ya da geberecekti.

Kararlaştırılan gün geldiğinde, Adair gökyüzünde yükselen güneşi bir şahinin tarla faresini izlediği gibi izliyordu. Peder ve köylüler bir-iki saat içinde gelecekti. Adair orada kalarak hekimin sonunu izleyip izlememek konusunda kararsızdı.

Bu son derece cazip bir fikirdi. Köylülerin yaşlı adamı leş gibi yatağından alıp güneş ışığına sürükleyişini, adamın yüzündeki korku ve şaşkınlık ifadesini hayal etti. Onu yere yatırıp sopalarla vururlarken, oraklarla lime lime doğrarlarken çığlıklarını dinleyebilirdi. Evi yağmalarlarken, sandıkları talan ederlerken, şişeleri ve kavanozları parçalayıp içlerindeki çok değerli malzemeleri yere saçarak ayaklarının altında çiğnerlerken ve iğrenç evi yakıp kül ederlerken onları daha da kışkırtabilirdi. Adair yüzünde bir gülümsemeyle hayallerinden sıyrıldı. Hayalindeki görüntüler o kadar canlıydı ki gerçekleşmesi neredeyse gereksiz kalacaktı.

Orada kalmak ve yaşlı adamın öldürüldüğünden emin olmak son derece önemli olsa da - mührü ele geçirmiş olsa da, Adair hekimin peşinden gelmeyeceğinden emin olmadan gidip servetin başına geçemezdi- köylüler gelmeden önce ortadan kaybolmak için çok önemli bir nedeni vardı.

Yaşlı adam ölümden bir şekilde kurtulabilirdi. Köylülerin cesareti kırılabilir veya yaşlı adamın kendisi de ölümsüz olabilirdi. Hekim açıkça ölümsüz olmadığını söylemediğinden;bu bir olasılıktı. Adair orada kalırsa, köylüleri teşvik veya onlarla birlik olduğunu bir şekilde gösterirse, bunu sonra hekime yalanlaması mümkün olmazdı. O son şüphe kırıntısını şimdilik gizlemek kesinlikle sağduyulu bir davranış olurdu.

Elinde içi patates dolu bir su kovasıyla duran Marguerite'in yanına gitti, kovayı onun elinden aldı

ve onu kapıya doğru sürüklemeye başladı. Dürüst bir insan olan Marguerite direndi ama Adair ona istediğini yaptırdı. Yaşlı adamın atının eyerini takarken Marguerite'i yanında bekletti. Marguerite'i kasabaya, güvenli bir yere götürecekti. Böylece saldırı sırasında evde olmayacaktı. Bu en iyisiydi. Sonucu görmek için tek başına geri dönecekti.

Adair eve geri dönerken güneş batıyordu. Marguerite'i manastıra getirdiğinde köyde çok az erkek kaldığını görmüştü ve genç pedere de rastlamamıştı. Uzaklarda hafif bir gürültü duyduğunu düşünmüştü. Hiç acele etmemiş, atın geri dörken ormanda bilinmedik patikalardan dolaşmasına izin vermişti. Geri dönerken kan şehvetine kapılmış köylülerle karşılaşmaya hevesli değildi.

Uzaklardan siyah dumanlar yükseliyordu ama Adair eve ulaştığında, duman iyice seyrelmişti. Atı odun dumanının içinden ilerlemeye zorladı. Sonunda taş evin önündeki açıklığa geldi.

Kapı, menteşelerinden sökülmüştü ve önündeki toprak ürkütücü bir şekilde ateşten kararmıştı. Ağıl yıkılmıştı. İkinci at ortalarda yoktu. Adair atın sırtından indi ve kararmış kapısız girişiyle tek gözü yuvasından sökülmüş bir kafatası andıran eve temkinli adımlarla yaklaştı.

İçeride duvarlarda tırnak izi gibi isler kalmıştı. Harabe tam hayal ettiği gibiydi. Her yerde cam ve çanak çömlek parçaları vardı; kazanlar, kovalar, kâseler ters çevrilmişti; masa paramparça edilmişti. Bütün tarifler gitmişti ama köylüler onların yerini nasıl bilmişti? Köylüler de kendisi gibi okuma yazma bilmiyorlardı ve ne işe yaradıklarını anlamış olamazlardı. Elbette! Peder onlara tariflerin ne olduğunu söyleyebilirdi. Peder onları yakmış mıydı, yoksa hekime karşı suçlamalarında delil olarak el mi koymuştu?

Kanıtlara gelince. Yaşlı adamın kalıntıları neredeydi ?Bir düşünceyle Adair'in kanı dondu. Belki de köylüler cesaretlerini kaybetmiş, yargılanmasını ve halkın önünde idam edilmesini istemek için hekimi konta götürmüş olabilirlerdi. Belki de kimse hekimin kanının eline bulaşmasını istememişti.

Etrafı araştırmaya başladı. Ceset altında kalmışsa diye masayı düzeltti, yerde kalan giysilerin arasını ve sandıklarda köylülerin el sürmediği birkaç eşyayı karıştırdı. Ama yaşlı adamdan hiçbir iz yoktu; bir et parçası, bir kulak bile. Onu yakmış olabilirler miydi? Adair hekimin aceleyle hazırlanmış bir ateşle tamamen kül olabileceğini sanmıyordu; geride kesinlikle kalıntılar, bir kemik parçası veya yanmış bir kafatası kalırdı.

Adair'in aklına daha korkunç başka fikirler de geldi. Belki de hekim ormana kaçmayı veya evin içinde bir yerlere saklanmalayı başarmış olabilirdi. Sonuçta, duvarın bir taşının arkasında küçük bir kasa varsa, Adair'in bilmediği daha büyük bir gizli oda olmadığını kim söyleyebilirdi? Belki de - adam bir büyücü olduğu için daha da tehlikelisi- bir büyüyle kaçmış ya da köylüleri yaşamasına izin vermeleri için büyülemiş olabilirdi. Yoksa Karanlıklar Efendisi araya girip sadık hizmetkârını kendisi mi korumuştu?

Adair içinde yükselen panikle yaşlı adamın odasına indi.Aşağıdaki sahne yukarıdakinden daha da korkunçtu. İçerisi siyah duman doluydu; anlaşılan yangın asıl buradan başlamıştı. Oda asla pek dolu olmamıştı ama hekimin şiltesinin karyolasının durduğu kül yığınından yükselen duman dışında oda şimdi bomboştu.

Adair dumanın içinden gelen ölüm kokusunu alabiliyordu ve siyah kül yığınının yanına gidip çömelerek parmaklarıyla külleri karıştırdığında, sonunda bir şey buldu. Hâlâ sıcak olan kemik, kıymık ve et parçaları. Son olarak, bir yerinden hâlâ yanmış et ve uzun, tel gibi saçlar sallanan kafatası.

Adair oradan çıkmak için acele etmedi. Ayağa kalktı ve üzerindeki külleri olabildiğince silkeledi.

Hayatının acı ve sefalet dolu beş yılını geçirdiği yere son kez uzun uzun baktı.

Taş duvarların da yanmaması üzücüydü. Üzerindeki giysiler ve elbette ki cebindeki mühür dışında hiçbir şey almadı. Sonunda kapısız girişten çıktı, atın sırtına tırmandı ve doğu Romanya'ya yöneldi.

Adair hekimin arazisinde uzun yıllar yaşadı ama umduğu gibi doğruca bütün servetin sahibi olamadı. Şatoya tek başına, yanında hekim olmadan ulaştığında, Adair kâhya Lactu'ya giderek yaşlı adamın öldüğünü söyledi. Karısının ve oğlunun, hekimin bekârlığının gerçek nedenini gizlemek için uydurulmuş bir yalan olduğunu açıkladı. Asıl amaç tuhaf eğilimleriydi. Vârisi olmadığından, hekimin bütün servetini sadık hizmetkârına bıraktığını söyledi ve kâhyaya mührü uzattı.

Kâhya şüpheci bir ifadeyle iddianın Romen kralına götürüleceğini söyledi. Bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu kanun böyleydi. Adair hekimin soyundan gelmiyorsa, kralın mülklere el koyma hakkı vardı. Kralın bir karar vermesi yıllar sürdü ama sonunda Adair'in aleyhinde karar verdi. Şato kalarak ailenin unvanını sürdürmesine izin verildi ama kral mülklere el koydu.

Sonunda Adair'in orada daha fazla kalamayacağı gün geldi. Lactu ve diğer herkes zamanla yaşlanmıştı; oysa Adair yanında yaşlı adam olmadan şatoya geldiği günkü gibiydi, Adair'in hekimin yaptığını yaparak ortadan kaybolma zamanı gelmişti. Belki de yirmi-otuz yıl sonra elinde altın mührle kendisinin oğlu olarak geri dönebilirdi.

Nereye gidecekti? Kalbi onu hemen tek bir yere, ailesini bulmak için Macaristan'a yönlendirdi. Adair onları çok özlemişti; elbette ki hekimden sonra en çok nefret ettiği kişi babası dışında. Annesi yaşlanmış ve en büyük oğlu Petu'yla yaşıyor olmalıydı. Diğerleri de büyümüş, muhtemelen kendi çocukları olmuştu. Onları görmek ve nasıl olduklarını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Adair'in ailesini bulması iki yılını aldı. Araştırmalarına onlardan ayrıldığı noktadan başladı. Komşulardan ya da derebeylerinden toplayabildiği bilgi parçalarıyla izledikleri yolu çözdü. Sonunda, ikinci kış başlarken, Balaton Gölü'nde durdu. Köyün içinden geçerek kendisine benzeyen yüzler aradı.

Köyün dışındaki bir kulübe topluluğuna geldiğinde, tanıdığı birinin çok yakında olduğu hissine kapıldı. Adair atından inerek karanlığın içinden kulübelere yaklaştı. İlkinin basit oyma penceresinden içeri baktı ama karanlık ve boştu.İkincisine giderek içerideki mum ışığını belli belirsiz yansıtan panjura bir gözünü dayadı.

Zamanla değişmiş, daha yuvarlanmış, kırışıklarla dolmuş olsalar da, o yüzleri tanımıştı. Kardeşleri şöminenin başında toplanmış, keman ve balalayka çalarak şarap içiyorlardı. Yanlarında Adair'in tanımadığı kadınlar vardı; eşleri olmalıydı. Annesinden iz yoktu ama Adair onun da oralarda bir yerde olduğundan emindi. Sonunda Radu'yu gördü; büyümüş, yetişkin, uzun boylu ve geniş göğüslü bir erkek olmuştu. Adair içeri koşup Radu'ya sarılmayı ve hâlâ hayatta olduğu, Adair'in katlandığı cehennemi ve işkenceleri bilmeden yaşadığı için Tanrı'ya şükretmeyi ne kadar istiyordu. Ama o sırada Radu'nun kendisinden daha yaşlı göründüğü fark etti; bütün kardeşleri zaman içinde onu geçmişlerdi. Tam o anda, bir kadın Radu'ya yaklaşıp gülümsedi ve Radu kolunu onun omuzlarına atarak kendine çekti. Bu kadın Katarina'ydı; o da artık Radu'ya, tıpkı Adair'e benzeyen kardeşine âşık olan güzel bir kadın olmuştu.

Soğuk karanlıkta dururken, Adair hâlâ ailesinin yanına koşmak, onlarla kucaklaşıp konuşmak, hekimin ellerinde ölmediğini söylemek istiyordu; ancak korkunç gerçek bütün ağırlığıyla omuzlarına binmişti. Bu, onları son görüşü olacaktı. Başına gelenleri ve önünde uzananları onlara nasıl açıklayabilirdi? Neden hiç yaşlanmadığını. Artık onlar gibi ölümlü olmadığını. Açıklayamadığı bir şeye dönüştüğünü.

Adair kulübenin önüne gitti, cebinden bir para kesesi çıkararak kapının önüne bıraktı. O akşam ailenin yarısı ilk kulübeye geri döndüğünde orada nereden geldiği belli olmayan bir servet bulacaklardı. Oradan oraya dolaşmak zorunda kalmamalarına yetecek kadar bir paraydı. Belki de soyguncuların çaldığı bir paranın kaybolduğunu, soyguncuların onu almak için geri gelebileceklerini veya o servetin dövülüp soyulmuş zavallı birine ait olabileceğini düşünerek korkacaklardı. Ama kimse gelip de onlara parayı sormayınca, şanslarının döndüğünü kabullenerek cömertliği ve merhameti için Tanrı'ya şükredeceklerdi. Adair o zamana kadar kuzeye gitmiş,Buda ve Szentendre kalabalığına karışmış, yazgısını kabullenmiş olacaktı.

Hikâyenin sonunda Adair'in kollarından çekilirken, uyuşturuculu dumanın etkisi de geçiyordu. Ona hayranlık duymam mı, yoksa ondan korkmam mı gerektiğini bilmiyordum.

"Bana bu hikâyeyi neden anlattın?" diye sordum, dokunuşundan uzaklaşarak. "Bunu bir uyarı hikâyesi gibi düşün," diye cevap verdi gizemli bir tavırla.

YİRMİ İKİ

Boston, 1816

Adair'in hikâyesini dinledikten sonra korku içinde, kendimi zavallı gibi hissederek odama çekildim. Yatağa girip dizlerimi çeneme çektim. Bana anlattığı şeyleri hatırlamak beni korkutuyordu ve onları kafamdan atmaya çalışıyordum.

Alejandro kapıyı vurdu. Cevap vermediğimde kapıyı iterek elinde çay ve bisküvi tepsisiyle içeri girdi. Bana çay koymadan önce birkaç tane mum yaktı. "Karanlıkta oturamazsın, Lanny, bu çok kasvetli." Fincanı ve tabağı sessizce dirseğimin dibine koydu ama onun konukseverliğini istemiyordum. Pencereden dışarı, sessiz Boston sokağına bakarmış gibi yaptım ama aslında öfke ve umutsuzluktan kör olmuş bir halde hiçbir şey göremiyordum.

"Ah, hayatım, bu kadar üzülme. Korkunç olduğunu biliyorum. Ben de korkmuştum, çünkü. Bilinmeyen bir şey. Bir gizem, derin ve karanlık bir delik." Omuz silkti.

"Ama Alej, biz neyiz?" diye sordum, yastığı göğsüme bastırarak.

"Sen kendinsin, Lanny. Dün olduğundan daha farklı değilsin. Sihirli bir dünyanın parçası değilsin. Bir hayalet gibi duvarların içinden geçemez veya cennetinde Tanrı'yı ziyaret edemezsin. Uyuruz, uyanırız, yeriz, içeriz, herkes gibi günlerimizi yaşarız. Tek fark şu ki, normal biri bazen son gününün ne zaman geleceğini merak edebilir. Ya da sonun beklenmedik bir şekilde nasıl geleceğini; bir kaza, onu alıp götüren bir hastalık. Ama sen ve ben, bizim hayatımız asla sona ermeyecek. Biz etrafımızdaki her şeyi izleyerek devam edeceğiz.''

Bütün bunları sanki ölümsüzlük bütün heyecanını alıp götürmüş gibi cansız bir şekilde söylemişti. "Adair bana ne yaptığını açıkladığında kendimi öldürmek istedim. Bu korkunç bilinmezlikten kaçmak istedim; kendimi öldürmem anlamına gelse bile, ki bu asla yapamayacağım bir şey.

"Ama bebeğini kaybetmen... şey, bunu düşünmek bile korkunç. Zavallı Lanny. Ama kederin

geçecek, inan bana," diye devam etti İspanyol aksanlı melodik İngilizcesiyle. Çayından bir yudum alarak dumanı tüten fincanın üzerinden bana baktı. "Her geçen gün geçmişin biraz daha geride kalacak ve Adair'le olan hayatın giderek daha tanıdık gelecek. Bu ailenin bir parçası oldun artık. Bir gün eski hayatından bir şey hatırlayacaksın -bir kardeş, bir tatil, yaşadığın ev, sevdiğin bir oyuncak- ve artık kayıplarının yasını tutmadığını fark edeceksin. Çok uzun zaman önce olduğu için, sana ait değilmiş gibi hissedeceksin. İşte o zaman değişimin tamamlandığını anlayacaksın."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Acının silinmesi ne kadar sürüyor?"

Alejandro minik bir maşayla kâseden bir şeker top alarak çayının içine attı. "Bu, kişinin ne kadar duygusal olduğuna bağlı. Örneğin ben çok yumuşak yürekliyim. Ailemi seviyordum ve değişimden sonra onları inanılmaz ölçüde özledim. Ama Dona muhtemelen geri dönüp bakmadı bile, arkasında değerli bir şey bırakmamıştı. Ailesi onu daha çok küçük bir çocukken, eşcinsel olduğu için terk etmişti," dedi Alejandro, son kelimeleri kısık sesle söyleyerek; oysa evdeki herkes oğlancı veya daha kötüsüydü. "Hayatı belirsizliklerle ve yoksunluklarla doluydu. Linçler. Açlık. Hapis. Hayır, her hangi bir pişmanlığı olduğunu sanmıyorum."

"Sizin acılarınızı küçümsemek istemem, senin ve Dona'nın, ama kendi acım hiç geçmeyecekmiş gibi geliyor. Çocuğumu kaybettim! Çocuğumu geri istiyorum. Hayatı geri istiyorum."

"Çocuğunu asla geri alamazsın, bunu biliyorsun," dedi nazikçe, oturduğu yerden uzanıp kolumu okşayarak. "Ama hayatım, neden eski hayatını geri istiyorsun? O kadar çok özlediğin şey ne? Bana anlattıklarından anladığım kadarıyla dönecek bir şeyin yok. Ailen seni sokağa atmış. Tam ihtiyaç duyduğun bir anda seni terk etmişler. Geride bıraktığın için pişmanlık duyacağın bir şey göremiyorum." Ve o nazik koyu renk gözleriyle, Alejandro bana cevabı kalbimden çekip çıkarabilirmiş gibi baktı. "Sıkıntılı zamanlarda sık sık aşina olduğumuz şeylere geri dönmek isteriz. Böylece sıkıntılarımızı düşünmeyiz."

"Şey, bir şey var..." diye mırıldandım.

İtirafımı duymaya hevesli bir tavırla öne eğildi. "Bir arkadaş. Birini çok özlüyorum."

Alejandro dediği gibi nostaljiyi seven duygusal biriydi. Güneşin sıcaklığında pencere pervazında oturan bir kedi gibi gözlerini kapatarak hikâyemi duymayı bekledi. "Her zaman en çok özlenen şey insanlardır. Bana bu arkadaşını anlat." St. Andrews'dan ayrıldığımdan beri Jonathan'ı düşünmemek için elimden geleni yapmıştım. Onu hiç düşünmemek elbette ki yapabileceğim bir şey değildi, dolayısıyla kendime sadece kısa sürelerle izin veriyordum; uykuya dalmadan önce birkaç dakika gibi. Onun yanağıma değen yanağının sıcaklığını, ellerini belimde dolaştırdığında omurgamın karıncalanmasını hatırlıyordum. Jonathan anılarımın saçaklarında bir hayaletten ibaretken, duygularımı kontrol etmem zordu. Onu doğrudan hatırlamak çok acı veriyordu. "Yapamam," dedim Alejandro'ya.

Alejandro arkasına yaslandı. "Bu arkadaş senin için her şey demek, değil mi? Hayatının aşkı. Çocuğunun babası."

"Evet," dedim. "Hayatımın aşkı."

Alejandro beni çekiştiren bir ip gibi sessizliğiyle devam etmemi sabırla bekledi.Sonunda bunu yaptım. "Adı Jonathan. Çocukluğumuzdan beri ona âşığım. Çoğu kimse onun benim için fazla iyi olduğunu söylüyordu. Ailesi yaşadığım kasabanın sahibi; büyük veya zengin bir yer değil ama oradaki herkes hayatta kalmak çin Jonathan'ın ailesine dayanıyor. Ve bir de o muhteşem güzelliği var," dedim kızararak. "Benim çok sığ biri olduğumu düşünüyor olmalısın."

“Hiç de değil!” dedi dostça bir tavırla. “Kimse güzelliğin etkisine karşı kayıtsız kalamaz. Ama gerçekten, Lanny bir erkek ne kadar güzel olabilir ki? Örneğin, Dona. O kadar etkileyici ki, İtalya’daki en büyük sanatçılardan birini büyülemiş.”

“Jonathan’la tanışsaydın anlardın. Dona onun yanında mağara canavarı gibi kalır.”

Bu Alejandro’yu güldürdü; hiçbirimiz Dona’dan pek fazla hoşlanmıyorduk ve o kadar kibirliydi ki ona katlanmak zor oluyordu. “Dona bu söylediğini duymasın! Pekâlâ, o halde, ya ben? Hayır, ben Dona ile bile boy ölçüşemem, dolayısıyla muhtemelen bu adamın yanında hiç şansım yoktu! Ama ya Adair? Yakışıklı biri değil mi? Daha önce hiç öyle gözler görmüş müydün? Kurt gözleri gibi.”

“Adair kesinlikle etkileyici biri.” Hayvani bir etkileyicilik olduğunu düşünüyordum ama bunu söylemedim. “Ama bir yarış söz konusu değil, Alej. İnan bana. Jonathan’dan gözlerini alamazsın. Ama bunun hiçbir önemi yok. Onu bir daha asla göremeyeceğim.”

Alejandro elime vurdu. “Böyle söyleme. Bilmiyorsun. Görebilirsin.”

“Artık eve dönebileceğimi hiç sanmıyorum. Adair’in hikâyesini anlatırken söylediği gibi değil mi? Onlara nasıl açıklayabilirim ki?”

“Bazı yolları var. Sadece kısa bir süre kalırsan. Hayır, onlarla birlikte yaşayamazsın. Böyle bir şey söz konusu bile olamaz.Ama kısa bir ziyaret...” Düşünceli bir tavırla alt dudağını ısırdı.

“Umutlarımı besleme. Bu çok zalimce.” Gözlerim doldu. “Lütfen Alejandro, dinlenmem gerek. Başım korkunç ağrıyor.” Anlaşılan yaşadığım sıkıntının bir parçasıydı; belki uyuşturucu dumandan veya martiniden kaynaklanmıştı. Parmaklarını alnıma bastırdı. “Ateşin yok. Söylesene, baş ağrın, zihninin derinliklerinde sürekli bir dürtü gibi öyle mi? Eh, hayatım, buna alışsan iyi olur. O baş ağrısı değil, artık Adair’e bağlısın.”

“Adair’e bağlı olmak mı?” diye sordum.

“Aranızda bir bağlantı var ve o hissettiğin şey, bağlantınızın bir hatırlatması.” Komplocu bir tavırla bana doğru eğildi. “Sadece bir yönden değiştiğini ve sihirli olmadığını söylediğimi hatırlıyor musun? Şey, biraz, sadece biraz sihirliyiz ve şöyle: Artık acı hissetmediğini fark edeceksin. Bu ölmeme yeteneğinle ilgili sanırım. Acıkmayacak veya susamayacaksın. Ah, kişinin yiyip içmesi zorunluluğuyla ilgili refleksin silinmesi biraz zaman alıyor. Ama haftalarca hiçbir şey yemesen bile açlık duymazsın, zayıf düşmezsin veya bayılmazsın. Üzerinden bir at geçebilir ve kırılan kemiğinde hafif bir rahatsızlık hissedersin ama kemik kendi kendine iyileşirken acın birkaç dakika içinde geçer. Şimdi toprak ve rüzgardan yaratılmış gibisin. İstediğinde kendini iyileştirebilir.’’ Sözleri beni ürpertmişti. “Ve Adair’le olan bağlantına gelince... Zihnindeki şu his, bu gücün bir hatırlatıcısı, çünkü seni ancak o tekrar bir ölümlü yapabilir. Ancak onun elinden gelen acıyı hissedebilirsin. Seni o öldürebilir. Onun varlığını daima hissedeceksin.”

Bir elimi karnıma koydum; acıyla ilgili haklıydı. Rahmimde hissettiğim zonklama tamamen geçmişti.

“Bunları sana anlatmış olmalı. Ona inan. Artık ona aitsin. Ve...” Bir an için kalkanını indirmiş gibi yüz ifadesi tamamen yumuşadı, “Adair’e karşı dikkatli olmalısın. Sana bir ölümlünün isteyebileceği her şeyi verdi ama bu ancak onu memnun ettiğin sürece geçerli. Bunu asla unutma.”

Benim ne istediğime bağlı olmaksızın artık bu tuhaf evin bir parçası olduğumu ve yerimi öğrenmemin yararıma olacağını çabucak anlamıştım. Hayatım geri dönüşü olmayan bir şekilde değişmişti ve artık yaşamıma nasıl devam edebileceğimden o kadar emin değildim. Adair’inse yüzlerce yıllık deneyimi vardı. Seçtiği diğer kişilerin hepsi onun yanında kalmıştı ve muhtemelen

bunun iyi bir nedeni vardı. En azından kendi başımın çaresine bakabileceğime inanana kadar benim de kalmam mantıklı görünüyordu.

Ayrıca, Jonathan'ı da unutmaya karar vermiştim. Alejandro ne derse desin onu bir daha göremeyeceğime inanıyordum. Eski hayatım artık her açıdan geçmişte kalmıştı, Boston'la St. Andrews ancak kaymakla su kadar birbirine benziyordu ve artık ürkütücü bir geleceği olan o zavallı köylü kızı değildim. Bebeğimi, beni Jonathan'a bağlayan tek şeyi kaybetmiştim. Artık hepsini geride bırakıp unutmak daha iyiydi.

Evin ritminin daha önce çalışkan ve küçük Püriten kasabada alıştığıma hiç benzemediğini birkaç gün içinde gördüm. Öncelikle evde hizmetkârlar dışında kimse öğleden kalkmıyordu. O zaman bile maiyettekiler ve konukları odalarında kalıyordu ama kapalı kapıların arkasından kısık sesler, mırıltılar veya neşeli kahkahalar ya da yerde sürüklenir sandalyenin bacağının sürtünmesi duyuluyordu. Öğleden sonra saat ikiye-üçe kadar herkes odasında kalıyor,sonra da tepeden tırnağa hazırlanıp giyinmiş halde çıkıyorlardı. Alejandro bunun Avrupa tarzı olduğunu söylemişti; günler, günün en önemli kısmı olan akşama hazırlıkla geçiyordu. Akşamlar sosyalleşme içindi. Ziyafetler, balolar, oyunlar. Kişinin hazırlanması, saçlarının yapılması, en uygun giysilerin seçilmesi saatler sürüyordu. Avrupa'daki hizmetkarlrını yanlarında getirmişlerdi; hepsi saç yapımı ve gardırop bakımı konusunda bilgili ve deneyimliydi. Bunun yozlaşmış bir yaşam tarzı olduğunu düşünüyordum ama Alejandro bunun sadece yanlış değerlere sahip olan Püriten bir Amerikalı olmamdan kaynaklandığını söylüyordu. Püritenlerin yeni bir dünya arayışıyla İngiltere'den ayrılmalarının nedeni vardı.

Bu da beni Adair'in evindeki ikinci tuhaflığa getiriyor.Kimse hayatında bir amacı varmış gibi görünmüyordu. Yanımda hiç iş ya da para konuşulmuyordu. Eski ülkeden bahsedilmiyor, geçmiş hayatları anılmıyordu. Alejandro ikincisinin çok fazla acı verdiğini söylemiş, "Ölüleri mezarlarında rahat bırakıyoruz" demişti. Boston yüksek sosyetesinde gizemli Avrupalı kontla tanışmaya hevesli kişilerin gönderdiği kartlar dışında hiç mektup gelmiyordu. Salondaki tepsi parti, balo ve çay davetleriyle dolup taşıyordu.

Adair'i ve maiyetindekileri ilgilendiren tek şey, gerçekten ciddiye aldıkları tek iş ve günlerini dolduran faaliyet seksti. Maiyetteki herkesin, bir akşamlığına veya bir haftalığına olsun, bir oyun arkadaşı vardı ve bu kişi toplumun hangi bir tabakasından olabilirdi. Malikânede cüretkâr sosyete kızlarının yanı sıra para karşılığı çalışan fahişeler de dolaşıyordu. Evdeki hiç kimse yalnız uyumuyordu. Ancak, ne Alejandro ne de Donatello benimle ilgileniyor gibiydi. Alejandro'ya beni çekici bulup bulmadığını sorduğumda güldü ve bana aptallık etmememi söyledi.

Aile kendini zevk arayışına vermişti; konu bu kadar basitti. Zaman içinde amaçsızlıkları beni şaşkınlığa ve tiksintiye sürükledi -o çalışkan İskoç ve İskandinav göçmenleri arasında büyürken alıştığım hayatın tam tersiydi- ama başlangıçta varlığını bile bilmediğim lüksler beni baştan çıkarmıştı. St. Andrews'da giysi olarak ev dikimi şeyler kullanılır, mobilyaların çoğu çamdan yapılırdı. Şimdi öylesine kaliteli bir ortamdaydım ki, her yeni lüks bir öncekinden daha iyi görünüyordu. Adını bile duymadığım şeyler yiyip içiyor, egzotik Avrupa kumaşlarından profesyonel bir terzi tarafından yapılmış elbiseler ve tuvaletler giyiyordum. Dans edip kumi oynamayı öğrenmiştim ve beni daha başka dünyalarla da tanıştıracak romanlar verilmişti. Parfümün bir insanın arkadaşlığını daha zevkli hale getirebildiğini (kişisel hijyen hâlâ bir yetersizdi), briyantinin en inatçı saçları bile biçimlendirdiğini ve güzellik bantlarıyla çiçek hastalığından kalma izlerinin gizlenebildiğini öğrenmiştim.

Adair partilere bayılıyordu. Kendisi Boston'da hâlâ sansasyon yaratırken, her gece birine

gidiyorduk. Maiyetini yanında her yere sürüklüyor, Alejandro, Donatello ve Tilde'nin Avrupai tarzlarıyla, Paris, Viyana ve Londra'dan gelen moda akımlarıyla ve yozlaşmış Avrupa aristokrasisinin hikâyeleriyle Bostonluları etkilemesini izliyordu.

Ancak, Bostonluları asıl şaşırtan şey, Adair'in Uzra'yı katılmaya zorladığı zaman oluyordu. Uzra kendisini aşağı saran bordo bir kumaşla faytonla yolculuk yaparak sokaklarda yürüyordu. Partiye gittiğimizde üzerindeki kumaş atılıyor, Uzra dar organze korsesi ve eteğiyle, kalın sürme çekilmiş gözleriyle, çıplak belini, ellerini ve ayak bileklerini saran bakır takılarla ortaya çıkıyordu. Rengârenk ipekler güzeldi ve yelekler, korseler, çoraplar giymiş olan biz diğer kadınların arasında neredeyse çıplak gibi kalıyordu. Uzra bir sirk hayvanı gibi izlendiğinin farkında bir halde başını yere dikerek ortalıkta dolaşırken şıngırdıyordu. Kadınlar şaşkınlıkla açık kalan ağızlarına ellerini bastırıyorlardı.Erkeklerin duyduğu arzu neredeyse elle tutulur halde hissediliyor, sertleştiklerini gizlemek için fraklarının önü kapatılıyordu. Adair aldığı teklifleri daha sonra bize anlatırken kahkahalarla gülüyordu, çünkü erkekler ona cariyesiyle bir saat geçirebilmek için inanılmaz miktarda paralar öneriyordu.

Partiden sonra eve dönüp mutfak masasında hâlâ sıcak olan ocağın yanına oturup bir şişe şarabı paylaşırken, Adair onlara şans verse ruhlarını bile satacaklarını söylüyordu.

"Sen de aynı şeyi yapabilirsin," dedi Adair bana, birlikte yatak odalarımıza çıkarken. "Bir erkeğin ihtirası güçlü bir şeydir. Kendisini hayran bırakan bir kadın gördüğünde, onun için her şeyden vazgeçebilir."

"Benim için her şeyden vazgeçmek mi? Delirmişin sen," diye karşılık verdim. "Şimdiye kadar hiçbir erkek benim için her şeyini vermeye kalkmadı."

Bana şefkatle baktı ve kesinlikle hiç aklıma gelmeyen bir şey söyledi. "Belki de bu hiçbir şey istemediğin içindir. İlgin karşılığında hiçbir şey talep etmediğin için. Kendi değerinin farkında değilsin, Lanore."

Neredeyse takılıp düşecektim. "Değerim mi? Kendi değerimi gayet iyi anlıyorum; yoksul bir aileden gelen aptal bir kızım işte."

Kolumu tutup kendi koluna soktu. "Hiç de aptal filan değilsin. Belli tarzda erkekler için bir çekiciliğin var; kadın özelliklerin çok açıkça sergilenmesinden hoşlanmayan bütün erkekler için. Korseden çok fazla fırlayan göğüsler, fazla açık dekolte, aşırı seksapel... Anlıyor musun?" Anlamıyordum; kendi gözlerime göre erkekler özellikle bu kısımlara bayılırdı ve onlara sahip olmadığım gerçeği bütün hayatım boyunca beni etkilemişti. Neredeyse düz göğüslü ve bir erkek çocuğu kadar inceydim. Kıvırcık sarı saçlarım darmadağınıktı. Kendisini gören bir erkeği etkilemekten asla geri kalmayan Uzra'nın tam tersiydim.

"Eğer bana güveniyorsan sana rehberlik etmeme izin ver.Sana sıradan erkekler üzerinde güç sahibi olmayı öğreteyim. Tilde gibi. Alejandro gibi. Donatello gibi," dedi elimi bırakarak. Belki de amaçları, çalıştıkları sektör buydu. Çoğu kimseye istediklerini yaptırıyor gibi görünüyorlardı -özel-erkeklere, hem de güç sahibi olanlara- ve bu da iyi bir beceri gibi görünüyordu. Bunun olduğunu görebiliyordum; göremediğim şey, onları nasıl kontrol edebildikleriydi. İpleri nasıl çekiştiriyorlardı?

"Beni öğrencin olarak görebilirsin," dedim, Adair'in beni yatak odasına götürmesine izin verirken.

"Buna pişman olmayacaksın," diye söz verdi.

YİRMİ ÜÇ

Böylece baştan çıkarma işinde eğitim almaya başladım. Eğitimim Adair'in yatağında geçen gecelerle başladı. Adair'in gözlerimi açtığı o geceden sonra, bana bir erkeğin ilgisine layık olduğumu kanıtlamaya çalışır gibiydi. Onun. Bostonlu'ları etkilediği partilere gitmeye devam ediyorduk ama kolunda benimle eve dönüyordu. Her gece beni yatağına alıyordu. Benimle ilgileniyor, istediğim her şeyi veriyordu. Magda'yı, onun güzel giysilerini, korselerini (ancak benim göğüslerim iri olmadığı için onları dik tutmak için korseye ihtiyacım yoktu) ve renkli ipeklerini hatırlıyordum. Mini ipek güllerle süslü jartiyerler. Adair o giysileri üzerimden çıkarmaktan zevk alıyordu.

Bu süre boyunca Jonathan'ı düşünmediğimi söylerse yalan olur. Sonuçta o benim ilk aşkımdı. Ancak, aramızda geçen kötü zamanları, beni hiç umursamadan yaraladığı anları hatırlayarak aşkımı öldürmeye çalışıyordum. Yeni bir kızla birlikte olduğunu duyduğum zamanları. Hâlâ Sophia'yı düşündüğünü bilmeme rağmen, onun cenazesini izlemek için birlikte tepede durduğumuz günü. Ona hamile olduğumu söyledikten birkaç dakika sonra herkesin içinde Evangeline'i öpüşü. Jonathan'a karşı aşkımı bir hastalık, kalbimde ve beynimde yanan bir ateş, şimdi yaşadıklarımıysa tedavi gibi görmeye çalışıyordum.

Ve yeni sevgilimin ilgisi beni iyileştiriyordu. Jonathan'a ihanet ettiğim duygusundan kurtulmaya çalışıyordum; sonuçta o bana Evangeline'le zaten ihanet etmemiş miydi? İki adamın bana yaşattıklarını ve hissettirdiklerini karşılaştırdığımda, Jonathan'la yaşadıklarım beni öleceğimi hissettiren mutlulukla dolduruyordu. Öyle zamanlarda bedenimi bile hissetmiyor, onun kollarında tavana süzülüyormuşum gibi hissediyordum. Ruhsal bir deneyimdi. Adair'leyken her şey seldi; ete duyulan bir açlık ve o açlığın giderilmesi. Adair'in içimde yarattığı bu yeni açlıktan korkmuyordum. Ondan zevk alıyordum.

Adair bir akşam yatağında akrobatik bir sevişmeden sonra nargilesini yaktığında bunu doğruladı. "Gördüğüm kadarıyla zevk mesleği gerçekten hoşuna gitti," dedi müstehcen bir tavırla sırıtarak. "Yatak odasındaki maceralarından zevk aldığını ve kısa sürede deneyimli bir saray fahişesi kadar çok numara öğrendiğini söyleyebilirim."

Bunu iltifat olarak alacak kadar deneyimsizdim. "Bu senin sayende oldu, sevgili öğretmenim, bundan eminim." Elini hafifçe sallayarak iltifatımı savuşturdu. "Bunu söylemen komik, Lanore, çünkü aşk sanatı öyle bir şeydir ki ki kişinin ne kadar usta sevgilileri olursa, o kadar ustalaşır. Anlıyor musun?" Bir terslik olduğunu hissederek kaşlarımı çattım. Benden şimdiden sıkılmış mıydı? Aramızda gelişen bir illüzyon muydu? "Kızma," dedi, öpüşürken ağzındaki dumanı benim ağzıma üfleyerek. "Seni kıskandırdım, değil mi?Böyle duygulara karşı savaşmalısın, Lanore. Artık senin için çok düşük seviyelerde kaldılar. Önünde yeni bir hayat uzanıyor; eğer korkmuyorsan, bir sürü deneyimle dolu bir hayat.''

O anda daha fazlasını açıklamak niyetinde değildi ama ertesi gece Donatello bizimle birlikte yatak odasına geldiğinde, eğitimim daha da genişledi. Bir sonraki gece de Tilde. Başkalarının yanında zevkime odaklanamayacağımı söyleyerek itiraz ettiğimde gözlerimi bağladılar. Ertesi sabah merdivende karşılaştığımızda, bana yatakta verdiği zevklerde hâlâ sersemlemiş bir halde Tilde'ye mahcup bir bakış attığımda, "Sadece bir gösteriydi, seni aptal sürtük," diye homurdanarak ve daha fazlası olabileceği yönündeki bütün şüphelerimi dağıtarak uzaklaştı. Sanırım çok saftım ama etin

zevklerini daha yeni tanıyor ve bocalıyordum. Çok geçmeden hepsine ve ruhuma yaptıklarına karşı uyuştum.

Bir sonraki olay olduğunda bu yeni seks oyunu dünyasına alışmıştım. Harvard Üniversitesi'nde katıldığımız bir konferansla başladı. O günlerde bilim modaydı ve bazen üniversiteler halka açık konferanslar düzenliyordu. Böyle yerler diğer partilerden farklı görünmüyor, yüksek sosyeteye mensup biri olarak zeki olduğunu göstermek için bir fırsat olarak kabul ediliyordu ve dolayısıyla Adair katılmamız gerektiğini düşünmüştü. O günkü konferans astronomi ve denizcilik sanatlarıyla ilgiliydi; dolayısıyla pek ilgimi çekmiyordu. Bu yüzden Adair'in yanına oturarak seyirciler arasında başka kimlerin olduğunu görmek için opera gözlüğünü ödünç aldım. İsimlerini hatırlayamasam bile daha önce gördüğüm bir çok yüz vardı. Tilde'yi salonun diğer ucunda bir adamla sohbet ederken gördüğümde dışarı çıkmayı düşünüyordum. Adamın yüzünün sadece çok küçük bir kısmını görebiliyordum ve arkası bana dönüktü ama etkileyici bir görünüşü olduğu açıktı.

Gözlüğü Adair'e iade ettim. "Görünüşe bakılırsa Tilde kendine yeni bir aday bulmuş," diye fısıldadım. Beni şaşırtan şekilde -Adair'in Tilde'nin aşk maceralarıyla ilgilendiğini bilmiyordum- gözlüğü kaldırdı.

"Hımm, sanırım haklısın," dedi. "Doğuştan avcı şu bizim Tilde. Bir av köpeğinin güdülerine sahip."

Konferanstan sonra yakınlardaki bir handa yüksek sosyetenin diğer üyeleriyle buluşmak yaygın bir durumdu, ancak o gün Adair'in kahve ve bira eşliğinde havadan sudan sohbet etmeye tahammülü yoktu ve sürekli kapıya bakıyordu. Çok geçmeden Tilde içeri girdiğinde kolunda konferansta gördüğümüz genç adam vardı. Güzel yüzlü, küçük sivri burunlu, yarık çeneli, kıvırcık sarı saçlı bir adamdı. Tilde oldukça ağır bir kadın olduğundan adam onun yanında daha da genç görünüyordu ve annesi olduğunu düşündürecek kadar olmasa bile, aralarındaki yaş farkı belirgindi.

Masamızda bize katıldılar ve Adair bütün süreyi ona sorular yağdırarak geçirdi. Harvard'da öğrenci miydi? (Evet,) Boston'da bir ailesi var mıydı? (Hayır, Philadelphia'dan gelmişti ve bu bölgede hiç yakını yoktu.) Ne eğitimi alıyordu? (Bilim onun için bir tutkuydu ama anne ve babası aile geleneğini sürdürerek hukuk okumasını istemişlerdi.) Kaç yaşındaydı? (Yirmi.) Bu son cevapla, Adair genç adamın cevabiından hoşlanmamış gibi kaşlarını çattı, ki bu kadar doğrudan bir soruya şaşırtıcı bir tepkiydi. Sonra Adair genç adamı akşam malikânede bizimle birlikte yemek yemeye davet etti.

Burada açık konuşacağım. Aşçı o akşam kuzu sırtı hazırlamış olabilirdi ama ana yemeğin bu genç adam olduğu açıktı. Adair ona her türde kişisel sorular sormaya devam ediyordu. Üniversitede yakın arkadaşı veya nişanlısı var mıydı? Ve genç adam iyice afalladığında, Alejandro araya girerek mütevazı şakaları ve hikâyeleriyle dikkatleri dağıtıyordu. Her zamankinden daha fazla şarap içildi, özellikle genç adamın kadehi hiç boş bırakılmadı ve yemekten sonra erkekler konyak alırken, hepimiz oyun odasına geçtik. Bir faro akşamının sonunda, Adair genç adamı bu halde yurt odasına geri gönderemeyeceğimizi söyledi- öğretmenler tarafından yakalanırsa sarhoş olduğu için ceza alırdı- ve geceyi bizimle geçirmesini teklif etti. Genç öğrenci artık ayakta zor durabildiği için, bu geri çeviremeyeceği bir teklifti.

Adair bir uşağa genç adamı üst kata taşıtırken, biz de gecenin avının başında toplanan çakallar gibi Adair'in odasına doluştuk. Sonunda Adair genç adamla ikimizin ilgilenmesine karar vererek diğerlerini odalarına gönderdi. Zil zurna sarhoş olmasına rağmen, genç adam emredilince çabucak oyundu ve hevesli bir şekilde benimle yatağa girdi. İşte en ilginç tarafı. Çocuk soyunurken Adair onu

dikkatle izliyordu ve beklediğimin aksine, zevkle değil, inceleyerek bakıyordu. O ana kadar genç adamın ayaklarından birinin yumru olduğunu bilmiyorduk; çok kötü durumda değildi ve yürürken topallamamasını sağlayan özel bir ayakkabı yaptırmıştı. Ama bir kusurdu ve Adair onu fark edince belirgin bir şekilde hevesi söndü.

Adair bir sandalyeye oturarak genç adamın beni düzüşünü izledi. Çocuğun omzunun üzerinden Adair'in yüzündeki hayal kırıklığını, konuğumuza karşı üstesinden gelmeye çalıştığı soğukluğu gördüm. Sonunda Adair giysilerini çıkararak bize katılırken, niyetiyle genç adamı şaşırttı ama çocuk yine de kabul etti. Hiçbir şekilde direnmedi ama Adair sert davranmaya başladığında biraz çığlık attı. Sonra üçümüz birlikte, konuğumuzu yatağın ayak ucuna iterek aynı yatakta uyuduk.

Ertesi sabah genç adam bir faytonla gönderildikten sonra, Adair ve Tilde kapalı kapılar arkasında hararetle tartıştı. Alejandro ve ben kahvaltı odasında oturup çay içerken dinliyorduk; daha doğrusu dinlememeye çalışıyorduk. "Sorun nedir?" diye sordum ardından boğuk sesler gelen kapalı kapıyı işaret ederek.

"Adair bize çekici erkeklere karşı uyanık olmamızı söylemişti ama sadece en çekici olanları seçecektik. Onları ona getiriyoruz. Ne diyebilirim, Adair güzel yüzden hoşlanır. Ama o sadece mükemmel olanla ilgileniyor. Anladığım kadarıyla Tilde'nin getirdiği adam o kadar mükemmel degil miş, ha?"

"Bir ayağı yumruydu." Bunun ne fark ettireceğini anlayamamıştım; çocuğun yüzü gerçekten çok güzeldi.Alejandro omuz silkti. "Ah, işte." Bir dilim ekmeğe yağ sürerken daha fazla konuşmadı. Bense çayımı kanştırırken Adair'in tuhaf saplantılarını düşünüyordum. Çocuğu düzerken sanki kendisini hayal kırıklığına uğrattığı için cezalandırıyormuş gibiydi. Bunu düşünmek beni huzursuz etmişti. Masanın üzerinden uzanarak Alejandro'nun elini tuttum.

"Birkaç hafta önce arkadaşımdan bahsettiğimizi hatırlıyor musun? Yakışıklı arkadaşımdan? Bana söz ver, Alejandro, Adair'e ondan söz etmeyeceksin."

"Sana böyle bir şey yapabileceğimi mi sanıyorsun?'' dedi incinerek. Ama kırgınlığının numara olduğunu artık biliyorum. Alejandro iyi bir aktördü. Hepimiz Adair'in yanında olmak zorundaydık ama Alejandro'nun gruptaki rolü buydu; kararsızları veya sıkıntılı olanları rahatlatmak, darbenin gelişini görmemesi için kurbanı sakinleştirip güven uyandırmak. O zamanlar Tilde ve Donatello kötü ve sertken, onun iyi olduğunu düşünüyordum ama şimdi her birinin bir rolü olduğunu anlıyorum.

Ama o zaman ona inanmıştım.

Ev arkadaşlarım bende giderek daha çok merak uyandırıyordu. Onları bir amaç doğrultusunda bir araya gelerek çalışan bir grup olarak görüyordum. Her biri, yapması gerekeni defalarca yapmış olmanın getirdiği bir rahatlıkla hareket ediyordu. Ayağı topal genç bir adam veya kağıt oyununda kolay biri olsun, avımızın dikkatini dağıtarak, cebi para dolu talihsiz kurbanı yere çalmak Tilde'nin göreviydi.Üçü birlikte, tasmaları tutulan av köpekleri gibiydi; sadece Adair onları serbest bırakabilirdi ve bu olduğunda da her biri ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Ben dördüncü köpek olarak sürüye yeni katılmıştım ve henüz rolümün ne olduğunu bilmiyordum. Birlikte birbirlerine gayet iyi uyum sağlayan araçlar olmakla birlikte, onları yenip soğuk zarafetlerini ve etkililiklerini gölgeye düşüreceğimi görebildikleri için bana yer açmaya isteksizdiler. Benim için sorun değildi.Onlara katılmak gibi bir niyetim zaten yoktu.

Ayrıca, Adair'in bana olan ilgisinden dolayı diğerlerinin düşmanlığını kazanacağımı da tahmin ediyordum ve böyle bir şeyle karşılaşmadığım için şaşırmıştım. Sonuçta Adair'in gözdesi ve sırdaşı olarak içlerinden birinin yerini almış olmalıydım ve o kişinin öfkeleneceğinden emindim. Ama

hiçbiri öyle davranmıyordu. Açıkçası, Alejandro dışında benimle ilgileri bile yoktu. Şimdi üçü de beni rahat bırakıyordu ama niyetleri asla kötü görünmüyordu. Havada hiç kıskançlık kokusu almıyordum. Hepimiz birlikte dışarı çıkıp döndüğümüz zamanlar dışında, bana ve Adair'e pek yaklaşmıyorlardı. O zamanlarda da aramızda zorlama bir neşe havası oluyordu. Örneğin Tilde ve ben birbirimize yakın olduğumuzda, bazen hafifçe kaşlannı çatıp sıirat astığını görüyordum. Üçü evde huzursuz ve güçsüz hayaletler gibi dolaşıyorlardı.

Bir gece Adair'e bunu sormaya karar verdim. Sonuçta onun bana doğruyu söyleme olasılığı diğerlerinden daha fazlaydı. Adair odamıza götürmek için bir şişe martini ve iki kadeh alırken ben bekledim. O sırada hizmetkârlar eteğimle korsemi çıkarmama ve saçlarımı açmama yardım ediyorlardı. Adair kadehlerimize içki koyarken konuya girdim. "Kafamda sana açmak istediğim bir konu var."

Kadehimi bana vermeden önce kendi içkisinden iri bir yudum aldı. "Ben de bunu bekliyordum. Son zamanlarda dalgındın."

"Şey... konu diğerleri," diye başladım, nasıl devam edeceğimi bilemeyerek.

"Onları göndermemi isteme. Bunu yapmam. Bütün zamanımızı birbirimize ayırmamızı, birbirimizin dünyası olmamızı isteyebilirsin ama onları buradan gönderemem. Bir arada kalmamız önemli. Bunu bir gün anlayacaksın," dedi aceleyle.

"Onları göndermeni filan istemiyorum ki. Sadece merak ediyorum, Adair, sen şimdi bütün zamanını benimle geçirirken, aralarından hangisinin kalbi kırıldı? Senin ilgini kaybetmek en çok hangisini etkiledi? Onlar için üzülüyorum ve... bana neden gülüyorsun şimdi?"

Soruma gülümsemesini, aptalca duyarlılığım için benimle dalga geçmesini ve kimsenin bana kırgın olmadığını, diğerlerinin sırayla gözdesi olduklarını ve şimdi bu zevkin sonsoza dek sürmeyeceğini bildiklerini söylemesini bekliyordum. St. Andrews'daki ailemle yaşarken öğrendiğim gibi, ev içindeki uyumu korumaya çalışmamı takdir edeceğini umuyordum.

Ama Adair'den aldığım tepki bunların hiçbiri değildi.Gülüşü takdirden kaynaklanmıyordu; soğuk ve alaycıydı. "İlgimi kaybetmek mi? Artık gözdem olmadıkları için yukarıda gözyaşı döktüklerini, geceler boyu ağladıklarını mı sanıyorsun? Sana aynı çatıyı paylaştığın insanlarla ilgili bir şey söyleyeyim. Artık sonsuza dek onlara bağlı olduğuna göre, bunu bilmeye hakkın olduğunu düşünüyorum. Onların yanındayken kalkanlarını kalkık tutmanı öneririm, hayatım. Asla senin iyiliğini düşüneceklerini sanma. Onlarla ilgili hiçbir fikrin yok.''

"Alejandro bana biraz anlattı," diye mırıldandım bakışımı indirerek.

"Sana önemli bir şey anlatmadığına, onunla ilgili kötü düşünmene neden olacak hiçbir şey söylemediğine bahse girerim. Sana kendisi hakkında neler anlattı?"

Bu konuyu açtığım için pişmanlık duymaya başladım.''Sadece İspanya'da iyi bir aileden geldiğini..."

"Hem de çok iyi bir aile. Pinheiro'lar. Çok büyük, görkemli bir aile ama bugün Toledo, İspanya'da bir tane bile Pinheiro bulamazsın. Nedenini biliyor musun? Engizisyon'u duymuş muydun? Alejandro ve ailesi Engizisyon tarafından tutuklandı; Büyük Engizisyoncu Tomas de Torquemada tarafından. Annesi, babası, büyükannesi, kız kardeşi. Hepsi zindana atıldı. Onlara iki seçenek verildi; Günahlarını itiraf ederek Katolik inanca geçebilirlerdi ya da ölene kadar zindanda kalacaklardı."

"Neden inancı kabul etmedi?" diye haykırdım. "Hayatını kurtarmak için bunu yapması çok mu kötü olurdu?"

“Kabul etti.” Adair kendine biraz daha martini koyarken şöminenin önünde durdu. Alevlerin ışığı yüzünde dans ediyordu. “Kendisinden isteneni yaptı. O şartlar altında teklifi reddetmek için aptal olması gerekirdi. Engizisyon bir adamı dize getirebildiği için gurur duydu. Bunu bir bilim haline getirmişlerdi. Onu o kadar küçük bir hücreye atmışlardı ki sığabilmek için top gibi büzülmesi gerekiyordu. Güneş doğana kadar da diğer mahkûmların çığlıklarını ve dualarını dinlemek zorunda kalıyordu. Bu şartlar altında kim aklını kaçırmaz ki? Kim kendini kurtarmak için isteneni yapmaz ki?” Bir an için sadece ateşin çıtırtıları duyuldu. İçimden Adair’in devam etmemesi için dua ediyordum. Tanıdığım tatlı ve düşünceli Alejandro’nun zihnimdeki imajının değişmesini istemiyordum; ne kadar bencil olabileceğine inanmak istemiyordum.

Adair içkisinin kalanını tek yudumda içti ve yine alevlere baktı. “Onlara kız kardeşini verdi. İbretlik olarak kullanabilecekleri birini istiyorlardı. Aralarındaki kötülüğü göstermek için. Ülkeyi Yahudilerden temizlemek için bir neden olarak. Bu yüzden Alejandro onlara kız kardeşinin iğrenç bir cadı olduğunu söyledi. On dört yaşındaki kız kardeşine karşılık, rahipler onu serbest bıraktı. Onu o zaman buldum; yaptığı şey yüzünden deli gibi sayıklarken.”

‘‘Bu korkunç.” Ürpererek battaniyeyi omuzlarıma çektim.

“Donatello oğlancı olduğu için tutuklandığında efendisini yetkililere teslim etti. Onu sokaktan kurtaran, karnını doyurp giydiren, onun resimleriyle Floransa’nın duvarlarını süsleyen adamı. Ve Tilde. Aralarında en tehlikelisi odur. Çok kuzeydeki bir ülkeden geliyor; kışın gündüzleri güneşin sadece birkaç saat göründüğü bir yerden. Tilde’ye o dondurucu gecelerden birinde yolda rastladım. Kendi halkı tarafından suya atılmış, sonra da soğuk geceye bırakılmıştı.Komşu köydeki zengin bir adama âşıktı. Onu engelleyen tek şey vardı. Kendisi zaten evliydi. Sorunu nasıl çözmeye karar verdi? Kocasını ve iki çocuğunu öldürerek. Yaptığı şeyi kimsenin fark etmeyeceğini düşünerek onları zehirledi. Ancak köylüler olayı öğrenerek onu idama mahkûm ettiler. Donarak ölecekti. Onu bulduğumda yarı yarıya donmuştu bile. Saçları , kirpikleri buz tutmuştu. Derisi neredeyse kristalleşmişti, ölüyordu ama yine de bana saf bir nefretle bakabildi.”

“Yeter,” diye inledim, ağır battaniyenin altında iyice büzülerek. “Daha fazlasını öğrenmek istemiyorum.”

“Bir adamın gerçek ölçütü, ölümü yaklaştığı zaman anlaşılır.” Adair’in sesinde sinsilik vardı. “Bu adil değil. Herkesin hayatta kalmak için her şeyi yepmaya hakkı vardır.”

“Her şeyi mi?” Adair bir kaşını kaldırarak güldü. “Her neyse, onlara sempati duymanın boşuna olacağını bilmeye hakkın olduğunu düşündüm. Onlara güvenmek aptallık olur. Her birini seçmemin bir nedeni var. Hepsinin planlarımda yeri var. Ama hiçbiri kendisi dışında birini sevemez. Karşılığında kazanabilecekleri bir şey olduğunu düşünürlerse, seni feda etmekte bir saniye tereddüt etmezler.” Yatakta yanıma gelerek vücudumu vücuduna yapıştırdı. “Seninle ilgili ilgi çekici bulduğum şey de bu, Lanore. Sevgiye çok ihtiyacın var. Üstelik çok büyük bir kalbin de var. Belki benim gibi biri için bile.”

Uykuya dalmadan önce bir süre saçlarımı okşadı ve sonunda uyuduğunda, Jonathan’la ilgili neler bildiğini, Adair’in düşüncelerimi ne kadar okuyabildiğini merak ediyordum. Bütün anlattıkları beni ürpertmişti; neden bu hak etmeyen insanlara sonsuz yaşam vermiş, kendini böyle korkaklar ve katillerle sarmıştı ki? Planlarına nasıl uyuyorlardı?En kötüsü, yüzleşmeye dayanamadığım kısmıysa, neden beni bu sapık aileye katmaya karar verdiğiydi. Bende diğerlerine benzeyen ne bulmuştu? Sevdiği kişiyi elinden almak için başka bir kadını intihara teşvik edecek kadar bencil olduğumu anlamış mıydı? Ve onu sevmem konusundaki teklifine gelince. Adair gibi birinin sevgiye ihtiyacı

olacağını hiç düşünmemiştim. Ve bir canavarı sevebileceğime gerçekten inanıyor muydu? Ne tür bir kadın bir canavarı sevebilirdi ki? O gece Adair derin derin uyurken, ben kollarında titreyerek yattım.

Bu şekilde haftalar geçti. Çoğu günler Adair'den memnundum.Yeterince ilgili, nazik ve cömertti. Çılgınca sevişiyorduk. Ama yatak odamızda diğerleriyle ilgili gerçeğe gözümü açtığı gece gibi zamanlar oluyor, öyle zamanlarda sadece zevki için zalimce davrandığını görüyordum. O zaman Alejandro, Tilde, Donatello ve ben, öfkeli hükümdarı neşelendirerek onu korkunç ruh halinden çıkarmaya çalışan saray soytarıları gibi oluyorduk. Ya da zalimliğinin hedefi olmamaya çabalıyorduk. Öyle zamanlarda kendimi bir tımarhaneye kapatılmış gibi hissediyor, kaçmayı çok istiyordum ama yapamayacağıma inanıyordum. Diğerleri böyle sinir bozucu davranışlarla geçen yıllara rağmen hâlâ Adair'le birlikteydi. Bir kaçış yolu olsaydı, şimdiye kadar kaçacaklarından emindim.

Ayrıca, Adair'e olan yakınlığıma rağmen, son zamanlarda Jonathan giderek daha sıklaşan bir şekilde düşüncelerime girmeye başlamıştı. Önceleri hissettiğim şey suçluluk duygusuydu, çünkü hayatımda başka bir erkek vardı; sanki bu konuda bir seçeneğim varmış gibi! Yine de, üzerinde ne kadar mantıklı düşünmeye çalışsam, bana ne kadar kötü davrandığını hatırlasam da, Jonathan'ı özlüyordum ve ona ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum. Başka bir kadınla birlikte ve bana bağlılığından çekilmiş olması fark etmiyordu; başka birini severken bir erkekle yatmak bana yanlış geliyordu.

Evet, Jonathan'ı hâlâ seviyordum. Duygularımı uzun uzun incelediğimde bunu anlamıştım. Adair'in ilgisinden hoşlansam da, bütün dünyayı gezmiş bir erkeğin beni çekici bulmasından dolayı gururlansam da, ertesi gün Jonathan şehre gelse, Adair'den veda bile etmeden ayrılacağımı biliyordum. Sadece hayatta kalmaya çalışıyor, bir gün Jonathan'ı tekrar görmeyi umuyordum.

Bu nafile umuda gelince; ne fark eder ki? diye düşünüyordum. Jonathan benim küçük sırrım olabilirdi. Adair onu asla öğrenmeyecek, onunla asla karşılaşmayacaktı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Bir akşam son derece sıradan ve her zamanki gibiydi. Adair, benimle Uzra'yı akşam zevkleri için odasına almıştı. Önce Uzra'yı yerde yastıkların üzerine yatırmış, içine her yüklenişinde titreyen göğüslerini sömürerek ırzına geçerken bana izletmişti. Cinsel açıdan kadınlara karşı asla çekim duymamış olmama rağmen, gözlerimi Uzra'dan ayıramadığımı itiraf etmek zorundayım. Donatello bir defasında neredeyse kıskançlıkla onun belli türde bir kadının ideali olduğunu söylemişti. Ender bulunan bir meyve gibi en olgun halinde dalından koparılmış, Adair'in zevki için sonsuza dek o durumda saklanmıştı.

Adair uykuya daldıktan sonra, Fransız tarzı bakır küveti doldurtmak için hizmetkârlardan birini uyandırdım. Uzra'yla birlikte içine girdik -Adair'le zoraki sevişmelerimizden sonra birlikte sıcak suya girmek onu rahatlatıyor gibiydi- ve ipek gibi koyu tenini kokulu sabunlarla sabunlamama izin verdi. Küvetin diğer ucunda sırtüstü yatmış, suyun yüzeyindeki kocaman bir köpüğü izlerken, Adair beline sardığı kürklü sabahlığın altından yayılan seks kokusuyla içeri girdi. Küvetin yanına bir tabure çekerek oturdu, elini suya soktu ve sabunlu suyu yüzüme attı. "İşte buradasınız. İkinizin aniden yatağımdan çıkıp nereye gittiğinizi merak ediyordum.''

Başımı yana yatırdım. "Kendimizi bir dahaki davetine hazırlıyoruz."

"Daima hazırcevapsın, çünkü çok akıllısın, değil mi Lanore?" Aşırı özenime kanmadığını gösteren bir tavırla gülümsedi. "Tilki kadar kurnaz olan Lanore'um; seninle konuşmak istediğim bir şey var. Geçen gün Alejandro'yla konuştum.'' Bir eliyle suyun üzerinde köpekbalığıymış gibi tembel daireler

çiziyordu. “Alejandro bana çok merak uyandıran bir adam hakkında ilginç bir hikâye anlattı. Sanırım Lanore’un kalbine sahip olan tek adam. Burada...” Parmaklarını başımın tepesinde dolaştırdı ve başımı ezmek istermiş gibi bastırdı. “varlığını hissettiğim ama ne görebildiğim ne de silebildiğim bir adam. Dolayısıyla sevgili, akıllı Lanore’um, bilmek istediğim şu ki, bana Jonathan’dan ne zaman bahsedeceksin?”

YİRMİ DÖRT

Uzra sudan çıktı, vücuduna bir havlu sarıp gizlenmeyi sevdiği tavan arasına gittiği belli bir şekilde banyodan koşarak kaçtı. Adair onun gitmesine izin verdi, çünkü konuşmak istediği kişi bendim. Küvetten çıkmayı denediğimde beni tekrar suyun içine itti.

“Bana ondan ne zaman bahsedecektin?” diye sordu. “Senin ilgine layık biri değil,” dedim, Jonathan’la ilgi söyleyeceğimi hiç tahmin etmediğim kelimeler kullanarak, “Sadece geldiğim yerden bir arkadaşımdı.”

“Ah, ilgiye layık olmadığı pek söylenemez. Alejandro’ya övdüğün adam oldukça sıra dışı birine benziyor. Üstelik de senin âşık olduğun adam. Bu, onunla tanışmayı istemem için yeterli bir neden.”

“Jonathan’a dokunma,” diye yalvardım. “Ona güvenen bir ailesi var. Böyle bir şeyin içine çekilmesini istemiyorum, Ona olan aşkıma gelince... Haklısın, ancak artık hayatımdan çıktı. Onu bir zamanlar sevmiştim, artık sevmiyorum.” Adair başını yana yatırarak bana baktı. Söylediklerimi mi tartıyordu, yoksa daha fazlasını söylememi mi bekliyordu?

O an için ne duymak istediğini bilmiyordum. “Ah, hayatım, yalan söylüyorsun. Öyle olsaydı şimdiye kadar ondan vazgeçerdin. Ama onu hâlâ seviyorsun. Bunu burada hissedebiliyorum,” dedi kalbimin üzerinde bir noktaya dokunarak. Parıltılı gözlerle bana baktı. “Onu bana getir. Lanore’umuzun ayaklarını yerden kesen inanılmaz güzellikteki insanla tanışmak istiyorum.”

“Eğer onu yatağa atmayı düşünüyorsan, bir yararı olmaz. O Alejandro veya Donatello gibi değil.”

Bir an bana vuracakmış gibi baktı. “Bu adamla sadece düzmek için ilgilendiğimi mi sanıyorsun? Bir adamın ancak bunun için işime yarayacağını mı düşünüyorsun? Hayır, Lanore, bu adamla tanışmak istiyorum. Aşkını neden bu kadar hak ettiğini görmek istiyorum. Belki de sen ve ben benzer ruhlarızdır. Yeni bir arkadaş hoşuma gidebilir. Etrafımın dalkavuk parazitlerle sarılı olmasından bıkıp usandım.Hepiniz hizmetkârlardan biraz fazlasınız sadece; hain, komplıcu, talepkârsınız. Hepinizden bıktım.”

Adair küvetten uzaklaşıp ve bir kancadan büyük bir havlu alarak bana uzattı. ‘’Ayrıca, buradaki hayatınla ilgili ne şikâyetin olabilir ki? Günlerin lüks ve zevk içinde geçiyor. Bu Jonathan gerçekten arkadaşınsa, bütün bunları onunla da paylaşmak isteyeceğini düşünüyorum.”

Havluyu ondan alarak vücuduma sardım. Adair’in onunla sürdürdüğüm hayatla ilgili görüşü bu olabilirdi ama aslında korkuyordum ve kendimi o evde esir gibi hissediyordum. Beni zorla fahişe yapmıştı; Jonathan’ı böyle bir pisliğe beraberimde nasıl sürüklerdim?

Adair odadan çıkarken omzunun üzerinden bana baktı. "Beni kandırdığını bir an için bile düşünme, Lanny. İtiraz ediyorsun ama aslında bunu sen de istiyorsun."

Bu suçlama da nereden çıkmıştı? Adair'in hakkımda böyle bir şey söylemesine, bu kadar hain olduğuma inanabilmesine şaşırmıştım. Elbette ki bu beni suç ortağı gibi göstermek için söylediği bir yalandı, dolayısıyla bu değerlendirmelerine itiraz etmek için tartışarak onu haklı çıkarmaya niyetim yoktu. "Jonathan çok uzaklarda yaşıyor," diye devan ettim, onun hakaretlerine aldırmadan. "Tekne ve faytonla üç hafta yolculuk yaptıktan sonra, yolculuğun sonunda orman, tarla ve yoksul çiftçilerden başka bir şey bulamazsın."

Adair beni bir an inceledi. "Pekâlâ, o halde, söylediğin kadar zahmetliyse bu yolculuğu yapmayacağım. Benim için sen gidip onu alacaksın."

Ve dibe vurdum.

Yolculuk hazırlıkları hemen başladı. Dört gün sonra Camden'dan ayrılan bir yük gemisinde yer ayırtıldı. Gidişime kesinlikle çok sevinen Donatello, Avrupa'dan gelen düzinelerce sandık arasından sağlam bir çift seçmeme yardım etti. Birine en güzel giysilerimi, diğerine de aileme götüreceğim hediyeleri koyduk. Çin'den gelen bir ipek topu; Belçika dantelinden yapılmış, bir elbiseye iliştirilmeye hazır yaka ve kol ağızları; pembe taşlarla süslü bir altın gerdanlık.

Adair, o büyük kuzey ormanlarının dışındaki dünyada ne tür güzellikler olduğunu görmesi için Jonathan'a da bir şeyler götürmem konusunda ısrar etti. Arkadaşımın tek bir zayıf noktası -kadınlar- olduğunu açıkladım ve bu yüzden Donatello kutularla sandıkları karıştırarak uygun şeyler aradı. Görünüşe bakılırsa, tıpkı Yeni Dünya'ya gelen Avrupalıların yerlileri etkilemek için incik boncuk getirmesi gibi, Adair de buradakilere dağıtmak için bir sürü şey getirmişti. Doğru tahmin ettiğini belirtmek zorundayım.

Donatello, Jonathan'a gidecek hediyeleri seçti. Her zamanki papaz, kız, valeler yerine açık saçık resimlerle hazırlanmış bir deste oyun kâğıdı; pornografik hikâyelerle dolu kitap (ama Jonathan asla okumayı seven biri olmamıştı; eğer okumaya niyetlenebileceği bir kitap varsa, kesinlikle bu olurdu); Uzakdoğu'dan getirildiği söylenen, grup seks yapan üç kişinin yeşim taşından oyulmuş bir biblosu; son olarak da, içinde yüzükler veya bilezikler yerine ahşap, fildişi abanozdan yapılmış bir yapay penis takımı bulunan kadife mücevher kılıfı.

Son hediyeyi görünce kaşlarımı çattım. "Bunun hoşuna gideceğini sanmıyorum," dedim, üç penis arasında en büyüğü olan abanozu elime alıp incelerken.

"Onun kullanması için değil," dedi Dona, yapay penisi elimden alıp diğerlerinin yanına koyarken. "Cinsel eğilimlerini yeterince açıkladın. Bu birlikte olduğu kadınları eğlendirmek, iştahlarını artırmak ve onları oyuncu bir yaklaşıma hazırlamak için kullanılabilir. Nasıl kullanıldıklarını göstermemi ister misin?" diye sordu, bana yandan bir bakış atarak. Cinsel kültürümün zayıflığına şaşırmış, belki de bu işe uygun olmadığımı düşünmüştü.

Dona düşündüğü belli bir şeyi bulmak için sandıklara bakarken, ben de başka sandıkları karıştırarak, gizemli bohçaları açarak, içindeki muhteşem hâzinelere (yumurta biçiminde mücevherlerle süslenmiş bir müzik kutusu, metal kanatlarını çırpan ve teneke gibi bir sesle öten minyatür mekanik bir kuş) hayranlıkla bakarak zaman geçiriyordum. Sonunda, en uzak köşeye itilmiş bir sandığın içinde, beni ürperten bir şey buldum. Kadifeye sarılarak ceylan derisi bir kesenin içine konmuş altın renkli (ama bakırdan yapılmıştı o büyüklükte altından yapılmış bir eşya servet değerinde olurdu) ağır bir mühür buldum. Bu, Adair'in sözünü ettiği uzun zaman önce ölmüş olan hekimin mührü müydü? Eğer öyleyse, arazinin yeni sahipleri ona el koymamış mıydı? Yoksa Adair

onu anı olarak mı saklamıştı?

"İşte." Dona'nın sesi beni ana geri getirdi ve sandığ aceleyle kapatarak yerine geri ittim. Dona, Jonathan'ın paketlerini kırmızı ipeğe sarıp altın rengi bir iple bağlamıştı. Aileme giden hediyeleriyse mavi bir kumaşa sarıp beyaz kurdeleyle bağlamıştı. "Bu iki paketi karıştırma."

Belki de bu hazırlıklar beni biraz memnun etmişti. Adair hediyelerle ve lüks yolculuk düzenlemeleriyle çok cömert davranıyordu. Sanki bu planda birlikteymişiz gibi hissettiriyordu. Bu konuda gerçekten bir seçeneğim olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Acaba bu, ondan kaçma fırsatım olabilir miydi? Durumumu tekrar tartmayı - aramızda yeterince mesafe olduğunda- Adair'e itaat edip etmemek konusunda değerlendirme yapmayı düşündüm. Belki de Adair'in yanındayken, onun yatağında yatarken bu isyan olasılıklarını düşünmeye cesaret edemiyor olabilirdim ama ondan yüzlerce mil uzaktayken kesinlikle güvende olurdum. Mesafe aramızdaki bağı zayıflatmalıydı.

Ayrıca, kaçtığım takdirde, Adair'in peşimden geleceği konusunda da bir kanıt yoktu. Sadece, istedikleri etkiyi yakalamak için kolayca yalan söyleyebilen veya abartabilen maiyeti vardı.

Bu düşünce beni rahatlatmış, belki de cesaretlendirmişti.Bu yolculuğu kaçış fırsatım gibi görmeye başlamıştım; hatta belki Jonathan'ı ailesini terk etmeye, beklentilerini geride bırakmaya ve benimle birlikte kaçmaya bile ikna edebilirdim. Ta ki ertesi gün öğleden sonraya kadar.

Tilde ve ben, Tilde'nin yeni şapkasıyla tuhafiyeciden dönerken kızı gördük. Bir ara sokakta durmuş, caddedeki trafiğe bakıyordu. Görebildiğim kadarıyla zayıf ve sarı tenliydi; paçavralara bürünmüş minik bir fareye benziyordu. Tilde bana danışmadan kıza yaklaştı ve kız ara sokağın ilerisine kaçtı. Pis sokakta kirletmek istemediğim için eteğimi kaldırarak ve kaldırımda durarak arkalarından baktım.

Tilde'ye katılmak konusunda kararsızdım. Kızın peşinden neden gittiğini bile bilmiyordum. Bana doğru yürümeye başlamışlardı. Öğle üzerinin bulutlu ışığında, kızın ne kadar acınası bir durumda olduğunu gördüm. Buruşturulup atılmış bir beze benziyordu.

"Bu Patience," dedi Tilde, kızın küçük elini çok sıkı tutarak. "Kalacak bir yere ihtiyacı var ve ben de onu eve götürebileceğimizi düşündüm. Ona yemek ve birkaç geceliğine kalacak bir yer verebiliriz. Adair'in aldıracağını düşünmüyorsun, değil mi?" Kurnaz gülümsemesiyle bana birkaç önce diğerleriyle birlikte beni sokakta buldukları zamanı hatırlatmıştı. Etkisi tam istediği gibiydi. Yüzümdeki tedirginliği görünce, beni uyaran, sert bir bakış attı. Ben de, bir şey söylememem gerektiğini anladım.

Tilde bir arabaya el sallayarak arabayı durdururken, kızı önümüzden arabaya bindirdi. Küçük kız kanepenin kenarına oturarak iri iri açılmış gözlerle pencereden dışarı bakıyor, hızla akıp giden Boston manzarasını izliyordu. Ben de böyle mi görünmüştüm; yenmeye hazır bir halde avcıya esir düşmüş bir av gibi mi?

"Sen nereden geldin, Patience?" diye sordum. Bana merakla baktı. "Kaçtım."

"Evden mi?"

Başını iki yana salladı ama herhangi bir açıklama yapmadı. "Kaç yaşındasın?"

"On dört." On ikiden büyük görünmüyordu ve bakışlarını kaçırırken bunun farkında gibiydi.

Malikâneye ulaşır ulaşmaz Tilde onu üst kattaki odalardan birine götürdü. "Sana hizmetkârlardan biriyle su göndereyim de yıkan," dedi. Kız mahcup bir tavırla elini kirli yanağına götürdü. "Yiyecek bir şeyler ister misin? Yemek de gönderebilirim. Seni üzerindekilerden daha sıcak tutacak bir şeyler bulmaya gidiyorum. Lanore, sen de benimle gelsene."

Doğruca odama giderek izin istemeden giysilerimi karıştırmaya başladı. “Sanırım bütün küçük giysileri sana verdik. Kıza uyacak bir şeylerin olduğundan eminim.” “Anlamıyorum...” Tilde’nin önüne geçerek gardırobun kapısını kapattım. “Onu neden buraya getirdin? Onunla ne yapmayı düşünüyorsun?”

Tilde sırıttı. “Aptallık etme, Lanore. Elbette ki biliyorsun.’’

“O daha çocuk! Onu oyuncakmış gibi Adair’in önüne atamazsın.” Adair’le geçirdiğim süre içinde, bir çocuğa sarkıntılık ettiğini hiç görmemiştim. Böyle bir şeye tanık olmayı kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Tilde bir sandığa yaklaştı. “Çok küçük olabilir ama masum değil. Bebeğini doğurmak için gönderildiği bir düşkünler evinden kaçtığını söyledi. On dört yaşında ve hamile, gerçekten! Ona iyilik yapıyoruz,” dedi pamuklu dantellerle süslü dar bir korseye karar verirken.

Yatağa çöktüm.

“Bunları ona ver ve temizlenmesine yardım et.” Tilde giysileri bana uzattı. “Ben de ona yiyecek bir şeyler hazırlayım.”

Odasına döndüğümde, Patience pencerenin yanında durmuş, sokağa bakıyordu. Gözlerine düşen kirli kumral bukleleri kenara itti ama kollarımdaki giysilere istekle baktı.

Giysileri ona uzattım. “Haydi, giy şunları.” O soyunurken arkamı döndüm. “Eh, Tilde bana bir düşkünler evinden kaçtığını söyledi.”

“Evet, Hanımefendi.”

“Orada doğum yapmışsın. Söyle bana, çocuğuna ne oldu?” Kızın kaçıp bebeğini geride bırakmış olamayacağını düşünürken yüreğim ağzıma geldi.

Savunmacı bir tavırla, ‘’Onu benden aldılar,” dedi. “Onu doğumdan sonra bir daha görmedim.”

“Üzüldüm.”

“Oldu bitti. Keşke...” Duraksadı. Belki de kendisini sokaktan alan bu yabancı hanımlara çok fazla şey anlatmamasının daha iyi olacağını düşünmüştü. Hissettiklerini anlayabiliyordum. “Diğer hanımefendi bana burada benim için bir iş olabileceğini söyledi; belki mutfak hizmetçisi olarak?”

“Öyle mi dedi?”

“Ama önce evin efendisiyle tanışmam ve onun onayını almam gerektiğini söyledi.” Aynı fikirde olduğumu, kendisine oyun oynanmadığını anlamak için yüzümde bir ipucu aradı. Tilde yanılıyordu. Kız hâlâ çok masumdu. Benim yaşadıklarımı onun da yaşamasına izin veremezdim.

Elini tuttum. “Benimle gel. Tek kelime etme ve çıtını bile çıkarma.”

Tilde’nin asla kullanmadığını bildiğim arka taraftaki hizmetkâr merdivenine yönelip, mutfaktan geçerek kızı arka girişe götürdüm. Bir kesme tahtasının üzerinde bir avuç para duruyordu; hiç şüphesiz bakkal çırağına verilecekti. Parayı Patience’in eline tutuşturdum.

“Git. Bu parayı al; giysiler de sende kalsın.”

Bana aklımı kaybetmişim gibi baktı. “Ama nereye gideceğm? Düşkünler evine geri dönersem beni cezalandırırlar. Ailemin yanına da dönemem.”

“O halde cezana katlan ya da ailenden merhamet dilen, henüz dünyaya çıkmaya hazır değilsin, Patience. Gördüğün bütün kötülüklere rağmen, bilmediğin daha çok şey var.Git! Bu senin iyiliğin için,” dedim onu dışarı itip, bana bakmak için dönüşüne aldırmadan kapıyı yüzüne çarparken.O

sırada bulaşıkhanede çalışan kız içeri girip bana merakla baktı. Hemen yukarı çıkıp kendi odamın güvenliğine koştum.

Odanın içinde deli gibi volta atıyordum. Kızı kendi güvenliği için dışarı attıysam, benim burada yaşamak için nedenim neydi? Adair'le yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyordum. Buranın kötü bir yer olduğunu biliyordum. Yine de korku beni olduğum yere mıhlıyordu. Tıpkı şimdi ense tüylerimi diken diken eden korku gibi. Tilde'nin avını kaçırdığımı anlaması sadece an meselesiydi; sonra Adair'le ikisi bir çift aslan gibi üzerime geleceklerdi. Vücudumdaki bütün sinirler bana kaçmamı söylerken, elime geçirdiğim bütün giysileri bir heybeye atıyordum. Ya kaçacak ya da korkunç bir gazaba uğrayacaktım.

Hiç düşünmeden kendimi sokakta ve bir faytonun içinde buldum; kesemde ne kadar para olduğunu bile bilmiyordum. Fazla değildi ama Boston'dan uzaklaşmama yeterdi. Fayton beni bir posta arabası ofisine bırakınca Boston'dan New York'a gidecek ilk posta arabasına bilet aldım. "Araba bir saat sonra yola çıkacak," dedi memur. "Sokağın karşısında zaman geçirebileceğiniz bir bar var," diye ekledi yardım sever bir tavırla.

Önümde bir çay fincanı, ayağımın dibinde heybemle otururken, ilk kez soluklanıp düşünecek zaman bulabilmiştim. Kalbim yerinden firlayacakmış gibi atmasına rağmen tuhaf bir şekilde iyimserdim de. Adair'in evinden gidiyordum. Bunu kaç kez düşünmüş ama yapacak cesareti bulamamıştım. Şimdi aceleyle, telaşla yapıvermiştim ve onlar tarafından bulunduğumu gösteren hiçbir işaret yoktu. Bir saat içinde beni bulamazdı -Boston büyük bir yerdi- ve ondan sonra da yola çıkıp izimi kaybettirecektim. Ellerimi porselen fincana sararak sıcaklığını hissettim ve rahat bir nefes aldım. Belki de Adair'in evindeki her şey bir illüzyon, içinde yaşarken gerçek gibi görünen kötü bir rüyaydı. Belki de burada bana zarar verecek gücü yoktu. Belki de tek sınav, kapıdan çıkacak cesareti toparlayabilmekti. Şimdi elbette ki asıl soru, nereye gideceğim ve ne yapacağımdı.

O anda aniden dirseğimin dibindeki birkaç kişiyi hissettim. Adair, Alejandro, Tilde. Adair yanıma çömelerek kulağıma fısıldadı. "Şimdi benimle gel, Lanore. Sakın olay çıkarmayı filan düşünme. Heybende mücevher var ve eğer yardım çağırmaya kalkarsan, yetkililere bu değerli eşyaları evimden çaldığını söylerim. Diğerleri de tanıklık eder." Eli neredeyse dirseğimi eziyor, beni oturduğum yere mıhlıyordu. Öfkesini bir ateşin sıcaklığıymış gibi hissedebiliyordum. Eve dönerken faytonda hiçbirine bakmıyor, kendi kendime oturuyor, korkudan gıkımı bile çıkaramıyordum. Daha kapıdan girer girmez yanağıma sert bir tokat indirerek yere devirdi. Alejandro ve Tilde, yaklaşan fırtınadan kaçan kuşlar gibi hemen koşarak salondan çıktılar.

Adair'in gözlerindeki öfke, beni paramparça etmek istediğini gösteriyordu. "Ne yaptığını sanıyordun sen? Nereye gidiyordun?"

Sesim çıkmadı ama anlaşılan cevap filan da istemiyordu. Sadece öfkeden deliye dönmüş bir halde bana tekrar vurmak istiyordu; ta ki ayaklarının dibinde şişmiş gözlerle , çürükler içinde bir vücutla ona bakar halde kalana kadar. Yumruklarını sıkarak önümde bir aşağı bir yukarı yürürken, öfkesi hâlâ yatışmamıştı.

"Cömertliğime, güvenime böyle mi teşekkür ediyorsun?" diye kükredi. "Seni evime, aileme alıyorum, seni giydiriyorum, sana güvenlik sağlıyorum. Bazı açılardan benim çocuklarım gibisiniz. Dolayısıyla beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını anlayabilirsin. Seni uyarmıştım; ister hoşuna gitsin, ister gitmesin, bana aitsin. Ben gitmene izin verene kadar asla ama asla beni terk edemezsin."

Sonra beni kucağına alıp evin arka tarafına, bütün hizmetkârların mumlar yandığında kaçan fareler gibi ortadan kaybolduğu mutfağa götürdü. Merdivenlerden inerek kilerden, şarap sandıklarının, un

çuvallarının ve üzeri örtülü kullanılmayan mobilyaların yanından geçirdi. Duvarları rutubetli, soğuk dar bir geçitten ve sonunda eski bir meşe kapıdan geçtik. Oda loştu. Dona beli sıkıca büzülmüş bir cüppeyle kapının yanındaydı. Hasta bir adam gibi eğik duruyordu. Genellikle başkalarının acılarından zevk alan Dona bile korkuyorsa, gerçekten korkunç bir şey olmak üzereydi. Elinde örümcek ağı gibi deri kayışlar vardı; koşumlara benziyordu ama hiç böyle at koşumları görmemiştim.

Adair beni yere attı. "Onu hazırla," dedi Dona'ya. Dona terli, kanlı giysilerimi üzerimden çıkarmaya başladı. Adair da onun arkasında soyunuyordu. Dona beni soyduktan sonra koşumları üzerime geçirmeye başladı. Tam bir kâbus tasarımıydı. Vücudumu doğal olmayan bir pozisyona sokarak tamamen savunmasız hale getirmişti. Kollarım arkadan bağlanmış, başım neredeyse boynumu kıracak kadar arkaya çekilmişti. Dona kayışları sıkıştırırken hafifçe sızlandı ama kesinlikle gevşetmedi. Adair tehditkâr bir tavırla tepemde dikiliyordu.

"Sana itaat etmeyi öğretme zamanı geldi. Görünüşe bakılırsa herkesin bir kez cezalandırılması gerekiyor, böylce tekrar aynı şeye kalkıştıklarında ne olacağını öğreniyorlar. Sana beni asla terk edemeyeceğini söyledim ama sen yine de kaçmaya kalktın. Bir daha asla kaçmaya kalkışmayacaksın." Adair artık bağırmıyor, mantıklı ve soğukkanlı bir sesle konuşuyordu. Parmaklarını saçlarıma daldırarak yüzünü benimkine yaklaştırdı.

"Ailenle ve Jonathan'ınınla birlikte köyündeyken bunu hatırla; seni bulamayacağım hiçbir yer yok. Benden asla kaçamazsın."

"Kız..." demeye çalıştım, kurumuş kanla birbirine yapışmış dudaklarımın arasından.

"Bu kızla ilgili değil, Lanny. Evimde olup bitenleri kabullenmeyi de öğreneceksin; kabullenecek ve bir parçası olacaksın. Ancak bu bana sırtını döndüğün, beni reddettiğin için. Buna asla izin vermem."

O odada olanları anlatmayacağım. Yaşadığım aşağılanmanın detaylarını gizleyerek biraz olsun mahremiyetimi korumak istiyorum. Ama yaşadığım en korkunç olay olduğunu söylemem yeterli olacaktır. İşkencecim sadece Adair değildi; Dona da kendi isteği dışında olduğu belli bir şekilde ona katılmıştı.

İşlerini bitirdiklerinde neredeyse baygındım. Gözlerimi biraz aralayabildiğimde, Adair'in giysilerini yerden aldığını gördüm. Terden sırılsıklamdı ve saçları ensesine yapışmıştı. Dona da cüppesini giymiş, sararmış bir halde titreyerek, emekleyerek odadan çıkıyordu. Her an kusabilirmiş gibi bir hali vardı.

Adair elleriyle ıslak saçlarını sıvazladıktan sonra başını Dona'ya doğru salladı. "Onu yukarı çıkar ve birine temizlettir.'' dedi odadan çıkmadan önce.

Dona deri kayışları çözerken yüzümü buruşturdum. Tenimi ısırmışlar, onlarca yerimi kesmişlerdi. Kayışlar kurumuş kanı çekiştirirken yaralar yine açılıyordu. Korkunç aleti yerde bırakarak -kayışlar içi boş bir insan biçimi almışlardı- beni Dona'dan hiç görmediğim bir nezaketle -ne öncesinde ne de o zamandan beri- kucağına aldı.

Beni bakır küvetli odaya getirdi. Alejandro sıcak su dolu kovalarla bekliyordu. Alejandro beni nazikçe yıkadı, kanı ve sıvıları temizledi ama dokunuşuna dayanamıyor, sürekli ağlıyordum.

"Cehennemdeyim, Alejandro. Nasıl devam edebilirim?''

Elimi tutarak bir bezle sildi. "Tercihin yok. Bunları bizim de yaşadığımızı bilmek seni rahatlatabilir. Her birimiz. Yaşadıklarından utanmana gerek yok. En azından bizimleyken." Beni yıkarken yaralarım iyileşiyor, minik kesikler kayboluyor, çürük yerler normale dönüyordu. Beni kurulayıp temiz bir havluya sardıktan sonra, birlikte yatağa uzandık.Alejandro ondan uzaklaşmama

izin vermeden bana sokuldu.

"Eh, sonra ne oluyor?" diye sordum parmaklarımı onunkilere kenetlerken.

"Hiçbir şey. Eski halimize dönüyoruz. Bugün yaşadıklarını unutmalı ama dersi aklından çıkarmamalısın. Dersi asla ama asla unutma."

Boston'a gideceğim günün öncesindeki gece çok kötüydü. Endişelerimle baş başa kalmak istiyordum ama Adair beni yatağına götürmek konusunda ısrar etmişti. Artık ondan ölesiye korktuğumu söylememe gerek yok ama davranışlarımdaki değişiklik onun umurunda bile değildi; sanırım maiyetindekilerin bu davranışlarına alışkındı ve zaman içinde eski halime döneceğimi düşünüyordu. Belki de ona olan güvenimi yıkmış olması umurunda değildi. Alejandro'nun tavsiyesini hatırlayarak hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, Adair'e her zamanki gibi ilgiyle yaklaşıyordum.

Adair çok içiyordu -belki de ondan bu kadar korkmama neden olan davranışlarını unutmaya çalışıyordu- ve oda duman dolana kadar nargile içiyordu. O gece yatakta dalgındım; düşünebildiğim tek şey, Jonathan'la ilgili ne yapacağımdı. Onu bu deliyle birlikte sonsuza dek yaşamaya mahkum edecektim. Jonathan bunu hak edecek bir şey yapmamıştı ama sonuçta ben de yapmamıştım. Ancak ben Alejandro'ya anlatmasaydım, hâlâ anılarımda yaşamasaydı, Adair varlığını asla bilmeyecekti.

St. Andrews'a döndüğümde aileme ne diyeceğime de karar vermemiştim. Sonuçta, bir yıl önce limandan kaçtığımda hayatlarından çıkmıştım. Manastırdan ve liman müdüründen soruşturduklarından ve Boston'a geldiğimi ama hemen ortadan kaybolduğumu öğrendiklerinden emindim. Acaba hâlâ hayatta olduğumu, bebeğimle birlikte utanç içinde kaçtığımı düşünmüşler miydi? Boston'daki yetkililere sormuş, öldürülmediğimden emin olmak için polisten yardım istemişler miydi? St. Andrews'da benim için sahte bir cenaze töreni düzenleyip düzenlemediklerini merak ediyordum; hayır, babam onların duygularına kapılmalarına izin vermezdi. Bunun yerine, annem ve kız kardeşlerim kederlerini içlerine gömer, kalplerine taş basarlardı.

Peki ya Jonathan? Bana ne olduğunu düşünüyordu? Çok büyük olasılıkla, ailemin ona anlattıklarına inanmış olmalıydı. Babam, Charles St. Andrew'a gidip Jonathan'ı beni hamile bırakmakla suçlamazdı, çünkü başıma gelenleri itiraf etmek veya haberin köyde yayılması riskini almak istemezdi.Köydekilere bir şey söyledilerse, muhtemelen öldüğümü, talihsiz bir suç veya kazaya kurban gittiğimi söylemiş olmalıydılar.

Dolayısıyla bu son bir yıl, Jonathan benim öldüğümü düşünmüş olmalıydı; tabii eğer beni bir kere bile olsa düşündüyse. Aniden gözlerim doldu. Arada bir beni düşünüyor olmalıydı; onu bu dünyada en çok seven kadını! Ama St. Andrews'taki herkes için ölü olduğumu kabul etmek zorundaydım. Hayatta kalanlar, bir sevdiklerinin öldüğü gerçeğini kabullenirlerdi. Bir süre -haftalar, belki aylar boyunca- yas tutarlardı ama zaman içinde anılar geçmişe gömülür, arara bir hatırlanırdı; tavan arasına atılmış, bir zamanlar sevimli bir oyuncak gibi. Sevgiyle okşanır, sonra tekrar kurumuş çiçeklerin, eski giysilerin ve diğer tüm işe yaramaz şeylerin arasına atılırdı. Kendimi mezara konmuş, mezarlıktan ayrılanlar tarafından terk edilmiş bir ceset gibi hissediyordum!

Şafakta huzursuz bir uykudan ter içinde ve nefes nefese uyandım. Gemi sabah yelken açacaktı. Güneş doğmadan limana gitmem gerekiyordu. Adair'in yatağında cesetler ve ölüler âlemiyle dolu bir zihinle uyku sersemi bir halde doğrulup oturdum. Kendimi toparlayabilmek ve yapmak üzere olduğum şey üzerinde düşünmek için biraz daha zamanın olmasını dilerdim; tabii bu tuhaf simya ve sihirbazlık numaraları arasında bir şeyler anlamak mümkünse.

Yatağın altındaki giysilerimi aramak için uzandığımda, başını yastığa koymuş olan Adair'i gördüm.

Sanırım şeytanların bile uyurken, dinginlik ve huzur onları etkisi altına almışken meleklere benzediği doğru. Gözleri kapalı, uzun kirpikleri yanaklarına değiyordu. Saçları muhteşem bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu ve yanaklarındaki kirli sakal onu çok genç gösteriyordu. İnanılmaz zalimlikler yapabilecek birine hiç benzemiyordu.

Bütün gece soluduğum duman yüzünden başım ağrıyordu. Eğer ben bu kadar kötü durumdaysam, Adair neredeyse komada olmalıydı. Elini tutup bıraktım ve ölü eli gibi . Ne homurdandı ne de kıpırdandı.

O anda aklıma sapıkça bir fikir geldi. İçinde beni sonsuza dek değiştirme gücüne sahip olan yaşam iksirinin durduğu minik gümüş şişeyi hatırladım. Al onu, dedi içimden bir ses. Adair'in gücünün kaynağı o şişe. Bu senin intikam fırsatın. Gücünü çal ve yanında St. Andrews 'a götür.

Bunu yaparsam, benim Adair'e bağlı olduğum gibi Jonathan'ı da kendime bağlayabilirdim. Bu düşünce zihnimde parladı ama cesaretim yoktu. Onu asla kullanamazdım, değil mi? Birini şimdi olduğum şeye asla dönüştüremezdim. Adair 'den intikamını almak için al onu. Hayatta sahip olduğu tek büyü o. Onu kaybettiğini anladığında ne kadar korkacağını düşün!

Kulağıma fısıldayan sapıkça ses akıllıydı. Beni nasıl baştan çıkaracağını biliyordu. Bodrumda bana yaptıklarının intikamını almak istiyordum. Sevdiğim adamı bu canavarla sonsuzluğa mahkûm etmeye zorlanarak bu göreve gönderilmekten nefret ediyordum. Hepsinden öte, Adair'e günü göstermek istiyordum ama ne yapabilirdim ki? Çok az seçeneğim vardı.

Mantığımdan çok daha büyük bir güce sahip olduğumu düşünüyorum, çünkü yataktan büyük bir dikkatle, yavaşça kalkıp odayı inceledim. Şişeyi nereye saklamış olabilirdi? Sadece o gün görmüştüm; öncesinde ya da sonrasında hiç görmemiştim.

Soyunma odasına gittim. Uşağın bir beyefendinin giysilerini dikerken kullandığı iğnelerin durduğu tepside olabilir miydi? Belki de mücevher kutusunda takıların arasına konmuştu? Ender giydiği bir terliğin içinde? Dizlerimin üzerinde çökerek ayakkabılarını karıştırırken, Adair'in böylesi değerli bir şeyi uşağının bulup cebine atabileceği bir yere asla saklamazdı. Ya sürekli yanında taşırdı -ve onu birçok kez yatakta çırılçıplak gördüğümde şişeden iz yoktu- ya da kimsenin aramayı akıl edemeyeceği bir yere saklardı. Kimsenin aramaya cesaret edemeyeceği bir yere.

Elimde mumla odadan çıkarak merdivenlerden aşağıya indim. Mutfaktan geçip kilere ulaştım. Rutubet kokan taş duvarların arasından yürüdüm. Kimsenin girmediği ve herkesin korktuğu odaya yaklaşırken yavaşladım. Kapıyı iterek açtım ve yakın geçmişte pis zeminde kanlar içinde yattığım odaya girdim.

Nefesimi tutarak odanın diğer tarafındaki sandığa doğru yürüyüp, sandığın kapağını kaldırdım. O iğrenç, kâbusuma! koşumlar, terimle kaskatı kesilmiş kayışlar, hâlâ vücudumun biçimini koruyarak duruyordu. Onu görünce kapağı neredeyse bırakacaktım ama sandığın bir köşesindeki küçük bir paketi fark ettiğimde korkumu kontrol altına aldım. Uzanarak minik bir yastık gibi katlanmış erkek mendilini aldım. Mendilin bir köşesini kaldırdığımda, içinde duran şişeyi gördüm. Mum ışığında gümüş şişe bir Noel ağacı süsü gibi parlıyordu. Işık uğursuz bir şekilde nabız gibi atıyor, sanki uyarıyordu. Ama buraya kadar gelmişken şimdi uyarıyı dinleyecek değildim. Şişe bana aitti. Sımsıkı tutarak kalbime bastırdım ve zindandan sessizce çıktım.

YİRMİ BEŞ

Maine Sınırı, Bugün

Luke otobandan çıkarak toprak bir yola saptı ve motorun rölantisinin kamyoneti lastik izlerinin üzerinden sürüklemesine izin verdi. Bir viraja geldiklerinde bağlantı yolununun uzağına park etti ama motoru kapatmadı. Kış ağaçları yapraksız olduğundan açıkça görebiliyorlardı. Hem kendisi hem de yolcusu uzaktaki Birleşik Devletler-Kanada sınırını izileyebiliyordu. Bir inşaat sahasında kurulmuş çocuk parkına benziyordu. Kamyonlar ve arabalarla tıkanmış kulübeler koridorların üzerinde egzoz dumanıyla dolu bir hava...

"Gittiğimiz yer orası," dedi Luke ön camdan işaret ederek.

"Dev gibi," diye karşılık verdi kız. "Pek kullanılmayan bir yerden giriş yapacağımızı sanıyordum; arabaları el feneriyle inceleyen iki güvenlik görevlisi ve bir av köpeği."

"Bunu yapmak istediğinden emin misin? Kanada'ya gitmenin başka yolları da var," dedi Luke kızı zaten çiğnediğinden daha fazla kanunu çiğnemeye teşvik edip etmemekte kararsız bir şekilde. "Sınırdan yürüyerek veya kar motosikletiyle geçebileceğin ama seni arabayla götüremeyeceğim yerler de var. En azından bu arabayla olmaz; belki bir Range Rover veya Humvee işimizi görebilir. Bu kamyonet ormanın içinden asla geçemez."

Kızın garanti arayışıyla ebeveynine bakan bir çocuğunki gibi bakışları Luke'un kalbine işledi. "Hayır, beni buraya getirdin. Sınırı geçmeme de yardım edeceğinden eminim.''

Sınır kapısına yaklaşırlarken Luke'un sinirleri gerilmeye başladı. Buraya kadar kaç kez gelmiş ve hiç tereddüt etmemişti. Bugün pek kalabalık değildi ama yine de bir saat kuyrukta bekleme düşüncesi cesaret kırıcıydı. Şimdiye kadar kendileriyle ilgili bir arama emri çıktığından emindi; ne kadar aptal olursa olsun, Duchesne bile bir mahkûmun ortadan kayboluşunu Luke'unkiyle birleştirebilirdi. New Hampshire plakalı kirli bir Minivan'ın arkasında beklerlerken bile, Luke sınır polisinin bir faks makinesinden arama emrini çıkardığını, kuyruktaki arabalar arasında tarife uyan olup olmadığına baktığını hayal edebiliyordu. Neredeyse kamyoneti sıradan çıkaracakken kendine hâkim oluyor, ama direksiyonu tutan ellerinin titremesini bastıramıyordu.

Kız gergin gözlerle ona baktı. "Sen iyi misin?"

"Çok uzun sürüyor," diye mırıldandı Luke. Giysilerinin altında koltuk altından beline kadar ter damlaları süzülüyordu.

"Her şey yolunda," diye mırıldandı kız.

Aniden yan sıranın uzandığı kulübenin üzerindeki yeşil ışık yandı ve Luke şaşırtıcı bir hızla direksiyonu kırıp gaza yüklenerek arabayı trafiği düzenleyen sınır polisine doğru çevirdi. Kuyrukta iki araba önlerinde bekleyen bir arabanın önünü kesti ve direksiyondaki kadın ona ortaparmağını kaldırdı ama Luke umursamadı bile. Sınır görevlisinin önünde frene sertçe asıldı.

"Aceleniz mi var?" diye sordu memur, doktorun kimliğini almak için uzanırken ilgisini soğukkanlılıkla gizleyerek! "Yeni bir sıra açtığımızda genellikle kuyrukta sırada bekleyen kişiyi alırız."

"Affedersiniz," dedi Luke. "Bilmiyordum."

“Bir dahaki sefere dikkat edin, tamam mı?” diye karşılık verdi memur, Luke’un sürücü belgesini, ardından Lanore’un pasaportunu kontrol ederken başını bile kaldırmadan. Memur orta yaşlı, lacivert üniformalı bir adamdı. Kemerine telsiz, kalemler ve bir sürü eşya asılmıştı. Elinde bir tablo ve bir tür tarayıcıya benzer elektronik bir alet vardı. Ortağı olan daha genç bir kadın, uzun bir çubuğun ucuna iliştirilmiş bir aynayla arabanın etrafında dolaşıyor, kamyonetin altına yerleştirilmiş bir bomba bulmayı bekliyormuş gibi inceliyordu. Luke yan dikiz aynasından kadın memuru izlerken, nedensiz bir şekilde yine gerildiğini hissetti.

“Demek doktorsunuz?” dedi penceredeki memur, Luke’un dikkatini aniden kendi üzerine çekerek.

“Evet, cerrahım.” Aptal, dedi kendi kendine, uzmanlığın adamın umurunda bile değil. İlgi isteyen şımarık bir çocuk gibi öne çıkan şey doktor kibriydi.

“Kanada’ya gidiş nedeniniz?”

Luke cevap veremeden Lanore kendini memura göstermek için öne eğilerek araya girdi. “Aslında bana bir iyilik yapıyor. Onunla birlikte kalıyordum ve bir akrabamdan bir süreliğine yardım istemem gerekti; Luke da beni otobüse binmek yerine cömert bir şekilde kendi arabasıyla götürmek konusunda ısrar etti.”

“Ah, kuzeniniz nerede?” diye sordu memur, çaktırmadan sorgulayarak.

“Lac-Benne,” diye cevap verdi kız doğal bir tavırla.’’Şey, onunla Lac-Benne’de buluşacağız. Aslında Quebec’e a yakın oturuyor.” Luke’a mucizevi gelen bir şekilde, kız yakınlardaki bir kasabanın adını biliyordu. Doktor biraz rahatladı.

Memur kulübeye çiziklerle dolu pleksiglas pencereden girince, Luke onu izledi. Adam hiç şüphesiz veritabanıyla dolu bir bilgisayar monitörüne doğru eğilmişti. Ya plaka numaram? diye düşündü. Polis numarayı çoktan dağıtmış olabilir mi? Arabayı arıyor olabilirler mi? Gazı kökleyip kulübeden ileri firlamamak için kendini zor tutuyordu. Onu durdurabilecek hiçbir şey yoktu; ne otomatik bir kol, ne lastiklerini patlatmak için bekleyen metal çiviler.

Memur aniden Luke’un penceresine yaklaşarak ve sürücü belgesiyle pasaportu uzattı. “İşte. İyi tatiller,” dedi bakışlarını bir arkadaki arabaya çevirip Luke’a geçmesini işaret ederek.

Sınır kapısı dikiz aynasında iyice küçülene kadar Luke nefes alamadı. “Neden o kadar endişelendin?” diye sordu kız gülerek, omzunun üzerinden bakarken. “Terörist değiliz veya sınırdan kaçak sigara sokmaya filan çalışmıyoruz. Sadece öğle yemeği yemek için Kanada’ya giden nazik Amerika vatandaşlarıyız.”

“Hayır, değiliz,” dedi Luke ama o da rahatlayarak gülmeye başlamıştı. “Affedersin, bu pelerin ve hançer olaylarına alışkın değilim.”

“Özür dilerim, gülmek istemedim. Alışkın olmadığını biliyorum. Ama harika bir iş çıkardın.” Kız, Luke’un elini tutarak sıktı.

Lac-Benne yakınlarındaki bir motelde konakladılar. Bir otel zincirinin parçası olmayan, sıradan ve gösterişsiz bir yerdi. Lanore ofise girerken Luke arabada bekledi. Lanore o sabah güzel bir genç kızla muhabbet etme fırsatını olabildiğince uzatmaya çalışarak yavaş hareket eden yaşlıca resepsiyon görevlisiyle sohbet ediyordu. Sonra kamyonete geri döndü ve arka taraflarda, ağaçlık bir alan ile bir beyzbol sahasının ucuna bakan bir odaya yöneldiler. Otoparktaki tek araç onlarınkiydi.

Odaya girdiklerinde, Lanore hızlı bir şekilde valizini boşalttı. Banyoyu kontrol ederek havluların kalitesiyle ilgili sızlandı. Luke aniden kendini ayakta duramayacak kadar yorgun hissederek yatağa oturdu. Polyester yatak örtüsünün üzerine uzanarak bakışlarını tavana dikti. Bütün dünyası karnaval

oyuncağı gibi dönüyordu.

"Sorun nedir?" Lanore yatağın kenarında onun yanına oturarak alnına dokundu.

"Sanırım yorgunluk. Gece nöbetimden sonra genellikle eve gider gitmez yatağa girerim."

"O halde keyfine bak, iyi bir uyku çek." Kız bağcıkları çözmeden doktorun ayakkabılarını çıkardı.

"Hayır, geri dönmem gerek. Sadece yarım saatlik bir yolum var," diye itiraz etti Luke, ancak yerinden kıpırdamadı bile.

"Saçmalama. Ayrıca, hemen geri dönüp eve gidersen sınır kapısındakilerin dikkatini çekersin." Lanore, Luke'un üzerine bir battaniye örttü; tıpkı doktor odasındaki kanepenin üzerinde kullanılan hastane battaniyesi gibi akrilik bir şeydi.Sonra valizine yönelerek bir

Ziploc çanta çıkarıp Luke'un görmesi için havaya kaldırdı. Ancak pencereden gelen ışık yüzünden karanlık göründüğü için, Luke çantanın içinde ne olduğunu anlayamamıştı.

Lanore yatağın köşesine oturarak işe koyuldu. Daha büyük çantanın içinde, Luke'un şimdiye dek gördüğü en şehvet verici mariuhana tomurcukları vardı. Lanore birkaç dakika içinde oldukça cömert bir sigara hazırladı, yaktı ve uzun, iştahlı bir nefes çekti. Dumanı üfleyip gözlerini kapadığında yüzü tatminle gevşedi. Luke bir ara bu kadının yüzünde böyle bir ifadeyi yaratmak isteyeceğini düşündü.

Lanore sigarayı ona uzattı. Bir an tereddüt ettikten sonra-kendi kendine bunun bir kadeh şaraptan farklı olup olmadığını sordu- Luke sigarayı alıp dudaklarına götürdü. Derin bir nefes çekerek dumanı ağzında tuttu, beyninin loblarını yayıldığını ve kulaklarının tıkandığını hissetti. Bu ot gerçekten etkiliydi. Hem de çok hızlıydı.

Luke öksürükler arasında sigarayı Lanore'a geri verdi. "Bir süredir içmemiştim. Nereden buldun bunu?"

"Kasabada. St. Andrews'da." Lanore'un cevabı Luke'u hem şaşırtmış hem de biraz tedirgin etmiş, burnunun ucunda görünmeyen başka dünyalar olduğunu hatırlatmıştı.

"Böyle şeyleri sık yapar mısın?" Luke başıyla sigarayı işaret etti.

"Onsuz yaşayamam. Zihnimde taşıdığım anıları bilmiyorsun. Yaptığın için ömürler boyunca pişmanlık duyacağın şeyler. Başkalarının yaptığını gördüğün şeyler. Bir türlü kafandan atamadığın şeyler. En azından bu olmadan." Lanore elindeki sigarayı işaret etti. "Bazen öyle zamanlar oluyor ki on yıl boyunca uyumak istiyorum. Uykuya dal ve hepsini durdur. Ama kötü anıları silmek mümkün değil. O kadar zor olan yapmak değil; yaptığın şeyle yaşamak."

"Morgdaki adam gibi."

Lanore bir kelime daha söylemesini engellemek için parmağını Luke'un ağzına bastırdı. Luke daha sonra bunun için yeterince zaman olacağını düşündü; pişmanlıklarının çığı kızı ezdiğinde, yaptığı geri dönüşü olmayan şeyleri tamamen algılayınca kendini boğuluyor gibi hissettiğinde. Ne kadar uyuşturucu alırsa alsın, onlardan kurtulamazdı.

Luke'un yaptığı şeyler Lanore'unkilerin yanında önemsiz kalırdı. Yine de sigaraya uzandı. "Geri dönüyorum," dedi Luke, Lanore'u ikna etmek zorundaymış gibi. "Bir uyku çeker çekmez. Uyuduktan sonra araba kullanmak daha güvenli olur. Ama geri dönmem gerek. Yapmam gereken, beni bekleyen işler var."

"Tabii," dedi Lanore.

Doktor uyandığında oda neredeyse karanlıktı. Güneş batıyordu ama lambaların hiçbiri yanmıyordu. Luke doğrulup oturamadan, yattığı yerde kendini toparlamaya çalıştı. Uzunca süre zihni pamukla

doluymuş gibiydi; nerede olduğunu neden her şeyin yabancı geldiğini hatırlamakta zorlandı.Battaniyenin altında yatmaktan dolayı terlemişti. Kendini bir arabadan çıkarılıp gözleri bağlanarak, olduğu yerde döndürülüp bir otel odasına atılarak kaçırılmış, nerede olduğu konusunda hiçbir fikri olmayan bir kurban gibi hissediyordu.

Yavaş yavaş odayı net bir şekilde görebilmeye başladı. Yabancı, masanın etrafındaki ahşap sandalyelerden birinde oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Hiç kıpırdamıyordu.

"Hey," dedi Luke, kıza uyandığını belli etmek için. Kız yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona döndü.

"Kendini daha iyi hissediyor musun? Sana bir bardak su getireyim." Lanore yerinden kalkıp, hızlı adımlarla bir kapıdan mutfağa geçti. "Sadece musluk suyu. Soğuması için buzdolabına da biraz koydum."

"Ne kadardır uyuyorum?" Luke bardağa uzandı ve soğukluğunu hissedince alnına bastırmak istedi. Gerçekten hasta mıydı? Her yeri alev alev yanıyordu.

"Dört-beş saattir."

"Ah, Tanrım, yola çıksam iyi olur. Eğer çoktan başlamadılarsa, beni aramaya başlarlar." Luke battaniyeyi iterek yatağın kenarında doğrulup oturdu.

"Acelen ne? Evde seni bekleyen kimsen olmadığını söylemiştin," diye karşılık verdi kız. "Ayrıca, pek iyi görünmüyorsun. Şu ot sana çok fazla gelmiş olabilir. Güçlüdür. Belki de bir süre daha uzanmalısın."

Lanore yerinden kalkıp çekmeceli dolaba doğru yürüdü, dizüstü bilgisayarını aldı ve Luke'a yaklaştı. "Sen uyurken bunları kameradan indirdim. Onu görmek isteyeceğini düşündüm. Yani, onu gördüğünü biliyorum, yani cesedini. Ama yine de ilgini çekebilir."

Luke bu dehşetli küçük konuşma karşısında yüzünü buruşturdu; morgdaki cesedi ve Lanore'la bağlantısını hatırlamak istemiyordu ama Lanore'un uzattığı bilgisayarı yine de aldı. Odanın loş ortamında ekrandaki görüntüler parlak bir şekilde önüne serildi. Ceset torbasındaki adamı görüyordu ama kıyaslamak bile mümkün değildi. Gayet canlı ve sağlıklı görünüyordu. Gözleri, yüzü enerjikti.

Ve o kadar güzeldi ki ona bakmak Luke'u tuhaf bir hüzne boğdu. İlk görüntü bir arabada çekilmişti; cam indirilmiş, uzun siyah saçları başının etrafında rüzgârdan savruluyordu ve gülerken gözlerinin kenarlarında çizgiler oluşuyordu. Görüntüleri çeken Lanore'un söylediği veya yaptığı şeye gülüyordu. Bir sonraki görüntüde yataktaydı; muhtemelen Dunratty'de paylaştıkları yatak olmalıydı. Adamın beyaz bir yastığa dayanmış, saçları yine yüzüne düştü. Elmacıkkemikleri kızarmıştı. Beyaz çarşafların altında boğazı ve köprücük kemiğinin çıkıntısı belli oluyordu.

Bir dakika sonra, görüntüleri peş peşe izlerken, Luke izlediği adamın güzelliğinin yüz hatlarından kaynaklanmadığını anladı. Önemli olan yakışıklılığı değildi. Yüz ifadesinde şey vardı; gözlerindeki neşeyle yüzündeki gülümseme arasındaki bağlantıdan doğan bir şey.

Kamerayı tutan ve görüntüleri kaydeden kişiyle birlikte olmaktan mutluydu. Luke'un boğazında bir şeyler düğümlendi ve bilgisayarı Lanny'ye sertçe uzattı. Daha fazla izlemek istemiyordu. "Biliyorum," dedi kız, neredeyse boğulur gibi bir sesle ağlamaya başlarken. "Onun artık gittiğini düşünmek beni öldüyor. Yokluğunu göğsümde bir delikmiş gibi hissediyorum.İki yüz yıl boyunca içimde taşıdığım bir duygu koparılıp alındı. Nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. İşte bu yüzden senden rica ediyorum. Lütfen biraz daha kal. Yalnız olmak istemiyorum. Yoksa aklımı kaçıracağım." Lanore bilgisayarı yere bırakarak Luke'un eline uzandı. Eli minik ve ılıktı. Avucu nemliydi ama Luke ıslaklığın ondan mı, yoksa kendisinden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

Lanore aniden dudaklarını Luke'unkilere bastırdı. Luke gözlerini kapattı ve bütün varlığını Lanore'un ağzının ılık ıslaklığına daldırdı. Yatakta az önce kalktığı yere geri devrilip Lanore'un neredeyse olmayan ağırlığını üzerine çekerken içinden bir parçanın ikiye ayrıldığını hissetti. Yaptığı şeyden ötürü dehşete kapılmıştı ama Lanore'u gördüğü andan bütün yapmak istediği şey buydu. St. Andrews'a geri dönmüyordu; en azından şimdilik. Lanore'un peşinden gidecekti. Onu nasıl bırakıp gidebilirdi ki? Lanore'un ona duyduğu ihtiyaç, göğsüne saplanan bir kanca gibi Luke'u çekip sürüklüyor, Luke ise karşı koyamıyordu. Bir uçurumdan kapkaranlık sulara doğru dalıyordu. Altında ne olduğunu göremiyordu ama dünyada onu durdurabilecek hiçbir güç olmadığını biliyordu.!

ÜÇÜNCÜ KISIM

YİRMİ ALTI

Quebec şehrine uzanan otoban, gidiş geliş ikişer şeritten oluşuyordu ve çok az sokak lambasıyla aydınlatılmıştı. Ayrıca Luke'un alıştığından daha fazla trafik vardı; bütün Aroostook bölgesinde nadiren iki şeritli yollar olduğu düşünülürse bu normaldi. Yine de, otoban düz ve monoton olduğundan, Luke düşüncelere dalabilmişti.

Yapraksız ağaçlar ve son derece sıradan manzara, Luke'a eski karısının Michigan'ın ıssız kuzey köşesinde yerleştiği minik kasaba Marquette'i hatırlatmıştı. Luke, Tricia'nın çocukluk sevgilisiyle (tipik olarak Luke adama karşı zihinsel bir blok oluşturmuştu ve dolayısıyla da adını hatırlamıyordu) birlikte yaşamaya başlamasından sonra bir kez kızlarını görmek için oraya gitmişti. Tricia, sevgilisi ve Luke'un iki kızı, şimdi Tricia'nın sevgilisinin çiftlik evinde yaşıyorlardı; o da vişne yetiştiren başka bir aile çiftliğiydi. Adamın oğlu ve kızı haftada birkaç gece onlarla birlikte kalıyordu. Luke evin tahta kiremitlerinin kasvetli bir gri tonuna boyandığını, bakana fırtınalı bir geceyi çağrıştırdığını hatırlıyordu.

Luke ziyareti sırasında Tricia'nın, sevgilisiyle kendisiyle birlikteyken olduğundan daha mutlu görünmediğini düşünmüştü ya da belki de eski kocasının kendisini önünde iki yaşında bir Camaro duran yıkık dökük evde görmesinden utanmıştı. Belki Tricia fark etmemişti ama

Luke bu evin Andrews'daki evinden daha kötü göründüğünü düşünmemişti. Kimseyi aşağı görmek gibi bir niyeti de olmamıştı.

Kızları Winona ve Jolene (kızlara Country tarzı müzik yapan iki şarkıcının ismini vermek konusunda Tricia ısrarcı davranmıştı) mutsuzlardı ama sonuçta bu beklenen bir şey değil mi? Kasabaya daha yeni taşınmışlardı ve kimseyi tanımıyorlardı. Orada olmak, onlarla birlikte öğle yemeği yedikleri bir pizzacıda oturmak neredeyse Luke'un kalbini kırmıştı. Sessiz ve kimi suçlayacaklarını ya da kime kızacaklarını bilemeyecek kadar küçüklerdi. Luke onları dışarı çıkarmaya çalıştığında surat asmış, annelerine geri dönme düşüncesine tahammül edememişlerdi. Hepsi o kadar üzgünken vedalaşmak da çok zor olmuştu. Bunun engellenemeyeceğini biliyordu; yaşadıkları şey bir hafta sonunda çözümlenemezdi.

Orada geçirdiği sürenin sonunda Tricia'nın ön kapısındaki beton basamaklarda onlarla vedalaşırken, işler kızlar ve onun için biraz olsun iyileşebilmişti. Panikleri yatışmış, minik ayaklarının altında biraz sağlam bir zemin bulmuşlardı. Vedalaşırken onlara sarıldığında bekleyebileceği gibi ağlamışlar, Luke kiralık arabasıyla uzaklaşırken el sallamışlar ama Luke'un kalbi yine de paramparça olmuştu.

"Benim iki kızım var," diye patladı Luke aniden. Lanny oturduğu yerden ona baktı. "Fotoğraflarını gördüm. Evinde. Kaç yaşındalar?"

"Dört ve beş." Babalığıyla ilgili içinde kalan son gurur kırıntılarını hissetti. "Şimdi anneleriyle

birlikte yaşıyorlar.Ve evlenmeyi planladığı adamla." Artık kızlarına başka biri bakıyordu; bunu Lanny'ye söyleyemezdi.

Lanny oturduğu yerde hafifçe ona doğru döndü. "Ne kadar süre evli kaldın?"

"Altı yıl. Ama boşandık," diye ekledi bunu söylemesinin muhtemelen gereksiz olduğunu hissetmesine rağmen. "Evlenmemin bir hata olduğunu şimdi anlıyorum. Detroit'teki ihtisaasımı daha yeni bitirmiştim. Annemle babamın sağlığı kötüleşiyordu ve St. Andrews'a döneceğimi biliyordum. Sanırım tek başıma dönmek istememiştim. Herkesi tanıdığım küçük kasabada evlenecek birini bulabileceğime inanmıyordum. Sanırım Tricia'yı son şansım olarak görmüştüm." Gizemli yolcusu omuz silkip, kendi endişeleriyle kaşlarını çattı. Luke bu kadar fazla dürüstlüğün de onu rahatsız ettiğini hissetti. "Ya sen? Hiç evlendin mi?" diye sordu ve Lanny bu soruya gülerek karşılık verdi.

"Bütün bu süre boyunca dünyanın geri kalanından gizlendiğimi mi sanıyorsun? Hayır, zaman içinde aklım başıma geldi. Benimle hayatını birleştirmeyeceğini anladım. Bu içinde yoktu; yani, benimle ilgili öyle duygular hissetmiyordu."Luke morgdaki adamı düşündü. Kadınlar öyle erkekler için köle olurdu. Çok fazla arzu, çok fazla tutku. Öyle bir adamın tek bir kadına bağlanması nasıl beklenebilirdi ki?Lanny'nin Jonathan'dan kendisine sadık kalacak kadar sevimesini beklemesi doğaldı ama Lanny'yi hayal kırıklığına uğrattı diye adam suçlanabilir miydi?

"Yani başka birini bulup ona mı âşık oldun?" Luke sesindeki umudu gizlemeye çalışıyordu. Lanny yine güldü. "Umutsuzluktan evlenip sonunda boşanan bir adam olarak, iflah olmaz bir romantik gibi konuşuyorsun. Evlendiğimi söyledim, âşık olduğumu söylemedim." Lanny yine olduğu yerde kıpırdanarak Luke'a arkasını döndü. "Bu pek doğru sayılmaz. Hepsini sevdim, bütün kocalarımı, ancak hiçbirine karşı Jonathan'a hissettiklerimi hissetmedim."

"Hepsi mi? Kaç kez evlendin ki?" Luke yine Dunratty'nin yerindeki yatağa bakarken hissettiği huzursuzluğu hissetti.

"Dört kez. Bir kız yaklaşık her elli yılda bir kendini yalnız hisseder," dedi kendiyle alay ettiği belli bir şekilde sırıtarak. "Hepsi kendi tarzlarında tatlı adamlardı. Benimle ilgilenmişlerdi. Beni olduğum gibi kabul etmiş, onlarla paylaşabileceklerime razı olmuşlardı."

Lanny'nin hayatıyla ilgili bir şeyleri öğrenmek, Luke'un avuçlarını daha da kaşındırmıştı. Direksiyonda ellerini kaydırdı. "Onlarla ne kadar şey paylaştın? Onlara Jonathan'dan söz etmiş miydin?"

Lanny yüzünü gizlemeye devam ederek başını arkaya atarak saçlarını salladı. "Daha önce kimseye kendimle ilgili gerçeği açıklamadım, Luke. Asla. Sen ilk ve teksin."

Bunu beni mutlu etmek için mi söylüyor? diye merak etti Luke. Lanny başkalarının duymak isteyeceği şekilde konuşmayı öğrenmişti. Asırlar boyunca keşfedilmeden hayatta kalırsanız, bu geliştirmek zorunda olduğunuz bir yetenekti. İnsanları hayatına katma, onları kendine bağlama, senden hoşlanmalarını hatta seni sevmelerini sağlama sanatı.

Otobanın kenarındaki bir lokantada durdular ve Luke, haberlere bakıp e-posta kutusunu kontrol etmek için Lanny'nin dizüstü bilgisayarını ödünç aldı. Hastane yöneticilerinden gelen alışıldık mesajlar dışında ("Çalışanların kar toplama için kullanılan doğu otoparkına araçlarını bırakmamaları rica olunur.") kimse bir şey göndermemişti. Cep telefonunu da kontrol etti ve her zamanki gibi kimsenin kendisini aramadığını gördü. Kimse onun yokluğunu fark etmemiş gibiydi. Luke oyalanmak için imleci masaüstü ekranında amaçsızca dolaştırdı; iki kez kontrol etmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu. Tam bilgisayarı kapatmak üzereyken bir sinyal sesi duydu. Biri ona e-posta mesajı

göndermişti.

Çöp mesaj olmasını bekliyordu. Belki de bankası bir otomatik mesaj göndermiş veya aynı ölçüde değersiz başka bir şey gelmişti. Hastanedeki anestezi uzmanı arkadaşı Peter' dan geldiğini görünce bir an sevindi. Dürüst olmak gerekirse, Peter bir dosttan çok iş arkadaşıydı ama bölgede az sayıda anestezi uzmanı bulunduğu ve Luke bir acil servis doktoru olduğu için birbirlerini çoğu doktordan daha sık görüyorlardı.

"Selam, Luke, nasılsın? Her şey yolunda mı? Coun General'daki son vardiyandan sonra kimse senden haber alamamış. Konuşmak istersen buradayım. Salı günü acil serviste görüşürüz."

Peter'ın mesajını kapatırken Luke dişlerini sıktı. Kafayı sıyırdığından korktukları için Peter onu kontrol ediyordu. Kasabadaki insanlar onun yanındayken nefeslerini tutuyor, Tricia'dan, boşanmadan veya ölen ailesinden bahsetmekten korkuyorlardı. Hayatındaki mutsuzluklarla başa çıkabileceğine inanmıyorlardı. Luke bu kadınla birlikte kasabadan ayrıldığından beri kendi mutsuzluğunu düşünmediğini ilk kez o an fark etti. Aylardır sefil durumdaydı. İlk kez ağlama dürtüsü hissetmeden kızlarını düşünebiliyordu.

Luke derin bir nefes alıp uzun uzun verdi. Kendi kendine çıkarımlarda bulunma, diye düşündü. Peter sadece nazik davranmaya çalışıyor. Peter, şimdi Luke'un hayatında en dengeli kişiydi ama Luke, bunun muhtemelen Peter'ın St. Andrews'da yeni olmasından kaynaklandığını düşünüyordu. Genç doktor henüz kasabanın tuhaflığından, soğuk mesafeliliğinden, Püriten yargısallığından etkilenmemişti.

Luke bir an için Peter'ı aramayı düşündü. Peter onun gerçek dünyayla, bu kadının polisten kaçmasına yardım etmesinden, fantastik hikâyesini dinlemesinden ve bir hastayla yatmasından önceki dünyasına tek bağlantısıydı. Peter, Luke' u bulunduğu zor durumdan çekip çıkarabilirdi. Yine derin bir nefes aldı. Asıl soru şuydu; Bu durumdan çıkmayı istiyor muydu?

Peter'ın e-posta mesajını tekrar açarak "cevap" ikonuna tıkladı. "Ben iyiyim," diye yazdı. "Bir Kanada yolculuğuna çıktım." Yazdıklarını düşündü ve "Kanada" kelimesini silmeye karar verdi. Herhangi bir ipucu vermenin anlamı yoktu.Salı günü ameliyat vardı; doğru, ameliyat yönetimiyle bağlantı kurup operasyonu yeniden programlaması gerekiyordu. Ya da ona ameliyatı yeni stajyer ortopedist Aswani'ye yaptırmasını söyleyecekti. Luke zamanında geri dönebileceğini sanmıyordu.

Luke tuvalete girdikten sonra kamyonete döndüğünde, Lanny çoktan ön koltuğa oturmuş, keyifsiz bir gülümsemeyle dik dik ileri bakıyordu. "Sorun nedir?" diye sordu Luke kontağı çevirirken.

"Bir şey yok." Lanny bakışlarını indirdi ve bir an Luke'a söyleyip söylememek konusunda tereddüt etti. "Sen tuvaletteyken hesabı ödemeye gittiğimde, tezgâhın arkasındaki satılık içkileri gördüm. Bir şişe Glenfiditch istedim ama kadın bana satış yapmadı. Satın almak için babamın tuvaletten çıkmasını beklemem gerektiğini söyledi."

Luke kapının koluna uzandı. "Eğer istiyorsan..."

"Boş ver. Sadece... bu sürekli oluyor. Artık bıktım, hepsi bu. Sürekli beni ergen sanıp çocuk muamelesi yapıyorlar. Çocuk gibi görünebilirim ama çocuk gibi düşünmüyorum ve bazen öyle davranılmasını da istemiyorum. Bunun benim kostümüm gibi olduğunu biliyorum ve hayatıma devam etmemi kolaylaştırıyor ama Tanrım..." Başım iki yana salladı ve omuzlarını arkaya attı. "En iyisi ona bir gösteri yapıp aklını başından alalım."

Luke cevap veremeden, Lanny onun ceketini yakasından yakalayarak kendine çekti. Dudaklarını Luke'unkilere bastırarak uzun bir öpücük verdi. Öpüşmeleri Luke'un başı dönene kadar devam etti.

Lanny'nin omzunun üzerinden baktığında, tezgâhın arkasındaki kadının ağzı açık kalmış gözleri dehşetten iri iri açılmış halde onlara baktığını gördü. Lanny gülerek Luke'u bıraktı ve konsola bir tokat indirdi. "Haydi, baba, gidip deli gibi düzüşebileceğimiz bir otel bulalım."

Quebec'e ulaştıklarında neredeyse gece yarısı olmuştu. Lanore, Luke'a kasabanın eski kesiminin en iyi oteli gibi görünen bir yere götürdü. Tepesinde parmaklıkları olan, soğuk gece rüzgârında bayrağı dalgalanan yüksek ve şato gibi bir yerdi. Eski kamyonetinin durumundan utanan Luke, valeye anahtarları verdi. Bir hamal, Lanore'un tek bavulunu alırken,otelin önündeki eski halının üzerinde bekledi. Kendi bagajı olmadığından, Lanore'un peşinden elini kolunu sallayarak lobiye girdi.

Otel odası şimdiye kadar kaldığı en lüks yerdi ve balayını geçirdiği oteli gölgede bırakıyordu. Kuş tüyü bir yatak, yarım düzine yastık, ipek çarşaflar vardı. Yatağa uzanırken bir uzaktan kumandayı kaparak televizyona doğru tuttu. Yerel kanallar Maine'deki bir hastaneden kaçan bir cinayet zanlısından bahsetmiyordu. Belki de St. Andrews, Quebec'te haber olamayacak kadar uzak, hikâye de önemsizdi.

Belki Presque Isle'deki televizyon kanalıydı. Ama neden onu aramıyorlardı? Bir katil zanlısıyla aynı anda ortadan kaybolmuştu ve adı hiçbir yerde geçmiyordu.Bakışlarını Lanore'un yatağın ayak ucunda duran dizüstü bilgisayarına çevirdi. İnternette bir şeyler olup olmadığına bakabilirdi. Ama Luke aniden bir korkuya kapıldı.İnternette isimlerini ve haberi araştırırsa bir şekilde kendilerini ele verebilir, yetkililer internet bağlantısı ve şüphe uyandırıcı kelimeleri kullanarak izlerini bulabilirdi. Bunun mümkün olmadığını bilmesine rağmen kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Hiçbir neden olmamasına rağmen, neredeyse paranoyadan gözleri kararıyordu.

Lanore ılık bir buhar bulutu içinde banyodan çıktı. Sarındığı otel bornozu üzerine neredeyse iki beden büyük geliyordu. Omuzlarına bir havlu örtmüş, ıslak saçlarını aşağı almıştı. Çantasından bir sigara paketi çıkardı. Yakmadan önce bir tane Luke'a uzattı ama Luke başını iki yana salladı.

"Su basıncı muhteşem," dedi Lanore yangın musluğu takılmış tavana doğru dumanı üflerken. "Uzun, güzel, sıcak bir banyo yapmalısın."

"Birazdan," dedi Luke.

"Televizyonda ne var? Bizimle ilgili bir şeyler mi arıyorsun?" Luke başıyla onayladı ve ayağını plazma ekrana doğru uzattı.

Kız arkasını dönerek yine sigara dumanını üfledi. "Bir şey bulamazsın. Umurlarında değil, inan bana."

"Elbette umurlarında. Joe Duchesne senin katil olduğunu düşünüyor. Ortadan kaybolmana öylece izin vermez. Pek akıllı olmayabilir ama tamamen sorumsuz da değildir.''

"Beceriksizliğini düşündün mü? Çünkü kalın kafalının teki ve ne yapacağını bilmiyor. İkiyle ikiyi toplayamıyor. Benim hastaneden kaçmama yardım ettiğini anlamış olamaz. Muhtemelen asla öyle bir şey yapabileceğini düşünmemiştir."

Sözleri soğuk bir tokat gibiydi. Luke da öyle bir şey yapacağını asla düşünmemişti. Belki de mutsuz, zor yaşamıyla başa çıkmakta zorlanıyordu.

"Pekâlâ, bunun için üzgünüm. Şerife karşı adil olmak gerekirse, neyle karşı karşıya olduğu konusunda hiçbir fikri olmadığından eminim." Lanore, bir Cheshire kedisi gibi sinsice gülümsedi. "Güven bana. Kaçmak konusunda uzmanım, Henüz seni aramıyorlar."

"Yani hâlâ geri dönebilirim."

“Bir sürü soru soracaklardır,” dedi Lanore omzunun üzerinden. “Ama altından kalkamayacağın bir şey değil. İstediğinin bu olup olmadığını düşündün mü? St. Andrews’a geri dönmek istiyor musun? Ailenin çiftliğine, onların eşyalarıyla dolu eve, çocuklarının yokluğuna? Nankör komşularınla ilgilenmek için hastaneye dönmek istiyor musun?” Luke’un huzursuzluğu giderek artıyordu. “Bunu konuşmak istemiyorum.”

“Dinle beni, Luke. Ne düşündüğünü biliyorum.” Lanny, Luke’un uzaklaşmasına izin vermeden yatakta hemen yanına oturdu. Luke ondan yayılan sabun kokusunu algıladı.

‘’Geri dönmek istemenin tek nedeni, bildiğin şeyin orası olması. Tamdık bir yer, tanıdık şeyler, tanıdık insanlar. Ve sen yorgun, üstelik de baskı altındasın. Ailenle ve eski eşinle bir sürü şey yaşadın. Orada seni bekleyen bir şey yok. Sadece bir kapan. St. Andrews’a geri dönersen bir daha asla ayrılamazsın. Seni hiç umursamayan insanlarla sarılmış halde yaşlanır gidersin. Ne hissettiğini biliyorum. Yalnızsın ve hayatının geri kalanını koca bir evde, konuşacak kimsen olmadan tek başına geçirmekten korkuyorsun. Yaşamın yüklerini omuzlamana yardım edecek kimse olmadan, birlikte yemek yiyeceğin, günlük hikâyelerini paylaşacağın kimse olmadan.Yaşlılıktan korkuyorsun; yaşlandığında yanında kim olacak? Senin ailenle ilgilendiğin gibi seninle ilgilenecek, ölüm zamanın geldiğinde elini tutacak biri.” Lanore’un söyledikleri son derece doğruydu ama Luke’u rahatlatmak için kolunu omzuna attığında Luke zorlukla dayanabildi. Luke geri çekilmeyince Lanore onu kendine çekti ve yüzünü omzuna yasladı.

‘‘Ölmekten korkmakta haklısın. Ölüm bütün arkadaşlarımı aldı. Son anlarına kadar ellerini tuttum, onları teselli ettim ve arkalarından ağladım. Yalnızlık korkunç bir şey.” Genç kadının sözleri tuhaftı ama hüznü neredeyse elle tutulur şekildeydi. “Ben daima yanında olabilirim, Luke. Asla gitmem. Hayatının geri kalanında seninle birlikte olurum; eğer olmamı istersen.”

Luke ondan uzaklaşmadı; sadece Lanore’un söylediklerini düşündü. Aşk teklif etmiyordu- değil mi?- hayır, Luke aptal değildi, bunu biliyordu. Ama tam olarak arkadaşlık da değildi. Eş ruhlar gibi birbirlerine çekildiklerini düşüneci kadar kibirli değildi. Tanışalı henüz otuz altı saat bile olmamıştı. Bu güzel genç kadının ne önerdiğini anlıyordu. Onun bir yoldaşa ihtiyacı vardı. Luke sahip olduğunu bilmediği bir dürtüyle hareket etmişti. Lanore bunun işe yarayabileceğini görüyordu. Buna karşılık, elektrik şirketindeki hesabını bile iptal etmekle uğraşmadan eski hayatını geride bırakabilirdi.Ve Luke da bir daha asla yalnız olmazdı.

Kızdan ayrılmadan sırtını okşamasına izin verdi ve zarif elinin tekrarladığı hareketinin tadını çıkardı. Luke’un zihni netleşmeye başlamış, şerifin Lanore’u acil servise getirdiği andan beri ilk kez huzur duymasını sağlamıştı.

Çok fazla düşünürse sisin geri döneceğini biliyordu, Kendini bir peri masalındaki karakterlerden biri gibi hissediyordu ama durup olanları düşünürse, hikâyeyle sürüklenmeyi reddederse, kafası karışıyordu. Önüne serilen, görünmeyen dünyayı sorgulamamak istiyordu. Kızın söylediklerinin doğruluğunu kabul ederse, o zaman ölümle ilgili kendi inançları bir yalan olurdu. Ama bir doktor olarak, Luke birinin hayatının sonuna defalarca tanık olmuş, canı bedeninden çekilen hastaların yanında durmuştu. Ölümü hayatın mutlak gerçeklerinden biri olarak görüyordu ve şimdi öyle olmadığı söyleniyordu. Hayatın sonuyla ilgili zorunluluklar görünmez mürekkeple yazılmış gibiydi. Ölüm mutlak değilse, hayatı boyunca öğrendiği binlerce gerçek ve inanç arasında daha ileri yalan olabilirdi?

Tabii kızın hikâyesi doğruysa. Kızı itaatkâr bir şekilde takip etmiş olmasına rağmen, Luke hâlâ kandırıldığı duygusunu içinden atamıyordu. Birçok psikopat gibi, kız da insanları kullanmak

konusunda çok becerikli olabilirdi.

Başını hafifçe lavanta kokan yastığa koydu ve Lanore'un ılık vücuduna sokuldu. "Endişelenmene gerek yok. Henüz hiçbir yere gitmiyorum. Öncelikle, bana hikâyenin gerisini anlatmadın. Geri kalanını da dinlemek istiyorum."

YİRMİ YEDİ

Boston

St. Andrews'a dönüş yolculuğumu planlarken ancak cenaze için olabileceği kadar hevesliydim. Oradan ayrılırken Adair'in bana verdiği para kesesini kullanarak Boston'dan Camden'a giden bir yük gemisine bilet aldım. Camden'den geri kalan yolu da kiralık arabayla aşacaktım. St. Andrews' ulaşım normalde sadece bakkalın arabasıyla sağlanıyor, o yılda iki kez Watford'ların dükkânına mal götürüyordu. St. Andrews'a gösterişli bir şekilde dönmeyi planlıyordum; bu yüzden pencereleri perdeyle örtülü, sert kanepeleri minderle yumuşatılmış güzel bir araba kiraladım. Oradaki herkesi artık farklı biri olduğumu gösterecektim.

Ancak hava da önemli bir etkendi. Sonbahar başlarıydı ve Boston soğuk ve nemliyken, Aroostok'un kuzey kesimlerine çoktan kar yağmıştı bile. St. Andrews'un karlarını özlediğimi fark etmek beni şaşırtmıştı. Yüksek kayalıklar, inişli çıkışlı arazi, ayak basılmamış bembeyaz bir karla örtülüydü. Her yerde bembeyaz örtüler kıvrılarak uzanıyordu. Çocukken ailemin kulübesinin donmuş pencerelerinden dışarı bakar, karın yağışını izler, ateşle ve diğer beş bedenin sıcaklıklığıyla ısınan kulübeye şükrederdim.

O sabah Boston limanında durmuş, beni Camden'a götürecek gemiye binmeyi beklerken, şartlar son derece farklıydı. Güzel giysiler ve hediyelerle dolu iki sandığım, bütün köyün beş yılda görebileceğinden daha fazla parayla dolu bir kesem ve lüks yolculuk imkânlarım vardı. St. Andrews'dan geleceği olmayan, küçük düşmüş bir kadın olarak ayrılmıştım ama şimdi zenginliğe boğulmuş kaliteli bir hanımefendi olarak dönüyordum.

Adair'e çok şey borçlu olduğum açıktı. Ama bu, yapmak üzere olduğum şeyle ilgili üzüntümü yine de azaltmıyordu.

Denizdeyken suçluluk duygusuyla dolu halde kamarama gizlendim. Duygularımı bastırmak için elimde bir martini şişesiyle oturuyor, kendimi eski sevgilime ihanet etmediğime inandırmaya çalışarak kadeh kadeh içiyordum. Jonathan'a Adair'in adına bir teklif yapmaya gidiyordum; kimsenin hayal bile edemeyeceği bir armağan; Sonsuz yaşam.Böyle bir armağanı herkes düşünmeden kabul eder, hatta gücü yetiyorsa karşılığında bir servet öderdi. Görmediği bir dünyaya kabul edilmek üzere seçilmişti. Hayatta bildiklerimizden çok daha fazlasının olduğunu öğrenecekti. Ona götürdüğüm şey için şikâyet etmesi mümkün değildi.

Ancak, bu alternatif boyutun bir bedeli olduğunu da biliyordum. O bedelin ne olduğunu henüz kendim de anlamıyordum. Adair ve Tilde'nin -hatta Alejandro'nun- aksini kendimi ölümlülerden

üstün görmüyordum. Kendimi bir Tanrıça gibi hissetmiyordum ve hissedeceğimi de sanmıyordum. Tam aksine, insanların dünyasından ayrılarak daha düşük bir yere geçtiğimi hissediyordum; utanç verici sırlar ve pişmanlıklarla dolu karanlık bir yeraltı âlemi, bir ceza dünyasına. Ama kişi cezalandırılmak için gönderilebiliyorsa günahlarının bedelini ödemesi, tövbe edip bağışlanması da mümkün olmalıydı, değil mi?

Camden'a ulaştığımda, arabayı kiralayarak tek başıma kuzeyin yolunu tuttum. Adair'e karşı gelme düşüncesi yine zihnime girmeye başlamıştı. Sonuçta buralar Boston'a hiç benzemiyordu ve Adair çok uzaklarda kalmıştı. Ama kızın kaçmasına yardım ettiğim için aldığım cezayı hâlâ hatırlıyordum. Ona karşı gelme düşüncesi içime derin bir korku dolduruyordu. Kendi kendimle pazarlık ediyordum. St. Andrews'a ulaştıktan sonra Jonathan'ın hayatında mutlu, ailesine ve çocuk yaşta evlendiği karısına bağlı olduğunu görürsem, ona dokunmayacaktım. Sonuçları kendi üzerime alabilirdim. Jonathan olmadan Boston'a geri dönemeyeceğim için kendi yoluma gider ve izimi kaybettirirdim. İşin ilginç tarafı, Adair'in kendisi bana kaçma imkânını vermişti; param ve giysilerim vardı. Uzaklarda bir yerde iyi bir başlangıç yapabilirdim. Ama bu hayaller kısa ömürlüydü; Adair'in bana emrettiğini yapmadığım takdirde başıma gelecekleri unutamıyordum. Adair kaçmama asla izin vermezdi.

Bu mutsuz halimde kendimi toparlayarak o ekim günü öğleden sonra, hayatta olduğum için ailemin ve tanıdıklarımın şaşkınlığıyla karşılaşmaya ve sonunda dönüştüğüm şeye duyacakları hayal kırıklığına hazır halde St. Andrews'a indim.

Bir pazar günüydü ve hava kasvetliydi. Mevsim normalde olacağı kadar zorlu olmadığı ve kar geçişe izin verdiği için şanslıydım. Hava daha ılık, dolayısıyla daha ıslaktı. Kar yerine yağmurluydu, ki bu da bana uygundu. Herhangi bir ve ıslak New England gününü tercih ederdim. Ağaçlar yapraksızdı. Dallara tutunan son yapraklar da kupkuru, büzüşmüş, tavandan sarkan yarasalara benzemişlerdi. Gökyüzü neredeyse koyu gri bir renkteydi.

Kilisede ayin yeni bitmişti. Halk ortak alana doluşuyordu. Ailemin çoğunun onların arasında olmayacağını bilmek beni rahatlatmıştı; onlar hâlâ kasabanın diğer ucundaki katolik kilisesinin karanlık nişinde dizlerinin üzerinde durmuş, dua ediyor olmalıydılar. Gelişimden birkaç saat daha haberleri olmayacaktı.

Cemaattekiler soğuğa ve rüzgâra rağmen her zamanki gibi gruplar halinde toplanmış, birbirlerinden ayrılıp evlerine dönmekte isteksizdiler. Babamdan iz yoktu; belki de ayine gelirken yanında kimse olmayacağı için o da artık Katolik kilisesine devam ediyordu. Jonathan neredeydi? Sonunda onu gördüm. Görür görmez de kalp atışlarım hızlandı. Ortak alanın kenarında, atların ve arabaların beklediği yerdeydi. Ve kardeşleriyle birlikte sırayla arabaya biniyordu. Annesi ve yüzbaşı neredeydi? Onları görememek beni endişelendirmişti. Kolunda yorgunluktan rengi atmış ufak tefek bir genç kadın vardı. Jonathan onun arabanın ön koltuğuna binmesine yardım etti. Kadının kollarında bir bebek vardı. Karısı Jonathan'a benim veremediğim bir şey vermişti. Bebeği görünce neredeyse bütün cesaretimi kaybederek arabacıya geri dönmesini söyleyecektim.

Ama bunu yapmadım.

Araba kalabalığa yaklaştı ve hemen herkesin merakını çekti. Arabacı işaretimle dizginleri çekti ve yüreğim ağzımda bir halde arabadan fırlayıp, toplanan kalabalığa daldım. "Selam!" diye bağırdım elimi havaya kaldırarak "Kaçak kıza merhaba yok mu?"

Beni tahmin ettiğimden daha sıcak karşıladılar. Yen giysilerime, gösterişli saçlarıma ve kiralık arabaya rağmen beni tanımışlardı. Bana neredeyse hiç önem vermediğini düşündüğüm insanlar etrafımı sarmıştı; Watford'lar, demirci Tinky Talbot ve sümüklü çocukları, Jeremiah Jacobs ve

yüzünü hatırladığım ama adını unuttuğum yeni eşi. Peder Gilbert giysilerini rüzgârda savurarak kilisenin basamaklarından inip öne çıkarken, eski komşularım etrafımda fısıldaşıyordu. "Lanore Mcllvrae, capcanlı karşımızda duruyor!"

"Bir baksanıza, ne kadar süslü!"

Tokalaşmak için kalabalıktan eller uzandı ama göz ucumla ileride bir yerlerde dillerini şaklatanları ve başlarını sallayanları da görüyordum. O sırada kıpkırmızı bir yüzle gelen Peder Gilbert'a yol vermek için kalabalık ikiye ayrıldı.

"Ulu Tanrım, bu sen misin, Lanore?" diye sordu ama onu duymadım bile, çünkü görünüşü daha çok dikkatimi çekmişti. Gilbert ne kadar da yaşlanmıştı! Şişkin karnı incelmiş, vücudu sönmüştü ama yaşlı yüzü soğuk bir kilerde unutulmuş elma gibi buruş buruş olmuş, romatizmalı gözleri kızarmıştı. Şefkat ve heyecanla elimi tuttu. "Ailen seni gördüğüne çok sevinecek! Senin..." -yanlış bir söz söylememeye çalışır bi kızardı- "...kaybolduğunu sanıyorduk. Ama işte geri döndün. Üstelik de açıkça görülen bir zenginlikle."

Ailemden söz edilince etraftakilerin yüz ifadeleri değişti ama kimse tek kelime etmedi. Ulu Tanrım, aileme ne olmuştu? Neden herkes çok daha yaşlı görünüyordu? Bayan Watford'un saçlarında daha öncesinden hatırlamadığım beyaz teller vardı. Ostergaard'ın oğulları yetişkin olmuş, başkalarının küçülmüşlerinin içine zor girmiş gibi görünüyor, el bilekleri ceketlerinin fazla kısa gelen kollarından dışarı fırlıyordu.

Arka taraftaki kargaşayla kalabalık yine ikiye ayrıldı ve çemberin içine Jonathan girdi. Ah, ne kadar değişmişti. Çocuksuluğundan, koyu renk gözlerindeki umursamaz bakışlardan ve cakasından eser kalmamıştı. Hâlâ yakışıklıydı ve çok ciddi görünüyordu. Beni baştan aşağı süzerek değişiklikleri inceledi ve sanki bunlara üzülmüş gibi baktı. Kasvetli havasını dağıtmak için gülerek boynuna sarılmak istedim ama yapamazdım.

Ellerimi ellerine aldı. "Ulu Tanrım, seni tekrar göreceğimizi hiç sanmıyordum!" Neden herkes bunu söyleyip duruyordu? "Görünüşe bakılırsa Boston sana iyi gelmiş.''

"Öyle oldu," diye karşılık verdim, merakını çekmek istediğim için henüz hiçbir şey açıklamadan.

Kucağında bebeğini taşıyan genç karısı kalabalığın arasından yaklaşmıştı ve Jonathan'ın dirseğinin dibinde duruyordu. Jonathan geri uzanarak onu çağırdı.

"Lanny, Evangeline McDougal'ı hatırlarsın. Sen gittikten kısa süre sonra evlendik ama sen gittiğinden beri ilk çocuğumuzu yapacak kadar zamanımız oldu!" Gerginlikten kaynaklandığının farkında olduğum bir şekilde güldü. "Bir kız, inanabiliyor musun? İlk çocuğum bir kız oldu! Şansım yokmuş ama bir dahaki sefere düzelteceğiz, değil mi?" dedi yanakları kızaran Evangeline'e.

Jonathan'ın evli olacağını ve şimdiye kadar bir çocuğu olması gerektiğini mantıken biliyordum. Ama karısını ve kızını görmek, hayal ettiğimden çok daha zordu. Ciğerlerim kasılıyordu. Uyuşmuştum ve tek kelime bile edemiyordum! Her şey nasıl bu kadar hızlı değişmiş olabilirdi? Ben gideli daha aylar olmuştu.

"Babalığın çok erken göründüğünü biliyorum," dedi Jonathan, ellerinde tuttuğu şapkasına bakarak, "ama yaşlı Charles ölmeden önce hayatımı düzene soktuğumu görmeye çok istekliydi."

Boğazımda bir şeyler düğümlendi. "Baban öldü mü?"

"Ah, evet, unuttum, sen duymuş olamazsın. Düğünden hemen önce. Sanırım yaklaşık iki yıl oldu." Jonathan bunları söylerken sakindi. "Sen gittikten sonra hastalandı." Ben gittiğimden beri iki yıldan uzun zaman mı geçmişti? Bu nasıl olabilirdi? Bir peri masalı gibiydi. Dünyanın kalanı hayata devam

ederken ben bir yerlerde büyülenerek uyuyup kalmış mıydım? Konuşamıyordum. Jonathan elimi sıkarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Seni tutmayalım, aileni görmek istersin. Ama en yakın zamanda bize akşam yemeğine gel. Hangi maceralar yüzünden geri dönemediğini duymak istiyorum. Şimdiye kadar yani."

Aniden sersemliğimi üzerimden attım. "Evet, elbette." Zihnim başka yerlerdeydi. Jonathan'ın ailesi bu kadar değişmişse, benim aileme neler olmuştu acaba? Onlar ne tür talihsizlikler yaşamıştı? Ve Jonathan'ın söylediklerini düşünürsem, köyden ayrıldığımdan beri geçen süre birkaç aydan çok fazlaydı ama bu hiç mantıklı gelmiyordu. Burada zaman daha mı hızlı akmıştı, yoksa Boston'da geceler partilerle ve Adair'in odalarının şehvetiyle geçerken zaman daha mı yavaş ilerlemişti?

Arabacıya ailemin evinin yanından geçen yolda durmasını söyledim. Kulübenin değiştiği açıktı. Ben giderken mütevazı bir yerdi ama benim yokluğumda iyice köhne bir yere dönüşmüştü. Babam diğer öncüler gibi kulübeyi kendi inşa etmişti. Bu konuda tek istisna, kaliteli evini yaptırmak için Camden'dan marangozlar getirtmiş olan yüzbaşıydı. Babam daha sonra geliştirilmek üzere tek odalı bir kulübe yapmıştı. Ve daha sonra geliştirmeye de devam etmişti. Nevin'ın yatak alanı için ana odanın arkasına konan bir niş ve biz kızlar için yıllar boyunca bir rafa dizilmiş oyuncak bebekler gibi yanyana yattığımız bir tavan arası eklenmişti.

Ev şimdi yaşlanmış iyi bir at gibi sarkmıştı. Kütüklerin arasından sıva parçaları dökülmüş, delikler açılmıştı. Çatı birkaç kiremit düşmüştü. Dar verandada bir moloz yığını oluşmuş, bacanın tuğlaları gevşemişti. Evin arka tarafında ağaçların arasında kızılımsı noktalar görüyordum; bu, sığırların hâlâ uzak otlaklarda dolaştığı anlamına geliyordu. Ailem en azından sürünün bir kısmını korumuştu ama evin durumuna bakılırsa, gelirlerinde ciddi bir değişiklik olmuştu. Neredeyse çulsuz kalmış gibiydiler.

Evi inceledim. Ailem kiliseden eve dönmüştü -araba ahırın yanında boş duruyordu ve ağılda dolaşan kestane rengi yaşlı atı görebiliyordum- ama evin etrafında hiç hareket yoktu. Sadece bacadan duman yükseliyordu. Soğuk bir günde zayıf bir ateşti. Odun yığınına baktım. İhmal edilmişti, Kış gelirken yakacak odunlar sadece üç sıra yüksekliğindeydi.

Sonunda arabacıya eve yaklaşmasını söyledim. İçeriden bir hareket bekledim ama hiçbir şey olmayınca cesaretimi toplayarak arabadan inip kapıya yaklaştım ve vurdum.

Kapıyı Maeve açtı. Ağzı açık halde beni bir an baştan aşağı süzdükten sonra bir çığlık atarak boynuma atladı, sesi kulaklarımı doldururken eşikte dans ederek içeri girdik.

''Ulu Tanrım, hayattasın! Sevgili Lanny, seni bir daha görebileceğimizi hiç sanmıyorduk!" Maeve yanaklarındaki mutluluk gözyaşlarını önlüğünün kenarıyla sildi. "Senden haber alamayınca rahibeler annemle babama yazdılar ve onlara çok büyük olasılıkla kaybolduğunu bildirdiler." Maeve gözlerini kırpıştırdı.

"Kaybolmak mı?" diye sordum.

"Ölmüş. Öldürülmüş." Maeve bana ciddi bir yüzle baktı. "Bunun Boston'da sık sık olduğunu söylediler. Şehre gelenler haydutlar tarafından kaçırılıp öldürülüyormuş."

"Saçmalık," dedim aynı şeyin benim için de söylenebileceğini anlamadan önce. Ben de kaçırılmıştım ve şimdi zengin bir cesede dönüşmüş olsam da, öldürülmüş sayılırdım.Yine de, manastırın beni şehrin aldatmacalarıyla başa çıkamayan aptal bir masum olarak görmesine içerlemiştim. "Manastırın konuyla gevşek şekilde ilgilenmesinden dolayı annemle ve babama uydurma bir hikâye anlatılmış."

Maeve bana huşu dolu gözlerle baktı. "Kaybolmadıysan, ablacığım, neler oldu? Üç yıldır neredeydin?"

Üç yıl! Yine afalladım. Adair'den ayrı geçen zamanımda dünyanın geri kalanı kendi takvimini izleyen bir tren gibi devam etmiş, benim için yavaşlamaya gerek bile görmemişti.

Annem önlüğüne topladığı birkaç patatesle kilerin kapısından gelirken bir açıklama yapmak zorunda kalmaktan kurtuldum. Beni görünce kâğıt gibi bembeyaz oldu ve diğer her şeyi unuttu.

"Bu olamaz!"

Kalbim duracakmış gibi hissettim. "Oldu, anne. Kızın karşında duruyor." "Ölümden dönmüş!"

"Hayalet filan değilim," dedim gözyaşlarımı tutmaya çalışırken dişlerimi sıkarak. Ona sarıldığımda yaşlı vücudundaki isteksizliğin yavaşça silindiğini hissettim. Kalan bütün gücüyle o da bana sarıldı; hatırladığımdan çok daha zayıf görünüyordu.

Konuşurken o da gözyaşlarını siliyordu. Omzunun üzerinden kız kardeşime baktı ve başıyla onayladı. "Git, Nevini çağır."

İçim burkuldu. "Bu kadar çabuk mu?"

Annem yine başıyla onayladı. "Evet, mecburuz. Artık evin erkeği o. Sana babanın öldüğünü söylemek zorunda olduğum için üzgünüm, Lanny."

Böyle bir habere nasıl tepki vereceğinizi asla bilemezsiniz. Her ne kadar babama öfkeli olsam da, çok kötü bir şey olduğundan şüphelenmeye başlasam da, annemin haberi yine de yüzüme inen bir şamar gibiydi. Bir sandalyeye çöktüm. Annem ve kız kardeşlerim ellerini birleştirmiş halde etrafımda duruyordu.

"Bir yıl önce oldu," dedi annem ciddi bir tavırla. "Boğalardan biri. Babanın başına çifte attı. Çok ani oldu. Acı çekmedi."

Ama o zamandan beri hepsi acı çekiyordu. Bunu sertleşmiş yüzlerinde, giysilerinin ve evin durumunda görebiliyordum. Annem etrafı incelediğimi fark etmişti.

"Nevin için çok zordu. Çiftliği yönetmek için sorumluğu üzerine aldı ve tek kişi için çok zor bir iş olduğunu biliyorsun." Annemin bir zamanlar nazik olan ağzı şimdi gergindi, bu onun zor şartlara dayanma tarzıydı.

"Neden yardımcı tutmuyorsunuz; başka çiftliklerden büyük bir çocuğu neden kiralamıyorsunuz? Ya da araziyi kiraya verebilirsiniz. Köyde birilerinin genişlemek isteyeceğinden eminim," dedim.

"Ağabeyin böyle bir şeyi duymak bile istemedi, bu yüzden onun yanında bu kadar rahat konuşma. Ne kadar gururlu olduğunu bilirsin," dedi annem ifadesinin sertliğini görmemem için başını çevirerek. Ağabeyimin gururu, onların talihsizliği olmuştu.

Konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Glynnis nerede?"

Maeve kızardı. "Şimdi Watford'larda. Çalışıyor. Bugün rafları yerleştirmek için onu çağırdılar."

"Şabat günü mü?" diye sordum bir kaşımı kaldırarak. "Açıkçası, borçlarımızı ödemek için çalışıyoruz," dedi annem patateslerle uğraşırken yine iç çekerek.

Adair'in para kesesinin ağırlığını hissediyordum. Benim için çok anlamsızdı -sadece araçtı- ve aileme yardım etmem gerekeceğini, yüklerini hafifletmek için Adair'in zenginliğini kullanacağımı düşünmemiştim. Parayı onlara verirsem sonrasında sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağım kesindi.

Kapı ardına kadar savrularak açıldı ve Nevin dev gibi vücuduyla loş ışıklı kulübeye girdi. Arkasından gelen ışığa gözlerimin alışması ve Nevin'in kendisini görebilmem için birkaç dakika geçmesi gerekti. Kilo vermiş, incelmiş ve sertleşmişti. Saçlarını neredeyse tıraşlanmış gibi görünecek kadar kısa kestirmişti. Yara izleriyle dolu yüzü ve elleri pislik içindeydi. Bana bakarken kaşları ayrıldığım günkü gibi çatıktı. Somurtkanlığı o zamandan beri yaşadıkları yüzünden daha da artmıştı.

Beni görünce boğazının arkasında bir ses çıkarıp yıkanma kovasına geçerek ellerini suya daldırdı.

Ona dik dik baktım. "Selam, Nevin."

Homurdanarak ellerini bir paçavraya kuruladıktan sonra eski ceketini çıkardı. Sığır, toprak ve yorgunluk kokuyordu. "Lanore'la yalnız konuşmak istiyorum," dedi. Annem ve kız kardeşim birbirlerine baktıktan sonra kapıya yöneldi.

"Hayır, durun," diye seslendim arkalarından. "Biz Nevin'la dışarı çıkalım. Siz sıcak ortamda kalın."

Annem başını iki yana salladı. "Hayır, akşam yemeğinden önce yapmamız gereken şeyler var. Siz konuşun." Kız kardeşimi önüne katarak kapıdan çıktı.

Açıkçası, Nevin'la yalnız kalmaktan korkuyordum. Bana karşı duyduğu tiksinti gayet açıktı; bana tutunacak yer bırakmıyordu. Tavırları, zihnine veya kalbine ulaşmaya çalışmaktansa, kapıdan çıkıp gitmemin daha iyi olacağını söylüyordu.

"Demek geri döndün," dedi bir kaşını kaldırarak. "Ama kalmak için değil." "Hayır." Ona yalan söylememe gerek yoktu. "Artık evim Boston'da."

Bana üstünlük taslayan bir tavırla baktı. "Süslü giysilerine bakılırsa ne yaptığını tahmin etmek zor değil. Annemin benim, hayatını nasıl utanç verici bir hale getirdiğini bilmek isteyeceğimizi mi sanıyorsun? Neden geri döndün?" İşte bu sorudan korkuyordum.

"Herkesi tekrar görmek için," dedim yalvaran bir ses tonuyla. "Ölmediğimi öğrenmeniz için."

"Böyle haberler bir mektuba da sığabilirdi. Yıllardır senden hiç haber alamadık." "Bunun için sadece özür dileyebilirim."

"Hapiste miydin? Bu yüzden mi yazamadın?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Yazmadım, çünkü hoş karşılanacağımdan emin değildim." Ne yazabilirdim ki? Bir daha benden haber alamamalarının en iyisi olduğuna inanmıştım. Alejandro da aynı tavsiyede bulunmuştu. Geçmişini geride bırakabileceğini ve asla peşinden gelmeyeceğini düşünmek ancak gençlerin yapacağı türden bir hatadır.

Bahaneme güldü. "Sessizliğinin annemi ve babamı nasıl etkileyebileceğini hiç düşündün mü? Annemi neredeyse öldürüyordu. Babam da bu yüzden öldü."

"Annem, babamın bir boğa..."

"Evet, öyle öldü. Bir boğa kafasını patlattı ve kanı çamurlara aktı. Ama babamın hayvanların yanında dikkatli davranmaya başladığını biliyor muydun? Hayır. Bunun nedeni kalbinin kırık olmasıydı. Rahibelerden o mektubu aldıktan sonra bir daha asla aynı olmadı. Seni gönderdiği için kendini suçluyordu; hayatta olduğunu bilseydi hâlâ yanımızda olabilirdi!" Masaya yumruğunu indirdi.

"Sana üzgün olduğumu söyledim. Beni engelleyen bazı şeyler."

"Bahanelerini duymak istemiyorum. Hapishanede olmadığını söyledin. Boston'un en zengin fahişesi gibi geri döndün. Son üç yılın senin için ne kadar zor geçtiği konusunda bazı fikirlerim var.

Daha fazlasını duymak istemiyorum.” Kanlanan yumruğunu ovalayarak bana arkasını döndü, “Sormayı unuttum; bebek nerede? Pezevengine mi bıraktın?"

Yanaklarım alev alev olmuştu. “Çocuğun daha doğmadan öldüğünü bilmek seni mutlu edebilir. Düşük yaptım.”

“Ah, işte Tanrı’nın lütfü. O koca evdeki şeytan St. Andrew’la işbirliği yapmanın, kötülüğünün cezası.” Nevin haberimi aldığı ve beni yargılayabildiği için mutlu bir şekilde sırıtıyordu. “Senin gibi akıllı bir kızın St. Andrew alçağına nasıl kandığını ve beni neden dinlemediğini asla anlayamadım. Ben de onun gibi bir erkeğim ve bir erkeğin nasıl düşündüğünü bilirim.” Öfkeye kapılarak sustu. Onun Jonathan gibi olmadığını, onu asla anlayamayacağını, ona olan aşkıma neden ihtiyaç duyduğumu bilemeyeceğini yüzüne haykırmak istiyordum. Nevin’ın yüzündeki kibirli sırıtışı silmek istiyordum ama hiçbirini yapamazdım. Haklı olabilirdi. Belki de Jonathan’ın zihnini benden daha iyi görüp anlıyordu. Bütün yıllar boyunca sadece beni korumaya çalışmıştı. Başarısızlığım onun da başarısızlığı olmuştu.

Yine yumruğunu sildi. “Eh, ne kadar kalmayı planlıyorsun?” “Bilmiyorum. Birkaç hafta.”

“Annem temelli geri dönmediğini biliyor mu? Yine gideceğini?” diye sordu Nevin, ancak annemin kalbini yine kıracağımı öğrendiği için sesi keyifliydi.

Başımı iki yana salladım.

“Çok uzun süre kalamazsın,” diye uyardı, “yoksa kar yüzünden bahara kadar mahsur kalırsın.”

Jonathan’ı benimle birlikte Boston’a gelmeye ikna etmem ne kadar zamanımı alırdı? Koca bir kışı St. Andrews’te hapsolmuş halde geçirebilir miydim? Uzun, karanlık kış günlerini kar yüzünden ağabeyimle aynı kulübede mahsur kalmış halde geçirmek düşüncesi bile beni boğuyordu.

Nevin kanlı yumruğunu su kovasına soktu ve benimle konuşurken yarasıyla ilgilendi. “Ziyaretin süresince burada kalabilirsin. Seni kulağından tutup dışarı atmayı tercih ederim ama komşulara dedikodu malzemesi vermeyeceğim. Ancak, bütün bu süre boyunca davranışlarına dikkat etmek zorundasm, yoksa kendini sokakta bulursun.”

“Elbette.” Gergin bir tavırla eteğimin kumaşını sıvazladım.

“O alçak St. Andrew’u da buralara getirmeyeceksin. Benim çatım altında kalırken onunla görüşmeni yasaklardım ama yine de ona gideceğini ve bana bu konuda yalan söyleyeceğini biliyorum.”

Elbette ki haklıydı. Ama şimdilik pişman gibi davranmak zorundaydım. “Sen nasıl istersen, ağabey. Teşekkür ederim.

Nevin omuzlarını geri atıp çenesini kaldırarak dimdik durdu. “Pekâlâ. Kalabilirsin.”

YİRMİ SEKİZ

Evde geçirdiğim o ilk akşam çok zordu. Bir taraftan, neşeli bir yemek yediğimizi hiç

hatırlamıyorum. Glynnis Watford'da geçirdiği günden sonra eve döndüğünde, hepimiz (beni asla bağışlamayacak olan Nevin dışında) içimizi mutlulukla dolduran bir kavuşma daha yaşadık. Bisküviler pişerken hediyelerini sandığımdan çıkardım ve Noel gibi hediyelerini dağıttım. Maeve ve Glynnis, Çin ipeği kumaşlarına sarılarak ortada dönüyor, onunla yapacakları gösterişli elbiselerin hayalini kuruyordu. Annem şalını görünce neredeyse mutluluktan ağlayacaktı. Onların mutluluğu Nevin'ı daha da öfkelendiriyordu; Tanrı'ya şükür ona bir şey getirmemiştim (ateşe atacağını biliyordum), yoksa muhtemelen beni kulaklarımdan tutup kıçımın üzerine oturturdu. Tabaklar temizlendikten, mumlar iyice küçüldükten sonra bile masanın etrafında oturuyorduk. Annem ve kız kardeşlerim bana yokluğumda köyde olan her şeyi anlatıyorlardı. Kuruyan ekinler, hastalıklar, yeni gelen birkaç aile. Elbetteki ölümler, doğumlar ve evlilikler de. Konuyla ilgili her şeyi bilmek isteyeceğimi düşünerek bana Jonathan'ın düğününün detaylarım da anlatmışlardı; nasıl gösterişli yemek verildiğini (hayal edemeyecekleri kadar egzotik şeyler yiyip içtiğimi elbette ki bilmiyorlardı), St. Andrew'ların nehrin karşı tarafından gelen iş bağlantılarını.

"Yüzbaşının görememesi çok üzücü oldu," dedi annem.

Ve bebek! Annemin ve kız kardeşlerimin ondan söz edişini duysanız, bebeğin köyün ortak ürünü olduğunu sanırdınız. Herkes -yine Nevin dışında- bebekle yakından ilgileniyor gibiydi.

"Jonathan ona ne isim verdi?" diye sordum, ekmeğimin son parçasını dana yağına batırırken. "Ruth, annesi gibi," dedi Glynnis, kaşlarını kaldırarak, "Güzel bir Hıristiyan adı," dedi annem. "İncil'den isim istediklerinden eminim."

Parmağımı hepsine doğru salladım. "Ne Jonathan ne Evangeline, bahse girerim. Bebeğin adını annesi seçmiş bana güvenin."

"Belki de mümkün olduğunca kısa süre içinde çocuk sahibi olma fikri Bayan St. Andrew'un fikriydi." Maeve bir an için nefesini tuttu. Devam etmeden önce cesaret almak için Glynnis'e baktı. "Çok zor bir doğumdu, Lanny. Neredeyse Evangeline'i kaybediyorlardı. O kadar..."

"Gençti ki..."

Herkes başıyla onayladı. "Çok gençti," dedi Maeve, iç çekerek. "Ebenin ona bir süre başka çocuk yapmamasını söylediğini duydum."

"Bu doğru," diye ekledi Glynnis.

'Yeter!" Nevin bıçağının ucunu masaya vurarak kadınları sıçrattı. "Bir adam akşam yemeğini köyün saçma sapan dedikodularını dinlemek zorunda kalmadan, huzur içinde yiyemez mi?"

"Nevin..." diye başladı annem ama Nevin onun sözünü kesti.

"Bunları daha fazla dinlemek istemiyorum. Kızla evlenmesi kendi hatası. Bir skandal ama açıkçası ondan daha iyisinide beklemiyordum zaten," diye homurdandı Nevin. Bir an, annemi ve kız kardeşlerimi bebekler hakkında daha fazla konuşmamı engellemek için azarladığına inanabilirdim. Başlangıçta köyden neden ayrıldığım konusunda sorgulanmamıştım. Nevin'ın akşam boyunca onları tek tek bir kenara çekerek haberi verdiğinden şüpheleniyordum. Masadan kalkarak şöminenin yanında duran, babamızın eskiden yemekten sonra oturduğu koltuğa yöneldi. Onun babamın piposuyla kolltuğa oturduğunu görmek bana tuhaf gelmişti.

Ayın gökyüzündeki konumuna bakılırsa, uyuyamadığımiçin tavan arasından indiğimde saat gece yarısına yaklaşıyordu. Kalan zayıf ateşin ışığı duvarlarda dans ediyordu. Ev annemin ve kardeşlerimin kokularıyla doluydu. Dumanlı havayı dolduran nefesleri, vücut yağlarının ve terlerinin kokusu... Her biri diğerlerinden farklıydı. Hayvani kokularındaki bir şey beni huzursuz etmişti.

Kulübede daha fazla kapalı kalamazdım.

Arkadaşa ihtiyacım vardı. Genellikle gecenin bu saatinde o geceki partide refakatçim olan kişiyle oturur veya yatağında geçireceğim geceye hazırlık yapmak için Adair'in odasını havalandırırdım. Bir yere yerleştiğimde fiziksel rahatlığa ihtiyaç duyduğumu hissettim. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde giyinip çıktım. Arabacım üzerine dağ gibi battaniyeleri örtmüş halde ahırda uyuyor, ısınmak için çatıyı paylaşan bir düzine sığırın sıcaklığından da yararlanıyordu. Ailemin kestane rengi atını eyerleyip zavallı adama niyetim olmadığından, aklıma gelen tek yönde köye doğru yürümeye başladım. Diğer herkes için böyle bir yürüyüş intihar demek olabilirdi. Hava dondurucu ölçüde soğuktu ve rüzgâr sertti ama havaya aldırmadan ve hiç yorgunluk hissetmeden yürümeye devam ettim. Çok geçmeden köyün kıyısındaki evlere ulaştım.

Nereye gidecektim? St.Andrews büyük bir şehir değildi. Çok az kulübenin penceresinde ışık vardı. Bütün köy uyuyordu. Evlerin yanından geçerken, içerideki kalpler atışlarını duyduğuma ve sıcaklıklarını algıladığıma yemin edebilirdim. Isaiah Gilbert ve karısı, rahip evinde. Demir Tinky Talbot ve yedi çocuğu, ocaktaki korların sıcaklığında evlerinde. Watford kardeşlerin varlığını zayıf ve yarı soğuk şekilde algıladım; bunun ciddi şekilde hasta veya ölüm döşeğinde oldukları anlamına gelip gelmediğini merak ettim.

Daniel Daugherty'nin hanı hâlâ açıktı ve tek penceresinden ışık süzülüyordu. Boston'daki en iyi hanlara gitmiş biri olarak, Daugherty'nin yerinin kötü olduğunu artık biliyordum ama yine de, köylülerin neşelenmek için gidebildikleri tek yerdi. Kapının yanında dururken, bu saatte ortalıkta görünmenin akıllıca olup olmayacağını merak ettim. Daugherty'nin yerine çok az kadın giderdi ve hiçbiri de yalnız olmazdı. Nevin olayı öğrenirse sıradan bir fahişe olduğuma da fazla inanırdı. Ne var ki içerideki o sıcak bedenler, tatılı sohbetler, arada bir patlayan kahkahalar çok çekiciydi. Ayakkabılarımdaki çamuru silkeleyerek içeri girdim. Sadece birkaç müşteri vardı, yerin ne kadar küçük olduğu düşünülürse, bu elbette ki iyi bir şeydi. Jonathan'ın yanında çalışan iki oduncu ve Sophia'nın kaba saba babası Tobey Ostergaard (kırpmadığı gözleri ve gri teniyle adamın kendisi yürüyen ölüye benziyordu). İçeri girdiğimde bütün başlar bana doğru döndü ve Daugherty özellikle çirkin bir bakış attı.

"İçecek bir şey," dedim gereksiz bir şekilde. Sonuçta listede sadece tek bir içecek vardı.

Han bir zamanlar Daugherty'nin evinin bir parçasıydı.Karısının itirazları üzerine bar kısmı ayrılmış, küçük bir masa tabureler konmuştu. Taburelerin bir bacağı diğerlerinden daha kısaydı ve her birinin durumu aynıydı. Daha sıcak aylarda oyunlar oynanır, bazen evden çamurlu bir patikayla ayrılan ahırda horoz dövüşü düzenlenirdi. Müşterilerin çoğu kalmaz, evde yemekle içmek için bira alırdı, çünkü bira yapımı zor bir işti ve Daugherty -herkesin ortak fikriyle- köyde işi en iyi bilen kişiydi.

"Geri döndüğünü duydum," dedi Daugherty uzattığım parayı alırken. "Görünüşe bakılırsa Boston sana iyi davranmış." Giysilerimi açıkça tepeden tırnağa süzdü. "Senin gibi bir köylü kızı, bu kadar kaliteli giysiler alacak parayı nasıl kazandı?"

Ağabeyim gibi, Daugherty de zengin olmamı sağlayan şeyi tahmin etmiş olmalıydı; daha doğrusu muhtemelen tahmin etmişti. Kimse beni açıkça suçlayacak cesarete sahip değildi. Daugherty'nin imaları beni öfkelendirmişti; müştelerine gösteriş yapıyordu. Yine de, bu şartlar altında ne yapabilirdim ki? Ona kupamın üzerinden anlaşılmaz bir gülüsemeyle baktım. "İmkânları olan insanlarla dostluk kurdum Bay Daugherty."

Odunculardan biri benim gelişimden kısa süre sonra kalktı ama diğeri yanıma yaklaşarak masasını

paylaşmamı teklif etti. Daugherty'nin Boston'dan söz ettiğini duymuş ve yakın zamanda orada olan birileriyle sohbet etmeyi istiyordu. Gençti, belki yirmi yaşındaydı. St. Andrew'un; yanında çalışanların çoğunun aksine, temiz görünüşlü ve sempatikti. Bana Boston yakınlarındaki mütevazı bir aileden geldiğini söyledi. Maine'e sadece çalışmaya gelmişti.İyi para kazanıyordu ama yalnızlık onu öldürüyordu; şehrin çeşitliliğini ve eğlence seçeneklerini özlüyordu. Güneşli bir Şubat günü Halk Bahçesi'ni ve dolunayda Charles Nehri'nin siyah yüzeyini tarif ettiğimde gözleri doldu.

"Kar yağmadan buradan gitmeyi umuyordum," ded bardağına bakarak. "Ama St. Andrew'un kış boyunca kalacak işçilere ihtiyacı olduğunu ve iyi para ödeyeceğini duydum.Ama kışın burada kalanlar çok yalnızlık çektiklerini söylüyorlar."

"Sanırım bu bakış açısıyla ilgili bir şey."

Daugherty tezgâhın üzerine bir kupayı vurarak ikimizi irkiltti. "İçkilerinizi bitirin. Artık uyku zamanı." Daugherty'nin sürgüsü çekilmiş kapısının önünde durarak rüzgârdan korunmak için birbirimize sokulduk. Yabancı ağzını kulağıma yaklaştırdığından, nefesin sıcaklığı yanağımdaki ince tüyleri ayağa kaldırıyordu. Bana uzun zamandır bir kadınla birlikte olmadığını açıkladı. Çok az parası olduğunu söyledi ve yine de onunla birlikte olmak isteyip istemeceğimi sordu. "Umarım mesleğinizle ilgili tahminimde küstahlık etmiyorumdur," dedi gergin bir tavırla gülümseyerek. "Ama tek başınıza Daugherty'nin yerine gelince..." İtiraz edemedim; kendine göre çok haklıydı.

Daugherty'nin ahırına girdik; ahırdaki hayvanlar gece saatlerde birilerinin gelmesine alışkın olduklarından hiç huysuzlanmadılar. Genç oduncu giysilerini ayarladı, pantolonunun önünü açtı ve aletini elime verdi. Ben masaj yaparken, o çok geçmeden kendini zevke kaptırmıştı bile. Sanırım St. Andrews'a dönüp Jonathan'ı tekrar görmek kanımı kaynatmıştı. Vücudumda dolaşan el oduncunun olabilirdi ama aklımdaki kişi Jonathan'dı. O gece kendime Jonathan'ı düşünmek için izin vermekle umursamaz davranmıştım ama o gece, etle anıların birleşimi bana nasıl olabileceğini hatırlatmış, iştahımı daha da artırmıştı. Bu yüzden genç adamı kendime çektim ve bir ayağımı saman balyalarından birinin üzerine koyarak, eteğimin altına ulaşmasını kolaylaştırdım.Genç adam nazik elleri ve sert erkekliğiyle içime yüklendi. Onun Jonathan olduğunu hayal etmeye çalışıyordum ama illüzyonu sürdüremiyordum. Belki de Adair haklıydı belki de Jonathan'ı bizden biri yapmak çok şey kazandırabilirdi. Korkunç bir açlık bana ya bunun için çabalamam gerektiğini ya da hayatımın geri kalanında, yani sonsuza kadar tatmin olamayacağımı söylüyordu.

Oduncu boşalırken iç çekerek titredi ve bir mendil çıkararak bana uzattı. "Açıksözlülüğüm için özür dilerim, hanımefendi," diye fısıldadı kulağıma, "ama bu şimdiye kadar yaşadığım en muhteşem düzüşmeydi. Boston'daki en yetenekli fahişe olmalısınız!"

"Saray cariyesi," diye düzelttim nazikçe.

"Size alışkın olduğunuz her zamanki bir bedel ödeyebileceğimi iddia edemem.''dedi elini para çıkarmak için cebine sokarken ama elimi koluna koyarak onu durdurdum.

"Boş ver. Paran sende kalsın. Sadece kimseye bu konuda tek kelime etmeyeceğine dair bana söz ver," dedim.

"Ah, hayır, Hanımefendi, asla... Ama ben hayatım boyunca unutmayacağım, bundan emin olabilirsiniz!"

"Ben de öyle," dedim hafta bitene kadar unutacağımı bilmeme rağmen. Bu tatlı yüzlü çocuk birçoklarından biri olacaktı sadece; belki de sonuncusu, çünkü eğer şanslıysam Jonathan onun yerini alacak ve sadece Jonathan olacaktı, Genç oduncunun gecenin karanlığında gözden kayboluşunu

izledim. St. Andrew'ların arazisine giden yola yönelmişti.

Paltoma sıkıca sarınarak ben de aksi yönde yürümeye başladım. Sıcaklığını hâlâ bacaklarımın arasında hissediyor, çaresiz bir adamın cinsel ihtiyaçlarını karşılamasına yardım etmenin mutluluğunu da duyuyordum. O zevki Jonathan'la yaşamak ve onu yeni becerilerimle şaşırtmak için de sarbırsızlanıyordum.

Yolum beni demirci dükkânının yanından geçiriyordu ve alışkanlıktan, Magda'nın kulübesine doğru baktım. Pencerenin üzerine astığı şalın arkasından gelen ışığı görünce uyanık olduğunu anladım. Bir zamanlar onun kulübesine gıpta etmem ne gülünçtü; ama şimdi görünce kalp atışlarımın hızlanmasına bakılırsa sanırım hâlâ gıpta ediyordum. Adair'in malikânesi lüksle dolu olabilirdi ama eşikten geçtiğiniz anda özgürlüğünüzü kaybediyordunuz. Magda, kendi evinin hanımıydı ve bunu ondan kimse alamazdı.

Patikanın tepesinde dururken ön kapı açıldı ve oduncular dan biri (Tanrı'ya şükür, çünkü Magda'yla işini bitirdikten sonra dışarı çıkan komşularımdan biri olsaydı rezil olurdum) dışarı çıktı. Magda'nın kendisi de adamın hemen arkasından geldi ve bir an için açık kapıdan süzülen ışıkta göründüler. İkisi gülüyordu. Magda müşterisini el sallayarak geçirirken omuzlarına bir pelerin örtmüştü. Oduncuyu mahcup etmemek için gölgelerin arasına hızla geri çekildim ama Magda beni fark etmişti bile.

"Kim var orada?" diye seslendi. "Şimdi sorun yaşamayalım, ha?" Karanlıktan çıktım. "Benimle sorun yaşamazsınız, Bayan Magda."

"Lanore? Bu sen misin?" Boynunu uzattı. Koşar adım uzaklaşan oduncunun yanından geçerek merdiveni tırmanıp Magda'ya sarıldım. Kolları her zamankinden daha zayıftı. Beni içeri alırken, "Ulu Tanrım, bana seni kaybettiğimizi söylemişlerdi," dedi. Oda minik şöminede yanan ateş ve az önce iş üzerinde olan iki bedenin sıcaklığıyla boğucu ölçüde ısınmıştı. Oduncular temizliklerine pek dikkat etmediklerinden, ekşi ter kokuları girdikleri ortamda uzun süre kalabiliyordu. Bu yüzden paltomu çıkardım. Magda omuzlarımdan tutarak beni olduğum yerde çevirdi ve gösterişli elbisemi inceledi.

"Bak, bak, bak, Bayan Mcllvrae, ne de güzel olmuşsun. Anlaşılan kendine iyi bakmışsın kızım."

"Gurur duyduğum bir şey olduğunu söyleyemem,'' dedim.

Magda bana azarlayan gözlerle baktı. "Talihinin genç bir hanım için beklenebileceği şekilde değiştiğini mi düşünmeliyim?" Ben cevap vermeyince sert bir hareketle pelerinini çıkardı. "Eh, bu konuda bakış açımı biliyorsun. Önünde açık olan tek iş fırsatını değerlendirip başarılı olduğun için seni kimse suçlayamaz. Tanrı fahişe olarak hayatını kazanmanı istemeseydi, geçinmek için bize başka kaynaklar verirdi. Ama öyle olmadı."

"Aslında tam olarak fahişe sayılmam." Neden durumumu ona açıklama zorunluluğu duymuştum ki? "Bana bu imkânları sağlayan bir adam var."

"Evlendin mi yoksa?" Başımı iki yana salladım.

"O halde metresisin." Beni sorgulamıyordu; sadece bana bir gerçeği ifade ediyordu. İki minik kadehe cin koydu. İçkilerimizi içerken ona Boston'daki hayatımı ve Adair'i anlattım.

Birine ondan bahsedebilmek beni rahatlatmıştı; elbette ki bazı kısımları değiştirmek zorunda kalmıştım. Öfke patlamalarını, ruh halindeki inanılmaz değişiklikleri, arada yatağına bir erkek aldığını. Ona yakışıklı, zengin bir adam olduğunu ve benden çok hoşlandığını söyledim. Magda hikayemi dinlerken başıyla onayladı. "Senin adına sevindim, Lanore. Sana harcadığı paranın bir kısmını kenara ayırmaya dikkat et."

Mum ışığında Magda'nın yüzünü daha net görebiliyordum. Ya bu üç yıl onu çok fazla yormuştu ya da tanıştığımızda sandığımdan daha yaşlıydı. Yumuşak teni ağzının ve boğazının kenarlarında sarkmış, siyah saçları neredeyse yarı yarıya beyazlamıştı. Bir zamanlar güzel olan korsesi şimdi griye çalmış ve lime lime olmuştu. Köydeki tek fahişe olsun ya da olmasın, mesleğine çok daha uzun süre devam edemeyeceği belliydi. Genç oduncular artık onu ziyaret etmiyordu ve daha yaşlı olanlar da ona nazik davranmıyorlardı. Yakında hayatın çok zor olduğu bir köyde hiç dostu olmayan yaşlı bir kadın olacaktı.

Adair'in bir hediyesi olan inci bir broşu elbiseme iliştirmiştim. Ailem mücevherler hakkında bir şey bilmediklerinden, onların yanında rahatça takabiliyordum ama Magda'nın broşun küçük bir servet değerinde olduğunu bildiğinden emindim. Önce onu aileme vermem gerektiğini düşünmüştüm; sadece arkadaşım olan bir kadından daha çok hak ediyorlardı. Ama sonunda onlara oldukça yüksek miktarda olan paramı bırakmaya karar verdim. Dolayısıyla broşu elbisemden sökerek Magda'ya uzattım.

Magda başını yana yatırdı. "Ah, hayır, Lanore. Bunu yapman kesinlikle gereksiz. Parana ihtiyacım yok."

"Almanı istiyorum."

Uzanmış elimi geri itti. "Ne düşündüğünü biliyorum, Yakında emekli olmayı planlıyorum. Burada geçirdiğim zaman içinde biraz para biriktirdim; yaşlı Charles St. Andrew bazı adamlarının maaşlarını doğruca bana göndermeliydi, çünkü bu kulübede geçirdikleri bütün süre boyunca zaten bana verdiler. Üstelik bir-iki günlüğüne ceplerinde taşıma zahmetinden de kurtulurlardı," dedi gülerek. "Hayır, onu kendine saklamanı tercih ederim. Genç ve güzel olduğun, bir erkek senin yakınlığına değer verdiği için şimdi bana inanmayabilirsin ama bir gün bütün o şeyler geçecek ve o broşun getirebileceği paraya ihtiyaç duyabilirsin."

Elbette ki ona öyle bir günün benim için asla gelmeyeceğini söyleyemezdim. Broşu tekrar yerine takarken kendimi zorlayarak gülümsedim.

"Hayır, baharda güneye taşınmayı planlıyorum. Sahile yakın bir yere," diye devam etti. Hangi eşyalarını yanına alıp hangilerini geride bırakması gerektiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi odanın içine bakındı. "Belki nazik bir dul bulur yine yuva kurarım."

"Şansının iyi gideceğinden şüphem yok, Magda, ne yapmayı seçersen seç. Çünkü çok cömert bir kalbin var," diyerek ayağa kalktım. "Dinlenmene izin vermeliyim ve benim de ailemin yanına dönmem gerekiyor. Seni gördüğüme çok sevindim, Magda."

Yine sarıldık ve eliyle, sıcak bir tavırla sırtımı sıvazladı. ''Kendine iyi bak, Lanore. Dikkatli ol. Ne yaparsan yap, ama sakın âşık olma. Konu aşka geldiğinde biz kadınlar kötü seçimleri yapıyoruz." Beni kapıdan geçirip arkamdan el salladı. Ama gerçekçi tavsiyesi kalbime bir ağırlık bindirmişti. Ormandan geçerken önceki kadar keyifli değildim.

YİRMİ DOKUZ

Ertesi gün uyandığımda, alt kattaki mutfaktan gelen gürültüleri duydum. Annem ve Maeve beni uyandırmamak için aralarında fısıldaşıyorlardı. Onların gözünde tembel biri olmalıydım; battaniyelerin altında kıvrılmış, günün en verimli saatlerini boşa harcıyordum. Gökyüzünde yükselmiş olan güneş öğle saatini gösteriyordu ama yine de uzun zamandır ilk kez bu kadar erken kalkıyordum. Elbette ki fedakârlığı takdir etmelerini beklemiyordum.

"Hey, bakın kim kalkmış," diye seslendi annem, yukarıda homurdandığımı duyunca.

Omzuma attığım bir battaniyeyle merdivenden inerken, "Nevin uyku alışkanlığım konusunda da birkaç yorumda bulunur," diye karşılık verdim. Geceliğimin altından genç adamın sperm kalıntılarının kokusunu alıyordum.

"Seni ayaklarından tutup yataktan sürüyerek çıkarmamak için kendimizi zor tuttuk," dedi

Maeve ısınması için ateşin yanında duran bir sandalyeye konmuş olan giysilerimi getirirken. "Şey, evet, dün gece uyuyamadım ve köyde biraz yürüyüş yaptım," diye itiraf ettim.

"Lanore!" Annem neredeyse elindeki bıçağı düşürüyordü. "Sen aklını mı kaçırdın? Soğuktan donup ölebilirdin! Tabii başına daha kötü bir şey gelebileceğinden söz etmiyorum bile," dedi kız kardeşimle bakışırken; korumam gereken bir şeyim kalmadığını ikisi de biliyordu.

"Bu kadar kuzeyde geceleri ne kadar soğuk olduğunu utmuşum," dedim. "Nereye gittin peki?"

"Kilise olmadığına bahse girerim," dedi Maeve gülerek. "Hayır, kilise değil. Daugherty'nin yerine gittim."

"Lanore..."

"Issız bir saatte konuşacak birilerini aradım, istediğim sadece buydu. Bu kadar sessiz ve erken saatlere alışkın değilim. Boston'daki hayatım oldukça farklı. Bana katlanmak zorundasınız." Eteğimin iplerini belimin etrafına çektikten sonra annemin yanma gidip alnına bir öpücük kondurdum.

"Artık Boston'da değilsin, hayatım," diye uyardı annem.

"O kadar endişelenecek bir şey yok," dedi Maeve. ''Sanki Nevin arada bir Daugherty'nin yerine gitmiyor mu? Erkekler gidebiliyorsa, en azından arada bir senin de gitmemen için bir neden göremiyorum." Tepki verip vermediğini görmek için anneme bir bakış attı. "Ve buna alışırız." Demek Nevin, Daugherty'nin yerine gidiyordu; bu haber dikkatimi çekmişti. Dikkatli olmak zorundaydım; tuhaf davranışlar sergilersem, bir oduncuyla sık sık dışarı çıkarsam, kulağına gidebilirdi. Biri Nevin'ın yanında bir imada bulunursa, sonu benim için hiç iyi olmazdı.

O sırada kapının vuruluşuyla sohbetimiz bölündü. St. Andrew'un hizmetkârlarından biri, üzerinde adım yazılı yaz bir zarf uzattı. İçinde Jonathan'ın annesinin titiz elyazısıyla yazılmış bir akşam yemeği daveti vardı. Hizmetkâr cevabımı almak için kapıda bekledi.

"Ona ne diyeyim?" diye sordum, annemin cevabının olacağını bilmeme rağmen. Maeve ve annem, baloya gideceğini öğrenmiş Cinderella gibi dans ediyordu.

"Ben St. Andrew'ların evine en son..." diye başladı annem.

"Yüzbaşı öldüğünde gitmiştin," diye hatırlattı Maeve. Annem ciddi bir tavırla başıyla onayladı.

"Peki, ya Nevin? Gitmeyi reddedeceğinden eminim,'' dedim. "Şüphesiz. Genel prensipten dolayı," dedi Maeve.

"Keşke ağabeyinin daha iyi bir iş kafası olsa," diye homurdandı annem. "Bu fırsattan yararlanıp, Jonathan'ın bizden daha düzenli alışveriş yapması için konuşabilirdi."

“Arkadaşlığımdan yararlanmanızı istemiyorum.”

“Köyün yarısı hayatını o aile sayesinde kazanıyor, Bunun ne zararı var ki? Etimizi başka kim alacak? Doyurmaları gereken o kadar adam varken, elbette onlar...” Muhtemelen çalışanlarını kendi arazilerinde avlanan hayvanların etiyle doyurdukları için St. Andrew’lar hakkında kötü düşünüyor olmalıydı.

Kapıya geri dönerek hizmetkâra baktım. “Lütfen Bayan Andrew’a daveti kabul etmekten mutluluk duyacağımızı akşam yemeğine dört kişi geleceğimizi söyleyin.”

O akşam yemek daveti benim için gerçek dışı bir şeydi.İkimizin de aileleri oradaydı. Çocukluğumuzda Jonathan’la arkadaşken böyle bir şey hiç olmamıştı ve o akşam yemeğini çalışma odasındaki şöminenin yanına kurulmuş bir sofrada sadece ikimiz yesek mutlu olurdum. Ama bu hiç hoş olmazdı, çünkü artık Jonathan’ın bir karısı ve çocuğu vardı.

Kız kardeşleri artık neredeyse evde kalmış denecek yaşta ve aşırı ciddi tavırlar içindeydiler; onlardan daha hareketli ve canlı olan kız kardeşlerime, evin içine salınmış maymunlarmış gibi bakıyorlardı. Zihinsel engelli ağabeyi zavallı Benjamin, dudaklarını büzmüş, bakışlarını tabağına dikmiş halde annesinin yanında oturuyor, kendini hareketsiz durmaya zorluyordu.

Annesi arada bir Benjamin’in elini tutarak okşuyor, görünüşe bakılırsa bu hareketi zavallı çocuğu yatıştırıiyordu.

Jonathan’ın sol tarafındaysa Evangeline oturuyor, yetişkinlerin masasına oturmasına izin verilmiş bir çocuk gibi görünüyordu. Önündeki gümüş takımları nasıl kullanması gerektiğini bilmiyormuş gibi, pembe parmaklarıyla çatal bıçakların her birine dokunuyor, düzeltiyordu. Arada bir bakışlarını kocasının yüzüne çeviriyor, efendisinin yanında güvence arayan bir köpeği andırıyordu.

Jonathan’ın bu şekilde, her zaman kendisine dayanan bir aileyle sarılmış olduğunu görmek beni üzmüş ve yormuştu.

Yemekten sonra -bol miktarda geyik eti ve bir düzine kızarmış bıldırcından oluşmuştu ve dolayısıyla bütün tabaklar kemiklerle doluydu- Jonathan masanın etrafında oturan ve neredeyse hepsi kadın olan gruba bakarak, beni şimdi kendisinin kullandığı babasının eski çalışma odasına davet etti. Annesi itiraz etmek için ağzını açtığında Jonathan araya girdi. “Burada pipo içmek için bana katılacak bir erkek yok.Mümkünse Lanny’yle biraz yalnız konuşmak istiyorum. Ayrıca, aksi takdirde burada çok sıkılacağından eminim.” Ruth’un kaşları kalktı ama Jonathan’ın kız kardeşleri herhangi bir şeye alınmış gibi görünmüyorlardı. Belki de onları benim tuhaf varlığımdan kurtarmak istiyordu; onların da fahişe olduğumu sandıklarını biliyordum. Jonathan muhtemelen onların itirazlarına rağmen davet etmişti.

Kapılar kapandıktan sonra bize viski doldurup iki pipoya tütün hazırladı. Ateşin yanındaki koltuklara oturdu. Önce Boston’da nasıl ortadan kaybolduğumu öğrenmek istedi. Ona hikâyemi aileme anlattığımdan daha detaylı anlattım. Zengin bir Avrupalının yanında Amerikalı refakatçisi olarak çalıştığımı açıkladım. Jonathan şüpheci bir tavırla dinlerken anlattıklarıma inanıp inanmamak konusunda tereddüt etmekle hikâyemi zevkle dinlemek arasında gidip geldiğini hissedebiliyordum.

‘‘Boston’a taşınmayı düşünmelisin. Orada hayat çok kolay,” dedim pipomu yakarken. “Zengin bir adamsın.Büyük bir şehirde yaşarsan, hayatın bütün zevklerinden yararlanabilirsin.”

Başını iki yana salladı. “St. Andrews’dan ayrılamayız.Kereste işi devam etmeli; yaşam kaynağımız o. Ben gidersem kereste işini kim yönetecek?”

“Şimdi yaptığı gibi Bay Sweet yönetecek. Ya da belki başka bir kâhya. Birçok zengin

yatırımlarıyla bu şekilde ilgileniyor. Senin ve ailenin burada zor kış mevsimlerinde acı çekmenize ve mahrumiyet yaşamanıza hiç gerek yok." Jonathan bakışlarını ateşe dikerek piposunu tüttürdü.

''Annemin kendi ailesinin yanına dönmeyi isteyeceğini düşünebilirsin ama onu St. Andrews'dan asla götüremeyiz. İtiraf etmeyebilir, fakat buradaki sosyal pozisyonuna alıştı, Boston'da sıradan bir zengin dul olacak. Hatta 'vahşi doğada' çok fazla zaman geçirdiği için sosyal açıdan zarar da görecektir. Ayrıca, Lanny, biz gidersek köye neler olabileceğini hiç düşündün mü?"

"İşin hâlâ burada olacak. Şimdi yaptığın gibi çalışmaları karşılığında köy halkına para ödemeye devam edeceksin. Tek fark, senin ve ailenin hak ettiği tarzda bir yaşam sürecek olmanız. Benjamin'le ilgilenecek doktorlar olacak. Şehrin seçkinlerinden biri olarak pazar günleri komşularınla buluşabilir, partilere gidebilir, her gece kâğıt oynayabilirsin." Jonathan bana hayretle baktı; annesiyle ilgili söylediklerini bahane olarak algıladığımın farkındaydı. Belki de St. Andrews'dan, hayatı boyunca bildiği tek yerden vazgeçmek büyük bir gölde küçük bir balığa dönüşmekten korkan kendisiydi.

Ona doğru eğildim. "Ödülün bu olmamalı mı, Jonathan? Bu serveti yaratmak için babanla birlikte çalıştın. Hapishane duvarları kadar kalın bu ormanın dışında seni nelerin beklediğini bilmiyorsun."

Kırılmış gibiydi. "St. Andrews'dan hiç ayrılmadığımı sanma. New Fredericton'a gitmiştim." St. Andrew'ların New Fredericton'da iş bağlantıları vardı. Kütükler Allagash'tan St. Johns

Nehri'ne sürukleniyor, New Fredericton'da işleniyor, tahta plakalara veya kömüre dönüştürülüyordu. Jonathan henüz ergenlik çağındayken Charles onu bir iş gezisine götürmüştü ama kerestecilerden birinin Charles'ı çocuklarını evlendirmeye ikna etmeye çalışması dışında pek bir şey bilmiyordum. Şimdi düşününce, Jonathan'ın kendi minik köyümüz dışında kalan dünyayı çok merak etmediğini anlayabiliyordum.

"New Fredericton pek Boston sayılmaz," dedim. "Ayrıca, Boston'a gelirsen, işverenimle tanışma fırsatın da olur. Avrupalı bir kraliyet ailesinden geliyor; bir prens. Ama daha da önemlisi, tam bir zevk uzmanı. Aynen sana benzeyen bir adam." Kurnazca gülümsemeye çalıştım. "Hayatının sonsuza dek değiştireceğine garanti veririm."

Beni baştan aşağı süzdü. "Bir zevk uzmanı mı? Sen bunu nereden biliyorsun, Lanny? Onun refakatçisi olduğunu sanıyordum."

''Kişi bir başkası için birçok konuda aracılık yapabilir."

"Beni meraklandırdığını itiraf etmeliyim," dedi memnun bir tavırla. Bir yandan, Jonathan'ın yeni sorumluluklar altında ezildiğini ve önerdiğim şeylerin en azından merak uyandırdığını görmek kalbimi kırmıştı. Ama eski Jonathan'ın hâlâ orada olduğundan da emindim; sadece onu uyandırmam gerekiyordu.

Sonrasında çoğu geceyi Jonathan'la birlikte geçirdik. Neden geçilmeyecektik ki; Jonathan'ın başka arkadaşı olmadığını çabucak anlamıştım. Jonathan'ın yakınında olmanın kazandıracağı sosyal statüden ve olası maddi kazançlardan yararlanmak istemeyecek bir erkek düşünemediğim için bunun nedenini anlayamıyordum. Ancak, Jonathan aptal da değildi. Bu adamlar, çocukken onun yakışıklılığından, pozisyonundan ve zenginliğinden nefret edenlerdi. Babalarının maaşları veya kiraları ödemek için yüzbaşıya muhtaç olmaları hoşlarına gitmiyordu.

Çalışma odasında kapalı kapılar ardında kaliteli tütün içerek geçirdiğimiz o gecelerden birinde, "Gittiğinde seni özleyeceğim," dedi Jonathan. "Kalmayı düşünür müsün? Eğer mesele paraysa, Boston'a dönmek zorunda değilsin. Sana bir iş verebilirim ve baban artık öldüğüne göre, sen de

burada kalıp ailene yardım edebilirsin.”

Jonathan’ın bu teklifi ciddi şekilde düşünüp düşünmediğini merak ettim; bana uygun bir iş bulsa bile, annesi yoldan çıkmış bir kadının oğlunun yakınında olmasına asla vermezdi. Ancak, bunun ailemin durumunun düzelmesi için bir fırsat olduğu konusunda haklıydı ve içten içe eğilim duydum. Ne var ki Adair’in emirlerine itaat etmememin sonuçlarından korkuyordum.

“Artık bir kez gördükten sonra şehir hayatından vazçemem. Sen de aynı şekilde hissederdin.” “Sana zaten açıkladım...”

“Hızlı bir karar vermek zorunda değilsin. Sonuçta bütün evini Boston’a taşımak kolay bir iş değil. Sadece görmek için benimle gel. Ailene bir iş yolculuğuna çıktığını söyle. Şehrin sana uygun olup olmadığını kendin gör.”

Bir telle piponun sapını ustaca temizlemiştim -Adair’in nargilesinin bakımını yaparken kazandığım bir beceriydi- ve külleri temizlemek için piponun kâsesini gümüş bir tepsiye vurdum. “İş açısından da senin için iyi olabilir. Adair sana etrafı gösterir, seni kereste işiyle uğraşan kişilerle tanıştırır. Seni ortamına sokar. St. Andrews’da hiç kültür yok! Kaçırdığın şeyi bilmiyorsun bile. Tiyatro, konserler... Kesinlikle hoşlanacağını düşündüğüm şey şu ki...” Öne eğilerek büyük bir sır paylaşıyormuş gibi başımı onunkine yaklaştırdım, “konu erkek zevklerine geldiğinde, Adair sana çok benziyor.”

“Diyorsun.” Yüz ifadesi bana devam etmem için yalvarıyordu.

“Kadınlar önünde seriliyor. Her türde kadın. Sosyete kadınları, sıradan kadınlar ve onlardan sıkıldığında her zaman ceylanlar var.”

‘’Ceylan mı?”

‘’Fahişeler. Boston’da her türde fahişe bulabilirsin. Gösterişli genelevler. Sokakta iş kovalayanlar. Lüks odalar ve karşılığında memnuniyetle metresin olacak aktrist ve şarkıcılar.’’

‘’Arkadaşlığımı isteyecek bir kadın bulmak için aktrist veya şarkıcıların peşinde koşmak zorunda mıyım?” diye sordu başını çevirerek. Bu cüretkâr sorusu karşısında bir an ne diyeceğimi bilemedim ve ben cevap veremeden devam etti.“Yani Boston’da, bir erkeğin bir kadınla birlikte olmak için para ödediğini mi söylüyorsun?”

“Eğer ilgisini sadece kendisi için istiyorsa,” dedim kendimi toparlamaya çalışarak. Kurnaz bir tavırla, “Bu kadınlar aşk sanatında çoğundan daha yetenekli,” dedim. Merakını uyandırmayı umuyordum. Artık Adair’in hediyelerinden birini vermenin zamanı gelmişti. “İşverenimden bir hediye,” dedim ona kırmızı ipeğe sarılmış küçük bir paketi uzatırken. Müstehcen resimlerden oluşan kâğıt destesi. “Bir beyefendiden diğerine.”

Kâğıtlara tek tek bakarken, “İlginç,” dedi. “New Frericton’a gittiğimde böyle bir deste görmüştüm ama bu kadar ... yaratıcı değildi.” Kâğıtları tekrar sarmak için desteye uzandığında, getirdiğimi unuttuğum ikinci hediyeyi çıkardım.

Jonathan keskin bir şekilde nefes aldı. “Ulu Tanrım, Lanny, bu kim?” Elinde Uzra’nın minyatür bir portresi duruyordu. “Bu bir hayalet mi, bir sanatçının yaratımı filan mı?”

Ses tonuna aldırmadım -hiçbir centilmen, değer verdiğini iddia ettiği bir kadının yanında bu şekilde konuşmaz ama başka ne yapabilirdim ki? Portrenin onu etkilemesi gerekiyordu ve görünüşe bakılırsa öyle de olmuştu.

“Ah, hayır, inan bana, bu kadın gerçek. İşverenimin cariyesi; ipek yolunda beraberinde getirdiği bir

odalık.’’

“İşvereninin ilginç bir ev hayatı var anlaşılan.” Jonathan bakışlarını resimden ayırıp bana çevirirken kaşlarını çattı. “Anlamıyorum. İşverenin neden bana hediyeler gönderiyor. Ona benimle ilgili ne anlattın ki?”

“Kendine uygun bir arkadaş arıyor ve senin benzer eğilimlerin olabileceğini hissetti.” Jonathan şüphelenmişti; belki de tanımadığı bir adamın gösterdiği ilginin servetinden kaynaklanıyor olabileceğinden korkuyordu. “Doğrusunu istersen, sanırım Bostonlular onu hayal kırıklığına uğratmış. Oldukça sıkıcı insanlar. Kendisininkine yakın bir kişiliğe sahip birini bulamamış; merakını çeken şeyleri paylaşabilecek birini arıyor.”

Ama Jonathan söylediklerimi dinlemiyordu. Beni kadar dikkatli inceliyordu ki farkında olmadan onu gücendirecek bir şey söylemiş olduğumdan korkuyordum. “Ne oldu?” diye sordum.

“Sadece... sen... çok değişmişsin,” dedi sonunda. “Buna itiraz etmeyeceğim. Tamamen değiştim. Asıl soru şu ki bu değişiklik seni hayal kırıklığına mı uğrattı?”

Koyu renk gözlerinde belli belirsiz bir acıyla gözlerini kırpıştırdı. “Sadece evet, belki biraz. Bunu seni incitmeden söyleyebileceğimi bilmiyorum ama buradan giden kız değilsin artık. Çok dünyevi olmuşsun; sen bu adamın metresisin değil mi?” diye sordu tereddütle.

“Pek sayılmaz.” Aklıma yıllar öncesinden bir terim geldi. “Sanırım ruh eşiyim.” “Ruh eşi mi?”

“Hepimiz öyleyiz. Odalık, ben, Tilde...” Jonathan’ın ev düzenimize nasıl tepki vereceğini bilemediğim için Alejandro ve Dona’dan şimdilik söz etmemeye karar verdim. “Aynı evde üç karısı mı var?”

“Birlikte olduğu diğer kadınları saymazsak.” “Bunu sorun etmiyor musun?”

“İstediği kişiyle ilgilenebilir; biz de öyle. Düzenimizin benzerini daha önce ne görmüş ne de duymuşsundur ama benim için sorun değil.”

“Tanrım, Lanny, senin yıllar önce kilisenin vestiyerinde öptüğüm kız olduğuna inanamıyorum.” Nasıl davranacağını bilemiyormuş gibi bana mahcup bir bakış attı. “Sanırım bütün bu özgür yaşam konuşmaları düşünülürse, isteyeceğim şey çok da uygunsuz kaçmaz. Bir öpücük daha? Sadece senin hâlâ tanıdığım Lanny olduğuna inanmam için.”

Bir kız böyle bir isteği nasıl geri çevirebilirdi ki? Yerinden kalkarak yanıma gelip üzerime eğildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Ama öpücüğü tereddütlüydü.

Elimi elinin üzerine koydum. “Dudaklarını dudaklarımda hissetmek bir yana, seni bir daha göremeyeceğimi düşündüğümü bilmelisin, Jonathan. Sana duyduğum özlemden öleceğimi sandım.” Yüzünü incelerken, Jonathan’ı tekrar görme umudumun beni hayatta tutan tek şey olduğunu anladım. Şimdi birlikteydik ve aldatılmayacaktım. Yerimden kalkarak ona sarıldım. Bir an tereddüt ettikten sonra o da bana karşılık verdi. Beni hâlâ arzuladığı için mutluydum ama son bir araya gelişimizden beri onunla ilgili her şey değişmişti. Saçlarının ve teninin kokusu, belime sarılırken ellerindeki güç. Öpüştüğümüzde dudaklarının tadı. Hepsi değişmişti. Şimdi daha yavaş, daha yumuşak, daha hüzünlüydü. Sevişmemiz tatlı olsa da, ateşini kaybetmişti. Belki de bunun nedeni ailesinin evinde olmamız, kilitli kapının diğer tarafında eşinin ve annesinin dolaştığını bilmesiydi. Belki de zavallı Evangeline’e ihanet ettiğini düşündüğü için gergindi. Yine de, onu eski haline döndürebileceğimden emindim, çünkü onun hâlâ tanıdığım ve arzuladığım eski Jonathan olduğunu biliyordum.

Jonathan boşaldıktan sonra sedire uzandık. Başını göğüslerimi örten kaliteli ipek kumaşa yasladı. Hâlâ bacaklarımın arasında, eteğime ve iç eteğime dolanmış halde yatıyordu. Kalbim mutlulukla

atarken saçlarını okşadım. Evet, arzularına yenik düşmesini sağlamanın coşkusunu da yaşıyordum. Kapının diğer tarafında saygıyla bekleyen karısına gelince; neticede başlangıçta Jonathan'ı benden çalan o değil miydi? Üstelik Jonathan hâlâ beni isterken, kalbi hâlâ bana aitken, bir evlilik yemininin çok da anlamı yoktu. Jonathan'ın bana duyduğu arzunun kanıtıyla vücudum ürperiyordu.

Ayrı geçirdiğimiz üç yılda hayatlarımızda ne olursa olsun, aramızdaki bağın bozulmadığına her zamankinden çok inanmıştım.

OTUZ

O mutlu kavuşmamız birbirimizi son görüşümüz olmayacaktı. Şartlar uygunsuz olsa da -en iyi tanımıyla- buluşabilmek için elimizden geleni yapıyorduk. Modern zamanların aksine, bir öğle üzeri randevusu için kullanabileceğimiz bir otel odası veya bir arkadaşımızın garsoniyeri yoktu. Hayır,otlağın kenarında kurutulmuş yonca (ama hepsini giysilerimizden dikkatle temizlemek zorunda kalıyorduk) bir samanlık ya da St. Andrew'ların evinin yakınında bir at ahırı (o zaman da sıkışık alanda birbirimize sımsıkı kenetleniyor, koşumların ve dizginlerin arasında sessizce sevişiyorduk) vardı.

Jonathan'la birlikte geçirdiğim böyle zamanlarda, onun nefesini soluyup terini yüzümde hissederken bile, Adair'in düşüncelerime süzülebilmesine şaşırıyordum. Kendi tarzımızda sevgili olduğumuz için sanki ona ihanet ediyormuşum gibi hissederek suçluluk duyuyordum. Üstelik Adair'in beni cezalandırmasından da korkuyordum; başka bir adamla yattığım için değil, başka bir adamı sevdiğim için. Sadece onun istediğini yaparken neden suçluluk ve korku duyacaktım ki?

Belki de kalbimde sevdiğim kişinin Jonathan, sadece Jonathan olduğunu bildiğim için. Her seferinde o üstün geliyordu.

Bir sevişmemizden sonra samanların üzerine uzanıp dinlenirken elimi öperek, "Lanny," diye fısıldadı Jonathan, ''Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

"Seninle ormanda, bir mağarada, bir tarlada buluşurdum," dedim, "seni görebilmemin tek yolu buysa. Nerede olduğumuzun önemi yok. Önemli olan tek şey birlikte olmamız."

Güzel sözlerdi; sevgililere has sözler. Ama samanlıkta birlikte yatarken ve onun yanağını okşarken, zihnimden sürekli düşünceler geçiyordu. Düşüncelerim tehlikeli yerlere geliyor, dokunulmaması gereken konuları deşiyordu; yıllar önce St. Andrews'dan aniden ayrılışım ve Jonathan'ın o olayla ilgili sessiz kalması gibi. Köye döndüğümden beri bana bebeği bir kez bile sormamıştı. Aramızda gergin bir sessizlik olduğu her an, bana hüzünlü bir ciddiyetle yandan bakışlar attığı her an, beni sorgulamak istediğini hissediyordum.

Sen St. Andrews 'dan ayrıldıktan sonra...Ama kelimeler dudaklarından dökülmüyordu. Kilisedeki o gün yapacağımı söylediğim gibi bebeği aldırdığımı düşünüyor olmalıydı. Sonuçta şimdi yanımda bir çocuk yoktu ve konudan kaçmıyordum. Her şey yolundaydı ama onun sormasını istiyordum; belki de bilmesini istediğim için.

“Jonathan,” dedim yumuşak bir sesle, parmaklarımın arasındaki siyah tüylerle oynarken, “babamın beni buradan neden gönderdiğini hiç merak ettin mi?”

Nefesini tuttuğunu, bir an tereddüt ettiğini hissettim. Biraz sonra cevap verdi; “Olduğunu öğrenene kadar gittiğini bilmiyordum. Kışın sonlarında senden hiç haber almamıştım ama kar yağdığında yolculuk yapmanın ne kadar zor olduğu düşünülürse, bu o kadar da tuhaf bir durum değildi. Yine de, seni soruşturmamamın, başının dertte olup olmadığını öğrenmememin yanlış olduğunu itiraf ediyorum.” Dalgın bir tavırla korsemin bağcıklarıyla oynamaya başladı, “Ailem beni göndermelerini nasıl açıkladı?” diye sordum.

“Hasta bir akrabanızla ilgilenmek için gittiğini söylediler. Sen gittikten sonra hepsi eve kapandı, kendi içlerine döndü. Bir defasında kız kardeşlerinden birine senden haber alıp almadıklarını ve seninle yazışabilmem için bir adres verip veremeyeceğini sormuştum ama hiçbir şey söylemeden kaçıp gitmişti.” Başını karnımdan kaldırdı. “Gerçek bu değil mi? Birine bakmıyor muydun?”

Saflığına neredeyse gülecektim. “Bakıma ve ilgiye ihtiyacı olan tek kişi bendim. Beni çocuğu doğurmam için gönderdiler. Burada birinin konuyu öğrenmesini istemediler.” “Lanny!” Bir elini yüzüme bastırdı ama başımı sertçi iki yana sallayarak elini ittim. “Peki, sen...?”

“Çocuk filan yok. Düşük yaptım.” Artık bu sözleri duygusuzca, sesim titremeden, boğazımda bir şeyler düğümlenmeden söyleyebiliyordum.

“Bütün yaşadıkların için çok üzgünüm, üstelik de tek başına..’’Bakışlarını benden ayıramadan doğrulup oturdu.

“Bunların şu adamla tanışmanla bir ilgisi var mı? Şu Adair’le?”

Yüz ifademin çok sertleştiğinden eminim. “Bunu konuşmak istemiyorum.”

“Zavallı cesur Lanny, ne zorluklar yaşadın sen? Bana yazmalı, durumunu bildirmeliydin. Senin için her şeyi yapardım, gücümün yettiği her şeyi.” Bana sarılmak için uzandı-ki bunu çok istiyordum-sonra vazgeçerek geri çekildi.’’Ben aklımı mı kaçırdım? Ne yapıyorum ben? Seni yeterince üzmedim mi? Bu bir oyunmuş gibi seninle tekrar başlamaya ne hakkım var?” Jonathan başını ellerinin arasına aldı. “Beni bencilliğim için bağışlamalısın. Aptallığım için.”

“Beni zorlamadın ki,” dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. “Bunu ben de istedim.” Keşke sözlerimi geri alabilseydim; çocuk konusunu açmakla hata yapmıştım. Jonathan’ın acı çektiğimi bilmesini ve yaşadığım sıkıntılardaki kendi payını kabullenmesini istemiştim ama geri tepmişti.

“Böyle devam edemeyiz. Bu, hayatımda istediğim en son karmaşa,” dedi ve yuvarlanarak benden uzaklaşıp ayağa kalktı. Şaşkın ve kırgın ifademi görünce devam etti: “Açıksözlülüğüm için beni affet, sevgili Lanny. Ama bir ailem, bir karım, bir kız bebeğim, görmezden gelemeyeceğim sorumluluklarım olduğunu biliyorsun. Seninle gizli zevk anları yaşamak için onların mutluluğunu tehlikeye atamam. Ve bizim için bir gelecek yok, asla da olamaz. Devam etmemiz seni incitir ve sana haksızlık olur.”

Zorlukla yutkundum. Sözleri beni çok kızdırmıştı.

Bütün bunları ancak şimdi, gizli ilişkimize tekrar başladıktan sonra mı anlıyordu yani? Yoksa beni Evangeline için ikinci kez gözden çıkarmasına mı öfkeleniyordum? Beni yanımda kalmasına yetecek kadar sevmiyordu! Bu gerçek, kalbime uzun ve keskin bir bıçak gibi saplandı. Öyle afallamış halde otururken aklıma gelen ilk düşüncenin intikam olduğunu itiraf etmeliyim. Terk edilen kadınların neden kendilerini şeytana verdiğini şimdi daha iyi anlıyorum; böyle anlarda intikam ihtiyacı çok güçlü oluyor ama intikam alma imkânı pek olmuyor. Lucifer o anda karşıma çıksa ve ruhum karşılığında Jonathan’ın cehennemde sonsuz acılar çekeceğine söz verse memnuniyetle kabul ederdim. Sadakatsiz

sevgilimden intikamımı almak için şeytanla anlaşırdım!

Ya da belki şeytanı çağırmaya, alevler içinde bir anlaşma yaparak kanımla imzalamama gerek yoktu. Belki de bunu zaten yapmıştım.

Şimdi ne yapacağımı, Adair'in planını nasıl uygulayacağımı bilmiyordum. Adair'i hayal kırıklığına uğratabileceğimi anlamak içimi korkuyla doldurmuştu. Jonathan'ı aşkım ve seks oyunlarıyla Boston'a sürükleyebileceğimi sanmıştın! ama bu plan bozulmuştu. Pişmanlık ve acıma duygusu sevgilimi benden uzaklaştırmıştı ama gerekirse sonsuza dek dostum ve koruyucum olacağına söz vermişti. Jonathan'ın fikrini değiştirerek bana geri dönüp dönmeyeceğini görmeyi bekliyordum ama günler geçtikçe, bunu yapmayacağı giderek daha da belirginleşti.

Bir ziyaret, diye yalvarıyordum, sadece Boston 'a bir ziyaret. Ama Jonathan direniyordu. Bir gün kendisi yokken annesinin köy işlerini berbat edebileceğinden korktuğunu bahane ediyor, başka bir gün işleriyle ilgilenmesini gerektiren bazı sorunlar çıktığını söylüyordu. Ama sonunda onu Boston'a gitmekten alıkoyan şey daima kızı oluyordu. "Evangeline'i uzun süre ailemle yalnız bırakırsam beni asla bağışlamaz ve bebekle birlikte o kadar yolculuğu da kaldıramaz," diyordu. Sanki gerçekten karısının ve bebeğinin merhametine kalmış gibi. Sanki sadık eş ve baba olarak kendi isteklerini asla onlarınkinin önüne geçiremiyor gibiydi. Bu tür bahaneler başka bir erkek için inandırıcı olabilirdi ama tanıdığım Jonathan onlardan biri değildi.

Ancak, yaklaşan kar beni bir an önce gitmeye zorluyordu. Kışı St. Andrews'da geçirirsem korkunç şeyler olabileceğini hissediyordum. Adair kendisini kandırdığımı düşünerek av köpeklerini toplayıp köye gelebilirdi. Böyle bir durumda, karanlık yürekli bu canavarların kar yüzünden dış dünyayla bağlantısı kesilen masum St. Andrews halkına neler yapabileceğini de ancak Tanrı bilirdi. Alejandro ve Dona'nın bana Adair'in barbarca geçmişiyle ilgili anlattıkları hikâyeyi hatırlıyordum; köylere nasıl akınlar düzenlediğini, direnen halkı nasıl katlettiğini, bakirelere nasıl tecavüz ettiğini. Dahası, bana uyuşturucu vererek beni nasıl zevk oyuncağı haline getirdiğini de hatırlıyordum. Boston yüksek sosyetesine katılmak Adair'in zalim eğilimlerini bir şekilde kontrol etmesine neden olmuştu, fakat kar yüzünden izole olmuş köyde neler olabileceğini kimse kestiremezdi. Üstelik komşularıma bu belayı getiren kişi ben olurdum.

Bir akşam Daugherty'lerin yerinde bu sorunu düşünüyor, ziyaretimin başlarında tanıştığım nazik oduncuyla karşılaşmayı umuyordum ki Jonathan içeri girdi. Yüzündeki ifadeyi görmüştüm. Daugherty'lerin yerine geliş nedeni arkadaş arayışı değildi. Bir işten dönmüştü.

Beni görünce irkildi ama beni görmüşken, selam vermeden gitmesi pek mümkün değildi. Masanın karşı tarafındaki tabureye otururak sırtını şömineye verdi. "Lanny, burda ne işin var? Burası bir hanımın tek başına sık sık takılabileceği bir yer değil."

"Ah, ama ben de hanım değilim, değil mi?" dedim ama bu tersliğime hemen pişman oldum. "Başka nereye gidebilirim ki? Annemin ve ağabeyimin yanında içki içemem; yüz ifadelerine dayanamıyorum. Sen en azından her zaman büyük evine dönüp çalışma odana kapanabilirsin. Tabii ordaki içkiler de daha iyidir. Her neyse, senin bu saatte evinde karınla birlikte olman gerekmez mi? Bu akşam bir şeyin peşinde gibisin. Kokusunu alabiliyorum."

"Senin yerinde olsaydım, yargılamakta bu kadar acele etmezdim," dedi. "Pekâlâ. Sorduğuna göre, sana gerçeği söyleyeceğim. Başka bir kadınla birlikteydim. Sen beklenmeyen şekilde geri dönmeden önce biriyle ilişkim vardı. Yani benim de bir metresim var. Anna Kolsted."

"Anna Kolsted evli bir kadın." Jonathan omuz silkti.

Öfkeden titredim. “Yani bana geçen gün çektiğin o nutuktan sonra bile bu kadınla ilişkini bitirmedin, öyle mi?’’

“Be-ben... neler olduğunu açıklamadan onu öyle aniden bırakamam.”

“Yani ahlaki açıdan düzelmeye karar verdiğini mi söylüyorsun? Onu bir daha görmemeye karar verdiğini mi?” diye sordum, bunu yapmaya hakkım varmış gibi.

Sessiz kaldı.

Buz gibi bir sesle, “Sen hiç ders almaz mısın, Jonathan? Bunun sonu iyi olmayacak,” dedim, Jonathan yüzünü asarak bakışlarını kaçırdı. “Bana her seferinde söylediğin şey bu, değil mi?” Adını söylemese de, Sophia’dan söz ettiğini ikimiz de biliyorduk.

“Bu da aynı şekilde bitecek. Sana âşık olacak ve sadece onunla olmanı isteyecek.” Sophia’yı nehirde bulduğum gün olduğu gibi yine bütün benliğimi korku ve üzüntü kaplamıştı, yaşadığım onca şeyden sonra, o görüntünün hâlâ beni etkileyebileceğini hiç düşünmemiştim; belki de bazen onun yaptığını yapmış olsam daha mı iyi olurdu diye merak ettiğim için. “Bu kaçınılmaz, Jonathan. Seni tanıyan herkes sana sahip olmak istiyor.”

“Deneyimlerine dayanarak mı söylüyorsun?”

Bu sert yorumu bir an beni susturdu. Bana karşı bir şeyi olduğunun farkındaydım ama ne olduğunu bilmiyordum.Alaycı bir tavırla konuştum. “Sana sahip olanlar şanslarına lanet ediyorlar. Belki de bunu karına sormalısın. Bayan Kolsted’le ilişkini öğrendiği takdirde zavallı Evangeline’in nasıl etkileyeceğini hiç düşündün mü?”

Jonathan aniden öfkeye kapıldı. Daugherty’nin başka bir şeyle meşgul olduğundan ve kimsenin dinlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden bir bakış attıktan sonra kolumu yakalayarak beni kendine çekti. “Tanrı aşkına, Lanny, bana biraz merhamet et. Bir çocukla evliyim. Evlendiğimizde daha on dört yaşındaydı. Onu evlilik yatağımıza götürdüğümde, sonrasında ağladı. Ağladı! Annemden ödü patlıyor ve kız kardeşlerimin yanında eli ayağına dolaşıyor. Ben çocuk istemiyorum, Lanny. Ben bir kadın istiyorum.”

Kolumu çekip elinden kurtardım. “Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Tanrı biliyor ya, babama itaat edip onunla evlenmemiş olmayı çok isterdim. Babamın umurunda olan tek şey bir erkek torundu. Önünde uzun doğurganlık yılları olan genç bir kız buldu ve sanki bu kız damızlıkmış gibi McDougal’la anlaşma yaptı.” Eliyle saçlarını sıvazladı. “Şimdi hayatımın nasıl olduğu konusunda hiçbir fikrin yok, Lanny. İşi benden başka yönetecek kimse kalmadı; Benjamin hâlâ dört yaşında bir çocuk gibi. Kız kardeşlerimin hepsi aptal. Babam öldüğünde, bütün sorumlulukları benim omuzlarıma yüklendi. Bu köyün halkı ailemin servetine güveniyor. Kaç öncünün topraklarını babamın kefil olduğu kredilerle satın aldığını biliyor musun? Kış aşırı zor geçerse veya çiftçilik konusunda yetenekleri yoksa, sorumlulukları bana kalır. El koyabilirim ama para getirmeyen bir çiftlik daha ne işime yarar ki? Bu yüzden, bir metres bulup sorumluluklarımın ağırlığını biraz hafifletmeye çalışıyorsam beni bağışla.”

Bakışlarımı önümdeki içkiye indirdim.

Gözleri iri iri açılmış halde devam etti. “Tekliflerinin ne kadar cazip geldiğini hayal bile edemezsin. Sorumluluklarımdan kurtulmak için her şeyimi veridim! Ama yapamam ve nedenini anladığını sanıyorum. Sadece ailem yıkılmakla kalmaz, bütün köy mahvolur. Hayatları darmadağın olur. Geri dönüğünde beni zayıf bir anımda yakalamış olabilirsin, Lanny, ancak son birkaç yılda çok zor dersler öğrendim. O kadar bencil olamam.”

Bir zamanlar bütün bunları, ailesini ve servetini benim için geride bırakmaya hazır olduğunu söylediğini unutmuş muydu? Bir zamanlar dünyasının sadece ikimizden oluşmasını dilediğini? Şimdi bunları ona hatırlatsam, küçümseyerek gülerdi. Daha mantıklı bir kadın, Jonathan'ın olgunlaştığını sorumluluklarını kabullendiğini görmekten mutlu olabilir, daha zayıf bir adamın kaldıramayacağı yükümlülükleri omuzladığı için onunla gurur duyabilirdi. Ama ben ne mutluydum ne de gurur duyuyordum.

Ancak anlıyordum. Köyü seviyordum ve yok olmasını istemezdim. Kendi ailem zaten zorluklar çekiyor olsa, köylüler bana kötü davranıp arkamdan dedikodu yapsa bile, her şeyi ayakta tutan kilit adamı onlardan çekip alamayacağım gün gibi açıktı. Jonathan'ın karşısında asık yüzle ve benimle paylaştığı sıkıntılarıyla ilgili anlayışlı bir tavırla oturuyordum ama içten içe paniğe kapılmaya başlamıştım. Adair'i hayal kırıklığına uğratacaktım! Ne halt edecektim ben?

Düşünceli ve üzgün bir şekilde içkilerimizi içiyorduk. Jonathan'dan vazgeçip kendi sorunuma odaklanmam gerektiği açıktı. Şimdi ne yapacaktım? Adair'in beni izlememesi için nereye gidebilirdim? Daha önce yaşadığım işkenceye tekrar maruz kalmak istemiyordum.

İçkilerimizin parasını ödeyip dışarı çıktığımızda, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştık ve sessizdik. Gece yine soğuk, gökyüzü açık, ay ve yıldızlar parlaktı. İnce bulutlar gümüşi ışığı bölüyordu.

Jonathan bir elini koluma koydu. "Çıkışım için beni bağışla ve benim sorunlarımı unut lütfen. Az önce söylediklerimden dolayı benden iğrenmekte kesinlikle haklısın. İstediğim en son şey benim yüklerimi omuzlaman. Atım Daugherty'nin ahırında. Seni evine bırakayım." Ama ben buna gerek olmadığını, kendi düşüncelerimle kalmayı tercih ettiği mi söyleyemeden, patikanın tepesindeki ayak seslerini duyduk.

Saat çok geç ve hava çok soğuktu; birinin ortalıklarda olma olasılığı düşüktü. "Kim var orada?" diye seslendim, gölgelerin arasındaki bir siluete. Edward Kolsted elinde bir çakaralmaz tüfekle ay ışığına çıktı.

"Kendi yolunuza gidin Bayan Mcllvrae. Sizinle bir kavgam yok." Kolsted köyün daha yoksul ailelerinden birinden gelen iriyarı, kaba bir genç adamdı ve birinin aşkı konusunda Jonathan'la boy ölçüşemezdi. İnce yapılı, uzun yüzlü, cildi birçoklarının gençliğinden kaldığı gibi çiçek yaralarıyla bozulmuş biriydi. Genç bir adama göre, kumral saçları şimdiden seyrelmeye ve dişleri dökülmeye başlamıştı. Tüfeğin namlusunu Jonathan'ın göğsüne doğrulttu.

"Aptal olma, Edward. Tanıklar var; Lanny ve Daugherty'nin yerindeki adamlar. Tabii onları da öldürmeyi düşünüyorsan," dedi Jonathan.

"Umurumda değil. Anna'mı kirlettin ve beni alay konusu yaptın. Sana karşı intikamımı aldığımın bilinmesi bana gurur verir." Tüfeği daha da kaldırdı. Tepeden tırnağa ürperdim.

"Kendine bir bak, seni süslü tavus kuşu," diye hırladı Edward, tüfeğin üzerinden Jonathan'a sırıtarak. Jonathan ise hakkını vermek gerekirse, yerinden bile kıpırdamıyordu. Sen öldüğünde köyün yas tutacağını mı sanıyorsun? Kesinlikle hayır, Bayım. Bu köyün erkekleri olarak hepimiz senden nefret ediyoruz. Neler çevirdiğini, karılarımızı nasıl baştan çıkarıp etkin altına aldığını bilmediğimizi mi sanıyorsun? Anna'yla gönül eğlendirdin ve bu arada en değerli hazinemi çaldın. Sen bir iblissin ve bu köy senden kurtulunca rahat bir nefes alacak." Edward'ın sesi güçlü bir şekilde yükselmişti ama sözlerine rağmen, Kolsted'in tehdidini yerine getirmek zorunda kalmamayı umduğundan emindim. Jonathan' ı korkutmak, onu aşağılamak ve bağışlanmak için yalvartmak istiyordu; böylece saygınlığını geri kazanabilecekti. Ama Jonathan'ı öldürmeye kararlı değildi.

“Benden istediğin bu mu, bir iblis olmam mı? Bu senin amacına uyarak seni suçtan kurtarır.” Jonathan kollarını indirdi. “Ama işin aslı şu ki karın mutsuz bir kadın ve bunun benimle değil, daha çok seninle ilgisi var.”

“Yalancı!” diye bağırdı Kolsted.

Jonathan saldırgana doğru bir adım attı ve bir an yüreğim ağzıma geldi; Jonathan ölmek mi istiyordu, yoksa Kolsted’in gerçeklerden kaçmasına izin veremiyor muydu? Bekil de sevgilisine bunu borçlu olduğunu düşünüyordu. Belki Dougherty’nin yerindeki tartışmamız bir karara varmasına neden olmuştu. Ama öfkeli görünüşü yanıltıcıydı. Kolsted onu Anna’yı sevdiği için öfkelendiğini düşünebilirdi. “Karın mutlu olsaydı benim arkadaşlığıma ihtiyaç duymazdı. O..,"

Kolsted’in eski tüfeği gürültüyle patladı ve bir an göz ucumla mavi-beyaz bir alev gördüm. Çok hızlı olmuştu. Gök gürültüsü gibi bir ses, şimşek gibi bir parlamanın ardından Jonathan aniden arkaya doğru sendeleyerek yere yıkıldı. Kolsted’in öfkeyle gerilmiş yüzü bir an ay ışığında göründü. “Onu vurdum,” diye mırıldandı, kendini ikna etmeye çalışır gibi. “Jonathan St. Andrew’u vurdum!”

Yarı donmuş çamurların üzerinde dizlerimin üzerine çökerek Jonathan’ı kucağıma çektim. Giysileri kandan sınlsıklam olmuştu. Derin ve ciddi bir yaraydı. Jonathan’ın hayatını kurtaracaksam kaybedecek zamanım yoktu.

Kollarımı Jonathan’ın kaburgalarına sararak Kolsted’e nefretle baktım. “Bir tüfeğim olsaydı seni olduğun yerde vururdum. Defol gözümün önünden.”

“Öldü mü?” Kolsted görebilmek için boynunu uzattı ama vurduğu adamın yanına gelecek kadar cesur değildi.Dişlerimin arasından tıslayarak, “Birazdan dışan çıkarlar ve seni burada elindeki o aptal tüfekle bulurlarsa,” diye uyardım,dönüp kaçmasını istiyordum. Daugherty’nin yerindeki birileri gürültüleri duymuş olabilirlerdi ve biri kimin ateş ettiğini görmek için dışarı çıkabilirdi. Biri bizi görmeden önce Jonathan’ı gizlemek zorundaydım.

Kolsted’i iki kez dürtüklemem gerekmedi; ya korktuğu ya da aniden acıdığı veya tutuklanmaya hazır olmadığı için, Jonathan’a saldıran adam korkmuş bir at gibi gerileyerek döndü ve koşarak uzaklaştı. Kollarımı Jonathan’ın göğsüne sararak onu Daugherty’nin ahırına çektim. Paltosunu ve frak ceketini çıkardıktan sonra göğsündeki yarayı buldum; kalbine yakın bir noktadaki delikten kan süzülüyordu.

“Lanny,” diye mırıldandı elime uzanarak.

“Buradayım, Jonathan. Kıpırdama.” Hafifçe inledi ve öksürdü. Nasıl ateş edildiği ve yaranın yeri düşünülürse, yardım etmek mümkün değildi. Jonathan’ın yüzündeki ifadeyi tanımıştım. Ölmekte olan birinin belirgin ifadesiydi. Bilincini kaybederek kendini kollarıma bırakmıştı.

Kurtların kemirdiği tahtaların diğer tarafından sesler geliyordu; Daugherty’nin yerinden çıkan adamlar kimseyi bulamayarak uzaklaşıyordu.

Jonathan’ın güzel yüzüne baktım. Hâlâ sıcak olan vücudunun ağırlığını kucağımda hissediyordum. Kalbim paniğin etkisindeydi. Onu hayatta tut. Ne olursa olsun ölmesine izin verme. Ona daha sıkı sarıldım. Ölmesine izin verecek gücüm yoktu ve onu kurtarmanın tek yolu vardı.

Vücudunu yere bırakarak ceketini ve yeleğini iyice açtım. Tanrı’ya şükür bilinci yerindeydi; ne kadar korkmuşsam da, lanetli işi başka türlü asla yapamazdım. Acaba yarayacak mıydı? Belki de yanlış hatırlıyordum veya böylsine güçlü bir büyüyü etkili şekilde yapabilmek için söylemem gereken bazı özel sözler vardı. Ama tereddüt edecek zamanım yoktu.

Elbisemi karıştırarak şişeyi aradım. Minik şişeyi el yordamıyla bulduktan sonra dikişleri söküp

şişeyi dışarı çıkardım. Kapağını açıp Jonathan'ın dudaklarına dayarken ellerim titriyordu. Sadece bir damla kalmıştı; bir ter damlasından biraz daha azdı ama yeterli olması için dua ediyordum.

"Beni bırakma, Jonathan. Sensiz yaşayamam," diye fısıldadım kulağına, aklıma gelen birkaç kelimeyi söyleyerek. Samanların arasında çömelmiş, Jonathan'ı kucağıma dayamıştım. Alnına düşen saçları kenara iterek bir işaret bekledim ama ne olabilirdi? Kendi deneyimimden hatırladığım tek şey düşme hissi ve vücudumu alev gibi saran bir ateşti. Sonrasında da karanlıkta uyanmıştım.

Jonathan'a tekrar sarıldım. Nefesi kesilmiş, vücudu soğumaya başlamıştı. Paltosunu üzerine örttüm. Kimseye görünmeden onu ailemin çiftliğine kadar götürebilir miydim? Pek olası görünmüyordu ama onu götürebileceğim başka bir yer yoktu. Daugherty'nin ahırında biri beni er ya da geç bulurdu.

Jonathan'ı atının sırtına yüklerken ürkütücü aygırdan korkmadığımı görerek kendim de şaşırdım. Jonathan'ı omzuna, eyerin önüne atıp ahırın açık kapılarından fırlayarak köyden dörtnala geçtim. Daha sonra birkaç köylü Jonathan St. Andrew'u o gece atını dörtnala sürerek köyden çıkarken gördüğünü söyleyecek, hiç şüphesiz ortadan kaybolmasıyla ilgili birbiriyle tutarsız teoriler öne sürecekti.

Kucağımda Jonathan'ın cesediyle ailemin çiftliğine ulaştığımda doğruca ahıra girerek kiralık arabacıyı uyandırdım. Ona atları hemen hazırlamasını söyledim; zaman kaybetmeden yola çıkacaktık. Havanın yolculuk yapılamayacak kadar karanlık olduğunu söyleyerek itiraz ettiğinde, ona ay ışığının yeterince aydınlık olduğunu söyledim. O gece St. Andrews'dan hemen ayrılmak zorundaydık; sabahı bekleme riskine giremezdim, çünkü Jonathan'ın ailesinin onu aramaya geleceğini biliyordum.

"Paranı ben ödediğime göre benim emirlerime uyacaksın," dedim sert bir tavırla, karşımda duran arabacıyı battaniyesini fırlatırken. "O atları hazırlamak için on beş dakikan var." Giysilerimle eşyalarımın durduğu sandığa gelince, hepsini geride bırakacaktım. Kulübeye dönerek ailemi uyandırma riskine giremezdim. Detaylar zihnimi meşgul ederken bütün korkumu bir kenara atmıştım. O anda düşündüğüm tek şey Jonathan'ı köyden uzaklaştırmaktı.

Araba karla kaplanmış yolda ilerlerken, evde bizi duyan olup olmadığını anlamak için perdeli pencereden dışarı baktım. Yorganına sarılıp dışarı çıkarak neden bu şekilde oradan ayrıldığımı merak eden kimse yoktu. Ortadan kayboluşum da üç yıllık sessizliğim kadar gizemli kalacaktı. Annemin ve kız kardeşlerimin nazik kalplerine büyük bir haksızlıktı bu. Böyle davranmak zorunda kaldığım için çok üzgündüm ama işin aslı şu ki Jonathan'ı sonsuza kadar kaybetmektense veya Adair'e itaatsizlik etmektense, onları bu şekilde hayal kırıklığına uğratmak daha iyiydi.

Jonathan paltosuna ve kürklü kucak battaniyesine sarınmış halde karşımdaki kanepede yatıyordu. Kendi paltomu yuvarlayıp yastık yaparak başının altına koymuştum. Benim soğuktan korkmama gerek yoktu. Hiç kıpırdamıyor, göğsü kalkıp inmiyordu. Teni ay ışığındaki buz kadar beyazdı. Bakışlarımı yüzünden ayırmıyor, ilk yaşam belirtilerini görmeyi bekliyordum ama o kadar hareketsizdi ki başarısız olup olmadığımı merak etmeye başlamıştım. Başaramadıysam ne yapardım? Cesedini boş bir ormanda karların arasına mı bırakacaktım? Ondan nasıl vazgeçebilirdim ki?

OTUZ BİR

Şafaktan önceki saatlerde köyden millerce uzaklaşmıştık. Araba ıssız, bozuk bir orman yolunda ilerliyordu. Şiddetli bir şekilde sarsılmamıza rağmen, arabanın içinde sessizce oturmuş, dikkatle Jonathan'ı izliyordum. Sanki bir cenaze arabasındaydık ve ben, kocasının cesedini son uykusunu uyuyacağı yere götüren bir duldum.

Güneş doğduktan bir süre sonra Jonathan kıpırdandı. O ana kadar geri dönmeyeceğini kabullenmiştim; saatler boyunca ter içinde titreyerek ve kusmamak için kendimi zor tutarak oturmuş, kendimden nefret etmiştim. İlk yaşam belirlirtisi, sağ yanağındaki bir seğirmeydi; sonra kirpikleri titreşti.Hala ceset kadar bembeyaz olduğundan, gözlerime inanamadım ama sonunda hafif iniltisini duydum, dudaklarının aralandığını ve sonunda açılarak bana bakan gözlerini gördüm. Güçlükle duyulan sesiyle, "Neredeyiz?" diye sordu. "Bir arabada. Kıpırdamadan yat. Birazdan kendini daha hissedeceksin."

"Bir araba mı? Nereye gidiyoruz?"

"Boston'a." Ona başka ne diyeceğimi bilemedim.

"Boston'a mı?! Neler oldu? Ben..." "Zihninde hatırladığı son şey, Daugherty'nin hanındaki sohbetimiz olmalıydı.

''...bir bahsi filan mı kaybettim? Sarhoş olup da seninle gelmeyi mi kabul ettim?"

Yanına oturup battaniyeyi vücuduna daha sıkı sararken "Bu konuda bir anlaşma filan olmadı," dedim. "Gidiyoruz, çünkü başka seçeneğimiz yok. St. Andrews'da daha fazla kalamazsın."

"Neden söz ediyorsun sen, Lanny?" Jonathan şimdi bana çok öfkeliydi. Beni itmeye çalıştı ama o kadar zayıftı ki yerimden bile kıpırdatamadı. Dizimin altında keskin çakıltaşı gibi bir rahatsızlık hissettim; uzanıp baktığımda parmaklarıma yuvarlak bir kurşun parçası geldi.

Kolsted'in tüfeğinin saçmalarından biri.

Görmesi için kaldırıp Jonathan'a gösterdim. "Bunu hatırladın mı?"

Elimdeki küçük siyah nesneyi görebilmek için gözler kıstı. Jonathan patikadaki tartışmayı ve hayatını sona erdiren patlamayı hatırlarken zihnini toparlamasını bekledim.

"Vurulmuştum," dedi göğsü heyecanla kalkıp inerken. Eli karnına gitti, gömleğinin ve yeleğinin yırtığını bularak kandan kaskatı kesilmiş kumaşı elledi. Giysilerinin altında tenini yokladı ve sağlam olduğunu gördü.

"Yara yok," dedi rahatlayarak. "Kolsted ıskalamış olmalı."

"Bu nasıl olabilir? Giysilerindeki kanı ve yırtıkları görüyorsun. Kolsted ıskalamadı, Jonathan. Seni kalbinden vurup öldürdü."

Gözlerini sımsıkı kapadı. "Bu hiç mantıklı değil. Anlamıyorum.''

''Anlaşılabilecek bir şey değil," diye karşılık verdim, elini tutarak. "Bu bir mucize."

Çok az anlayabildiğimi Tanrı da biliyor ama her şeyi açıklamaya çalıştım. Ona kendi hikâyemi ve Adair'inkini anlattım. Ona artık boşalmış olan minik şişeyi gösterdim ve koklamasına izin verdim. Anlattıklarımı dinlerken, bütün bu süre boyunca bana deliymişim gibi bakıyordu. "Arabacıya

durmasını söyle," dedi bana. "Bütün yolu yürümem gerekse bile St. Andrews'a geri dönüyorum."

"Gitmene izin veremem."

"Arabayı durdur!" diye gürledi, ayağa kalkıp arabanın yanına bir yumruk indirirken. Onu oturtmaya çalıştım ama arabacı onu duymuş ve dizginleri çekmişti.

Jonathan minik kapıyı ardına kadar açarak diz seviyesine yükselen kara atladı. Arabacı oturduğu yüksek yerde dönüp bize şüpheci gözlerle baktı. Adamın bıyığı kendi nefesinden donmuştu. Atlar karların arasında arabayı çekmekten yorgun düşmüş halde titriyordu.

"Geri döneceğiz. Atlara su vermek için biraz kar erit," dedim arabacıyı oyalamak için. Eteğim karların arasında beni yavaşlatmasına rağmen Jonathan'in peşinden koştum ve nihayet yetiştiğimde kolundan yakaladım.

"Beni dinlemelisin. St. Andrews'a geri dönemezsin. Artık değiştin."

Beni itti. "Buradan gittiğinden beri sana neler olduğunu bilmiyorum ama sadece aklını kaybettiğini anlayabiliyorum..."

Gitmesini engellemeye yetermiş gibi kolunu sımsıkı tuttum. "Sana kanıtlayacağım. Bunu kanıtlayabilirsem benimle geleceğine söz veriyor musun?"

Durdu ve bir hile bekliyormuş gibi bana baktı. "Sana hiçbir söz vermiyorum."

Kolunu bırakarak elim kaldırıp ona beklemesini işaret ettim. Diğer elimle kendi paltomun cebinden küçük ama sağlam bir bıçak bulup çıkardım. Elbisemin üst kısmını kol korsemi ortaya çıkardım. Bıçağın sapını iki elimle kavrayarak -nefes bile almadan- kabzasına kadar göğsüme sapladım.

Jonathan neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti ama elleri refleksle bana uzandı. "Ulu

Tanrım! Sen gerçekten delirmişsin! Tanrı aşkına, ne halt ettiğini..."

Kan kabzanın etrafında toplanıp kumaşı sırılsıklam ederken, karnımda geniş ve kırmızı bir daire oluştu. Yüzümü buruşturarak bıçağı çekip çıkardım ve elini tutup parmaklarını yaramın üzerine bastırdım. Geri çekilmeye çalıştı ama izin vermedim.

"Dokun. Olanları hisset ve bana inanıp inanmadığı söyle."

Neler olacağını biliyordum. Bu, şehirde gece maceralarımızdan birine çıktıktan sonra mutfakta toplandığımızda Dona'nın yaptığı bir numaraydı. Şöminenin başına oturur, frak ceketini bir sandalyenin sırtlığına atar, gömleğinin kollarını sıvar ve kollarımın ön kısmını bir bıçakla derinlemesine keserdi. Alejandro, Linnea ve ben, kıpkırmızı iki et kıyısının birbirine yaklaşmasını ve kusursuz bir şekilde birleşmesini izlerdik. Bu inanılmaz şeyi tekrar tekrar yapardı. Dona kendi etinin birleşmesini izlerken acı acı gülerdi ama aslında canının yandığını bilirdim. Her birimiz özgün tarzımızla kendimizden nasıl da nefret ediyorduk!

Etin hareket edip titreşerek birleşmesini hissedince Jonathan sarardı. "Bu da ne böyle?" diye fısıldadı dehşetle. "Hiç şüphesiz şeytan işi bu!"

"Orasını bilmiyorum. Nasıl olduğu konusunda hiçbir açıklamam yok. Ama olan oldu ve artık bundan kaçış yok. Bir daha asla aynı olmayacaksın. Artık St. Andrews'da yerin yok. Şimdi benimle gel," dedim. Kolları sarkıp yüzü bembeyaz olup, ben elimi koluna koyarak onu arabaya geri götürürken direnmedi bile.

Jonathan bütün yol boyunca şoku üzerinden atamadı.Bu benim için endişe dolu, gergin bir süreçti ve arkadaşımı -aynı zamanda da sevgilimi- geri alıp alamayacağımı merak ediyordum. Jonathan her zaman özgüveni güçlü olandı ve şimdi lider pozisyonunda olmak beni huzursuz etmişti. Farklı

olmasını beklemem de aptallık olurdu; sonuçta, Adaiır'in evindeyken ne kadar uzun süre içime kapanmış, surat asmış ve başıma gelenleri reddetmeye çalışmıştım?

Boston'a yelken açtığımızda minik kamaradan hiç ayrılmadı ve bir kez bile güverteye çıkmadı. Bu hiç şüphesiz mürettebatın ve diğer yolcuların dikkatini çekmişti, dolayısıyla sular çarşaf gibi olduğunda bile midesinin bulandığını yataktan kalkmaya cesaret edemediğini söyleyerek açıklamaya çalışmıştım. Ona mutfaktan çorba ve bira getirmiştim ama artık yemeye ihtiyacı olmadığı gibi, iştahı da kesilmişti. Jonathan'ın da yakında öğreneceği gibi, yemek artık sadece bir alışkanlıktan ve hâlâ aynıymışız gibi davranarak rahatlamak amacıyla yaptığımız bir şeydi.

Gemi Boston limanına ulaştığında, Jonathan yarı karanlık kamarada geçirdiği süreden sonra tuhaf bir yaratık gibi görünüyordu. Solgun ve gergindi. Uyumadığı için gözleri kızarmıştı. Üzerinde Camden'daki ikinci el eşya satan küçük bir dükkândan aldığımız giysiler vardı. Güvertede durmu kamaradan çıkmayan kişinin yolculuk sırasında ölüp ölmediğini merak eden diğer yolcuların bakışlarına tahammül etmeye çalışıyordu. Gemi yanaşıp bağlanırken limandaki hareketliliği izliyor, kalabalığa iri iri açılmış gözlerle bakıyor Ve biraz korkmuş gibi görünüyordu. Yaşadığı sıkıntı yüzünden her zamanki güzelliği biraz bozulmuştu. Bir an için Adair'in Jonathan'ı ilk buluşmalarında bu kadar kötü halde görmemesini diledim. Adair'in Jonathan'ı anlattığım gibi, aptalca kibriyle görmesini istiyordum!

Gemiden indik. Daha beş-altı metre yürümemiştik ki Dona'nın bizi yanında iki hizmetkârla beklediğini gördüm.

Dona gösterişli bir cenaze kıyafeti giymişti. Siyah deve kuşu tüyüyle süslenmiş bir şapkası, simsiyah bir pelerini ve simsiyah bir bastonu vardı. Sıradan insanların üzerinde yükselen Azrail'e benziyordu. Bizi izlerken gözlerinde kötücül bakışlar vardı.

"Bugün döneceğimi nereden bildin?" diye sordum. "Bu gemiyle? Planlarımı haber vermek için önceden mektup filan göndermemiştim."

"Ah, Lanore, gerçekten acınacak ölçüde safsın. Adair böyle şeyleri daima bilir. Ufuk çizgisinde senin varlığını hissedip, seni karşılamam için beni gönderdi," dedi beni başından savarak. Bütün dikkatini Jonathan'a vermişti. Onu baştan aşağı tekrar tekrar incelediğini gizlemeye bile gerek duymuyordu. "Eh, beni arkadaşınla tanıştır."

"Jonathan, bu Donatello," dedim ters bir tavırla.

"Kendisi konuşmaz mı? Hiç terbiye almamış mı?" dedi Dona. Jonathan yemi yutmayınca, Dona yine bana döndü, ''Bavullarınız nerede? Hizmetkârlar... "

"Giyecek bir şeyimiz olsa böyle giyinir miydik? Her şeyi orada bırakmak zorunda kaldım. Boston'a gelmek için param ancak yetti." Bir an annemin evinde bir köşeye tıkılmış halde bıraktığım sandığı hatırladım. Açıp içini karıştırdıklarında -tabii geri dönmeyeceğimi bilseler bile, mahremiyetime tecavüz etmeden önce meraklarını artık engelleyemeyecekleri bir noktaya gelmeleri gerekiyordu- altın ve gümüş paralarla dolu geyik derisi keseyi bulacaklardı. Para kesesini geride bıraktığım için memnundum; aileme o kadarını borçlu olduğumu düşünüyordum. Tıpkı asırlar önce kendi suçluluk duygusunu hafifletmek için ailesine bıraktığı para gibi, o keseyi Adair'in beni sonsuza dek kaybetmeleri karşılığında aileme ödediği kan parası olarak görüyordum.

"Ne kadar da istikrarlısın. İlk seferinde yanımıza geldiğinde hiçbir şeyin yoktu. Şimdi arkadaşını getiriyorsun bu kez ikiniz de çulsuzsunuz." Dona iflah olmaz biriymişim gibi elini havaya savurdu ama neden bu kadar aksi davrandığını biliyordum. Jonathan'ın sıra dışı görünüşü bu haliyle bile gayet

açıktı. Jonathan, Adair'in gözdesi, Dona'nın asla rekabet edemeyeceği arkadaşı ve yoldaşı olacaktı. Dona Adair'in gözünden düşecekti ve bu konuda yapılabilecek hiç bir şey yoktu. Dona, Jonathan'ı gördüğü andan itibaren bunu anlamıştı.

Ama Dona gerçekleri bilseydi kıskançlığını boşa harcamazdı. O gün, o rezil halde geri dönüşümüz, hepimizin sonunun başlangıcıydı.

Jonathan, Adair'in malikânesine giderken arabada biraz canlandı. Boston kadar büyük, gösterişli ve kalabalık bir şehre ilk kez geliyordu. Onun gözlerinde, üç yıl önceki kendi gelişimi görebiliyordum.Toz toprak içindeki sokaklarda dolaşan insanların çokluğu (ama bugünün standartlarına göre yine de gülünç kalırdı), hanların ve dükkânların sayısı. Tuğladan yapılmış, birkaç kat yüksekliğindeki evler. Süslü, bakımlı atların çektiği faytonların sayısı. Zamanın modasına uygun şekilde göğüs dekoltelerini, uzun beyaz boyunlarını gösteren kıyafetler giymiş kadınlar. Jonathan bir süre sonra pencereden çekilip arkasına yaslanarak gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Ve bir de Adair'in şatoya benzeyen dev malikânesi vardı ama Jonathan artık görkeme alışmış gibiydi. Onu merdivenlerden çıkarıp eve sokmama izin verdi. Antreye girdiğimizde de sallanan avizenin ışığında, uşaklar Jonathan'ın çamurlu ayakkabılarını inceliyormuş gibi yerlere eğildiler. On sekiz kişilik masanın bulunduğu yemek salonundan geçerek yatak odalarının dizildiği üst kata uzanan merdivene yöneldik.

Uşaklardan birine, "Adair nerede?" diye sordum. Bu faslın bir an önce bitmesini istiyordum. Adair'in sesi arkamdan, ''Tam burada," dedi. Olduğum yerde döndüm ve Adair'in yürüyerek yaklaştığını gördüm.Dikkatli bir doğallıkla giyinmiş, saçlarını Avrupalı bir beyefendi gibi kurdeleyle başının arkasında atkuyruğu yapmıştı.Dona gibi o da Jonathan'ı incelerken sağ elinin parmaklarını birine sürttü. Jonathan ilgisiz davranmaya çalışarak Adair'e bir bakış attıktan sonra başını çevirdi. Ama havada bir gerginlik ve aralarında bir tanışıklık hissettim. Bu, mistiklerin sözünü ettiği, zamanda birlikte yolculuk etmek yazgıları olanların karşılaşması gibi bir şey olabilirdi. Ya da vahşi doğada karşı karşıya gelen erkeklerin kimin üstün geleceğini ve savaşın ne kadar kanlı olacağını merak ederek birbirinin etrafında dans etmesi gibi bir şey de olabilirdi. Ya da Adair açısından, nihayet kalbimin sahibi olan erkekle karşılaşmanın heyecanıydı.

"Demek bize sözünü ettiğin arkadaşın bu," dedi Aair. Ziyarete gelen eski bir arkadaşla karşılaşmak kadar basit bir durummuş gibi söylemişti bunu.

"Size Bay Jonathan St. Andrew'u gururla takdim ederim," dedim bir hizmetçi gibi. Ama iki adam da hoşlanmamıştı.

"Ve sen..." dedi Jonathan, anlattığım muhteşem hikayede dinlediği Adair'i tanımlayacak bir kelime bulmaya çalışarak. Canavar? Gulyabani? İblis? "Lanny bana senden çok söz etti."

Adair bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Umarım her şeyi karmakarışık hale getirip kendi hayal gücüyle abartmamıştır. Hakkımda anlattıklarını bir gün senin de bana anlatman gerekecek." Dona'ya dönerek parmaklarını şaklattı. "Konuğumuza odasını göster. Yorgun olmalı."

"Onu ben götürürüm..." dedim ama Adair sözümü kesti. "Hayır, Lanny, sen yanımda kal. Seninle biraz konuşmak istiyorum." Başımın dertte olduğunu o zaman anladım. Konuğumuzun hatırı için gizlemesine rağmen, öfkeden kuduruyordu. Dona uykuda yürüyormuş gibi hareket eden Jonathan'ı merdivenden yukarı çıkarıp gözden kaybolana kadar izledik. Sonra Adair olduğu yerde hızla dönerek yüzüme sert bir tokat indirdi.

Yuvarlandığım yerde elimi yanağıma koyarak ona öfkeyle baktım. "Bu da ne böyle?"

“Onu dönüştürdün, değil mi? İksirimi çaldın -yaptığın öğrenemeyeceğimi mi sanıyordun?- ve onu kendine aldın.” Adair öfkeden titreyerek tepemde dikildi.

“Başka seçeneğim yoktu! Vurulmuştu, ölüyordu.”

“Sen beni aptal mı sanıyorsun? Başından beri onu kendine bağlamak niyetinde olduğun için iksiri çaldın zaten.” Adair uzanıp kolumu yakaladı ve beni ayağa kaldırıp bir duvara çarptı. Beni tutan ellerinde bodrumdaki olayın dehşetini hisettim. Bana elinin tersiyle tekrar vurdu ve bir kez daha yuvarlandım. Elimi yanağıma koyduğumda kanadığını fark ettim. Tenimi yarmıştı. Yaranın kenarlarının kaynaşmaya başlamasına rağmen acı bütün yüzüme yayılmıştı.

“Onu senden çalmak niyetinde olsaydım geri döner miydim?” Yerden kalkamadan, Adair’in pençesinden uzaklaşabilmek için yerde debelendim. “Oradan kaçmak ve onu yanıma almak zorunda kaldım. Hayır, her şey aynen sana söylediğim gibi oldu. Şişeyi aldım, evet ama bunu bir önlem olarak düşündüm. İçimde kötü bir his vardı; tatsız şeyler olacağını hissetmiştim. Ama elbette ki sana döndüm. Sana sadık kaldım,” dedim ama aslında ondan ölesiye nefret ediyordum; bana vurduğu ve bu konuda hiçbir şey yapamadığım için de öfkeliydim.

Adair açıklamamı tartarak bana öfkeyle baktı ama tekrar vurmadı. Bunun yerine dönüp uzaklaşırken koridorda yankılanan sesiyle bir uyarıda bulundu. “Sadakatini göreceğiz.Bu konunun kapandığını sanma, Lanore. Bu adamla arandaki bağı öylesine ezeceğim ki bir hiç gibi kalacak. Hırsızlığı ve entrikalarının sonunda kazanacağın şey koca bir sıfır. Sen benimsin. Jonathan da benim olacak.”

Elim yanağımda, olduğum yerde kalırken, söylediklerinden paniğe kapılmamaya çalışıyordum. Jonathan’ı benden almasına izin veremezdim. Önem verdiğim tek kişiyle bağımı koparmasına izin veremezdim. Jonathan, sahip olduğum ve istediğim tek şeydi. Onu kaybedersem hayat anlamsız gelirdi ve ne yazık ki bu da bana kalan tek hayat olurdu.

OTUZ İKİ

Jonathan’ın Boston’daki ilk gecesinde dışarı çıktık.

Sakin bir geceydi; bir müzikal, piyano ve tanınmamış bir şarkıcı. Ama hâlâ şoktayken ve zihni bu kadar huzursuzken onu dışarı çıkarmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum. Gizlilik Adair’in göbek adı gibiydi -büyücülük şüpheleri, şiddet eğilimli güruhlardan kıl payı ve ay ışığında dörtnala kaçışlar, uzunyıllar boyunca oluşturulmuş servetleri geride bırakışlarla dolu hikâyelerle hepimizi etkilemişti- ve içinde bulunduğu ruh halinde Jonathan’ın ne düşüneceğini kim bilebilirdi? Ancak Adair fikrini değiştiremeyecekti. Jonathan’a uygun gece giysileri bulmak için hepimiz sandıkları karıştırmakla görevlendirilmiştik. Adair sonunda Dona’nın muhteşem Fransız frağına karar verdi (Jonathan, Dona kadar uzun boylu ama daha geniş omuzluydu) ve hizmetçilerden terziliği iyi olan birine saatler boyunca değişiklikler yaptırdı; bu arada biz Jonathan’a şehri tanıtmak için hazırlanıyor, parfümler sürünüyor ve giyiniyorduk.

Ancak Jonathan olarak ortaya çıkamazdı, değil mi? "Kendini başka bir isimle tanıtman gerektiğini unutmamalısın," diye açıkladı Adair, antrede hizmetkârlar pelerinlerimizi ve şapkalarımızı kuşanmamıza yardım ederken. "Küçük köyünüzde birinin Jonathan St. Andrew'un Boston'da görüldüğünü öğrenmesine izin veremeyiz."

Bunun nedeni açıktı. Jonathan'ın ailesi onu aramaya gelirdi. Ruth St. Andrew, oğlunun kayboluşuyla ilgili gizemi kabul etmezdi. Bütün şehri, ormanı ve nehri aratırdı. Baharda karlar eridiğinde ve ceset hâlâ bulunamadığında, Jonathan'ın kendi başına köyden ayrıldığına karar verebilir, onu bulmak için aramaları daha da genişletebilirdi. Geride birinin izleyebileceği ipuçları bırakamazdık.

Arabaya binerken Adair'e dönerek, "Onu bu gece dışarı çıkarmak konusunda neden ısrar ediyorsun? Neden sessizce iyileşmesine izin vermiyorsun?" diye sordum. Bana aptal veya mızmız bir çocukmuşum gibi baktı.

"Çünkü odasına kapanmasını, karanlıkta geride bıraktığı şeylerle ilgili düşüncelere dalmasını istemiyorum. Dünyanın ona sunabileceği şeylerin tadını çıkarmasını istiyorum." Jonathan'a bakarak gülümsedi ama Jonathan sadece dalgın gözlerle pencereden dışarı baktı. Tilde'nin kışkırtıcı bir tavırla dizini okşayan eline aldırmadı bile.

Araba bizi yüksek ve gösterişli bir eve götürdü. Burası karısı Adair'e -daha doğrusu temsil ettiği şeye; Avrupa aristokrasisi ve kültürü- deli olan bir konsey üyesi avukatın eviydi. Ah, kadın aslında ellerinde çamur kadar kan da olan bir köylü çocuğunu ağırladığını bir bilseydi. Kadın bu partilerden birini verdiği her seferde, kocası şehrin batı tarafındaki çiftliğine gidiyordu. Böylesi daha iyiydi, çünkü kadının parasını nasıl harcadığını ve bu partilerde neler döndüğünü bilseydi, muhtemelen kalp krizinden ölürdü.

Gecenin büyük bölümünü Adair 'in kolunda geçirmesine ek olarak, konsey üyesinin karısı aynı zamanda Adair'in kızıyla da ilgilenmesine çabalıyordu. Yakın zamanda Amerika bağımsızlığını kazanmış ve monarşi yerine demokrasiyi geçirmiş olmasına rağmen, bazıları hâlâ kraliyet fikrine çok sıcak bakıyordu. Konsey üyesinin karısı da muhtemelen kızlarından birinin böyle biriyle evlenmesini umuyordu. Oraya ulaştığımızda gösterişli elbiseler içinde reverans yaparak hepsinin Adair'in etrafına üşüşeceğini, dekoltelerinin daha iyi görülebilmesi için konta daha yakın durmaya teşvik edileceklerini düşünmüştüm.

Ancak Jonathan balo salonuna girdiğinde, davetlilerden fısıltılar yükseldi. Bütün başların ona döndüğünü söylemek abartı olmazdı. Tilde, Jonathan'ın koluna girmişti. Şimdi onu Adair'in ev sahibesiyle konuştuğu yere sürüklüyordu.

"Sizi tanıştırayım," diye başladı Adair ve konsey üyesinin karısına Jonathan'ı Jacob Moore adıyla tanıttı. Kadın nutku tutulmuş gibi Jonathan'a baktı.

"Benim Amerikalı kuzenim, buna inanabiliyor musunuz?" Adair, şefkatli bir tavırla kolunu Jonathan'ın omzuna attı. "İkimizin de anne tarafından İngiltere'deki ailemle bağlantılı. Ailemin uzak bir kolu." Adair kimsenin kendisini dinlemediğini fark edince -Amerika'ya geldiğinden beri ilk kez- sözlerini tamamlamadı.

"Boston'a yeni mi geldiniz?" diye sordu ev sahibesi, Jonathan'a. Bakışlarını Jonathan'ın yüzünden ayıramıyordu. "Sizi daha önce gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

Ben Alejandro'yla birlikte içki masasının yanında duruyor, Jonathan'ın bir açıklama bulmaya çalışırken Adair'in imdadına yetişmesini bekleyişini izliyordum. "Korkarım gece burada uzun süre

kalamayacağız.”

“Bu iş Adair’in sandığı kadar kolay olmayacak.” Alejandro kadehini onlara doğru kaldırdı. “O yüzü gizleyemezsin. Haber yayılacak, belki şu küçük köyünüze kadar ulaşacaktır.”

Jonathan ve Adair’i birlikte izlerken, beni düşündüren daha acil bir sorun vardı. Kadınlar Avrupalı aristokratın değil uzun boylu yabancının etrafında toplanmışlardı. Yelpazelerinin arkasından Jonathan’a bakıyor, dirseğinin dibinde kıpkırmızı yüzlerle durarak tanıştırılmayı bekliyorlardı. O ifadeleri daha önce de görmüştüm ve bunun hiç değişmeyeceğini artık daha iyi anlıyordum. Jonathan nereye giderse gitsin, kadınlar ona sahip olmaya çalışacaktı. Bunun için onları teşvik etmese bile, daima peşinde olacaklardı. St. Andrews’da sürekli rakiplerle karşılaşmıştım. Şimdi de bunun değişmeyeceğini görebiliyordum. Her zaman onu birileriyle paylaşmam gerekecekti.

Adair bu gece Jonathan’ın ilgi odağı olmasına izin vermekten rahatsız olmuyor gibiydi ama her zaman öyle olacak mıydı? Adair başka birinin gölgesinde yaşayabilecek kişilikte değildi ve Jonathan’ın yıldız olmasına izin vermekten başka seçeneği olmayacaktı. Jonathan’ın kendisinin de seçeneği yoktu.

“Korkarım çok geçmeden başımız derde girecek,” diye mırıldandım Alejandro’ya. “Adair’le her zaman dert vardır. Sadece ne kadar kötü olacağını bilemezsin.”

Sandığımdan daha uzun süre kaldık. Sessiz ve yorgun bir halde malikâneye döndüğümüzde, gece yerini şafağın morluğuna bırakıyordu. Jonathan’ın biraz olsun kabuğundan çıktığını da fark etmiştim. Yanaklarına biraz renk gelmişti - çok mu fazla içmişti?- ve kesinlikle önceki kadar gergin değildi.

Topuklarımız boş ve geniş evde yankılanırken merdivenleri sessizce çıktık. Tilde, Jonathan’ı odasına sürükleme çabasıyla elini çekiştirdi ama Jonathan başını iki yana sallayarak reddetti. Herkes kendi yatak odasının yaldızlı kapısının arkasında gözden kaybolurken, sonunda koridorda sadece Jonathan, Adair ve ben kaldık. Jonathan’ı odasına götürecek, rahatlatmak için birkaç şey söyleyecek ve şansım varsa onu yatakta kalmaya ikna edecektim ama tam o sırada belime dolanan bir kol beni durdurdu. Adair beni kendine çekti ve Jonathan’ın gözlerinin önünde boştaki elini göğüslerimden popoma kaydırdı. Özel odasının kapısını tekmeleyerek açtı.

“Bu gece bize katılır mısın?” diye sordu göz kırparak. “Gelişini kutlamak için bunu unutulmaz bir geceye dönüştürmeliyiz. Lanore ikimizi de memnun edebilir; daha önce birçok kez yaptı. Kendin görmelisin. Aynı anda iki erkekle birden sevişmek konusunda özel bir yeteneği var.”

Jonathan rengi atmış bir yüzle geri çekildi.

Beni arkasından sürüklerken, “Hayır mı? Başka zaman o halde. Belki biraz daha dinlendiğinde. İyi geceler,” dedi Adair. Mesajı gayet açıktı. Ben orta malıydım. Adair, Jonathan’ın bana olan sevgisini bu şekilde yok etmeye çalışıyordu ve Adair’in bunu yapamayacağını düşünmekle aptallık ettiğimi şimdi anlıyordum. Kapı kapanmadan önce Jonathan'ın kırgın, şaşkın yüzüne neredeyse bakamadım bile.

Adair beni bütün gece yataktan çıkarmadı. Sadece sabah giysilerimi kucağıma alarak sessizce süzülmeme izin verdi. İç çamaşırlarım ve çıplak ayaklarımla Jonathan’ın yatak odasının kapısının önünde durarak uyanık olup olmadığını anlamak için içeriyi dinledim. Sabah seslerini duymayı çok istiyordum -örtülerin hışırtısı, su şıpırtısı- çünkü o zaman herşeyin yoluna gireceğini düşünüyordum. Onun yüzüne bakıp bakamayacağımı bilmiyordum. Cezalandırıldıktan sonra ebeveyninin yüzünde güvence arayan bir çocuk gibi onu görmek istiyordum ama kapıyı vurmaya cesaretim yoktu. Fark etmezdi. İçerisi hâlâ sessizdi ve geçirdiği uzun, karmaşık gün düşünülürse,

yirmi dört saat boyunca uyuyacağından emindim.

Kendi odamda yüzümü yıkayıp üzerime yeni giysiler giydikten sonra, saat bu kadar erken olmasına rağmen hizmetkârların kahve hazırlamış olabileceğini umarak alt kata indim. Jonathan'ı önündeki masanın üzerinde süt ve kuru ekmekle yemek odasında bulunca şaşırdım. Başını kaldırıp bana baktı.

"Kalkmışsın," dedim afallayarak.

Yerinden kalktı ve karşısındaki sandalyeyi itti. "Bütün hayatım boyunca çiftçi saatine göre yaşadım. St. Andrews'da altıdan sonra kalkarsan, bütün köy senin hakkında dedikodu yapar. Bunun olabileceği tek yer ölüm döşeğindir," dedi. Uyku sersemi genç bir uşak bir fincanla tabak getirerek sol elimin yanına bıraktı ve başıyla onaylayarak gitti.

Bütün gece Jonathan'a durumumu nasıl açıklayabileceğimi düşünmüş olmama rağmen, şimdi ne diyeceğimi bilemiyordum. Nasıl başlayacağımı bilemediğim için fincanın ince sapıyla oynadım. "Dün gece gördüklerin..."

Jonathan yüzünde tuhaf bir ifadeyle bir elini kaldırdı; bunu konuşmak istemiyor ama konuşmak zorunda olduğunu biliyormuş gibiydi. "Dün gece neden öyle tepki verdiğimi bilmiyorum. St. Andrews'dayken bana buradaki düzeni açıkça anlatmıştın. Eğer şaşkın göründüysem, bunun nedeni, şey, sadece erkeğinin..."

"O benim 'erkeğim' değil," diye mırıldandım.

"Şu Adair, o halde, o teklifi yapmasını beklemiyordum." Jonathan boğazını temizledi. "Benim için daima iyi bir dost oldun, Lanny..."

"Bu değişmedi," dedim.

"Ama Adair'in sözlerinin beni sarsmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Bir kadının sevebileceği türde adama benzemiyor." Bana bu kadarını söylemekten çok rahatsız olmuş gibiydi. Bakışlarını masadan kaldırmıyordu. "Onu seviyor musun?"

Jonathan ondan başka birini sevebileceğimi gerçekten düşünüyor muydu? Ama kıskanmış gibi bir hali yoktu; sadece endişeliydi. "Konu aşk değil," dedim ciddi bir tavırla. "Bunu anlamalısın."

Aklına bir fikir gelmiş gibi yüz ifadesi değişti. "Seni bir şeyleri yapmaya zorlamadığını söyle bana."

Kızardım. "Pek sayılmaz."

"O halde onunla olmayı istiyorsun."

"Artık sen burada olduğuna göre, hayır," dedim. Bilmediğim bir nedenden dolayı yüzünü buruşturdu. O anda Jonathan'ı Adair'in onunla ilgili olası niyetleriyle ilgili uyarmak istedim. "Bak, sana Adair hakkında söylemem gereken bir şey var ama Dona ve Alejandro'yu gördüğüne göre, bunu muhtemelen tahmin etmişsindir zaten. Onlar..." Jonathan'ın son yirmi dört saatte yaşadıklarından sonra daha ne kadar şoku kaldırabileceğini bilemediğimden, tereddüt ettim.

"Oğlancılar. İnsan bütün hayatını sadece başka erkeklerle bir arada olan erkeklerle birlikte geçirince, böyle şeyleri öğrenmemesi mümkün değil," dedi fincanını ağzına götürürken.

"Adair'le arkadaşlık ediyorlar. Adair'in çok özgün bir kişiliği var," dedim. "Her türde zinayı seviyor. Ama bunun aşkla veya sevgiyle hiç ilgisi yok." Adair'in seksi ona itaat etmemizi sağlamak için ceza olarak kullandığını söylememek için kendimi zor tuttum. Tıpkı Alejandro'nun bana gerçekleri söylemekten korktuğu gibi, ben de korkuyordum. Jonathan bana asık yüzle dik dik baktı. "Beni nasıl bir şeyin içine soktun, Lanny?"

Eline uzandım. "Çok üzgünüm, Jonathan. Gerçekten, bana inanmalısın. Ama bunu söylememi istemesen de, yanımda olman beni rahatlatıyor. O kadar yalnızdım ki. Sana ihtiyacım vardı."

İstemese de elimi sıktı.

"Ayrıca," diye devam ettim, "ne yapabilirdim ki? Bunu yapmasam sen..." "Ölecektim, biliyorum. Sadece bir gün ölmüş olmayı dilemek istemiyorum."

O sabah Adair terziyi çağırttı. Jonathan'ın bir gardıroba ihtiyacı vardı. Yeni konuğunun üzerine uymayan giysilerle dolaşmasına izin vermeyecekti. Evdeki herkes giysilere düşkün olduğu ve bu da kendisini bir hayli zengin ettiğinden, Bay Drake daha kahvaltı sofrası toplanmadan geldi. Yanında kumaş toplarını taşıyan bir dolu yardımcı da getirmişti. En son yünlüler ve kadifeler, ipekler ve brokarlar. İnci, sedef ve kemikten yapılmış pahalı düğmelerle, ayakkabılar için tokalarla dolu kutular. Jonathan'ın bundan hoşlanmadığını ve aşırı pahalı bir gardırop için Adair'e borçlanmak istemediğini hissedebiliyordum ama bir şey söylemiyordu. Ben bir kenarda tabureye oturmuş, güzel kumaşları inceliyor, durumdan yararlanarak bir-iki yeni elbise koparabilmeyi umuyordum.

Adair'e, "Biliyor musun, benim de birkaç yeni şeye ihtiyacım var," dedim. Tenime uyup uymadığını görmek için pembe bir ipek kumaşı yanağıma doğru kaldırdım. "Kaçtığımız zaman bütün gardırobumu St. Andrews'da bıraktım. Boston gemisine binebilmek için de son mücevherlerimi satmak zorunda kaldım."

"Bana hatırlatma," dedi duygusuzca.

Bay Drake, Jonathan'ı evdeki en büyük aynanın önüde terzi platformunun üzerine çıkararak bir iple ölçülerini almaya başladı. Jonathan'ın orantılarından etkilendiği belliydi. "Bak, bak, oldukça uzun boylusunuz," dedi ellerini Jonathan'ın sırtında, kalçasında ve sonunda- neredeyse kendimden geçecektim- bacağında gezdirirken. Drake yardımcısına dönerek, "Ölçüler alındı," diye mırıldandı.

Terziye verilen sipariş listesi uzundu: Üç frak takım, yarım düzine pantolon ve en kaliteli geyik derisinden bir binici pantolonu; biri galalar için dantelli olacak şekilde bir düzine gömlek; Fransa'dan beklenen brokar sevkiyatı geldiğinde yenileri yapılmak üzere dört yelek; bir düzine kravat. Yeni bir çift çizme. İpek ve yünlü çorap ve diz bağları, her birinden üçer çift. Bay Drake siparişi yazmaya devam ederken, Adair terzinin önündeki masanın üzerine dev gibi bir yakut bıraktı; tek kelime edilmemişti ama Drake'in gülümsemesine bakılırsa, düşündüğünden daha yüksek bir fiyat almıştı. Bilmediği şey, mücevherin daha birçoklarının bulunduğu kutulardan alınmış bir biblo sayılabileceğiydi. Adair'in Viyana yağmalamasından kalma hâzineleri vardı. O büyüklükte bir mücevher, Adair için yabani mantar kadar bol bulunan bir şeydi.

"Arkadaşım için bir pelerin de istiyorum. Astarı kalın satenden olsun," diye ekledi Adair, yakutu bir çocuk topacıymış gibi durduğu yerde döndürürken.

Yakut herkesin dikkatini çekmişti. Bir an için, Adair'in Jonathan'ı tepeden tırnağa dikkatle süzdüğünü gören tek kişi bendim. Bakışları öylesine dikkatli ve iştahlıydı ki Jonathan'ı nelerin bekliyor olabileceğini düşününce kanım dondu.

Terzi eşyalarını toplarken bir yabancı Adair'in ziyaretine geldi. Kolunun altına iki büyük defter ve portatif bir yazı takımı sıkıştırmış ciddi bir beyefendiydi. İkisi başkalarına tek kelime etmeden hemen çalışma odasına çekildiler. Çalışma odasının kapısı kapanırken, "O adamın kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum Alejandro'ya. "Bir Avukat. Sen yokken Adair bir avukat tuttu. Bu son derece makul bir şey. Artık bu ülkede olduğu için, geride bıraktığı servetiyle ilgili yasal konuları halledecek birine ihtiyacı var. Böyle küçük şeyler zaman zaman olur. Önemli bir şey değil," dedi

düşünülebilecek en sıkıcı şeymiş gibi. Ben de bir süre için daha fazla üzerinde durmamaya karar verdim.

"Bu saçmalık," dedi Jonathan, Adair ona o gün bir ressamın eve gelerek bir yağlıboya tablo için taslaklar hazırlayacağını söylediğinde.

"Böyle bir yüzü ölümsüzleştirmemek suç sayılır," itiraz etti Adair. "Zenginlikleri yüzünden kendilerini ölümsüzleştiren, malikânelerinin duvarlarını kendi yüzleriyle süsleyen çok daha çirkin adamlar var. Duvarları dolduran ve evle birlikte kiralanan portreleri göstererek, "Bu evin kendisi bunun bir kanıtı," dedi Adair. "Ayrıca, Bayan Wamer bana ressamın çok yetenekli olduğunu söyledi. Ben de gerçekten aldığı hayranlığı hak edip etmediğini görmek istiyorum.İnan bana, böyle bir model bulabildiği için kendini şanslı saymalı. Yüzün adamın kariyerini güçlendirebilir."

"Yüzümün ölümsüzleştirilmesi umurumda bile değil.'' dedi Jonathan ama savaşı kaybettiğini biliyordu. Ressamın karşısına oturduğunda da pek işbirlikçi değildi; koltukta çöküyor, yanağını eline dayıyor, suratını asıyor, okuldan sonra eve gönderilmemekle cezalandırılmış bir çocuk gibi davranıyordu. Ben bütün bu süre boyunca pencerelerden birinin önüne oturmuş, şimdi güzelliğini tuvale aktaran bir ressamın karşısında duran Jonathan'a hayranlıkla bakıyordum. Ressam böylesine dikkat çekici bir modelin resmini yaparken üstüne bir de para aldığı için olsa gerek, büyük bir zevkle çalışmasına devam ediyordu.

Bir zamanlar ressam modeli olan Dona, bir gün öğleden sonra güya ressamın tekniğini incelemek için benim yanımda oturdu. Ne var ki ressamdan çok Jonathan'ı izlediğini açıkça görebiliyordum.

"En önemli gözde olacak, değil mi?" dedi Dona bir ara.''Portreye bakarak bunu söyleyebilirsin; Adair sadece gözdelerinin resimlerini yaptırır. Odalığı gibi."

"Onun gözdesi olmak ne anlama geliyor?"

Bana sinsice bir bakış attı. "Ah, numara yapma. Kısa bir süre Adair'in gözdesi sendin, bunu kabul ediyorum. Dolayısıyla zahmetli bir şey olduğunu kendin biliyorsun. Sürekli senin ilgini bekler. Çok kaprislidir ve kolay canı sıkılır; özellikle de konu seks oyunlarına geldiğinde," dedi Dona, artık Adair'i zirveye taşımak için sürekli yeni yollar bulmak zorunda kalmamaktan dolayı memnunmuş gibi omuz silkerek. Dona'ya yakından bakmak büyük bir şanstı; o da yakışıklı bir adamdı ama güzelliği, içinde sonsuza dek taşıyacağı bir mutsuzlukla lekelenmişti. Gözlerinde gizli bir hainlik vardı.

"Sadece bu ikisinin resimlerini mi yaptırdı yani?" diye sordum sohbete tekrar dalarak. "Sadece Uzra ve Jonathan'ın mı?"

"Ah, başka birkaçı daha vardı. Sadece çarpıcı ölçüde güzel olanlar. Onların resimlerini eski evindeki depoda biriktirdi; bir kasaya kilitlenmiş melek yüzleri gibi. Gözden düşenler. Belki bir gün onları sen de görürsün." Başını yana yatırarak Jonathan'ı eleştirel bir gözle inceledi. "Resimleri yani."

"Resimleri..." diye tekrarladım. "Ama gözden düşenler... Onlara ne oldu?"

"Ah, bazıları gitti. Adair'in izniyle, elbette. Kimse ondan izin almadan gidemez. Ama rüzgâra savrulmuş yapraklar gibi dağıldılar. Onları bir daha görmedik." Bir an duraksadı.

"Şimdi düşününce, biri burada, Amerika'da; onunla bir karşılaşabilirsin. Adair biz Boston'a gelmeden kısa bir önce ondan mektup almıştı. Anladığımız kadarıyla birkaç aydır buradaymış; kendini her konuda söyleyecek sözü olan vaiz gibi gösteriyormuş. Aziz kıyafeti içinde bir günah! Lanetlilerden birinin ortalıkta vaiz gibi dolaşması düşünebilecek en komik şeymiş gibi güldü. St. Andrews'u ziyaret eden karizmatik vaizi hatırladım ve geçici olarak savuşturulmuş bir felaketin

huzursuzluk hissi bütün benliğime yayıldı. “Bu adam hiç Maine’e gitmiş mi?” diye sordum nefesimi tutarak.

“Ben nereden bileyim?” diye tersledi Dona. “Çok merak ediyorsan Adair’e sor. Bu adam kendine Jude diyor.”

Adair’e onunla ilgili sorular sormaya cesaret edebilir miydim? Vaizin adını hiç öğrenememiştim. Ama tesadüf gibi görünmüyordu.

Birlikte oturup ressamı izlerken, fazla kalın bir çizgi veya silgi hareketine Dona başını iki yana sallayarak karşılı veriyor, bense Dona’nın söylediklerini düşünüyordum. Adair’in elinden çektiğim acıları hatırlayınca, Jonathan’ı neleri bekleyebileceğini merak ettim. “Sadece bazılarının gittiği söyledin. Diğerlerine ne oldu? Adair’in izni olmadan giden oldu mu hiç?”

Dona bana kötücül bir gülümsemeyle baktı. “Aptal rolü yapma. Ne dikkatsiz ne de duygusal olmadığını bilecek kadar uzun süredir Adair’in yanındasın. Ya onun iznini alarak gidersin ya da... eh... Geride ondan intikam alabilecek ve onu yanlış kişilere bildirecek birini bırakmak istemez, değil mi?” Dona gizemli efendimiz hakkında başka bir şey söylemedi daha fazla açıklama yapmak zorunda kalmamak için beni düşüncelerimle baş başa bırakarak odadan çıktı.

OTUZ ÜÇ

Adair ilk geceki başarıdan sonra Jonathan’ı her yere yanında göürmeye başladı.Her akşam çıktığımızda gezilerin dışında,sadece ikisinin birlikte yapabilecekleri şeyler bulmaya,bizi kendi başımıza bırakmaya başladı.Adair ve Jonathan at yarışlarına,akşam yemeklerine,erkekler kulübünün tartışmalarına gidiyor,Harvard Üniversitesi’nde konferanslara katılıyorlardı.Adair’in Jonathan’ı şehrin en lüks genelevine götürdüğünü,orada ikisine eşlik edecek yarım düzine kız seçtiğini duydum.Yaşadıkları orji ikisinin arasındaki bağı güçlendiren bir tür ritüel,bir tür kan kardeşliği yeminiydi.Adair Jonathan’a sevdiği herşeyi gösteriyordu.Jonathan’ın yatağının başucuna romanlar yığıyor(beni kanatlarının altına aldığı zaman okumamı istediği kitapların aynısı),ona özel yemekler hazırlatıyordu.Jonathan’ın büyük şehirleri görebilmesi için Avrupa’ya geri dönmek konusunda bile konuşuyordu.Ssanki Adair ikisinin paylaşacağı bir geçmiş yaratmak istiyor gibiydi.Kendi hayatını sanki Jonathan’a vermek istiyordu.Bunu izlemek ürkütücüydü ama Jonathan’ı oyalıyordu.Ayrıldığımızdan beri ailesi ve köyle ilgili korkularından hiç söz etmemişti ama aklındakiler bunlar olmalıydı. Belki de bana bunlardan söz etmemekle nezaket gösteriyordu çünkü durumumuzu değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Bir süre böyle iki adamın birbirlerine zaman ayırmasıyla geçtikten sonra, Adair bana ilginç bir şey söyledi. Ev halkı serada oturuyor, üçü Jonathan’a faroda bahis oynamanın inceliklerini öğretiyor, Adair ve ben çocuklarının uyum içinde oynayışını mutlulukla izleyen iki ebeveyn gibi divanda oturuyorduk.

“Jonathan’la birlikte bu kadar zaman geçirdikten sonra onunla ilgili bir fikir edindim artık. Öğrenmek ister misin?” dedi Adair bana, diğerlerinin duymaması için kısık sesle konuşarak.

Konuşurken bakışlarını Jonathan'dan ayırmamıştı. ''O senin olduğunu sandığın adam değil."

"Onun hakkında ne düşündüğümü nereden biliyorsun ki?" Güvenli konuşmaya çalışıyordum ama sesimin titremesini bastırmakta zorlanıyordum.

"Bir gün aklının başına geleceğini ve kendini tamamen sana adayacağını düşündüğünü biliyorum," dedi alaycı bir tavırla ve bu fikri ne kadar az umursadığını göstererek.

Sonuçta Jonathan bir sürü kadına bağlılık yemini edip hepsini bırakmamış mıydı? Muhtemelen düğünlerinden bir ay sonra Evangeline'i bile aldatmış olmalıydı. Dudaklarımda buruk bir gülümsemeyle oturuyordum; Adair'e beni yaraladığını bilme mutluluğunu vermeyecektim.

Adair oturduğu yerde ağırlığını kaydırarak bacak bacak üstüne attı. "Tutarsızlığını kalbine bağlamamalısın. Herhangi bir kadına böyle bir aşk duyabilecek türden biri değil. Bilincine, kendi isteklerine ve arzularına üstün gelebilen herhangi bir duygu hissedemiyor. Örneğin, seni bu kadar mutsuz görmenin onu üzdüğünü söyledi."

Tırnaklarımı diğer elime gömdüm ama dikkatimi dağıtacak bir acı yoktu.

"Ama bu konuda ne yapması gerektiğini kesinlikle bilemiyor. Oysa çoğu erkek için çözüm açıktır: Ya o kadına istediğini verirsin ya da ondan tamamen koparsın. Ama hep senin yanında olmak istiyor. Dolayısıyla da seninle bağlantısını kesemiyor." Teatral bir abartıyla iç çekti. "Umutsuzluğa kapılma. Henüz her şey bitmiş değil. Tek kişiyi sevebileceği bir gün gelebilir ve küçük de olsa, o kişinin sen olman olasılığı var." diyerek güldü.

Onu tokatlamamak için kendimi zor tutuyordum. Adair'in üzerine atılıp iki elimi boğazına sarmak ve hayatına son vermek istiyordum.

"Bana kızıyorsun, bunu hissedebiliyorum." Etkisiz öfkemin onu eğlendirdiğini de görebiliyordum. "Sana gerçekleri söylediğim için bana kızıyorsun."

Adair yerine masada oturan Jonathan'a odaklandım. Kendini tamamen oyuna kaptırmış, kâğıtlarının üzerinden masanın ortasında duran paraya bakıyordu. Jonathan'ın varlığını hissetmeye başladığımda büyük bir huzur duydum. Ama son zamanlarda Jonathan'da bir melankoli seziyordum ki bunu Evangeline'le kızını geride bırakmaktan kaynaklandığını tahmin ediyordum. Adair'in söyledikleri doğruysa,beni mutsuz ettiği için üzülüyor olamaz mıydı? Aşkımızın önünde duran engel benden değil de -kusur diyelim- Jonathan'dan kaynaklanıyor olabilir miydi? Ancak, birinin kendini birine tamamen verememesi insanlık dışı bir şey gibi geliyordu.

Bir kadın kahkahası düşüncelerimi bölerken, Tilde'nin fzaer edasıyla kâğıtlarını masaya bıraktığını gördüm. Jonathan'ın ona attığı bakışta Tilde'yle çoktan yatmış olduğunu gördüm. Tilde'yi özellikle çekici bulmamasına rağmen, ona karşı dikkatli olması gerektiğini bilmesine rağmen, öğrendiğim takdirde yıkılacağımın farkında olmasına rağmen, onunla yatmıştı. Değiştiremeyeceğimi bildiğim bir şeyin ağırlığıyla umutsuzluk duygusu bütün benliğimi sardı. "Ne yazık." Adair bahçedeki yılan gibi hemen kulağımın dibinde bitmişti. "Sen, Lanore, böylesine mükemmel bir sevgi duyabiliyorsun; daha önce benzerini hiç görmediğim bir aşk. Ve bunu Jonathan gibi değersiz biriyle boşa harcıyorsun."

Fısıltısı gece havasında parfüm gibiydi. "Ne diyorsun yani? Aşkımı senin daha çok hak ettiğini mi öne sürüyorsun?" diye sordum o kurt bakışlarında cevabı görmeye çalışarak.

"Beni sevebilecek olsaydın, öyle yapardım, Lanore. Beni gerçekten tanıdıysan, aşkını hak etmeyeceğimi de anlamışsındır. Ama belki bir gün bana da Jonathan'a baktığın gibi bakarsın; belki aynı şefkatle? Ona olan bağlılığın düşünülürse bu imkânsız gibi görünüyor elbette ama kim bilir? İmkânsız şeylerin gerçekleştiğini defalarca gördüm," dedi sinsice. Ama açıklamasını isteyecek

olduğumda, burnunu buruşturarak güldü. Sonra yanımdan kalkıp, bir sonraki elde oyuna katılmak istediğini söyledi.

Ona aldırmamaya çalışarak, oyalanacak bir kitap bulmak için çalışma odasına gittim. Adair'in masasının önünden geçerken elimdeki mumun ışığı masanın üzerinde duran kâğıtları aydınlattı. Tamamen şans eseri, Adair'in elyazısıyla Jonathan'ın adının yazılmış olduğunu gördüm.

Adair neden Jonathan hakkında yazıyor olabilirdi ki? Bir arkadaşa mektup mu yazacaktı? Bir tane bile arkadaşı olduğundan şüpheliydim. Sayfaları tutup muma yaklaştırdım.

Pinnerly 'ye Talimatlar. Bunun avukatın adı olduğunu öğrenmiştim.

İngiltere Bankası'nda Jacob Moore (Jonathan'ın sahte adı) adına bir hesap açılarak, (tanımadığım bir isim) hesabından sekiz bin pound (tam bir servet) tutarında para aktarılacaktır.

Jonathan'ın sahte adıyla açılmış diğer çok sayıda hesaba, Amsterdam, Paris ve St. Petersburg'daki ismini bilmediğim yabancıların hesaplarından başka tutarlar aktarılması için de talimatlar verilmişti. İki kez daha okudum ama hiçbir anlam çıkaramayarak sayfayı bulduğum gibi yerine bıraktım.

Anlaşılan Adair, Jonathan'a çok ısınmıştı ve sanki evlat ediniyormuş gibi ona imkânlar sağlıyordu. Biraz kıskanmıştı. Benim adıma da bir yerlerde bir hesap açılıp açılmadığını merak ediyordum. Ama böyle bir şey olsa Adair bana söylemez miydi? Üstelik ben de diğerleri gibi ondan harçlık dileniyordum. Bu, Adair'in Jonathan'la özel olarak ilgilendiğini gösteren diğer bir işaretti.

Jonathan yeni hayatını kabullenmişe benziyordu. En azından, Adair'in istediklerini paylaşmaktan kaçınmıyordu ve St. Andrews konusunu hiç açmıyordu. Adair'in henüz yeni gözdesiyle paylaşmadığı tek bir şey kalmıştı; Jonathan'ın kesinlikle balıklama atlayacağı bir şey; Uzra.

Jonathan onunla tanıştırıldığında, üç haftadır bizimle birlikte yaşıyordu. Adair, Jonathan'dan balo salonunda beklemesini istemiş -ben de kıskanç bir şekilde yanındaydım- ve sonra odalığını her zamanki seksi kıyafetleriyle oraya getirmişti. Adair elini çekince, kumaş yere düşmüş ve Uzra bütün görkemiyle gözler önüne serilmişti. Adair onu Jonathan için dans ettirmiş, Adair doğaçlama bir melodi mırıldanırken Uzra kalçalarını oradan oraya atıp durmuştu. Sonrasında Adair nargilesini aşağı getirtmiş, yere atılmış minderlerin üzerine uzanarak oymalı fildişi ağızlıktan sırayla nefesler çekmiştik.

"Çok güzel, değil mi? O kadar güzel ki ondan ayrılamıyorum. Baş belası olmadığını söyleyemem; tam bir şeytandır. Kendini pencerelerden ve çatılardan attı. Beni çıldırtmak için aklına gelen her şeyi denedi. Hâlâ benden ölesiye nefret ediyor." Bir parmağını Uzra'nın burnunun üzerinden kaydırırken, Uzra o parmağa fırsatını bulsa ısırıp koparacakmış gibi bakıyordu. "Sanırım yıllar boyunca ona olan ilgimi koruyan buydu. Uzra'nın yanıma nasıl geldiğini anlatayım." Adını duyunca Uzra belirgin şekilde gerildi.

"Uzra'yla Fas'a yaptığım bir ziyaret sırasında karşılaştım," dedi Adair, Uzra'nın huzursuzluğundan etkilenmeden. "Haçlı seferlerinde savaşa çağrılmış bir şövalyenin yanındaydım. Hıristiyan kilisesini savunmak filan umurumda değildi elbette," dedi gülerek. "Ama o zamanlar savaşçı olarak bir hayli ünlüydüm. Kılıçla elli yıllık deneyimim vardı, ki bu o kadar da kısa bir süre değildir. Sonuçta para karşılığında bu soyluya yardım etmem için getirilmiştim. Doğu'ya gidişimin nedeni buydu. Böylece Uzra'yla karşılaştım.

"Büyük bir şehrin pazar yerindeydi; geleneklerinin gerektirdiği şekilde giyinmiş olarak babasının peşinden yürüyordu. Görebildiğim tek şey gözleriydi ama bu yeterliydi, Daha fazlasını görmem gerektiğini anlamıştım. Onları takip ederek şehrin dışındaki kamplarına gittim. Develerle ilgilenen

adamlardan birkaçıyla konuştuktan sonra, babasının bir göçebe kabilesinin lideri olduğunu ve ailenin şehrin içinde kaldığını öğrendim; Uzra babasının hayatı karşılığında sultanın birine verilecekti."

Zavallı Uzra artık hiç kıpırdamıyordu. Nargile tüttürmeyi bile bırakmıştı. Adair bir parmağıyla alev gibi saçlarından bir bukleyi tutup havaya kaldırdıktan sonra bıraktı.

"Onu bir düzine kadın hizmetkârıyla birlikte çadırında buldum. Onu gözlerden gizleme amacıyla etrafında çember oluşturmuş, giysilerini çıkarmasına yardım ediyorlardı; tarçın rengi tenini saran kumaşları çıkarıp saçlarını açarken eller bütün vücudunda dolaşıyordu. Çadıra daldığımda bir anda kargaşa koptu," dedi Adair ve bir kahkaha patlattı. "Kadınlar çığlık çığlığa kaçışıyor, kendilerini benden koruyabilmek için birbirlerini çiğniyorlardı. Karşımda duran bu nefes kesici cin varken, onlardan biriyle ilgileneceğimi nereden çıkarmışlardı ki? Uzra onu almaya geldiğimi hemen anlamıştı. Bir cüppeyi üzerine çekmeye zorlukla zaman bulabilmişti; onu kucağıma alıp çadırdan çıkardım.''

"Onu çölde kimsenin bizi bulamayacağını bildiğim bir yere götürdüm. Ağlamalarına aldırmadan o gece ona tekrar tekrar sahip oldum," dedi. Bunda utanılacak hiçbir şey yokmuş gibi söylemişti bunu. "Ertesi sabah güneş doğarken nihayet çılgınlığım yatıştı ve güzelliğine doydum. Birleşmelerimizin arasında ona neden sultana verileceğini sordum. Nedeni, kabilesinin acı ve salgın getirecek yeşil gözlü bir cinle ilgili batıl inancıydı. Aptallar korktukları için sultana başvurmuşlardı. Babasına, kızı vermezse laneti bozmak için kendisini öldürmesi emredilmişti.

"Onunla yatan ilk erkek olmadığımı bildiğimden, bekâretini kimin aldığını sordum. Bir ağabey? Hiç şüphesiz bir erkek akrabasıydı; ona başka kim o kadar yaklaşabilirdi? Babası olduğunu söyledi. Buna inanabiliyor musunuz?" diye sordu, bu duyduğu en inanılmaz şeymiş gibi gülerek. "Adam canının istediğini yapmaya alışmış bir şefti. Ama Uzra'nın beşinci doğum gününde, kızın ten ve saç renginden, onun babası olmadığını anlamıştı. Annesi kocasını aldatmıştı ve kızın yeşil gözlerine bakılırsa, bir yabancıyla birlikte olmuştu. Şef bir şey söylemeden bir gün karısını çöle götürmüş, sonra yalnız dönmüştü. On ikinci doğum gününde, Uzra şefin yatağında annesinin yerini almıştı; babası ona bir fahişenin kızı olduğunu, aralarında hiçbir kan bağı bulunmadığını, dolayısıyla yasak olmadığını söylemişti. Ama Uzra'ya kimseyi söylememesini tembihlemişti. Hizmetkârlar, kızın babasına bu kadar yakın olmasını, ondan ayrı kalmaya dayanamamasını hoş karşılamışlardı. ''

"Uzra'ya bunların hiçbir önemi olmadığını söyledim. Onu o batıl inançlı aptal sultana vermeyecektim. Bir korkak gibi kızını sultana vermeden önce son bir kez daha tecavüz edecek olan babasına da geri göndermeyecektim." Uzra onun dokunuşunu istiyormuş gibi Adair yine kızın kollarını okşamaya başlamıştı. Hikâyeden hoşlanan tek kişinin kendisi olduğuna aldırmadan anlatmaya devam etti. "Hayatını kurtarmaya karar verdim. Tıpkı diğerleri gibi. Ona uzun süren sıkıntısının sona erdiğini söyledim. Benimle birlikte yeni bir hayata başlayacak ve sonsuza dek yanımda kalacaktı." Afyon, Adair'i etkisi altına alıp uyuyakaldığında, Jonathan ve ben sessizce uzaklaştık. Elimi tutarak beni üst kata sürükledi. "Ulu Tanrım, Lanny, bu hikâyeden ne çıkarmam gerekiyor? Lütfen bana abarttığını söyle."

"Tuhaf. Kızın hayatını kurtardığını söyledi, 'tıpkı diğerleri gibi.'Ama bize anlattığı hikâyeye bakılırsa, Uzra diğerlerine benzemiyor."

"Nasıl yani?"

"Diğerlerinin, Alejandro, Tilde ve Dona'nın nasıl yanına geldiğini biraz anlatmıştı. Hepsi Adair onlarla karşılaşmadan önce korkunç şeyler yapmış." Jonathan'ın, Adair'inkinin bitişiğindeki odasına girdik. Büyük bir giyinme odası ve bahçe manzarası olmasına rağmen, bu oda daha küçüktü. Ve bir

kapıdan doğruca Adair'in süitine geçiliyordu. "Sanırım onları bu yüzden seçmiş; onun istediği kötü şeyleri yapabilecek kişiler oldukları için. Sanırım bir arkadaşta aradığı şey bu. Acımasızlık."

Tamamen giyinik halde yan yana yatağa uzandık. Jonathan koruyucu bir tavırla bir kolunu belime sardı. Afyon bizi etkiliyordu. Uykuya dalmak üzereydim. "Hiç anlamlı gelmiyor. O halde seni neden seçti?" diye sordu Jonathan, uykulu bir halde. "Sen hayatında kimseyi incitmedin ki." Sophia'dan ve onu intihara sürükleyişimden söz etmek için uygun bir zaman varsa, kesinlikle o andı. Kendimi hazırlamak için derin bir nefes bile aldım ama yine, bir kez daha yapamadım. Jonathan benim masum olduğumu düşündüğü için buradaki yerimi sorguluyordu. Kötülük yapamayacak biri olduğumu düşünüyordu. Bunu bozamazdım.

Diğer yandan, kendisinin neden seçildiğini, Adair'in onda ne gördüğünü de sorgulamamıştı. Jonathan içinde bir kötülük, cezayı hak eden bir kişilik yattığına inanacak kadar kendini tanıyordu. Belki ben de tanıyordum. İkimiz de kendi tarzımızda acımasızdık ve hak ettiğimiz ceza için seçilmiştik.

"Sana söylemek istiyordum," diye mırıldandı Jonathan Gözleri kapalıydı. "Yakında Adair'le birlikte bir yolculu çıkacağım. Beni bir yere götürmek istediğini söyledi. Tam olarak neresi olduğunu unuttum. Philadelphia olabilir. Ama o hikâyeyi dinledikten sonra, onunla baş başa bir yere gitmek istediğimi söyleyemeyeceğim."

Her nedense, bu açıklaması beni ürpertmişti. Ona Adair'le gitmemesi, itaatsizlik etmesi için yalvarmak istiyordum. Ama böyle bir girişimin sonunun ne olabileceğini biliyordum. Bu yüzden hiçbir şey söylemeden uzun bir süre yatarak Jonathan'ın nefeslerinin düzenli ve huzurlu ritmini dinledim.

Quebec Şehri, Bugün

OTUZ DÖRT

Luke hafif bir acı sesiyle uyandı. Bir şekerlemeden uyanırken her zaman olduğu gibi sersemlemiş haldeydi ve hastanedeki sürekli bağırışlara alışkın olduğundan, bir an için nöbeti sırasında uyuyakaldığını sandı. Ancak komodinin üzeride duran alarm saatini neredeyse devirecek olduğunda bir otelde olduğunu anladı. Yanında sadece bir kişi vardı, o da ağlıyordu.

Banyonun kapısı kapalıydı. Luke kapıyı nazikçe vurdu ve cevap gelmeyince kapıyı itti. Lanny küvette giyinik halde oturmuş, dizlerini çenesine toplamıştı. Omzunun üzerinden baktığında, Luke genç kadının göz makyajının siyah hançerler gibi akmış olduğunu gördü. Lanny bu haliyle bir filmden firlamış korkunç bir palyaçoyu andırıyordu.

"Hey, sen iyi misin?" diye sordu Luke, Lanny'nin eline uzanarak. "Burada ne yapıyorsun böyle?"

Lanny onun kendisini küvetten çıkarmasına izin verdi. ''Seni uyandırmak istemedim."

"Ben bunun için buradayım." Luke, Lanny'yi yi götürüp kollarının arasında kıvrılmasına izin verdi. Kadının ağlamasının bitmesini umuyordu ama bir dakika sonra tekrar başladı. Güzel yüzü ağlamasını

durdurma çabasıyla gerildi.

“Üzgünüm. Ben sadece... anlamaya başlıyorum," Lanny, hıçkırıkları arasında zorlukla konuşarak.

“Onun gittiğini,” diye bitirdi Luke, Lanny’nin ağlamaya devam edebilmesi için. Mantıklıydı; şimdiye kadar Lanny fark edilmeden kaçmaya odaklanmıştı. Artık kaçış sona geldiğinden, adrenalin salgısı kesildiğinden, şimdi buraya neden geldiğini anlıyor ve Jonathan’ın artık yaşamadığı gerçeğini kabullenmek zorunda olduğunu fark ediyordu. Jonathan onun aşkıydı ve Lanny onu bir daha asla göremeyecekti.

Luke hastanede ağlayan birinin yanından kaç kez geçmişti? Kötü haber almış biri, yüzünü ellerine gömmüş bir kadın ve yanında duran bir adam. Uyuşmuş bir halde gerçekleri kabullenmeye, hazmetmeye çalışan insanlar. Luke eldivenlerini ve ameliyat maskesini çıkararak ameliyathanenin kapısından kaç kez çıktığını, inatçı bir şekilde iyi haber beklentisiyle duran bir kadına taş gibi bir yüzle kaç kez başını iki yana salladığını bilmiyordu. Kendisiyle hastaları ve hasta yakınları arasında duvar örmeyi öğrenmişti; onu kendi acılarına çekmelerine izin veremezdi. Başınızla onaylayarak acılarını paylaşabilirdiniz ama sadece bir an için. Yüklerini paylaşmaya çalışırsanız, hastanede bir yıl bile dayanamazdınız.

Bu kadın kollarında sonsuz bir kederle titriyor, dünyayı ikiye bölebilecek kadar acı bir sesle ağlıyordu. Uzun bir süre kederine tutunacak, durdurulmaz bir şekilde aşağı doğru düşecekti. Acının geçmesinin ne kadar süreceği konusunda bir formül olabilirdi ama muhtemelen ölen kişiyi ne kadar süredir tanıdığınızla orantılı olmalıydı. Elli yıl boyunca evli kalmış dulların, kocalarına kavuşacakları umuduyla gülümseyerek öldüklerini defalarca görmüştü. Lanny’nin Jonathan’ın yokluğunun günlük acısına alışması ne kadar sürecekti? Üstelik de onun hayatını sona erdiren kişi kendisiyken? insanlar daha hafif üzüntülerle akıllarını kaybedebiliyordu. Böyle bir şeyden hayatta kalmanın garantisi yoktu.

Ama Luke ona yardım edecekti. Mecburdu. Bu durum için eşsiz bir donanıma sahip olduğunu düşünüyordu. Aldığı eğitim ve deneyimiyle Lanny’nin kederinin teflondan süzülen su gibi akıp gitmesine yardım edebilirdi.

Lanny ağlamayı bırakarak elinin tersiyle gözlerini ovaladı.

“Şimdi daha iyi misin?” diye sordu Luke, onun çenesini kaldırarak. “Dışarı çıkıp biraz hava almak ister misin?” Lanny başıyla onayladı.

On beş dakika sonra ufuk çizgisine doğru el ele yürüyorlardı. Lanny yüzünü temizlemişti. Aşık bir kız gibi Luke’ un koluna yaslanmıştı ama yüzünde birinin görebileceği en hüzünlü gülümseme vardı.

“Bir içkiye ne dersin?” diye sordu Luke. ‘’Burada doktor benim ve alkol öneriyorum.’’ Caddeden ayrılıp karanlık bir bara girdiler ve Luke ikisi için de viski istedi. “Seni sarhoş edebilirim,” diye uyardı Lanny. Bir kutlama yapıyormuş gibi kadeh tokuşturdular. Gerçekten de, bir kadeh sonra Luke sarhoşluğun başlangıcıyla gelen sıcaklığı hissetti ama Lanny üç kadeh içtikten sonra bile hâlâ gülümsüyordu.

“Sana sormak istediğim bir şey var. Bu onunla ilgili,’’ dedi Luke, Jonathan’ın ismini söylemezse Lanny’nin daha az canı yanacakmış gibi. “Onu nasıl o şekilde sevmeye devam edebildin? Seni hak eden biri gibi görünmüyor.”

Lanny boş kadehi bir satranç taşı gibi kenarından tuttu. “O zamanlar hayatın ve toplumun nasıl olduğu, eşlerin erkeklerinin çapkınlık yapmasına hoşgörü gösterdiği gibi sürü bahane uydurabilirim. Ya da Jonathan’ın öyle biri olduğunu ve benim kabullenmek zorunda kaldığımı söyleyebilirim. Ama

asıl nedeni bu değil. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Her zaman beni onu sevdiğim gibi sevmesini istedim. Beni seviyordu, sevdiğini biliyordum. Ama istediğim şekilde değildi.''

"Ve tanıdığım birçok kişi için de durum pek farklı değil. Bir erkek, eşini içkiden, kumardan veya diğer kadınlarla takılacak kadar çok sevmeyebilir. Biri verici, diğeri alıcıdır.Verici, alıcının bir gün duracağını umar."

"Ama alıcı asla değişmez," dedi Luke her zaman öyle olup olmadığını merak ederek.

"Bazen vericinin vazgeçmesi gerekir ama öyle olmaz. Yapamaz. Ben Jonathan'dan vazgeçemedim."

Luke genç kadının gözlerinin yine dolduğunu görüp dikkatini dağıtmaya çalıştı. "Ya Adair? Söylediklerine bakılırsa,sana âşık olmuş olabilir?"

"Onun aşkı, ateşin oduna olan aşkı gibiydi." Lanny hüzünlü bir tavırla güldü. "Bir süre kafamı karıştırdı, bunu itiraf etmeliyim. Bir an beni büyülüyor, bir an sonra aşağılıyordu.Onun bütün varlığı numaralar ve oyunlardı. Sanırım sadece sevgimi kazanıp kazanamayacağını görmeye çalışıyordu." Lanny hareketsizleşerek ellerini kucağında birleştirdi ve gözleri parladı. "Şu yaptığına bak. Yine ağlamaya başlayacağım.Halk arasında ağlamak istemiyorum. Seni utandırmak istemiyorum."

"Otel odasına dönüp biraz ot içelim. Eğer seni neşelendirecekse, bütün torbayı seninle birlikte içmeye hazırım."

Lanny kolunu Luke'un koluna sokarken, "Kahramanım benim," dedi. Caddeden otele yöneldiklerinde yüzlerine hızlı bir rüzgâr vuruyordu. Luke yatıştırıcı bulabilmeyi diledi; bir doz morfin, Lanny'nin acısını uyuşturabilirdi. Her gün kendini onun yanında bir şırıngayla şişeden morfin çekerken ve günlük dozla Lanny'ye huzur verirken hayal edebiliyordu. Başını iki yana sallayarak zihnini temizledi. Lanny'yi yine mutlu etmek için her şeyi yapabilirmiş gibi hissediyordu ama onun acısının uşağı olmak istemiyordu.

Yatağa girdiklerinde Lanny tuzlu dudaklarını Luke'unkilere bastırdı. "Benim de birçok kez sorduğum bir soruydu bu. Neden Jonathan beni sevemiyordu?" diye patladı Lanny, bitkin bir fısıltıyla. "Sorun neydi? Sevgisine layık değil miydim?"

Bu soru Luke'u hazırlıksız yakaladı. "Jonathan'ın aşkına neden karşılık vermediğini bilemem ama açıkçası, çok büyük bir hata yaptığını düşünüyorum." Herif aptalın tekiymiş, çünkü ancak bir aptal böylesine bir bağlılığı kötüye kullanır ya da görmezden gelir, diye düşündü Luke.

Lanny ona hayretle baktı ama gülümsedi. Sonra uykuya daldı. Luke onu kendine çekerek kollarını incecik vücuduna doladı. Kızlarıyla birlikte pizzacıya gittikleri, onları kiralık arabasına atıp yanında Maine'e geri götürmek istediği zaman dışında kendini böyle hissettiğini hatırlamıyordu. O zaman üzüntüsüne teslim olmamakla doğru olanı yaptığını biliyordu -kızların yaşamı annelerinin yanında daha iyiydi- ama arabayla onlardan uzaklaşmasını ölene kadar hatırlayacaktı. Ancak bir aptal böyle bir sevgiyi boşa harcardı.

Lanny'ye gelince; bu savunmasız kadını korumak vo iyileştirmek için elinden geleni yapmaya hazırdı. Keşke kirli kanı emen bir sülük gibi zehri içinden çekip çıkarabilseydi. Yapabilse hepsini kendi içine çekerdi ama elinden gelen tek şeyin Lanny'nin yanında olmak olduğunu biliyordu.

OTUZ BEŞ

Bir gece kül gibi gri bir ışık göz kapaklarımı çekiştirerek beni uykumdan ayırmaya çalıştı. Uzra yatağımın yanında duruyordu. Elinde küçük bir yağ lambası sallanıyordu. Ev hâlâ mezar kadar sessiz olduğundan, çok geç bir saat olmalıydı. Gözleriyle bana yataktan kalkmamı söylüyordu; ben de onun istediğini yaptım.

Her zamanki sessizliğiyle odadan dışarı süzüldü ve peşinden gitmek zorunda kaldım. Terlikli ayaklarımın halıların üzerinde çıkardığı ses ancak fısıltı sayılabilirdi ama evin o derin sessizliğinde ses duvarlardan yankılanıyordu. Yatak odalarının yanından geçerken Uzra olabildiğince görünmemesi için elini ışığa siper etti. Merdivenden tavan arasına ulaştığımızda bizi gören olmamıştı.

Tavan arası iki kışıma bölünmüştü; biri hizmetkârların yatak odalarıydı. Daha küçük, henüz tamamlanmamış bir yer olan İkincisi ise depo olarak kullanılıyordu. Burası Uzra'nın gizlendiği yerdi. Beni dünyaya karşı bir engel olarak kullandığı sandıklardan oluşan bir labirentten geçirip inanılmaz ölçüde dar bir koridordan yürüyerek minicik bir odaya geldik.

Kapıdan geçebilmek için sıkışmamız gerekti. Diğer taraf bir balinanın karnına benziyordu. Kaburgalar yerine kirişler, soluk borusu yerine de tuğladan bir baca vardı. Örtülmemiş pencerelerden ay ışığı süzülüyor, araba kulübesine uzanan yol görünüyordu. Adair'den uzak kalabilmek için bu kasvetli yerde yaşamayı seçmişti. Acınacak bir yerdi; yazları aşırı sıcak, kışları aşırı soğuk oluyordu ve ay kadar ıssızdı.

Onun yattığı yer olduğunu tahmin ettiğim bir yerden geçtik. Vücuduna giysi olarak sardığı organze tabakaları ipe asılmış çamaşırlar gibi kirişlere dizilmişti. Yatağın kendisi salondan alınmış iki battaniyeden oluşuyor, vahşi bir hayvanın hazırlayacağı bir yatağı andırıyordu. Yatağın kenanna bir sürü eşya ve takı yığılmıştı; üzüm büyüklüğünde elmaslar, kara çarşafla takmak için ince altın rengi bir peçe. Ama aynı zamanda bir çocuğun ilgisini çekebilecek şeyler de vardı; Örneğin doğduğu yerden bir anı olan soğuk ve güzel görünüşlü bir hançer; uzun kıvrımlı bıçağı hareket halindeki bir yılana benziyordu. Ve bronz bir el aynası. Bana kendisini izlememi işaret etti. Adair'e karşı direnişinin kanıtı olan zavallı kümesine ağzım açık halde bakakaldım.

Beni bir duvara, bir çıkmaza getirmişti. Ama ben bir şey göremezken, Uzra dizlerinin üzerine çöküp bir çift tahtayı kaldırarak döşemenin altındaki boşluğu gösterdi. Yağ lambasını alarak, duvarların arasında dolaşmaya alışkın bir sıçan gibi korkusuzca karanlığa daldı. Derin bir nefes alarak peşinden gittim.

Yaklaşık beş metre kadar ellerimizin ve dizlerimizin üzerinde emekledikten sonra, penceresiz bir odaya çıktık. Uzra nerede olduğumuzu görebilmem için lambayı kaldırdı. Hizmetkârların bölümünün bir parçası olan tamamlanmış küçük bir yerdi. Bir kapısı ve küçük bir şöminesi vardı. Kapıya giderek denedim. Dışarıdaki bir şey açılmasını engelliyordu. Odada üzeri şişeler, kavanozlar ve bir sürü tuhaf malzemeyle dolu büyük bir masa vardı. Küçük bir dolaba her türde ve biçimde kaplar doldurulmuştu; çoğu balmumu bezi veya mantarla kapatılmıştı. Masanın altına konmuş sepetler, çam kozalağından kurutulmuş hayvan parçalarına kadar çeşitli şeylerle doluydu. Antik görünüşlü birkaç kitap kavanozların altına konmuştu. Masanın kenarında tabakların üzerinde mumlar duruyordu.

Derin bir nefes aldım. Odada çok çeşitli kokular vardı; ormana ait şeyler, toz, baharatlar. Tanımlayamadığım başka kokular da vardı. Odanın ortasında durup yavaşça etrafıma bakındım. Odanın ne olduğunu ve ne işe yaradığını hemen anlamıştım ama itiraf etmek istemiyordum.

Uzra huzursuzca kıpırdanıyor, ayak bileğindeki zincire asılı ziller ötüyordu. Bu odada olmaktan hoşlanmıyordu ve bunun için onu suçlayamazdım. Adair'in kapıyı dışarıdan kilitlemesinin bir nedeni vardı. Kimsenin odayı bulmasını istemiyordu.

Dediğim gibi, bunun ne anlama geldiğini biliyordum ama kanıta ihtiyacım vardı. Korkunç gerçeği kendime kanıtlamak zorundaydım. Uzra gitmek için kolumu çekiştirirken, antik kitaplardan birinden bir sayfa koparak masanın üzerindeki tozlu kavanozların birinden bir avuç bitki aldım. Bu şeyleri çalmanın korkunç bir cezası olabilirdi -bir battaniyenin altında sırtına inen demir darbelerinin hikâyesini Adair' in kendi ağzından dinlemiştim, değil mi?- ama bilmek zorundaydım.

Adair'in partilerinden birinde tanıştığım bir profesörü ziyaretle işe başladım. Bir akşamüstü çay partisi veya entelektüellerin ağırlandığı bir davet filan değildi. Hayır. Bu adamla, Adair'in özel partilerinden birinde tanışmıştım. Adamın izini sürerek Wheydon Hall'daki ofisini buldum ama yanında bir öğrencisi vardı. Koridorda beklediğimi görünce öğrencisini göndererek şeytani yaşlı yüzünde sıcak bir gülümsemeyle beni karşılamak için dışarı çıktı. Belki de ona şantaj yapmaya geldiğimden korkmuş olabilirdi, çünkü onu son gördüğümde öğrencilerinden daha genç bir çocuğu kucağına oturtmuştu. Belki de başka bir parti için davetiye getirdiğimi düşünmüştü.

Beni ofisine çekerken elimi sıvazlayarak, "Hayatım, seni bugün buraya hangi rüzgâr attı?" dedi.

"Bir konuda yardımınızı alabileceğimi umuyordum," dedim çaldığım sayfayı çıkarmak için elimi kesemin içine atarken. Kâğıt daha önce gördüklerime benzemiyordu; kaba, kalın ve kesekâğıdı gibi kahverengiydi. Üzerindeki kelimeler elyazısıyla yazılmıştı. Bana göre leş gibi kötülük kokuyordu.

"Hımm," dedi açıkça şaşırarak. Ama kâğıdı elimden aldı ve burnuna, gözlüğünün altına yaklaştırdı. "Bunu nereden aldın, tatlım?"

"Bir kitapçıdan," dedim. "Adair'in ilgisini çekebileceğini düşündüğü antik kitapları olduğunu iddia eden bir kitapçı. Adair'e hediye olarak kitap alabileceğimi düşündüm ama dilini anlayamadım. Kitabın satıcının söylediği gibi olduğunu doğrulamanızı umuyorum. Dikkatli olmaktan zarar gelmez."

"Hayır, gelmez," diye mırıldandı adam, sayfayı incelerken. "Şey, kâğıt yerel üretim değil. Beyazlatılmamış. Muhtemelen biri tarafından kendi kullanımı için yapılmış. Ama bana gelişinin asıl nedeni değil, değil mi?" Gözlüğünün üzerinden bakarak alçakgönüllülükle gülümsedi; partideki kısa tanışıklığımızdan hatırladığım kadarıyla, antik diller konusunda uzman olan bir profesördü. Tam olarak hangi diller olduğunu hatırlayamıyordum.

"Prusya yazısı sanırım. En azından benziyor. Çok tuhaf." Bir rafa uzanarak kalın, ağır bir kitap aldı ve sayfalarını karıştırmaya başladı.

"Bana neden söz ettiğini söyleyebilir misiniz? Konusundan?"

"Neyle ilgili olmasını bekliyorsun?" diye sordu merakla. Hâlâ sayfaları karıştırıyordu. Boğazımı temizledim. "Büyü. Ya da benzer bir şey." Aniden durarak bana baktı.

"Simya?" dedim daha zayıf bir sesle. "Bir şeyi başka bir şeye dönüştürmekle ilgili bir şey?"

"Ah, hayatım, bu kesinlikle büyüyle ilgili bir şey, muhtemelen bir tür büyü veya dua. Tam olarak ne olduğunu bilemem. Belki bunu bana birkaç günlüğüne bırakırsan.." Kurnazca gülümsedi. Beklentiyle bir kaşını kaldırdı ama masanın üzerinden uzanarak kâğıdı elinden kaptım.

“Hayır, yapamam, fakat teşekkür ederim. Bana söylediklerinizyeterli oldu,” dedim ve yerimden fırlayıp kapıyı açtım. “Lütfen, bana bir iyilik yapın ve Adair’i görürseniz ona bu konuda bir şey söylemeyin. Konu hediyelere geldiğinde memnun edilmesi zor bir adamdır. Ona kitaplarla sürpriz yapmak istiyorum.” Ben ofisten çıkarken, yaşlı profesör biraz şaşırmış gibi görünüyordu.

Sonra bir ebe aramaya başladım.

Bulunması zordu. O dönemde Boston’da çok fazla ebe yoktu. Doktorlar neredeyse doğum işini devralmıştı; en azından bedelini ödeyebilenler için. Herhangi bir ebe de aramıyordum. Kırsal kesimlerde bulunabilecek, bitkilerle şifacılığı bilen biri olmalıydı. Bu şehirde yüz yıl önce komşuları tarafından cadı olmakla suçlanabilecek kişiler.

Sokak fahişeleri bana nereden ebe bulabileceğimi söylediler, çünkü herhangi bir sorun yaşadıklarında veya istenmeyen bir hamilelikle karşılaştıklarında fahişelerin bedelini ödeyebildiği tek yardım onlardı. Tarif edilen kadının minik odasının eşiğinden geçerken sırtım ürperdi; tıpkı Adair’in tavan arasındaki gizli odası gibi kokuyordu.

Bir ateşin yandığı ocağın diğer tarafında duran bir tabureyi işaret ederek, “Otur, hayatım, bana neden geldiğini söyle,” dedi zayıf bir sesle. Sert bakışlı, gerçekçi bir kadındı ama yüz ifadesinde anlayış vardı.

Kesemden bir mendil çıkararak görmesi için açtım. Çaldığım bitkiler yolculuğum sırasında biraz hırpalanmış, minik kök parçalarına ayrılmış, kuru yaprakları biraz dağılmıştı, yapraklardan birini gözüne yaklaştırarak baktı ve parmaklarının arasında ezerek kokladı.

“Bu neem, tatlım, bir maun türüdür. Çok çeşitli hastalıkları tedavi etmek için kullanılır. Ancak buralarda pek görülmez ve bu iklimde daha da enderdir. Genellikle tentür malzemelerindendir. Sen nereden buldun?” diye sordu, sanki pazardan, bir yerden alınabilirmiş gibi rahat bir tavırla. Belki de onu bu yüzden aradığımı düşünmüştü. Ateşin üzerinde ellerini silkeledi ve yaprak parçalarını alevlere bıraktı.

“Korkarım size söyleyemem,” dedim ve avucuna para koydum. Omuz silkti ama parayı kabul ederek cebine attı. “Ve bir şey hazırlamanızı istiyorum. Kişiyi çok ağır uykuya sürükleyecek bir şey. Huzurlu bir uyku olması gerekmiyor. Sadece kişiyi en çabuk şekilde bilinçsiz hale getirmeli.”

Ebe bana sessiz ve uzun bir bakış attı. Belki de birini gerçekten zehirlemek niyetinde olup olmadığımı anlamak istiyordu. “Yetkililer bu olaya bir şekilde karışırsa,” dedi sonunda, “bana gelmelerini istemiyorum.”

“Söz veriyorum.” Avucuna beş para daha bıraktım. Bir paraya, bir bana baktı ve altını sımsıkı kavradı.

Arabayla malikâneye dönerken, ebenin bana verdiği yumrunun üzerindeki mendili açtım. Yumru taş ve beyazdı.

O dönemde bilmememe rağmen, muhtemelen bir kibrit üreticisinden alınmış, bembeyaz ve fosforlu bir şeydi. Ebe üzerinde çalışırken ona dokunmaktan hoşlanmıyor gibiydi. Bana bir içecekle veya suyla karıştırmamı, karışımın içilebilir olması için de afyon ruhu katmamı söylemişti. “Etkisini tam göstermesi için sulandırmak çok önemlidir. Tek başına afyon ruhunu da kullanabilirsin ama etki etmesi zaman alır. Fosfor işi hemen görür ama biri bu miktarda fosfor alırsa, sonuçları gerçekten çok kötü olabilir,” dedi dik dik gözlerime bakarak,

Zaten bir plan hazırlamıştım. Çok tehlikeli bir plandı ama o anda düşündüğüm şey başkaydı. Hayır, kafamda talihsiz köylü çocuğu gerçek Adair’e acıyordum; toprağa verilecek bir cesedi bile olmadığı

için mezarsız ölen Adair'e. Yakışıklı cesedi, onu öldüren adama aitti ve bu korkunç adamı durdurmazsam, dünyadaki en değerli şeyimi benden alacaktı.

Adair bana hikâyesini anlattığı köylü çocuğu değildi. O yakışıklı gencin içinde, hikâyedeki canavar, güç koleksiyoncusu, bedenden bedene geçebilen yaşam yıkıcı vardı. Kendi çürümüş kabuğunu geride bırakmış, köylülere kurban vermişti. Köylü çocuğu o bedende hapsolmuş, hekimin zalimliklerinin bedelini ödeyerek son dakikalarını dehşet içinde mi geçirmişti? Hikâyenin son parçalarına gelince; şey, ne kadarının doğru olduğunu bilemezdim. Belki de Adair'in ailesini ziyaret etmiş, oğullarını verdikleri için bir teşekkür olarak veya suçluluk duygusundan onlara bir para kesesi bırakmış olabilirdi. Ya da belki o kısım da hikâyeyi inanılır hale getirmek için eklenmiş bir yalandı. Ya krallığını kaybetmesi? Hesaplı bir riskti. Ama belki de sonuçta buna değmişti, çünkü korkunç ruhu için yeni bir beden bulmuştu. Yakışıklı, güçlü ve becerikli, korku verici bir erkekliğe sahip olan köylü çocuğunun bedeni, hekim için bir Tanrı niyeti gibi gelmiş olmalıydı. Ama burada, yeni dünyada, köylünün bedeninin sınırları vardı. Daha doğrusu, yüzünün sınırlamaları vardı; esmer tenli, son derece egzotik, vahşi saçlı bir yüzdü. Adair'le karşılaştıklarında kaşlarının çatıklığında bunu görmüştüm. Adamların gözlerinde güvensizlik vardı.

Burada, hayatlarında bir Türk veya Arap görmemiş, saçları ancak kölelerininkilere benzeyen İngiliz, Alman ve Hollandalıların torunlarının arasında, köylü çocuğunun bedeni bir soruna dönüşmüştü. Adair'in yeni bir bedene ihtiyacı vardı; bu yeni ortamın efendilerinin zevkine hitap edecek birine.

Jonathan' ı istiyordu. Jonathan' ı bir giysi gibi giymek istiyordu. Tıpkı arıların şekere çekilmesi gibi, insanlar da Jonathan'a çekiliyordu. Erkekler onunla dost olmak, güneşin etrafında dönen gezegenler gibi yörüngesine girmek istiyorlardı. Kadınlar kendilerini ona tamamen kaptırıyorlardı ve bunun nasıl bir şey olduğunu kimse benden daha iyi bilemezdi. Sürekli etrafına toplanıyor, kendilerini ona açıyor, içinde onları sömürmek için bekleyen kötü ruhu algılamıyorlardı.

OTUZ ALTI

Malikâneye ulaştığımda ortalıkta bir kargaşa vardı. Hizmetkârlar tepeden akan su gibi merdivenden aşağı koşturuyor, kilere, depolara saklanıyor, üst katlardaki fırtınadan kaçıyorlardı. Kapılar yumruklanıyor, sürgüler çekiliyordu. Tilde Dona ve Alejandro'nun sesleri yukarıdan yankılanıyordu. "Adair, neler oluyor?"

"Girmemize izin ver!"

Yukarı koştuğumda, üçünün tavan arası merdivenlerinin dibinde çaresizce durduğunu, kapalı kapıların arkasında olup bitenlere karışmaya isteksiz olduklarını gördüm. Kapının diğer tarafından korkunç gürültüler geliyordu. Uzra ağlıyor, Adair gürlüyordu. Etin ete çarpışını duyuyorduk.

Alejandro'ya dönerek, "Bu da ne böyle?" diye sordum, "Bildiğim tek şey, Adair'in Uzra'yı aramaya gittiği."

Adair'in hikâyesini, hekimin masasından çalınan şeylerle ilgili öfkesini düşündüm. "Oraya çıkmalıyız! Uzra'yı dövüyor!" Kapının tokmağına uzandım ama kıpırdatamadım bile. Adair kapıyı kilitlemişti.

Birden sesler kesildi.

Birkaç dakika sonra, kilitte bir anahtar döndü ve Adair gibi bembeyaz bir yüzle dışarı çıktı. Uzra'nın kıvrık uçlu bıçağı Adair'in elindeydi ve kol ağzında parlak kırmızı bir leke vardı. Bıçağı yere atıp aramızdan geçerek odasına çekildi.Ancak ondan sonra Uzra'nın cesedini bulabildik.

"Senin bununla bir ilgin var, değil mi?" diye sordu Tilde bana dönerek. "Yüzündeki suçluluğu görebiliyorum." Cevap veredim. Uzra'nın cesedine bakarken boğazımda bir şeyler düğümlendi. Kavga herhangi bir şeyden kaynaklanmış olabilirdi ve asla nedenini bilemeyebilirdim ama gizli odayı düşününce, bir şekilde Adair'in alınan şeyleri fark ettiğini ve onu suçladığını tahmin ettim.

Ve anlaşılan Uzra inkâr etmemişti.

Jonathan peşimizden üst kata geldi ve Uzra'nın yerdeki cesedini görünce Adair'in odasına dalıp kapışmak istedi. Onu ancak Dona'yla birlikte durdurabildik. "Neye yarayacak?" diye bağırdım Jonathan'a. "Sen ve Adair birbirinizi sonsuza dek hırpalasamz bile asla sonuca ulaşmaz. Birbirinizi öldürmeyi ne kadar isteseniz de, ikiniz de bu güce sahip değilsiniz." Ona gerçeği söylemeyi ne kadar isterdim -Adair'in olduğunu sandığımız kişi olmadığını, hiçbirimizin tahmin bile edemeyeceği kadar güçlü, tehlikeli ve acımasız olduğunu- ama bu riske giremezdim. Adair'in korkumu hissetmesinden yeterince çekiniyordum zaten.

Ayrıca, Jonathan'a gerçek şüphelerimi de açıklayamazdım. Artık her şeyi biliyordum. Adair'in Jonathan'a attığı yumuşak bakışlar, Adair'in onu yatağa atmayı düşünmesinden kaynaklanmıyordu. Jonathan'la ilgili iştahı çok daha derinlere iniyordu. Adair o bedene dokunmak, okşamak, bütün girinti ve çıkıntılarını öğrenmek istiyordu ama bunun nedeni Jonathan'ı düzmek değil, onun bedenine sahip olmaktı, mükemmel bedene sahip olmak ve o mükemmel yüzle tanımak istiyordu. Gerçekten karşı koyulamayacak bir bedene yerleşmeye hazırdı.

Adair emirlerini göndermişti: Mutfaktaki ocağı boşaltacak ve bir tabut hazırlayacaktık. Biz mutfağa dalarken mutfak hizmetçisi ve aşçı kaçıştılar. Dona, Alejandro ve ben dev ocaktaki yemek aletlerini toparladık. Kararmış duvarlarını silip külleri süpürdük. Tabut geniş tahtalardan yapılmıştı. Ayakların arasındaki boşlukta bir cenaze ateşi hazırladık iyice tutuşması için dallar, kozalaklar ve dana yağı attık, saman ve yakacak odunla da güçlendirdik. Beyaz kefene sarılmış olan ceset kalasların üzerine yatırıldı.

Bir meşaleyi atınca çıralar hemen tutuştu. Odunların tutuşması biraz zaman aldı ve büyük bir ateş oluşması için yaklaşık bir saat geçmesi gerekti. Mutfak inanılmayacak kadar ısınmıştı. Sonunda ceset alev aldı, kefen çabucak tutuştu vo siyah dumanlar bacadan yukarı yükseldi. Ürkütücü koku evdeki herkesi huzursuz etmişti. Kokuya sadece Adair dayanabiliyordu. O da ocağın önündeki koltuklardan birine çökmüş, Uzra'nın aşama aşama yanışını izliyordu. Saçları, giysileri, sonra kolunun derisi ve sonunda da eti tutuştu. Son olarak iyice nemlenmiş olan vücudu cızırdayıp kızarmaya başladığında, yanmış et kokusu bütün evi sardı.

"Kokunun bacadan sokağa yayıldığını düşünün. Komşuların kokuyu alabileceğini hiç düşünmüyor mu?" diye sordu Tilde sulanmış gözlerle bakarak.

Mutfağın kapısında toplanmış, Adair'i izliyorduk ama sonunda Dona ve Tilde keyifsizce mırıldanarak odalarına dönerken, Alejandro'yla ben mutfak kapısının önünde yere çömelerek Adair'i

izlemeye devam ettik.

Dışarıdaki gökyüzü aydınlanmaya başladığında, ateş çoktan sönmüştü. Ev şimdi ekşi odun külü kokusuyla dolu ince gri bir dumanla sarılmıştı. Ancak ocak soğuduktan sonra Adair yerinden kalktı ve yanından geçerken Alejandro'nun omzuna dokundu. "Külleri süpürt ve suya serptir," diye emretti duygusuz bir sesle.

Alejandro elinde küçük bir süpürge ve faraşla hâlâ sıcak olan ocağa doğru eğilerek bunu kendisi yapmak konusunda ısrar etti. "Çok fazla kül var," diye mırıldandı varlığımı fark etmeden. "Çok fazla odundan sanırım. Uzra'nın kendi külleri bir avuçtan fazla olamaz." O anda süpürge sert bir şeye çarptı ve Alejandro yere uzanıp el yordamıyla aradı. Kararmış bir kemik parçası buldu. "Bunu saklasam mı? Adair için? Bir gün sakladığına memnun olabilir. Böyle şeylerden güçlü tılsımlar yapılır," diye yorumladı ve kemiği ender bulunan bir şeymiş gibi evirip çevirdi. Ama sonra yığının arasına bıraktı. "Bütün bunlardan sonra sanırım hayır."

Alejandro, Uzra'nın külleriyle ilgilenirken, ben de aşçının havanıyla tokmağını alarak fosforu dövmek için kilere gizlendim. Ama hazırlıklarımı bitirmek için Alejandro'un odasına çekilmesini bekledim. İhtiyacım olan şeyleri hazırlarken hiç olmadığım kadar gergindim, çünkü Adair'in duygularımı sezerek önceden tahmin etmesinden korkuyordum. Açıkçası, güçlerinin ölçüsünü ve gerçekten güç denip denemeyeceğini bilmiyordum. Ancak artık bu noktaya kadar gelmiştim ve geri kalanı da giderek hem kendi hayatımla he de Jonathan'ınkiyle kumar oynamaktan başka seçeneği yoktu.

Adair'in odasına çıktım. Kapıyı vurduğumda cevap vermeyince, kapıyı açıp içeri girdim.

İçerisi loştu; odayı sadece zayıf bir ateş aydınlatıyordu. Oda boş gibi görünüyordu, ki bu şaşırtıcıydı. Hafif bir hareket görene kadar -Adair nargilesinin ağızlığını ağzına götürmüştü- ateşin yanında minderlerin üzerinde yattığını fark etmemiştim. Nargilenin tatlı kokusundan afyon -en güçlüsünden- içtiğini fark edince kendini oyalamaya çalıştığını anladım. Gözlerini yarı kapamış halde yastıkların üzerindi kıpırdamadan yatıyordu.

Yerde onun yanına oturup parmaklarımı nazikçe alnındaki terli buklelere sokarak okşadım. "Senin için endişeleniyorum."

Homurdanarak bir kolunu gözlerinin üzerine kapattı. "Benim için endişeleniyor musun?"

"Üzgünsün. Olmalısın; o yüzlerce yıldır yanındaydı, senin için bir anlamı vardı." Bir parmağımı burnundan ve elmacık kemiğinden kaydırdım. İç çekerek ağızlığını ağzına götürmesine yardım etmeme izin verdi; evet, oyalanmak, düşüncelerini dağıtmak istiyordu.

Birkaç nefes daha çektikten sonra kısık gözlerle bana baktı. "Benden korkuyor musun?" "Uzra'yı öldürdüğün için mi? Nedenlerin vardı. Sorgulamak bana düşmez. Burada düzen böyle. Efendi sensin."

Gözlerini kapatarak başını tekrar yastıklara bıraktı. "Sen hep aralarındaki en mantıklı olandın, Lanore. Diğerleriyle birlikte yaşamak imkânsız. Bakışlarıyla beni sürekli suçluyorlar. Soğuk davranıyor, benden kaçıp gizleniyorlar. Hepsini öldürüp baştan başlamalıyım." Ses tonuna bakılırsa, bunun öylesine bir tehdit olmadığının farkındaydım; bir zamanlar aynı şeyi başka bir gruba yapmıştı. Öfkeye kapılarak hepsini ortadan kaldırmıştı.

Alnını okşamaya devam ederken titrememi bastırmaya çalışıyordum. "Cezasını hak etmek için ne yapmıştı, bana söylemek ister misin?"

Elimi kenara iterek nargileden bir nefes daha çekti.

“Sana içecek bir şeyler getireyim,” dedim ayağa kalkarak.

Fosforun tadını gizleyecek kadar sert ve yoğun bir martini seçtim. Bir kâğıt kâseyle tozu şişenin içine döktüm, küçük bir şişe afyonun çoğunu ekledim, ağzını kapattım ve sıvıyı nazikçe salladım. Toz birkaç parlak kıvılcım saçtı ve parıltıyla veya kadehin dibinde hafifçe parlayan tortuyla kendimi ele vermemeyi diledim.

“İşte.” Odasına geri döndüğümde kadehi olduğu gibi Adair ’e verdim. Kendime de bir kadeh doldurdum ama hepsini içmeye niyetim yoktu. Sadece bir-iki yudum almam, her hangi bir terslik olmadığına onu ikna etmeye yeterdi, o zamana kadar afyondan ağır bir uykuya dalmış, neredeyse baygın bir şekilde sırtüstü yatıyor olacaktı ama afyonun tek başına onu uyutmaya yetmeyeceğini biliyordum. Kadeh üstüne kadeh doldurarak katil elleriyle yüzümü sarsakça okşamasına izin verdim. Cariyesini öldürmekte haklı olduğu konusunda samimiyetsiz garantilerle onu yatıştırdım.

Bir ara elimi şakağından alıp bileğimi okşamaya, parmağını damarlarımın üzerinde dolaştırmaya başladı. “Sana söylemek istiyordum. Yakında Jonathan’la birlikte bir geziye çıkacağım.” Bunu zaten bildiğimi söyleme dürtümü bastırarak devam etmesini bekledim. “Sadece birkaç günlüğüne Jonathan’ı senden alacağım,” dedi alaycı bir tavırla gülümseyerek. “Jonathan geri dönecek ama ben bir süre buralarda olmayabilirim. Biraz tek başıma kalmam gerektiğini hissediyorum. Zaman zaman böyle hissederim. Düşüncelerim ve anılarımla baş başa kalmak isterim.”

Yüreğim ağzıma geldi. “Diğerleri biliyor mu?” Yavaşça başıyla onayladı. “Evet, onlara ben yokken Jonathan’ı dinlemeleri gerektiğini, çünkü bütün parayı onun adına aktardığımı söyledim. Yetkili o olacak ve bu konuda hiçbir seçenekleri yok. Seni üzmek istemediğim için söylemeden önce beklemek istedim. Jonathan’ın varlığına ne kadar ihtiyaç duyduğunu biliyorum.” Sonra biraz endişeyle ve hafifçe sallanarak yüzüme baktı. “Uzra’nın yerini almaya ne dersin?”

Bu düşünce beni titretmişti ama görmesine izin vermemeye çalıştım. “Neden ben? Ben Uzra kadar güzel değilim. Sana asla onun verdiklerini veremem.”

“Ama onun veremediği bir şeyi verebilirsin. Bana asla teslim olmamıştı, asla. Birlikte olduğumuz her gün benden tiksiniyordu. Sendeyse... birlikte mutlu anlarımız oldu, değil mi? Neredeyse beni sevdiğin zamanlar bile olduğunu söyleyebilirim.” Ağzını bileğime, nabzıma bastırdı. “Eğer kabul edersen beni sevmeni kolaylaştırırım. Sadece benim olursun. Seni kimseyle paylaşmam. Ne diyorsun?”

Ben sahte görünmeyecek bir cevap bulmaya çalışırken, O bileğimle oynamaya devam etti. Sonunda benim yerime kendisi cevap verdi. “Sorun Jonathan, değil mi? Bunu kalbinde hissedebiliyorum. Seni isterse diye boşta kalmak istiyorsun. Ben seni istiyorum, sen de Jonathan’ı. Şey... bunu gerçekleştirmenin bir yolu olabilir, Lanny. İkimizin de istediğimizi elde etmemizin bir yolu olabilir.” Bu aynen tahmin ettiğim gibi bir itiraftı ve bu fikir kanımı dondurmuştu.

Adair’in hasarlı ruhları seçme konusundaki becerisi kendi sonunu getirecekti. Beni çok iyi seçmişti. Beni kalabalığın içinden seçerken, daha az önce bana aşkını ilan etmiş bir adama hiç tereddüt etmeden zehirli içki sunabileceğimi biliyordu. Kim bilir, belki de kendi başıma olsam, sadece kendi geleceğim söz konusu olsa, farklı bir tercih yapabilirdim. Ama Adair, planları için Jonathan’ı seçmişti. Belki de Adair mutlu olacağımı, onu sevebileceğimi ve Jonathan’ın güzel kabuğuna sahip olduğu sürece onunla kalabileceğimi düşünüyordu. Ama sevgilimin güzel yüzünün ardında Adair’in katil benliği olacak ve bu her kelimesinde, her davranışında kendini belli edecekti. Bunu düşününce başka ne yapabilirdim ki?

Kolumu bırakarak yüzünü benden uzaklaştırdı. Adair, zembereğinin sonuna gelmiş bir oyuncak

gibi yavaşlıyordu. Daha fazla bekleyemezdim. Bilmek zorundaydım. Sormak için iyice yaklaştım. "Sen hekimsin, değil mi? Bana sözünü ettiğin adam?"

Bir an için sözlerimi anlayabilmek için duraksadı ama sonra hiç de öfkeyle tepki vermedi. Bunun yerine, dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Çok akıllısın, Lanore'um. En akıllısı. Bunu hemen anlamıştım. İksiri buldun. Mührü de buldun. Ah, evet, biliyordum. Kadifenin üzerinden senin kokunu almıştım. Yaşadığım bütün zamanlar boyunca, ipuçlarını doğru bir şekilde birleştirerek bulmacayı çözebilen tek kişi sen oldun. Beni yakaladın. Yakalayacağını bildiğim gibi." Sonra gözleri aniden iri iri açıldı ve neredeyse sükûnetimi bozacak kadar soğuk bir şekilde bana baktı. "Artık bildiğine göre, bu beni sevemeyeceğin anlamına mı geliyor? Tanıdığın ve sevgi duyduğun adamdan hiç farklı değilim. Beni sevdin, Lanore. Bunu hissettim."

"Bu doğru," dedim, onu desteklemek için. "Endişelenme. Dinlen şimdi. Uyandığında da burada olacağım."

Son kadehte (ve gerçekten de fosfor parçaları artık koyu kehribar rengi içkinin içinde belirgin şekilde parıldıyordu) Adair nihayet kendinden geçti. Aniden bir ölü gibi hareketsiz kalakaldı.

Artık son adımın zamanı gelmişti. Daha önce her şey hazırlanmıştı ama bu kısmı tek başıma yapamazdım. Jonathan'a ihtiyacım vardı. Odadan fırlayarak merdivenden yukarı koşup Jonathan'ın odasına gittim ve kapıyı vurmadan içeri daldım. Kolunda pelerini ve elinde şapkasıyla dışarı çıkmaya hazırlanıyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Kapıyı kapayarak önünü tıkadım.

"Neredeydin sen?" diye sordu öfkeli bir sesle. "Cevap vermene gerek yok, zaten biliyorum; nasıl kaldırabildiğini anlamıyorum ama onunla birlikteydin. Bana gelmeni umarak bekledim ama daha fazla dayanamadım. Bu evden çıkmam gerek."

"Bekle. Sana ihtiyacım var, Jonathan. Bana yardım et." Jonathan ne kadar öfkeli olursa olsun, gergin olduğumu anlamıştı ve beni dinlemek için konuyu bir kenara attı. Hikâyeyi kısaca anlatırken delirdiğimi düşüneceğini biliyordum, çünkü ona paranoyak gibi görünmeden nasıl anlatabileceğimi düşünecek zamanım olmamıştı. İçten içe ürküyordum, çünkü artık beni olduğum gibi, birini korkunç acılara mahkûm edebilecek biri olarak görüyordu. Jonathan'ın benden tiksineceğinden emindim. Yanımdan geçip dışarı çıkmasını bekliyordum ve bu olursa onu sonsuza dek kaybedeceğimi biliyordum.

Ona bütün hikâyeyi anlattığımda, Adair'in onun ruhunu söndürüp bedenini ele geçirmeyi planladığını açıkladığımda nefesimi tuttum ve Jonathan'ın beni başından savmasını veya öfkelenmesini, pelerinini savurarak, kapıyı çarparak odadan çıkmasını bekledim. Ama bunların hiçbirini yapmadı.

Elimi tuttu ve aramızda bir süredir hissetmediğim bir bağ hissettim. "Beni kurtardın, Lanny. Bir kez daha."

Adair'in hâlâ ölü gibi yatağının dışında, yerde yattığını görünce, Jonathan bir an tereddüt etti. Sonra Adair'i elimizden geldiğince sıkıca bağlayabilmemiz için bana yardım etti. Canavarın ellerini arkasından bağladık, ayak bileklerini birbirine mıhladık ve ağzına yumuşak bir bez tıktık. Ama Jonathan, Adair'in bileklerini ayaklarına bağlamak ve esirimizi tam anlamıyla savunmasız hale getirmek için eğildiğinde, aklıma o insanlık dışı koşumlar geldi. O çaresizliği hatırladığımda, aynısını Adair'e yapamayacağımı anladım; bulunup özgür bırakılmadan önce ne kadar süre öyle kalacağını kim bilebilirdi? Onun için bile aşırı zalimce bir ceza olurdu.

Adair'in en sevdiği samur battaniyesini -tek tesellisini- üzerine sardık. Diğerlerinden birine rastlayıp sorgulanırsa, Jonathan'ın kucağındaki bohça benmişim gibi davranabilmesi için ben önden çıktım. Planımın geri kalanını gerçekleştirmek için kilerde buluşacaktık.

Öne geçerek hizmetkârların merdiveninden kilere indim. Merdivenin dibinde soğuk taş duvara dayanarak beklerken Jonathan için endişeleniyordum. Adair'i odadan çıkarmak konusunda bütün riski ona yüklemiştim. Diğerlerinin halâ Uzra'nın ölümünden dolayı sarsılmış olmalarına ve kendilerini odalarına kapanacaklarını bilmeme rağmen, Jonathan'ın onlardan biriyle karşılaşmayacağının garantisi yoktu. Bir hizmetkâr da Jonathan'ı gizlice izleyebilir ve bütün planımızı bozabilirdi. Jonathan kollarındaki bohçayla görünene kadar rahatlayamadım. "Seni gören oldu mu?" diye sordum. Başını iki yana salladı.

Onu labirentten geçirerek kilerin en alt tarafına, şarapların dizildiği mağaramsı odaya götürdüm. Kilerin bu kısmı ; tıpkı bir şato zindanına benziyor, diğer bodrum odalarından ayrılıyordu. Şaraplar için gereken sıcaklığı daimi kılmak için toprak ve taşlar dizilmişti. En arkalarda malikânenin masif taş temeline oyulmuş, penceresiz, minik bir hücre buldum. Her tarafta tuğlalar ve tahtalar varken, şarap mahzeninin bitmemiş bir uzantısı gibi görünüyordu. Daha fazla tuğla ve taş katıp harçla sıvayarak biraz daha güçlendirdim. Jonathan, Adair'in bedenini soğuk, ıslak ve pislik içindeki zemine firlattıktan sonra, tek kelime bile etmeden frak ceketini çıkarıp kollarını sıvadı.

Hücrenin girişi olarak kullandığımız küçük açıklığı örrerek kapatırken, bütün gece Jonathan'a eşlik ettim. Önce tuğla, sonra da açıklığı duvarda olabildiğince görünmez kılmak için taş üstüne taş döşedik. Jonathan işini sessizce yapıyor, malanın sapıyla vurarak taşları yerlerine yerleştiriyor, çocukluğunda yaptığı işte kazandığı deneyimden yararlanarak çok sağlam bir duvar örüyordu. Bu arada ben, Adair'in hücrenin zemininde karanlık bir siluet halinde duran vücudunu izliyordum.

Zaman beni endişelendiriyordu. Güneş çoktan doğmuş olabilirdi ama bu kadar derinlerdeyken bunu bilmemiz mümkün değildi. Üst katlardan herhangi bir hareket de duymuyorduk ama zemin katla şarap mahzeni arasındaki depolar düşünülürse, duymamız da zordu zaten. Yine de, diğerlerinin yokluğumuzu hissederek peşimizden gelmesinden korkuyor ve bu iğrenç işi bir an önce geride bırakmak istiyordum. Suçluluk duygumu hafifletmek için içimden tekrarlayıp duruyordum: Mahzendeki adam canavarın biri. O tanıdığım adam değil.

"Acele et, lütfen," diye mırıldandım, tünediğim eski bir fıçının üzerinden.

"Bunun için yapılabilecek bir şey yok, Lanny," dedi Jonathan. Ritmini bir an olsun bozmamıştı. "Zehirlerin..."

"Benim değil, emin ol! Sadece benim değil," diye bağırdım fıçının üzerinden öfkeyle yere atlarken.

"Zaman içinde zehrin etkisi geçecek. Düğümler gevşeyebilir, ağzındaki bez çözülebilir ama bu duvar yıkılmamalı. Elimizden geldiğince sağlam yapmalıyız."

"Pekâlâ," dedim ellerimi ovalayarak. Zehrin -zehir olsa bile-Adair'i öldüremeyeceğini biliyordum ama sonsuza dek uyutmasını veya neler olduğunu anlayamaması için beynine hasar vermesini umuyordum. Sonuçta sihirli bir varlık, bir iblis ya da bir melek değildi. Düğümlerin kendi kendilerine çözülmesini sağlayamaz veya hayaletmiş gibi duvarların içinden geçemezdi. Yani bir süre sonra karanlıkta uyanacak ve ağzındaki bezi bile çıkaramayacaktı; dolayısıyla bağırıp yardım isteyemeyecekti ve burada canlı canlı gömülmüş şekilde ne kadar kalacağını Tanrı bilirdi.

Yeni örülmüş taş duvarın önünde durarak Adair'in varlığını belli eden o tanıdık elektrik akımını hissetmeyi bekledim ama hissetmedim. Gitmişti. Belki de Adair bu kadar derin bir uykuya daldığı

için silinmişti. Belki de kendine geldiğinde onu yine hissedecektim, ki bu sonsuza dek korkunç bir işkence olacak, her gün acısını içimde hissedecek ve bu konuda hiçbir şey yapamayacaktım. Adair'e yaptıklarımı kaç gece boyunca düşündüğümü ve mümkün olsa neredeyse yaptığımı geri alacağımı hissettiğimi anlatamam. Ama o anda bunları düşünemezdim. Merhamet etmek için artık çok geçti.

Ertesi gün diğerlerine Adair'in Philadelphia'ya gittiğini söyledik. Tilde şüpheci bir tavırla tek kaşını kaldırdığında, Adair'in kendi sözlerini tekrarlayarak Uzra'ya yaptıklarından dolayı kendisini suçlayarak bakmalarına tahammül edemediğini açıkladım. Jonathan ve ben en kısa süre içinde Adair'e katılmak için oradan ayrılacaktık. Sonra Jonathan'ı kendi adına açılmış hesapların bir listesini alması için Pinnerly'ye gönderdim ve sandıkları hazırlamaya koyuldum.

Diğerleri bana karşı açıkça bir şey söylemediler ama şüpheci ve temkinli davrandıkları belliydi. Kuytu köşelerde toplanmış, kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Ama sonunda odalarına veya işlerine dönerek, çalışma odasına süzülm için beni rahat bıraktılar. Jonathan ve benim kaçmak için paraya ihtiyacımız vardı; en azından Adair'in -elbette ki kendi kullanımı için- Jonathan'ın adına yatırdığı paralara ulaşana kadar.

Beni şaşırtan bir şekilde, Alejandro başını ellerinin arasına alarak masaya oturdu. Adair'in kasasından aldığım parayı bir keseye doldururken, beni ilgisiz gözlerle izliyordu. Jonathan'ın bu yolculukta paraya ihtiyaç duyması elbette ki çok doğaldı. Ama Jonathan'ın çerçeveli füzen portresini duvardan indirdiğimde, Alejandro merakla başını yana yatırdı. Geride bırakmaya tahammül edemeyeceğim tek şey oydu, Resmi çerçeveden ayırdım ve iki tabaka kâğıt arasına koyarak sıkı bir rulo yaptıktan sonra kırmızı bir ipek kurdeleyle bağladım.

"Resmi neden alıyorsun?" diye sordu Alejandro. "Geri döndüğünde burada olacak zaten. Yoksa geri dönmemeyi mi düşünüyorsun?"

"Adair'in planlarını bilmiyorum," dedim rahat bir tavırla.

Alejandro kaçınılmaz olanı kabullenmenin çaresizliğiyle sorgulamaktan vazgeçerek, "Hiç böyle bir şey yapmamıştı," dedi. "Bu çok... Beklenmedik bir şey. Çok tuhaf. Neredeyse bundan sonra ne yapacağımı bilmediğimi söyleyebilirim."

Alejandro'yu kendi endişeleriyle baş başa bırakarak Jonathan'ın beni beklediği yatak odasına geri döndüm. Pinnerly'den aldığı kâğıtları yeleğine tıkmıştı. "Araba dışarıda bekliyor," dedi pelerinimi omuzlarıma örterken. "Artık St. Andrews'a dönebiliriz, değil mi?"

"St. Andrews gidebileceğimiz en son yer, çünkü bütün yerler arasında bizi en çabuk orada keşfederler. Asla yaşlanmayacağız, asla hasta olmayacağız. Uğruna geri döneceğin insanlar sana dehşetle bakacak. Senden korkacaklar. İstediğin bu mu? Durumumuzu nasıl açıklarız? Bunu yapamayız ve dolayısıyla da çok büyük olasılıkla Peder Gilbert bizi cadılıktan yargılar."

Dinlerken Jonathan'ın yüzü asıldı ama bir şey söylemedi.

"Ortadan kaybolmamız gerek. Kimsenin bizi tanımadığı bir yere gitmeli ve her an ayrılmaya hazır olmalıyız. Bana güvenmelisin, Jonathan. Bana dayanmalısın. Artık bizim için sadece birbirimiz varız." Hizmetkârlar sandıklarımızı taşıyıp yüklerken biz arabada bekledik. Araba sarsılarak yola çıktı ve Boston trafiğinde ileri geri gidip geldik. Sonunda kalabalığa karışıp tamamen ortadan kaybolduk.

Quebec Şehri, Bugün

OTUZ YEDİ

Luke ve Lanny otel odasında oturuyorlardı. Seçkin beyaz porselenden bir kahve takımı, hiç dokunulmamış bir tabak çörekle birlikte önlerinde duruyordu. Oda servisinden diğerleriyle birlikte sipariş edilmiş dört paket sigara gümüş bir kâsenin içindeydi.

Luke bol kremalı kahvesinden bir yudum daha aldı, önceki gece çok zor geçmiş, bolca içki içip ot çekmişlerdi ve bunun etkilerini Lanny'nin yüzünde görmeyi bekliyordu - sarkmış bir ten, gözlerin altında torbalar, ağzın köşelerinde yorgunluk izleri- ama yumuşak ve pürüzsüz bir ten dışında hiçbir şey yoktu. Ve hüzün.

"Sanırım bu büyüyü öğrenmeye çalıştın," dedi Lukc. Sorusu Lanny'nin yüzünü aydınlatmıştı.

"Elbette. Gerçek bir simyacı bulmak kolay değildir. Gittiğim her kasabada, her şehirde, karanlık eğilimi olan insanları bulmaya çalıştım. Ve inan bana, bazıları açıkta, bazıları yeraltında, ama her yerdeydiler." Başını iki yana salladı. "Zilrih'te ana meydanın hemen yakınındaki dar bir ara sokakta bir dükkân buldum. Ender antikalar, kemiğe yazılar işlenmiş çok eski kafataslan, insan derisiyle ciltlenmiş ve artık kimsenin anlamadığı sözlerle dolu kitaplar satan bir yerdi. Büyücülüğü gerçekten bilen biri varsa, bu dükkânın sahipleri olmalıydı, çünkü hayatlarını esrarengiz büyüleri araştırmaya adamışlardı. Ama sadece söylentileri biliyorlardı. Hepsi sonuçsuz kaldı.

"Ancak bu asırda, yaklaşık elli yıl önce, sonunda biraz gerçek payı olan bir şeyler duydum. Roma'da bir akşam yemeği davetindeydi. Bir tarih profesörüyle tanıştım. Rönesans alanında uzmandı ama simya konusunda kişisel bir tutkusu vardı. Ona ölümsüzlük veren bir iksiri duyup duymadığını sorduğumda, gerçek bir simyacının ölümsüzlük iksirine ihtiyaç duymayacağını, çünkü simyanın gerçek amacının insanı dönüştürerek onu daha yüce bir varlık seviyesine taşımak olduğunu söyledi. Tıpkı sözde temel metali altına dönüştürme hikâyesi gibi; bunun bir benzetme olduğunu, aslında insanı daha saf bir varlığa dönüştürmeyi amaçladıklarını açıkladı." Çenesini indirerek fincanını birkaç santim uzaklaştırdı. "Tahmin edebileceğin gibi, hayal kırıklığına uğramıştım. Ama sonra tanımladığım şeye benzer etkileri olan çok ender bir iksiri duyduğunu söyledi. Bir nesneyi simyacının, tanıdığı diyelim, bir şeye dönüştürebiliyordu. Cansız bir şeyi, örneğin bir golemi simyacının hizmetkârı olması için canlandırabiliyordu. İksir, ölüleri yaşama da döndürebiliyordu.

"Bu profesör, ölen bedeni veya nesneyi dolduran ruhun iblisler âleminden geldiğini tahmin ediyordu," dedi Lanny tiksinti dolu bir sesle. "Birinin isteklerini yerine getirme gereken bir iblis. Daha fazlasını dinleyemedim. O zaman beri de bir daha açıklama bulmaya çalışmadım."

Sessizce oturarak birkaç kat altlarındaki trafiği izledi. Arabalar pencerelerinin önünden düzenli bir şekilde gelip geçiyordu. Sabah güneşi bulutların arasından görünmeye, porselenlerin ve gümüş kâsenin üzerinden yansımaya başlamış Her şey beyaz, gümüş ve camdı. Tertemizdi. Sözünü ettikle her şey -karanlık, ölüm, vs.- bir milyon mil uzakta kalmış gibiydi.

Jonathan'ın bir fotoğrafi -bilgisayar kâğıdına basılmış bir fotoğraf- yatağın Lanny'nin tarafındaki komodinin üzerinde onlara dönük halde duruyordu. Luke'un bu mesafede görebildiği tek şey, alnına düşen siyah saçları ve çarpık gülümsemesiydi.

Luke bir sigara alarak iki parmağının arasında yuvarladıktan sonra yakmadan bir kenara bıraktı. "Yani Adair'i malikânenin duvarına hapsolmuş halde bıraktınız. Sonra da çıkıp çıkmadığını görmek

için geri dönmediniz. Öyle mi?"

"Elbette ki çıkabileceğinden endişeleniyordum," dedi Lanny neredeyse fark edilmez bir şekilde başıyla onaylayarak. "Ancak, bağlantı hissi gitmişti. Elimde hiçbir şey yoktu. Hâlâ orada olup olmadığını görmek için bir-iki kez oraya döndüm; elbette ki bulacağım şeyden korkuyordum. Oradaydı. Oradaydı. Çok uzun bir süre ev olarak kullanıldı. Adair'in varlığını hissetmeye çalışarak bloğun etrafında dolaştım.Hiçbir şey yoktu. Sonra bir kez daha geri döndüğümde, cenaze evine dönüştürülmüş olduğunu gördüm, inanabiliyor musun? Mahalle zor zamanlar geçirmişti. Cesetler üzerinde, bodrumda, Adair'in gömülü olduğu yerden birkaç metre ötede çalıştıklarını zihnimde canlandırabiliyordum. Belirsizlik çok fazla geliyordu." Lanny sigara izmaritini bastırarak söndürüp hemen yenisini yaktı. "Avukatıma cenaze evini aratarak satın almak için bir teklif yaptırdım. Dediğim gibi, ekonomik kriz vardı ve yerin sahiplerinin tahmin bile edemeyeceği kadar iyi bir fiyat teklif etmiştim. Kabul ettiler.

"Cenaze evinin sahipleri oradan çıkar çıkmaz kendim içeri girdim. Evi bildiğim haliyle hayal etmek zordu; o kadar çok şey değişmişti ki. Ön merdivenin altındaki kiler restore edilmişti. Beton zemin, ocak ve su ısıtıcıları. Ama arka kısım küflenmeye terk edilmişti. Orada hiç elektrik yoktu. Karanlık ve rutubetliydi.''

"Adair ' i gömdüğümüz yere gittim. Orijinal duvarın nerede bittiği ve Jonathan'ın ördüğü duvarın nerede başladığı anlaşılmıyordu. O zamana kadar hepsi birlikte yaşlanmıştı. Ama taşın arkasından hâlâ bir şey algılamıyordum. Hiçbir şey. Ne düşüneceğimi bilemedim. Neredeyse duvarı yıkacaktım. Neredeyse. Balkonda kenara çok yaklaştığında kendini aşağı atmanı söyleyen o sapık ses gibi." Lanny hüzünlü bir tavırla gülümsedi. "Elbette ki bunu yapmadım. Doğrusunu söylemek gerekirse, ribar ve çimentoyla duvarı daha da güçlendirdim. Dikkatli olmak zorundaydım; inşaat sırasında duvarın zarar görmesini istemiyordum. Şimdi gayet sağlam bir şekilde mühürlenmiş durumda. Artık çok daha rahat uyuyorum." Ama o kadar rahat uyumuyordu; Luke birlikte geçirdikleri kısa sürede bunu fark etmişti.

Lanny'yi bıraktığı yerden, hapsettiği adamdan uzaklaştırmalıydı. Luke masanın üzerinden uzanarak genç kadının elini tuttu. "Hikâyen... henüz bitmedi, değil mi? Sen ve Jonathan, Adair'in evinden birlikte ayrıldınız. Sonra ne oldu?" Sonsuza dek mutlu yaşadılar ifadesini neredeyse ağzından kaçırıyordu. "Nasıl ayrıldınız?"

Lanny bir an soruya aldırmayarak elindeki sigara izmaritini inceledi. "Altmış yıl kadar birlikte kaldık. Başlangıçta sadece yapabileceğimiz en iyi şey olduğu için birlikteydik. Birbirimize göz kulak oluyor, birbirimizin arkasını kolluyorduk. Macera dolu zamanlardı. Mecbur olduğumuz için sürekli yolculuk yapıyorduk, çünkü nasıl hayatta kalabileceğimizi bilmiyorduk. Kendimiz için yeni kimlikler yaratmayı, isimsiz bir şekilde kalabalığa karışmayı öğrendik; ama dikkat çekmemek Jonathan için biraz zordu. İnsanlar onun sıra dışı güzelliğine her zaman çekiliyorlardı." Lanny boştaki eliyle fincanına uzandı. "Ama sonra ben istediğim için birlikte kaldığımız giderek daha da netleşti. Yapay bir evlilik gibiydi, sadece yakınlığımız yoktu. Aşksız bir evlilik sürdüren yaşlı bir çift gibiydik ve Jonathan'ı çapkın bir koca rolüne zorluyordum."

"Senden uzaklaşmasına gerek yoktu," dedi Luke.

"Bu onun doğasında vardı. Ve onunla ilgilenen kadınlar engel tanımıyordu." Lanny hafifçe gülüp küllük olarak kullandıkları fincan tabağının içindeki külleri savurdu, "İkimiz de sefil durumdaydık. Sonunda öyle bir noktaya geldi ki artık birbirimizin varlığına bile tahammül edemiyor, birbirimize kötü davranıyor, kırıcı şeyler söylüyorduk. Bazen ondan nefret ediyor, çekip gitmesini diliyordum. Gitmesi gerekenin o olduğunu biliyordum, çünkü ben asla onu terk edebilecek kadar güçlü

değildim.’’

“Bir gün uyandığımda, yanımdaki yastığın üzerinde bir not buldum.” Lanny, uzaklardan kendi acısını izliyormuş gibi üzünle gülümsedi. ‘“Beni bağışla,’ diye yazmıştı. ‘Bu en İyisi. Beni aramaya gelmeyeceğine söz ver. Fikrimi değiştirirsem ben seni bulurum. Lütfen isteğime saygı duy. Sevgiler,

Lanny duraksayarak izmaritini tabağa bastırdı. Yüksek pencerelerden dışarı bakarken yüzünde hafifçe keyifli bir ifade vardı. “Sonunda gidecek cesareti bulabilmişti. Aklımı okumuş gibiydi. Elbette ki çok acı çektim. Onu bir daha göremeyeceğimden emin olduğumdan, ölmek istedim. Ama devam ediyoruz, değil mi? Her neyse, başka seçeneğim yoktu ama varmış gibi davranmak yardımcı oluyordu.”

Luke, Tricia’yla aynı odada olmaya bile dayanamadıkları günleri hatırlayarak gerginliğin yarattığı yorgunluğu düşündü. Karanlıkta oturarak ayrıldıklarında nasıl olacağını hayal etmeye çalıştığında, içi huzurla dolardı. Gitmesi gerekenin Tricia olduğu açıktı -sonuçta Luke çocukluğunun geçtiği evden çıkıp gidemezdi- ama ailesinin ölümünden sonra çiftlik evinde tek başına kaldığında, yalnız olmaktan hiç hoşlanmamıştı. Sanki bir şey elinden zorla alınmış, bir uzvunu kaybedip sakatlanmış gibiydi.

Luke, Lanny’ye acısını katlayıp yerine tıkması için zaman tanıdı. “Ama bitmemişti, değil mi? Sonuçta birbirinizi tekrar gördünüz.”

Lanny’nin yüz ifadesi gizemliydi. “Evet, öyle oldu.”

4. KISIM

OTUZ SEKİZ

Paris, Bir Ay Önce

Gri bir gündü. Beşinci caddedeki antika sıra evlerden biri olan evimin üçüncü katındaki pencerenin perdelerinin arasından görünen ince gökyüzüne baktım. Paris’te kış başlangıcıydı, yani neredeyse her gün kasvetli ve griydi.

Uyandıktan sonra yaptığım ikinci şey, bilgisayarımı açmaktı. Sonra bilgisayarın rutin taramalarıyla açılmasını beklerken masanın yanında ayakta durup kahvemi karıştırdım. Bilgisayarın vızıltılarını ve tıkırtılarını rahatlatıcı buluyordum; kuş cıvıltıları ya da benim dışımda kalan yaşam belirtileri gibi. Normalliğe özlem duyuyor, plansız olarak tanımlanabilecek varlığıma olabildiğince rutin sığdırmaya çalışıyordum.

Bazı kişilerin sabah kendilerine gelmek için ihtiyaç duyduklarının aksine, sadece zevk için kahvemi yudumladım. Nadiren gerçekten uyuyor, genellikle kedi uykusu çekiyordum. Her zamanki gibi o gece de çok geç saatlere kadar uyanık kalmış, yazmak için sözleşme imzaladığım ama şimdi

baş belasına dönüşen kitabım için araştırma yapmıştı Sonra ondan da sıkılarak, Amerikan televizyonunda yenid gösterilen dizileri izlerken seramik koleksiyonumu katalo lamıştım. Koleksiyonum öyle bir noktaya gelmişti ki bir üniversiteye veya bir sanat müzesine, daha fazla kişinin onları görebileceği bir yere gönderebilirdim. Sürekli etrafımda bu kadar yığın olmasından bıkmıştım. Birkaç şeyden kurtulmam gerektiğini hissediyordum.

Genellikle dikkatimi dağıtmasına ve beni huzursuz etmesine rağmen, o sabah kahve üzerimde mucizeler yaratmış dikkatimi toplamamı sağlamıştı. Duygu o kadar yabancıydı ki - çünkü artık evde takvimim yoktu- kısa ve huzursuz edici bir an için hangi yılda olduğumuzu hatırlayamadım.

E-posta kutum yüklemeyi bitirince de gönderenlerin adreslerine baktım. Çoğu işle ilgili mesajlardı; avukatımdan, antik Asya seramikleriyle ilgili eşsiz monograflarımı yayımlayan küçük bir yayınevindeki editörümden mesajlar ve bir de parti daveti vardı. Çin fincanları üzerine uzmanlığımla son yirmi yılda muhteşem bir hayat kurmuştum. Sahte kimliğim, yağmacı milliyetçilerden kaçmak için bir İngiliz gemisine binerken Çinli işverenimin ellerime tutuşturduğu paha biçilmez bir fincan koleksiyonuna dayanıyordu. Bir ömür önce, kimsenin bilmediği başka bir hikâyeydi. Bu dönemde olmayı seçtiğim kimlik buydu ve üzerinde çok fazla düşünmezsem neredeyse işe yarıyordu.

Tanımadığım bir e-posta adresi de vardı. Zahire'den geliyordu; ah, tabii artık Demokratik Kongo Cumhuriyeti olarak anılıyor. Belçika Kongosu olduğu zamanı da hatırlıyorum. Adrese bakarak kaşlarımı çattım; Zahire'de tanıdığım kimse var mıydı? Muhtemelen bir yardım isteği veya çöp olmalıydı; geçici bir maddi ikilem için yardıma ihtiyaç duyan Afrikalı bir prens olduğunu iddia eden bir dolandırıcı da olabilirdi. Neredeyse açmadan siliyordum ama son anda fikrimi eğiştirdim.

"Sevgili Lanny," diye başlıyordu, "bir daha haber alamayacağını düşündüğün kişiden selamlar. Öncelikle, peşimden gelmemen konusundaki isteğimi yerine getirdiğin için teşekkür ederim."

Lanet olasıca masum sözler, ekrandaki parıltılı piksellerde görünüyordu. Yazdır, diye düşündüm fareye tıklarken. Yazdır, lanet olasıca, aniden kopup gidersen seni sonsuza dek kaybederim.

"Umarım böyle yaklaştığım için beni bağışlarsın. Bütün kolaylığına rağmen, e-posta mesajlarının bir mektup kadar yerinde ve kibarca olmadığı duygusundan bir türlü kurtulamadım. Telefonu kullanmakta da aynı nedenle zorlanıyorum. Ama zamanım kısıtlı, dolayısıyla e-postaya başvurmak zorundaydım. Birkaç gün içinde Paris'te olacağım ve oradayken seni görmeyi çok istiyorum. Umarım programın buna olanak tanır. Lütfen bana cevap yaz ve görüşüp görüşemeyeceğimizi bildir. Sevgiler, Jonathan."

Ne yaptığımı bile anlamadan koltuğa çöküp parmaklarımı tuşların üzerinde hazırladım. Ne diyecektim? Yıllarca süren sessizlik sırasında içimde çok şey birikmişti. Hem konuşmak istiyordum hem de konuşacak kimsem yoktu. Duvarlarla, gökyüzüyle, güvercinlerle, Notre Dame Katedrali nin duvarlarını süsleyen iblislerle konuşmaktan bıkmıştım.Tanrı 'ya şükür, senden bir daha asla haber alamayacağımı sanıyordum. Üzgünüm. Çok üzgünüm. Bu beni bağışladığın anlamına mı geliyor? Seni bekliyordum. Bilgisayar ekranımda senin adını görmenin bana neler hissettirdiğini tahmin bile edemezsin. Beni bağışladın mı?

Bir an tereddüt ederek yumruklarımı sıktım, salladım, açtım ve tekrar salladım. Sonunda

"Evet" diye yazdım.

O günü beklemek işkence gibiydi. Beklentilerimi dizginlemeye çalışıyordum ama aniden Jonathan'dan haber aldıktan sonra hayal kurmamam imkânsızdı. Umutlarımı yüksek tutmamam gerektiğini biliyordum ama hâlâ içimde Jonathan'la ilgili romantik hayaller vardı. O mutluluğu

hissetmek için hayallere dalmamam imkânsızdı. O kadar uzun zaman geçmişti ki her şeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Jonathan ikinci mesajında bana hayatını anlattı. Yıllar içinde, 1930'larda Almanya'dayken bir tıp diploması almıştı ve ücra, yoksul yerlere giderek oradaki insanlara yardım ediyordu. Biri belgelerden şüphelendiğinde, doktora çok ihtiyaç duyulan öyle ücra yerlerde yetkilileri aşmak daha kolay oluyor, devlet yetkilileri hemen yolu açıveriyordu. Asya Pasifik'te cüzzamlılarla, alt kıtada çiçek hastalarıyla çalışmıştı. Bir hemorajik ateş salgını patlak verdiğinde Orta Afrika'ya gitmiş, Ruanda sınırındaki bir mülteci kampının kliniğini yönetmişti. Orada açık kalp ameliyatları yapmamıştı; silah yaralanmaları, tifo ve kızamıkla uğraşmıştı. Her ne gerekiyorsa.

Buluşacağımız yer ve zamanı onaylamak dışında ne diyebilirdim? Jonathan'ı bir doktor, bir merhamet meleği olarak düşünmek beni hem heyecanlandırmış hem de huzursuz etmişti. Ama Jonathan, son görüşmemizden beri hayatımın nasıl aktığını anlatmamı bekliyordu ve bilgisayarın karşısında otururken ne yazacağımı düşünemiyordum bile. Utanç verici olmayan ne söyleyebilirdim? Ayrılmamızdan sonra hayatım zorlaşmıştı. Çoğu zaman sürüklenmiştim. Yaptığım şeylerin çoğu aptalca, gülünç, yaptığım anda hayatta kalmam için gerekli olduğunu düşündüğüm şeylerdi. Şimdi, nihayet, hayatıma huzur gelmişti; bir rahibe hayatı yaşıyordum ama seçeneklerim hâlâ vardı. Ama bunu kabullenmiştim.

Jonathan kusurlarımı fark edecekti ama Jonathan'm beni tanıdığını ve zaman içinde değiştiğimi düşünmeyeceğini tahmin ediyordum; en azından, onun kadar büyük bir değişim yaşamamıştım. Ancak, Jonathan'a ilk mesajım sorularla doluydu. Mülteci kampı nasıl bir yerdi? Kimlerle birlikteydi? Mutlu muydu? Beni düşünüyor muydu? Son sorunun cevabını biliyordum. Telefonumun sessizliği ve posta kutumun boşluğuyla bunu vurguluyordu.

Buluşma günümüz yaklaştıkça, Jonathan'ın evimi görmek isteyebileceğini düşünerek- umarak- hafta başında temizlikçi kadını getirdim ve bir kraliyet düğününden çıkmış gibi görünen abartılı bir buket çiçek aldım. Buzdolabına şampanya koydum ve şarap mahzeninden eski, kaliteli bir cabernet çıkardım.

Bir önceki gece hiç uyuyamadım ve oturduğum yerden bir aynaya bakıp durdum. Ona farklı mı görünecektim? Aynadaki görüntümü dikkatle inceledim. Herhangi bir değişiklik olabileceğini düşünmek aslında bir nevrozdu, çünkü başka kadınlar gibi değildim ve hiçbir değişiklik olmadığını biliyordum. Hâlâ o aynı üniversite öğrencisine benziyordum, Jonathan'ın gittiği gün baktığı yüz olduğu gibi duruyordu. Sevimli ama güzel olmayan yüz; takdir edilecek kadar çekici ama tapılacak kadar güzel değil. Bütün varlığım boyunca yetecek kadar seks yapmış olmama rağmen, hâlâ yeterince seks yapamayan bir kadının ateşine sahiptim. Beni gördüğünde umutsuz olduğumu düşünmesini istemiyordum ama aynaya bakarken bu konuda yapabileceğim bir şey olmadığını anladım. Onunla ilgili daima umutsuz olacaktım.

Aynaya bakarken, ertesi gün buluştuğumuzda, yakın zamanda doğmuş insanların oluşturduğu bir kalabalığın ortasında birbirimizi görmenin tuhaf ve delirtici olup olmayacağını merak ettim. Birbirimize bakarken zaman durmuş gibi gelebilirdi. Jonathan beni terk ettiğinden beri ne kadar zaman geçmişti? Yüz kırk yıl mı? Hangi yıl olduğunu bile hatırlayamıyordum. Artık o zamanlar olduğu kadar yoğun bir şekilde canımı yakmadığını anlamak beni şaşırtmıştı, çünkü acının hafiflemesi için on yıllar geçmesi gerekmişti. Oysa şimdi onu görme isteği çoktan güçlenmişti bile.

Aynayı bıraktım. Bir şeyler içmeliydim. Soğuk şampanya şişesini açtım. Hiç şüphesiz olmayacağı belli bir şey için yarına saklamanın yaran neydi ki? Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra

Jonathan'ın benimle bağlantı kurması, zaten kutlamaya değer bir şey değil miydi? Çarşafları değiştirip banyoya fazladan havlu koymadan önce umudumu fazla filizlenmeden söndürmeye karar verdim. Sadece beni ziyaret etmeye geliyordu, o kadar.

Öğlen lobide buluşalım, diye yazmıştı son e-posta mesajında. Sabırsızlanıyordum ve daha erken bir saatte dışanda kamp kurmayı veya Jonathan'ın odasına çıkmayı düşünüyordum. Ama o kadar gülünç davranamazdım; gururlu ve kontrollü davranmak daha iyiydi. Bu yüzden, dışarı çıkmadan önce çalışma masamın üzerindeki saatin on biri göstermesini bekledim. Bir taksi çevirip şoföre kayıtsız görünmeye çalışarak Hotel Prix St. Germaine'ın adresini verdim. Taksinin arka camından oturduğum sokağın uzaklaşıp küçülmesini izledim.

St. Germaine'i biliyordum ama oraya hiç gitmemiştim. Batı kıyısındaki sıradan bir cadde üzerinde, sessiz ve eski bir oteldi. Genellikle birkaç günlüğüne Paris'e gelen doktorları ağırlardı. Lobideki kirli havanın bir rengi olsaydı muhtemelen kahverengi olurdu.

Resepsiyon masasının arkasında, lobiye yerleştirilmiş deri koltuklardan birine otururken bakışlarıyla beni izleyen profesyonel ve sıkıcı görünüşlü bir görevli vardı. Bütün otel lobileri böyle miydi acaba; nefesini tutmuş bir oda gibi? Seçtiğim koltuk kapıyla resepsiyon masası arasında uzanan bir alana bakıyordu. Ön kapının üzerine asılmış oymalı, eski bir saate baktım; "11.48."

Jonathan gençliğinde daima başkalarını bekletirdi. Bir doktor olarak daha dakik olmayı öğrendiğini umuyordum. Saat üçte pistte malzeme helikopterini karşıla. Perşembe günü aşılar için şu ücra köyde olman gerek. Jonathan'ın sözleştiğimiz saatte geleceğine kesinlikle inanıyordum.

Sehpanın üzerinde okunup bırakılmış bir sabah gazetesi duruyordu. Dünya olaylarıyla ilgilenmeyen biri olduğumdan, bugünlerde gazeteye bakmaya bile tenezzül etmiyordum. Hepsi birbirinin benzeri haline gelen olaylar kafamı karıştırıyordu. Akşam haberlerini izlerken, huzursuz bir dejavu duygusuna kapılıyordum. Afrika'da bir katliam! Ruanda mıydı? Hayır, o 1993 'teydi. Yoksa Belçika Kongosuya da Liberya mıydı? Bir devlet başkanı vuruldu! Borsa çöktü! Bir çocuk felci, çiçek, tifo veya AIDS salgını! Hepsini güvenli bir mesafeden yaşamış ve çıldırmış insanlığın olayları olarak izlemiştim. Acıları izlemek korkunçtu ama tanık olmaktan başka ne yapabilirdim ki? Herhangi bir şeyi değiştirecek gücüm yoktu ve asla da olmamıştı. Arka planda duran bir hayalettim sadece.

Tıp fakültesine gitme fikrinin Jonathan'a neden cazip geldiğini tahmin edebiliyordum; böylece korkunç şeyler karşısında bir şeyler yapabilirdi. Düşmanını yenmenin, hastalığı yok etmenin imkânsız olduğunu bilmesine rağmen, kollarını sıvayıp olayın üzerine atlayabilir, en azından deneyebilirdi.

Farkında olmadan, düşündüğüm süre boyunca bakışlarım gazeteye takılı kalmıştı. Lobiye bakmıyordum.

Aniden başımı kaldırdım. Jonathan geçip gitmiş olabilirdi. Lobi kilise kadar sessizdi. Toz zerreleri havada süzülüyor, cam kapılardan süzülen gün ışığında parıldıyor, oradan geçen bir vücudun etkisiyle normal rotalarında çıkmışa benzemiyorlardı. Rahatlamıştım; Jonathan'ı tekrar görmek için elimdeki zamanı mümkün olduğunca kullanmak istiyordum.

Gerginliğimi azaltmak için lobiden geçen birkaç adamı izledim. Arap görünüşlü, genç, pahalı ama eski moda giysiler giymiş bir adam. Açıkça Fransız gibi görünmeye çabaladığı belliydi ama pek başarılı olamamıştı. Rahatlamaya çalıştım.

Ön kapı açıldı. Tanıdık birini görmek için hemen öne eğildim ama yine yavaşça arkama yaslandım. Adamın üzerinde buruşuk bir haki pantolon ve eskimiş bir tüvit ceket vardı. Boynuna etnik desenli bir bez parçası sarmış, gözüne güneş gözlüğü takmıştı. Yüzünde en az üç günlük sakal ve uykusuzluk

işaretleri vardı. Belki de zavallı adam son zamanlarda aynaya bakmıyordu.

Adam ellerini ceplerine sokmuş halde yürüyerek doğruca yanıma geldi. Gülümsüyordu. O zaman anlamıştım.

"Beni böyle mi karşılıyorsun? Görünüşümü unuttun mu? Belki de sana yakın zamanda çekilmiş bir resmimi göndermeliydim," dedi Jonathan.

Jonathan'ın önerisine uyarak dışarı çıktık. Bayılacak gibi göründüğümü söylemişti. Jonathan hemen koluma girdi ve kaldırımda yürürken bana destek oldu. Bir parkta sessiz bir köşe bulduk. Her yer beton ve park banklarıyla doluydu; sadece dört taraftan betonla çevrelenmiş tek bir ağaç vardı ama en azından doğa illüzyonu veriyordu.

"Seni gördüğüme sevindim."

Cevap veremedim ama gerek de yoktu. Hayatımdan bu kadar uzun süre uzak kalması, onu tekrar gördüğümde hiçbir şey bizi ayıramazmış gibi hissetmem saçmaydı. Ona dokunup öpmek, ellerimi vücudunda dolaştırmak, onun orada olduğuna, etten kemikten halde karşımda durduğuna kendimi inandırmak istiyordum. Ama birbirimizi ne kadar tanısak da, aramıza yüz yıllık bir ayrılık girmişti. Pek yabancı sayılmazdık ama ondan yakınlık beklemeye de hakkım yoktu. Ayrıca, davranışlarındaki bir şey bana yavaş ilerlememi söylüyordu.

Nihayet kendimi toparladıktan sonra bir kafe bularak orada saatlerce oturduk. Kahve ve Lillet sigarası eşliğinde bir masada oturup birkaç ömre sığacak zamanda olanları karşılıklı birbirimize anlattık. Onun hikâyeleri nefes kesiciydi ve Jonathan'ın, serin ve yemyeşil Maine'den sonra o kadar kuru ve sıcak bir yerde mutlu olmasına şaşırmıştım. Bir çadırda meditasyon yapan bir keşiş gibi oturması, etrafında uçuşan sivrisineklere aldırmadan şırıngalara sabırla ilaç doldurabilmesi şaşırtıcıydı. Batı Nil'deki sıtma salgını onu ne ilgilendirirdi ki? Dang humması salgını patlak vermiş bir vadiye yürüyerek yolculuk yapmaya gönüllü olmuştu. Hastalığı incelemeye çalışan bir epidemiyolog değildi ki. Land Rover nehri geçemediğinde, ishal önleyici ilaçları ve diğerlerini sırtında taşımak zorunda kalmıştı. Yaptığı şeylere hayranlık duymakla birlikte, kendini tekrar tekrar tehlikeye atışını dinlemek beni huzursuz etmişti.

Akşamüstü evime geçtik. Şampanya içtik. Kaz ciğeriyle kızarmış ekmek eşliğinde şişenin dörtte üçü boşaldı. Jonathan'ın ısrarlarıyla ona evi gösterdim ama her odaya girerken giderek daha da mahcup oluyordum. Yıllar boyu toplanarak mobilyaların üzerine minder gibi atılmış şeylerin çokluğunu görünce ben bile şaşırdım. Jonathan nazik sözler söylüyor, ender bulunan güzel şeyleri gelecek kuşaklara sakladığım için beni övüyordu ama aslında sadece suçluluk duygumu bastırmaya çalışıyordu. Onun gibi gezgin bir doktor, şilep doldurabilecek miktarda ıvır zıvır taşımazdı. Jonathan'ın dönüşünü bekleyen bir anılar deposu yoktu. Yaklaşık yirmi yıldır görmediğim bir kutuya rastladım; hayranlarımın verdiği paha biçilmez mücevherlerle doluydu. Üzüm büyüklüğünde yakut taşlı bir yüzük; mavi elmas taşlı antika bir aile yadigârı. Böyle abartılı şeyler mide bulandmcıydı ve onlan unutulmuş bir kitap rafında küflenmeye terk etmek için geri ittim.

Daha kötüleri de vardı. Çılgınlık yıllarımda uzak ülkelerden getirdiğim şeyler. Jonathan onların ne olduğunu hemen anlamıştı. Güzelce oyulmuş Buda heykelleri, yirmi renkli el örgüsü kilimler, tören zırhı. Uzun tüfekler karşılığında satın aldığım, silah tehdidiyle ele geçirdiğim veya -bazı durumlarda- ölülerden topladığım şeyler. Odaların kapılarını kapatırken hepsinin gideceğine yemin ettim; heykellerin her biri müzelere ve ait oldukları ülkelere gönderilecekti. Evimde bu kadar şeyle bu kadar uzun süre ve hiçbirini aklıma bile getirmeden nasıl yaşamıştım?

Girdiğimiz son oda, en üst kattaki yatak odamdı. Artık amacı doğrultusunda kullanılmayan bir

odanın hüzünlü havasını yansıtıyordu. Yüksek, dar pencerelerin yanında İsveç malı bir yatak takımı duruyordu; pencereler ve yatak beyaz pamuklu örtüyle örtülmüş, şiltenin üzerine buz mavisi bir ipek battaniye atılmıştı. On sekizinci yüzyıldan kalma bir Fransız yazı masası, bilgisayar masası olarak kullanılıyordu ve önüne bir sandalye çekilmişti. Masanın üzeri ıvır zıvır ve kâğıtlarla doluydu; sandalyenin üzerine gri bir ipek gecelik bırakılmıştı. Odanın her yerinde uzun zamandır kullanılmadığını düşündüren bir hava vardı.

Jonathan yatağın karşı tarafında asılı resmin önünde durdu. Eh, en azından bu sık sık bakılan ve çok sevilen bir eşyaydı. Ressamın adı artık hatırlanmıyordu bile ama taslağın çizildiği günü hatırlıyordum. Jonathan oturup poz vermek istememiş, Adair'se ısrar etmişti; bu yüzden bir koltukta arkasına yayılarak oturmuş, asık yüzlü ve düşünceli bir tavırla resmedilmişti. Aslında amacı resmi bozmaktı ama sonuçta ortaya daha da etkileyici bir çizim çıkmıştı. İkimiz de resme bakarken iki asır geriye gittik.

"Bu aptal resmi saklamışsın," dedi Jonathan zayıf bir sesle. "Sakladığına sevindim." Resme son bir bakış attıktan sonra odadan çıktık.

Hava karardığında Jonathan balo salonunda bir kanepeye uzanmış, ben de yerde kolçaklardan birine yaslanmıştım. Saatler boyunca birbirimize hikâyeler anlatıp durduk. Ben nihayet çözülerek ona utandığım geçmişimle ilgili bir şeyler açıkladım. Jonathan beni terk ettikten sonra onun yerini alan deliyle nasıl maceralara atıldığımı. Adı Stefan'dı ve bizden biriydi. Adair'in ilk dostlarından biri. Bizden olanlar arasında karşılaştığım tek kişi. Stefan asırlar önce St. Petersburg yakınlarında Adair'e rastladığında fırtına kalmış, yarı yarıya donmuş bir çocuk gibiydi. Stefan, Adair'le yollarının ayrılışının öyküsünü anlatmamıştı ama tahmin edebiliyordum. Stefan sert mizaçlı, ağzından çıkana dikkat etmeyen biriydi.

Bir yerde çok uzun süre kalmaya tahammül edemediğinden, sürgünler gibi oradan oraya dolaşmıştık. Buz ve karlı bir iklimde doğmuş olan bir adam için, Stefan açıklanamaz bir şekilde güneşe ve sıcağa çekiliyor, dolayısıyla zamanımızın çoğunu Kuzey Afrika'da veya Orta Asya'da geçiriyorduk. Çöllerde göçebeler gibi yolculuk yapmış, Haybar Geçidi'nden silah kaçırmıştık. Bedevilere uzun tüfekle ateş etmeyi öğretmiş, hatta bir süre Moğollarla birlikte yaşamıştık Stefan'ın sıra dışı binicilik becerilerinden etkilenmişlerdi. Kahire'de bir kum fırtınası sırasında bir otelde mahsur kaldığımız 1920'lere kadar birlikteydik. Bizi ayıran şey kavga değildi. Yıllar boyunca birikmiş kırgınlıkların söze döküldüğü bir çirkinlik yaşanmamıştı. Sadece birbirimize söyleyecek başka şeyimiz kalmadığını anlamıştık.

Muhtemelen on yıllar önce ayrılmalıydık ama hiçbir açıklama gerektirmeyen biriyle birlikte kalmak çok rahat gelmişti. Yirmi yılda bir filan hâlâ sarhoş olduğumuzda birbirimizi arıyorduk veya birbirimize kart gönderiyorduk; tıpkı boşanmış eski bir çift gibi.

"Ya sen?" dedim konuyu değiştirme fırsatından yararlanarak. Bu anıları tekrar yaşamaktan yorulmuştum. "Bütün bu süre boyunca yalnız değildin, değil mi? Bir daha evlendin mi?"

Dudağı hafifçe büküldü ama bir şey söylemedi.

"Bana bütün bu süre boyunca yalnız olduğunu söyleme! Çok üzücü olur."

"Şey, yalnız diyemem. Bu köylerde doktorluk yaparken pek yalnız kalamazsın; herkesin çok fazla ilgiye ihtiyacı vardır ve orada olduğun için çok mutludurlar. Sürekli yemeklere davet ediliyordum. Hayatlannı paylaşıyordum." Gözleri şimdi daha uzun sürelerle kapanıyordu. Yüzünde bir yorgunluk belirmişti. Bir kucak battaniyesi alarak üzerine örttüm. Bir an için gözlerini açtı.

"Maine'e geri dönüyorum. Orayı tekrar görmek istiyorum. Seni bu yüzden aradım, Lanny. Benimle gelmeni istiyorum. Gelir misin?"

Gözyaşlanmı zorlukla tutabildim. "Elbette gelirim."

OTUZ DOKUZ

Amerika'ya geri dönmek için o devasa Airbus uçaklardan birine bindik. Uçak Orly'den daha yeni havalanmıştı ki, Jonathan uyuyakaldı. New York'tan başka bir uçakla Bangor'a geçip, kuzeye gitmek için bir SUV kiraladık. Buralan iki asırdır görmemiştim ve kulağa çılgınca gelse de, çok az değişmiş gibi görünen yerler vardı. Daha önce görmemiş olabileceğim yerler de elbette; asfalt yollar, Victoria tarzı çiftlik evleri, bakımlı dev tarlalar, ufuk çizgisine kadar uzanan sulama boruları. Bu büyük, geniş ve lüks arabanın ön camından bakarken, oraya daha önce hiç gelmediğimi düşünerek kendimi kandırmam kolaydı. Sonra yol tarım alanlarından kuzey ormanlarına yöneldi. Soğuk ve karanlık ormana daldık ve kendimizi sıra sıra dizilmiş aşırı büyüklükte kütükler arasında bulduk. Yeşil battaniye yüzünden gökyüzü neredeyse görünmüyordu. Araba arazinin iniş çıkışlarını takip ediyor, yosunlarla kaplanmış kayaların etrafından dolaşıyordu. Hatırladıklarım sadece bunlar. Ağaçları görünce birden iki asır geri gittim ve ilk hayatımı, gerçek hayatımı, benden çalman hayatımı hatırladım. Jonathan da aynı şeyleri hissetmiş olmalı.

Yuvamızın yaklaştığını hissediyorduk. Artık motorlu taşıt kullandığımız için yol çabucak bitti. En son bu yolculuğu at arabasıyla yaptığımızda haftalar sürmüştü. Jonathan ona yaptığım şey yüzünden şoktaydı ve benimle neredeyse hiç konuşmuyordu.

Köye -artık kasaba- yaklaşırken ikimiz de suskunduk. Her şey nasıl da değişmişti. Kasabanın ortasından geçen yolun, iki asır önce yeni kurulan St. Andrews'a giden toprak araba yolu olduğundan bile emin değildik. Kilise ve mezarlık neredeydi? Köy salonu binasını görmemiz gerekmez miydi? Hatırladığımız köyü şimdi önümüzde duran kasabaya dönüştürmeye çalışırken, arabayı mümkün olduğunca yavaş kullanıyordum.

En azından St. Andrews henüz Amerika'nın diğer kasabalarının seviyesine ulaşamamıştı; oralarda bütün mağazalar, restoranlar ve oteller çokuluslu bir şirketin malıyken, St. Andrews'da henüz öyle değildi. Geniş tarlalar artık yoktu ve son on mil boyunca kereste işine dair hiçbir iz görünmüyordu. Onun yerini tatil işi almıştı. Anacaddenin iki tarafında vahşi doğa malzemeleri satan, kaba giyimli beyaz adamların diğer beyaz erkek ve kadınlara ormanlarda veya kanolarla Allagash'ta rehberlik sunduğu mağazalar sıralanmıştı. Ya da onları bele kadar çıkan çizmelerle nehrin ortasına sokuyor, inceledikten sonra tekrar suya salacakları balıkları tutturarak bütün günü geçiriyorlardı. Bir zamanlar çiftlik evlerini ve ahırların, Tinky Talbot'un demirci ve Watford'ların bakkal dükkânının olduğu yerlerde şimdi hediyelik eşya dükkânları ve pansiyonlar vardı. Sonunda kilisenin yerinde de bir mağaza olduğunu tahmin ettik. Muhtemelen kilise binası yıkılmıştı. Şimdi kasabanın ortasında bir hırdavatçı dükkânı, bir dondurmacı ve postane duruyordu. En azından mezarlığa dokunulmamıştı.

Yeni kuşak halk bundan rahatsız olmuyor gibiydi. İki asır önce nasıl olduğunu bilmesem, ben de

itiraz etmeyebilirdim. Ama artık kasaba yabancılara hizmet ederek para kazanıyordu ve o kadar dejenere olmuştu ki, sanki çocukluğunun geçtiği evin yerinde şimdi bir genelev ya da daha kötüsü, bir bonmarşe bulmak gibiydi. St. Andrews daha kolay bir yaşam tarzı için ruhunu satmıştı ama ben kim olup da yargılayacaktım ki?

Arabayı postanenin önüne park edip, aptal aptal etrafa bakınarak kaldırımlarda yürümeye başladık. Ortak alanın yerinde şimdi küçük bir park vardı ve kaldırımın kenarında büyük bir kaya duruyordu.

"Ah, bak, kasabanın kurucusunun anısına dikilmiş. Baban için." Kayanın yüzeyine takılmış plaketi okumak için eğildim.

Jonathan gözlerini kısarak kabartılı harfleri okudu. "O zamanlar nasıl olduğunu pek anlatabildiğini sanmıyorum."

"Asla anlatamazlar. Yine de babanın adının unutulmadığını görmek güzel." "Ya biz? Bizi unuttular mı?" diye sordu, yorgun bir sesle.

Elini tutarak, "Bizi bilmiyorlardı bile, değil mi?" diye sordum

Kasabanın dışında sezon için gelen balıkçılara ve avcılara hizmet veren, erkeklere hitap edecek şekilde tasarlanmış, dolayısıyla biraz lüks yoksunluğunun normal karşılanması gereken bir otele yerleştik. Dunratty's eski bir motel gibiydi ve kaçınılmaz ihmaller yüzünden biraz dökülmüştü. Ofise bitişik bina on kadar odadan oluşuyordu. Ormanın iyice derinliklerine doğru bir kulübe istedik. Resepsiyon görevlisi bir şey söylemedi; sadece tüfeğimiz veya oltamız olup olmadığına bakıp hiçbir şey bulamayınca, yavaşça işine geri döndü. Döküntü kulübelerinden birini aşk yuvası olarak kullanmamız onun için önemliymiş gibi evli olup olmadığımızı sordu. Söylediğine göre motelde bizden başka müşteri yoktu; dolayısıyla her yer çok sessiz olacaktı. Bir şeye ihtiyacımız olursa kendisini evinde bulabilirdik -belirsiz bir yönü işaret ettiğinden, evin ne tarafta olduğunu bile bilmiyorduk- ama onun dışında kimse bizi rahatsız etmeyecekti.

Dört duvarı da ucuz ahşap döşemelerle kaplı, kasvetli bir yerdi. Odanın büyük bölümünü iki yatak kaplıyordu-demir somyalı, tek kişilikten daha geniş ama iki kişilikten daha dar yataklardı- ve aralarına komodin yerine bir şifoniyer konmuş, üzerine de porselen bir lamba yerleştirilmişti. Kumaşı lime lime olmuş iki koltuk, otuz yıllık gibi görünen bir televizyona dönük konmuştu. Bir tarafta küçük, yuvarlak bir masanın etrafına üç tane kolçaksız tahta mutfak sandalyesi dizilmişti. Bir kapının arkasında küçük, fonksiyonel bir mutfak ve başka bir kapının arkasında da biraz küflenmiş bir banyo görünüyordu. Jonathan bavulları yataklardan birinin üzerine attığında güldüm. "Kalıyor muyuz?" diye sordum hayretle. "Daha iyi bir yer olmalı. Belki kasabanın merkezinde."

Jonathan bir şey söylemeden sürgülü cam kapıların önünde durdu. Yanına yaklaştım. Ahşap bir verandanın ötesinde orman görünüyordu; iki tarafta büyük ve kaim ağaçlar yükseliyor, rüzgârda gıcırdayarak sallanıyorlardı. Kapıyı açıp ormanın içine çıkıp, kendimizi tertemiz havayla sarılı halde bulduk. Verandada durarak ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre sonsuz gibi görünen ormana baktık. Burası yuva olarak bildiğimiz yerdi. Sonunda geri dönmüştük. "Kalıyoruz," diye cevap verdi Jonathan.

O gün akşamüstü saat beş sularında günbatımmdan önce etrafa biraz daha bakabilmek için kulübeden çıktık. Ama yolumuzu bulmak zordu; bir yönde uzanacağını düşündüğümüz yollar, zaman içinde bölge tekrar tekrar değiştiği için bizi bambaşka yerlere götürüyordu. Şimdiki yol düzeni modem kereste şirketleri tarafından yapılmıştı. Her nedense miller boyunca ormanın derinliklerine uzanıyor, kişiyi Allagash ve St. John nehirlerinin kesişme noktasına çıkan bir otobana bağlanıyordu. İki yanlış başlangıçtan sonra bize Jonathan'ın evine uzanan araba yolunu hatırlatan bir yol bulduk.

Jonathan sessizce başıyla onaylayarak sonuna kadar gitmemizi işaret etti.

Aşırı büyümüş ağaçların oluşturduğu bir tünelden geçerek, bir zamanlar St. Andrew'ların evinin önündeki otlağın olduğu bir açıklığa geldik. Yol artık yoktu -artık buzhanenin yanından derenin etrafından dolaşıp büyük eve uzanmıyordu- ama arazinin biçimini tanımıştım. Şimdi hâlâ kayalıkların yanında duran evden bir toprak yol uzanıyordu. Tekrar görebilmek için biraz hızlandık ama yaklaşırken gazdan ayağımı çektim. Ev hâlâ yerindeydi ama ancak bir zamanlar o evde yaşamış olan biri binayı tanıyabilirdi.

Bir zamanlar gösterişli olan ev, çürümeye terk edilmişti. Tıpkı çürüyen bir ceset gibi, hayattayken tanıdığınız birinin hatları yerine sadece iskeleti kalmıştı. Boyaları dökülmüş, bina sarkmış, karoları ve kiremitleri düşmüştü. Ön tarafta rüzgâr kesici gibi yükselen çamlar bile, ancak mezarlıkta görebileceğiniz türden ağaçlan hatırlatıyordu.

"Terk edilmiş," dedi Jonathan.

"Kimin aklına gelirdi ki?" dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Ah, şey, Jonathan. En azından olduğu yerde bırakmışlar. Benim ailemin evinin yerinde şimdi sadece bir kavşak var. Hayat devam ediyor, dünya değişiyor, değil mi?"

Jonathan onu neşelendirme çabama karşılık sessiz kaldı. Arabayı yolda ters yöne çevirerek tekrar kasabaya yöneldik.

O gece akşam yemeği için kasaba merkezindeki küçük bir restorana girdik. Yemek almak açısından bakıldığında bir restoran olduğu söylenebilirdi ama benim gitmeye alıştığım türden bir yer değildi. Bir düzine lamine yüzeyli masa ve etraflarına konmuş dörder metal sandalyeyle daha çok lokantaya benziyordu. Masaların üzerine muşamba örtülmüştü. Mönüler sararmaya başlamış naylonla kaplanmıştı ve en azından yirmi yıldır mönüde hiçbir değişiklik olmadığı belliydi. Ben ve Jonathan'la birlikte toplam beş müşteri vardı. Kot pantolon ve tişört giymiş, başlarına kasket takmış diğer üç müşterinin her biri ayrı masalarda oturuyordu. Garson muhtemelen aynı zamanda aşçıydı. Mönüleri verirken bize sanki servis yapmaya değip değmeyeceğimizi anlamaya çalışır gibi eleştiren gözlerle baktı. Bir radyodan yumuşak bir müzik sesi geliyordu.

İkimizin de uzun zamandır başka ülkelerde yaşamaktan dolayı görmediğimiz yiyecekler sipariş ettik. Kızarmış kedibalığı filetosu, tavuk, etli hamur... Neredeyse tuhaflığı nedeniyle egzotik denebilecek yiyecekler. Şişeden biralarımızı yudumlarken, diğer müşterilerin bizi izlediğini hissettiğimiz için çok az konuştuk. Garson -kızın saçları metal teller gibi görünüyordu- bize tatlı isteyip istemediğimizi sormadan önce yarısı bitmiş yemeklerimize baktı. "Turtamız iyidir," dedi. Bunu söylerken genel bir gözlem sonucunu bildirir gibiydi.

"Evini ziyaret etmek seni hayal kırıklığına uğrattı mı?" diye sordum, garson bize iki bira daha getirdikten sonra. Jonathan başını iki yana salladı.

"Bunu beklemeliydim. Ama hazır değildim."

"Çok farklı ama bazı açılardan çok da aynı. Kendimi kopuk hissediyorum. Sen yanımda olmasaydın çoktan giderdim."

Lokantadan çıkıp sokakta yürümeye başladık. Hilal biçimindeki ışıklı tabelasında "Mavi Ay" yazan küçük bir bar dışında her yer kapalıydı. Kulağa romantik geliyordu ama ön taraftaki camdan baktığımda sadece erkeklerle, televizyondaki spor karşılaşmalarını izleyen kamyoncu ve oduncularla dolu olduğunu gördüm. Kasabanın ticari bölgesinden çıktıktan sonra kiliseye geldik. Mezar taşları ay ışığında belli belirsiz görünüyordu.

Her yer bakımsızdı ve yabani otlarla dolmuştu. Yabani meyve çalıları, ısırgan otlan ve başka türde çalılar, taş duvarı kaplamış, bir zamanlar girişin iki yanında duran sütunları örtmüş ve mezar taşlarından bazılarını yutmuştu. Yıllar boyunca don kabarmaları mezar taşlarından bazılarını yerlerinden çıkarmıştı; diğer mezar taşları zamanla aşınmış ya da birileri tarafından kmlmıştı. Eski komşulanmı bu şekilde ziyaret etmeye istekli olmadığımdan, mezarlıktan çabucak geçtim. Bu arada Jonathan mezardan mezara yürüyor, taşların etrafında yükselmiş otlan yolup çekiştirerek isimleri ve tarihleri okumaya çalışıyordu. O kadar üzgün ve yaralı görünüyordu ki Jonathan'ı dirseğinden yakalayıp oradan sürükleyerek çıkarmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bak, bu Isaiah Gilbert'ın mezar taşı," diye seslendi Jonathan. "1842'de ölmüş."

Elimde sigarayla durduğum yerden, "Oldukça uzun bir süre. Uzun bir ömrü olmuş," diye seslendim. Eskiden tanıdığım insanların mezar taşlarının ortasında olmak başımı döndürmüştü.

Jonathan başka bir mezar taşına yöneldi. Yere çömelmiş, etrafa bakınıyordu. "Tanıdığım herkesin burada olup olmadığını merak ediyorum."

"Bazılarının gitmiş olması doğal. Benim ailemden kimseyi bulabildin mi?"

"Kasabanın diğer tarafındaki Katolik mezarlığında olmaları gerekmez mi?" diye sordu, yine mezar taşlarına bakarak iki sıra arasında yürürken. "İstersen buradan sonra oraya gidebiliriz."

"Hayır, teşekkürler. Hiç merakım kalmadı."

Yan yana duran iki tane büyük mezar taşının başına eğildiğinde, Jonathan'ın önemli bir şey bulduğunu anlamıştım. Mermer değil, taştı ve zamanla aşınmıştı. Ben arkasında durduğum için yazıları okuyamıyordum. "Kiminki o?" diye sordum Jonathan'a doğru yürürken.

"Kardeşim." Ellerini oyma harflerin üzerinde gezdirdi. "Benjamin."

Mezar taşının diğer tarafına dokunarak, "Ve Evangeline," dedim. Evangeline St. Andrew, sevgili eş, Ruth'un annesi.

"Yani evlenmişler."

"Aile onuru mu?" diye sordum. "Evangeline'in uzun bir yaşamı olmuş gibi görünmüyor." "Ve Benjamin de onun yanına gömülmüş; bir daha evlenmemiş."

Sonraki bir saat boyunca Jonathan'ın ailesindeki insanların çoğunu bulduk; annesi ve sonunda elbette ki kızı Ruth. Kasabada yaşayan son St. Andrew o olmuştu. Jonathan' ın kız kardeşleri kayıptı, ki Jonathan onların evlenip kasabadan ayrıldığını, başka yerlerde mutlu ve başarılı aileler kurduklarını, daha neşeli ortamlarda kocalarının yanına gömüldüklerini umuyordu. St. Andrews'un bütün melankolisinden kaçmak için.

Jonathan'ı kulübeye geri götürdüm. Sıra dışı iki şarap şişesini bavuluma gizleyerek

Fransa'dan buraya kadar getirmiştim. Birinin mantarını açtık ve yatakta yan yana yatarken tezgâhın üzerinde biraz havalanmaya bıraktık. Vücudu ısınana kadar Jonathan'a sarıldım ve sonra onu soydum. Eskiyip yumuşamış beyaz pamuklu çarşafların arasında birlikte yatarak kadehlerimizden şaraplarımızı yudumladık ve çocukluğumuz, kardeşlerimiz, arkadaşlarımız ve aptallıklarımız hakkında konuştuk; biz açıklanamaz bir şekilde hâlâ hayattayken, kemikleri çoktan toprak olmuş insanlar. Ona Sophia' yla ilgili gerçeği söylemeye hâlâ dayanamıyordum. Bunun yerine ikimiz de kendimiz için değerli olan kişilerden sırayla bahsettik. Sonunda Jonathan uykuya daldığında, ardı arkası kesilmeyecek ağlama krizlerimden ilkine girdim.

KIRK

Geçmişi yeniden yaşamak için başka girişimde bulunmadık; mezarlıkları tekrar ziyaret etmedik, bir zamanlar tanıdık olan ama şimdi zorlukla fark edilen yollardan tekrar geçmedik. Allagash kıyısı boyunca yürüdük ama bütün zamanı, orada burada olup biten olayları hatırlamak yerine geyikleri ve akıntının üzerinden yansıyan Maine güneşinin manzarasını izleyerek geçirdik. Geri kalan zamanda sessizce birbirimizin varlığının tadını çıkardık.

Birlikte geçirdiğimiz zaman tadına bir türlü doyamadığım alkollü bir içki gibiydi. Belki de burada, hayata birlikte başladığımız bu yerde kaybolabileceğimizi düşünmeye başladım. Belki de Jonathan bu tanıdık yerde kalmaktan hoşlanabilirdi. St. Andrews'un içinde yaşamak zorunda değildik; kasaba çok fazla değiştiği için, orada kalmak rahatsız edici olabilirdi. Ormanın derinliklerinde bir yer bulup, herkesten ve her şeyden uzakta yaşayabileceğimiz bir kulübe yapabilirdik. Ne gazete, ne saat, ne sürekli omzumuza vuran zaman. Her elli-altmış yılda bir kaçmak, başka bir yerde yeni biri olarak ortaya çıkmak ya da yeni biri gibi davranmak zorunda değildik.

Bir gece harap kulübenin arkasında paltolarımıza sarınmış halde iki katlanan sandalyede oturuyor, kadehlerimizden şarabımızı yudumluyor, dümdüz görünen aya bakıyorduk. Jonathan sohbetimizi geçmişe sürüklemiş, bu da beni huzursuz etmişti. Kendisi ortadan kaybolduktan sonra Evangeline'in mutsuz, zor bir hayat geçirip geçirmediğini, annesinin erken ölümünün nedeninin kendisi olup olmadığını merak ediyordu. Üzgün olduğumu defalarca tekrarladım ama Jonathan hiçbirini dinlemek istemedi; başmı iki yana sallayarak hayır diyor, hepsinin kendi hatası olduğunu söylüyor, bana çok kötü davrandığını ve ona olan büyük aşkımdan yararlandığını itiraf ediyordu. Başımı iki yana sallayarak bir elimi Jonathan'ın koluna koydum. "Ama ben seni çok istemiştim," dedim. "Bunun için bütün suçu üstlenemezsin."

"Haydi oraya gidelim, yine," dedi Jonathan, "ormanda buluştuğumuz, huş fidanlarının dikili olduğu o yere. Orayı sık sık dünyanın en güzel yeri olarak düşündüm. Sence hâlâ orada mıdırlar? Birinin onları kestiğini düşünmek bile istemem." İçkiden ısınıp biraz sersemlemiş halde SUV'a bindik ama benim önce battaniye ve el feneri almak için kulübeye girmem gerekti. Jonathan aracı ağaçların arasından sürerken ben açık şarap şişesini göğsüme bastırmış halde tutuyordum. Arabayı kereste yolunun kenarına bırakıp son yarım mili yaya olarak almak zorunda kaldık.

O noktayı bulduk ama bir hayli değişmişti. Fidanlar belli bir boya kadar büyümüş, sonra durmuşlardı. En uzun dalları birbirlerine yönelmiş, alanın üzeri yüksek bir çadır gibi kapanmış, onları taklit eden daha küçük ağaçları engellemişti. Çocukken buluştuğumuz, birlikte gülüşüp birbirimize yalnız hayatlarımızla ilgili hikâyeler anlattığımız bu yeri hatırlıyordum ama zaman o eşsiz güzelliği alıp götürmüştü. Artık güzel bir yer değildi; ormanın diğer yerlerinden kesinlikle farksız bir hale gelmişti.

Battaniyeyi yere serdim. Sırtüstü uzanarak yaprakların arasından geceye bakmaya çalıştık ama yıldızları görebildiğimiz çok az boşluk vardı. Oranın hâlâ buluştuğumuz yer olduğuna kendimizi inandırmaya çalıştık ama beş adım batıda veya yüz metre doğuda bir yer olabileceğini de biliyorduk; kısacası, ormandaki diğer her yerden farksızdı. Her yer kadar iyiydi; ağaçların tepesinde biraz açıklık olduğu, sırtüstü yatıp yıldızlara bakabildiğimiz sürece.

Çocukluğumuzu düşünmek bana bütün bu süre boyunca taşıdığım yükü hatırlatmıştı. Jonathan'a Sophia'yla ilgili gerçeği açıklama zamanı gelmişti. Ne var ki eski sırlar en güçlü olanlardır ve Jonathan'ın nasıl tepki vereceğini bilememek beni çok korkutuyordu. Kavuşmamız bu gece sona erebilirdi; beni bu kez sonsuza dek hayatından atabilirdi. Bu korkular neredeyse beni yine geri çekilmeye zorluyordu ama bu konuyu daha fazla kendime saklayamazdım. Konuşmak zorundaydım.

"Jonathan, sana söylemem gereken bir şey var. Sophia'yla ilgili." "Hımm?" Yanımda kıpırdandı.

"İntihar etmesi benim suçumdu. Benim hatam. Onu görmeye gidip gitmediğimi sorduğunda sana yalan söyledim. Onu tehdit ettim. Bebeği doğurursa hayatını ve kendini mahvedeceğini söyledim. Senin onunla asla evlenmeyeceğini, onunla sadece gönül eğlendirdiğini söyledim." Hep bu itirafı yaparken gözyaşlarına, hıçkırıklara boğulacağımı düşünmüştüm ama hiç de öyle olmadı. Yine de dişlerim takırdamaya başlamıştı.

Bana döndü ama karanlıkta yüzünü göremiyordum. Cevap vermeden önce uzun saniyeler geçti. "Bana bunu söylemek için bu kadar zaman bekledin mi?"

"Lütfen, lütfen bağışla beni..."

"Sorun değil. Gerçekten değil. Bu konuyu yıllar boyu ben de düşündüm. Zaman geçtikçe konulara farklı şekilde yaklaşabilmek çok ilginç. O zamanlar babamla annemin Sophia'yla evlenmeme izin vereceğini hiç sanmıyordum. Ama beni durdurmak için ne yapabilirlerdi ki? Sophia'yla ve bebeğimizle birlikte olmak için ailemi onlardan ayrılmakla tehdit etsem, beni evlatlıktan reddedemezlerdi. Teslim olmak zorunda kalırlardı. İşin devam etmesini, kendileri öldükten sonra birinin Benjamin ve kızlarla ilgilenmesini sağlamak için tek umutları bendim. O zamanlar bunu görememiştim. Ne yapacağımı bilememiştim ve senden yardım istemiştim, ki bu konuda sana haksızlık ettiğimi de artık anlıyorum. Yani Sophia'nın kendini öldürmesi herkes kadar benim de hatamdı."

"Onunla evlenir miydin?" diye sordum. "Bilmiyorum. Çocuk için olabilirdi." "Onu seviyor muydun?"

"Çok uzun zaman önceydi. Duygularımı tam olarak hatırlayamıyorum." Doğruyu söylüyor olabilirdi ama böyle bir cevapla beni deli ettiğinin farkında bile değildi. Hayatındaki kadınları bir tür öncelik sıralamasına soktuğundan emindim ve kendim hangi sırada olduğumu, önümde ve arkamda kimlerin olduğunu bilmeyi çok istiyordum. Karmaşık geçmişimizin artık netleşmesini istiyordum. Bu kadar yıldan sonra işler kendiliğinden yoluna girmeliydi. Jonathan artık ne hissettiğini biliyor olmalıydı.

Jonathan'a hiç dokunmadan oturuyordum. Bu da beni huzursuz ediyordu. Benden nefret etmediğini bilmek için dokunuşunun tesellisine ihtiyacım vardı. Sophia'nın ölümüyle ilgili beni suçlamasa bile, yaptığım bütün korkunç şeylerden dolayı benden tiksiniyor olabilirdi.

"Üşüyor musun?" diye sordum Jonathan'a. "Biraz. Sen?"

"Hayır. Ama yanına yatmamın sakıncası var mı?" Ceketimi çıkararak üzerimize serdim. Karanlık gökyüzüne bakarken nefesimiz tepemizde hayalet gibi görünüyordu.

"Elin üşümüş." Jonathan'ın elini tutarak ısıtmak için nefesimi üfledikten sonra tek tek parmaklarını öptüm.

Elimi yanağına koydum. "Yüzün de üşümüş." Burnumu kirli sakallı yakışıklı yüzünde, burnunun etrafında ve zarif göz kapaklarında gezdirirken yine itiraz etmedi. Jonathan'ın giysilerini çıkararak devam ederken, yine bana karşı koymadı. Elimi göğsüne ve kasıklarına kaydırdım. Sonra kendim

soyunarak üzerine çıktım; ceketimin astarı hafifçe popoma değiyordu.

Battaniyenin üzerinde, yıldızların altında seviştik. Yaşadığımız cinsellik artık değişmişti. Yavaş ve nazik, neredeyse törenseldi ama nasıl şikâyet edebilirdim ki? Gençliğimizin fırtınası çok gerilerde kalmıştı. Şimdi onun yerinde şefkat dolu ama yine de beni hüzne boğan bir şey vardı. Sanki birbirimize veda eder gibiydik.

Sevişmemiz bittiğinde -ben bir jokey gibi Jonathan'ın üzerinde oturuyordum; Jonathan kulağımın dibinde iç çekti ve pantolonunu beline kadar yukarı çıkardı- sigara almak için elimi ceketimin cebine attım. Yoğun bir duman soğuk havaya yayılırken sıcaklığı ciğerlerimi sakinleştirdi. Jonathan başımın tepesini okşarken ben sigaramı tüttürmeye devam ettim.

Yolculuğun sonunda neler olacağını merak ediyordum. Jonathan bunu hiç söylememişti. Ben de nasıl sona ereceğinden emin değildim. Dönüş biletleri açık tarihliydi. Jonathan mülteci kampına ne zaman dönmesi gerektiğini söylememişti. Yolculuğumuz çok daha fazla uzayamazdı; hayal kırıklığından başka bir şey olmamıştı. Tepemizde bizi hoş karşılayan sadece ağaçlar ve güzel gökyüzü varken, bütün kayıplarımızı hatırlatıyordu.

Jonathan'ın melankolisinin nedeninin ben olduğum duygusundan da bir türlü kurtulamıyordum. Belki onu hayal kırıklığına uğratmıştım, belki de Jonathan beni hâlâ bağışlamamıştı. Beni neden terk ettiğinden konuşmamıştık. Nedenini bildiğimi tahmin ediyordum. Hüsranlarla ve karşılıklı suçlamalarla geçen yıllardan sonra, beni hayal kırıklığına uğratmaktan bıkmıştı.

Ama bu kez sonsuza dek birlikte olmakla ilgili değildi; bu başka bir şeyle ilgiliydi. Sadece ne olduğunu bilemiyordum. Benimle birlikte olmak istediği açıktı, yoksa bu yolculukta kendisine katılmamı istemezdi. Hâlâ öfkeli olsa, benimle asla bağlantı kurmaz, e-posta mesajı göndermez, benimle birlikte şampanya içip beni öpmez, onunla yatağa girmeme izin vermezdi. Onun yanındayken hep güvensizdim ve daima da öyle olacaktım; aşkımın yükü boynuma bağlanmış bir taş gibiydi.

Sigaramı toprağa bastırıp söndürürken rahat bir tavırla, "Yarın ne yapmak istersin?" diye sordum. Jonathan çenesini yukarı, yıldızlara doğru kaldırdı ve gözlerini kapadı.

"İyi o zaman," dedim, o cevap vermeyince, "daha ne kadar kalmak istiyorsun? Seni acele ettirmek istemiyorum, yanlış anlama, ne kadar istersen kalırım."

Yavaşça gülümsedi ama yine cevap vermedi. Jonathan'a doğru dönerek başımı bir elime dayadım.

"Bundan sonra ne yapacağımızı düşündün mü? Bizimle ilgili?"

Sonunda gözlerini açıp kırpıştırarak gökyüzüne baktı. "Lanny, seni buraya çağırmamın bir nedeni var. Hâlâ tahmin edemedin mi?"

Başımı iki yana salladım.

Şarap şişesine uzandı, bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve içtikten sonra şişeyi bana uzattı; şişenin dibinde çok az şarap kalmıştı. "Buraya geri dönmemizi neden önerdiğimi biliyor musun? Senin için yaptım."

"Benim için mi?"

"Birlikte buraya dönersek, gidişimi bir şekilde telafi edersek mutlu olacağını düşündüm. Bu yolculuk benim için değildi; geri dönmek benim için cehennem gibi oldu. Öyle olacağını da biliyordum zaten. Hep onlar için, ailem, karım ve kızım, kendilerini terk ettiğimi düşünen insanlar için bir şekilde telafi edebilmeyi diledim. Hepsini geri almak için her şeyimi verirdim." Nasıl bu kadar aniden değişip böylesine kötüleşebilmişti? Aramızda soğuk, görünmez bir duvar varmış gibi

hissediyordum.

"Senin hatan değildi," dedim kimin hatası olduğunu bilmiyormuşuz gibi. Daha fazla şarabı kaldıramayacağım için şişeyi Jonathan'a geri verdim. "Bütün bunlardan konuşmanın amacı ne, Jonathan? O zamanı geri getirmek için senin veya benim yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Olan oldu. Geçmiş geçmiştir."

"Olan oldu. Geçmiş geçmiştir," diye tekrarladı şişeyi tamamen boşaltmadan önce. Bana bakmamaya dikkat ederek karanlığa baktı. "Bundan çok yoruldum, Lanny. Bu tekdüzeliği daha fazla sürdüremem; günbegün, hiç sonu gelmeden devam edebilmek için aklıma gelen her şeyi denedim."

"Lütfen, Jonathan, sarhoşsun. Ve yorgunsun."

Jonathan üzerine eğilirken şarap şişesi yumuşak toprağa gömüldü. "Ne dediğimi biliyorum. Benimle gelmeni bu yüzden istedim. Bana yardım edebilecek tek kişi sensin."

Bunun nereye varacağını biliyordum. Hayat döngüseldi ve en kötü anlann bile ikinci kez karşına çıkacağı garantidir. Sonunda çekip gitmesiyle sonuçlanana kadar aylar boyunca - yoksa yıllar mı?- her gece tekrarladığımız tartışmaydı. Kabadayılık taslamış, yalvarmış, tehdit etmişti. Sürekli beni hayal kırıklığına uğrattığı için gitmemişti; beni terk etmesinin asıl nedeni buydu. İstediği tek şeyi ona verememiştim. O tek isteği aramızda duruyordu ve unutmak istediği her şeyden kaçmak için tek yolu buydu. Sırt çevirdiği sorumlulukları, ölen bir bebek, onu en çok seven kişinin ihaneti. Bütün bunları ortadan kaldırabilecek sadece tek bir şey vardı.

"Benden bunu yapmamı isteyemezsin. Bunun çok korkunç bir istek olduğu konusunda hemfikirdik. Beni bütün bunlarla tek başıma bırakamazsın."

"Sence salıverilmeyi hak etmiyor muyum, Lanny? Bana yardım etmelisin." "Hayır. Yapamam."

"Bunu bana borçlu olduğunu hatırlatmamı mı istiyorsun?" Bu acıtmıştı, çünkü daha önce asla ama asla bunu söylememişti. Bir şekilde, o sözleri asla yüzüme savurmamayı başarmıştı ama bu sözleri hak ettiğimi de inkâr edemezdim. Bana borçlusun, çünkü bana bunu sen yaptın. Ben senin lanetini taşıyorum.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" Ağlıyordum ve kendimi hissettirdiği kadar berbat hissettirebilmek için ona vurmak istiyordum. "Sen çekip gittin ve onca yıl boyunca beni merak içinde bıraktın."

"Ama yalnız değildin. Bir şekilde hâlâ seninle birlikteydim. Nereye gidersen git, benim de orada olduğumu biliyordun." Jonathan yorgun bir şekilde dik oturmaya çalıştı ama her nefesinde başı sallanıyordu. "Benim için işler değişti. Sana söylemem gereken bir şey var.

Bunu istemedim, Lanny. Seni incitmek istemiyorum ama bunu neden istediğimi anlamak zorundasın. Neden şimdi benim için önemli olduğunu." Derin bir nefes aldı. "Ben âşık oldum."

Hayatında başına gelen en iyi şeyin haberine kötü bir tepki vermemi bekleyerek bana baktı. Onu tebrik etmek için ağzımı açtım ama sesim çıkmadı.

"Bir Çek kadın, bir hemşire. Kamplardan birinde tanıştık. Başka bir yardım organizasyonunda çalışıyordu. Bir gün bir toplantı için ev ofisinden aranıp Nairobi'ye çağrıldı. Şehirdeki bir trafik kazasında öldüğünü radyo haberlerinden öğrendim. Helikopterle cesedini almaya gitmem bir gün sürdü. Sadece birkaç yıldır birlikteydik. Bu haksızlığa inanamıyordum; ömürler boyunca birlikte olabileceğim birini beklemiştim ve ancak bu kadar süre birlikte olabilmiştik." Sanırını bana çok fazla yüklenmemek için acısını bastırarak konuşuyordu. Yine de, onu dinlerken boğazımda bir şeyler düğümleniyordu.

“Şimdi anlıyor musun? Artık devam edemem.”

Onun acısının karşısında sert ve dayanıklı olmaya çalışarak başımı iki yana salladım.

“Seni incitmek istemiyorum,” dedi. “Yaşadığım acının nasıl bir şey olduğunu bildiğinin de farkındayım. Ne kadar harika biri olduğunu anlatmamı ister misin? Ona âşık olmaktan kendimi nasıl alamadığımı? Onsuz hayata devam etmenin nasıl imkânsız olduğunu?”

“İnsanlar bunu her gün yapıyor,” diyebildim zorlukla. “Zaman geçer ve unutursun. Giderek kolaylaşır.”

“Hayır. Benim için değil. Öyle olmadığını biliyorum. Sen de biliyorsun.” Belki de o anda benden biraz nefret ediyordu. “Bunu artık yapamam. Onun kaybına dayanamıyorum. Bu acının geçmesi için yapabileceğim hiçbir şey olmadığı gerçeğini kabullenemiyorum. Sonunda aklımı kaçıracağım ve delirmiş bir halde bu bedende sonsuza dek hapsolacağım. Beni buna mahkûm edemezsin. Elimden geldiğince uzun süre dayandım, çünkü istediğim şeyin korkunç olduğunu biliyorum. Biliyorum. Sana böyle açıklamak istemiyordum. Sana bu kadar ani bir şekilde ondan bahsetmek istemiyordum. Ama beni sen zorladın ve artık açıklamışken geri dönemeyiz. İşte, senden ne istediğimi artık biliyorsun. Bana yardım etmelisin.”

Uzanıp şarap şişesini bir kayaya çarptı. Şıngırtılar arasında parçalar etrafa uçuştu. Şişenin boynundan tutup, sivri uçlar oluşmuş yeşil cam şişeyi bir çiçek buketi gibi tuttu. Elimizdeki tek silah buydu; kaba ve şiddetli bir silahtı. Kendisini onunla öldürmemi istiyordu. Kan kaybından ölmek istiyordu.

Beni tek başıma, sensiz bırakamazsın.

Bunu ona söylemek istiyordum ama yapamıyordum. Bana itiraz edemeyeceğim bir neden sunmuştu. Hayatının aşkını kaybetmişti ve devam edemiyordu. Sonunda hayattan vazgeçme zamanı gelmişti.

Konuşamıyordum ve ağladığımı sadece yanaklarıma vuran rüzgârın soğukluğuyla anlayabiliyordum. Uzanıp gözyaşlarıma dokundu. “Bağışla beni, Lanny. Bu noktaya gelmek zorunda kaldığı için beni bağışla. Sana istediğin şeyi veremediğim için üzgünüm. Denedim; seni mutlu etmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin. Ama olmadı. Her zaman umduğun şekilde sevilmeyi hak ediyorsun. O aşkı bir gün bulabilmen için dua ediyorum.”

Kırık şişeyi yavaşça elinden aldım. Jonathan gömleğini çıkararak savunmasız bir şekilde önümde durdu. Önce kendi elime, sonra ay ışığında mavimsi bir ışıkla parlayan o beyaz göğsüne baktım.

Büyük aşkla dolu bir hayatımız olmalıydı.

Birbirimize dönük halde dizlerimizin üzerine çöktüğümüzde, kaçınılmaz olanın yaklaştığını bilerek titriyorduk. Ona bakamıyordum; camın gerekeni yapacağını bilerek sadece şişeyi ona doğru itip bastırdım. Yeşil cam dişler mükemmel bir ısırık gibi etine yavaşça gömüldü. Derine. Derine. Jonathan’ın kanı parmaklarımın ucunda toplandı. Çok kısık bir sesle inledi.

Elimin bir hareketiyle, göğsünün beyazlığında üç şerit oluştu. Derin yaralar açılmıştı ve daha fazla kan akıyordu. Jonathan öne eğilerek göğsünün üzerine düştü ve sonra sırtüstü döndü; ellerini gevşek bir şekilde yaranın üzerine koymuştu. Yaradan köpüklerle kan akıyordu. Karşımda duran şey, çok kolay teslim olan bir et parçasıydı. Yaraların kenarlarının birbirlerine yapışıp kaynaşmasını bekledim ama böyle bir şey olmadı. Çok fazla kan vardı. Uyan, dedi iç sesim, uzaklardan. Uyanmalısın.

Ve uyandım. Ormanın ortasında, sevdiğim insan karşımda toprağın üzerinde kıvranırken, öksürürken ve dudaklarından kanlar saçılırken ama gülümserken uyandım. Göğsü belirgin bir şekilde

kalkıp inerken, Jonathan'ı daha önce de bu şekilde Daugherty'nin ahırında görmüş olduğumu hatırladım. Aniden onun yanma kayarak Jonathan'ın gömleğini yaraların üzerine bastırıp kanamayı durdurmaya çalıştım. Jonathan başını iki yana sallayarak gömleği elimden itti. Sonuçta yapabildiğim tek şey ona sarılmaktı.

Ne kaybetmiş olduğumu işte o zaman anladım. Jonathan her zaman oradaydı; ayrı geçirdiğimiz yıllarda bile onun varlığı her zaman zihnimin derinliklerinde, beni rahatlatıyordu. Şimdiyse içimde sadece kocaman bir boşluk vardı. Hayatımdaki tek önemli şeyi kaybetmiştim. Hiçbir şeyim kalmamıştı, yalnızdım, dünyanın ağırlığı üzerime çöküyordu ve bana yardım edebilecek kimse yoktu. Bir hata yapmıştım. Jonathan'ı geri istiyordum. Bencil olmak daha iyiydi. O anda hissettiklerimi hissetmektense, sonsuza dek benden nefret etmesi daha iyiydi. Ne bunu düzeltebiliyor ne de bu acıdan kurtulabiliyordum.

Cesedine uzun süre sarılıp kaldım. Sonunda kanı soğudu ve her yanım ıslak, kırmızı bir tabakayla kaplandı. Jonathan'ı bıraktığım anı hatırlamıyorum. Cesedi bırakıp ormanda koştuğumu, avazım çıktığı kadar bağırarak Tanrı'dan bana merhamet etmesini ve ölmeme izin vermesini dilediğimi hatırlamıyorum. Benim varlığımın da sona ermesi daha iyiydi. Onsuz devam edemezdim. Otobana nasıl çıktığımı, yolun kenarında sendeleyerek yürürken şerifin ve yardımcısının beni nasıl bulduklarını hatırlamıyorum. Arabanın birinde kendimi ellerim kelepçelenmiş halde bulduğumda, ancak o zaman istediğim tek şeyin ormana, Jonathan'ın yanına geri dönmek ve sonsuza dek birlikte olabilmemiz için onunla birlikte ölmek olduğunu anladım.

Paris, Bugün

KIRK BİR

Evin dar antresi, kıymıkları kalkmış tahtalardan yapılmış sandıklarla doluydu. Bir çekiç, çiviler ve bir çift iş eldiveni, açılmamış bir tomar postayla birlikte yüksek bir sehpanın üzerinde duruyordu. Luke mermer bir büstü merdivenden aşağı indirirken yüzü gayretten kızarmıştı. Büst, Floransa'daki Bargello'ya -İtalya'daki çok sayıda müzeden biriydi ve Rönesans heykellerinden oluşan muhteşem koleksiyonuyla Uffizi'ye layık görülmüştü- giden bir çiftin ikincisiydi. İlki çoktan kendi sandığına yerleştirilmişti bile. Evden asla ayrılmayacak olan tek bir sanat eseri, Lanny'nin Adair'in evinden aldığı karakalem taslak, duvardan olanları izliyordu. Portre orijinal yerinden -Lanny'nin yatağının ayakucundan- alınıp antreye getirilmişti ama Luke'un onunla özel bir alıp veremediği yoktu. Altın sarısı gündoğumundan veya Nötre Dame Katedrali'nden nefret edemediği gibi, resimdeki adama karşı kıskançlık da duyamıyordu.

Lanny elinde kapatılmış bir zarfla çalışma odasından çıktı. Zarfın içinde, bütün bu süreden sonra kimler olabilecekse, bu sanat eserlerini gerçek sahiplerinden uzakta tuttuğu için özür dilediği bir mektup vardı. Mektupta -şimdiye kadar gönderilen her parçaya bir tane konmuştu- pişmanlık dolu ama belirsizdi; eserin nasıl, ne zaman veya kim tarafından ele geçirildiği açıklanmıyordu. Lanny günler boyu bu mektup üzerinde çalışmış, son haline ikisi birlikte karar verene kadar defalarca

Luke'a yüksek sesle okumuştu. Çalışırlarken parmak izi bırakmamak için lateks eldivenler giymişlerdi. Lanny Parisli avukatıyla birlikte çalışarak sevkiyat işlerini ayarlamış ve isimsiz bağışlarda bulunmuştu. Çeşitli müzeler ve diğer alıcılar ne kadar ısrarcı davransa da, kimsenin onu bulamayacağından emindi.

Luke'a gelince; gelişinden kısa süre sonra bütün bu harikalara veda etmek zorunda kalmaktan dolayı üzgündü. Dünyanın en geniş özel sanat koleksiyonunu daha iyi inceleyebilecek zamanı olmasını diliyordu. Lanny, evinin herhangi bir müzeden daha inanılmaz olduğunu söylediğinde abartmamıştı. Üst katlar nedensiz şekilde saklanmış hâzinelerle doluydu. Luke bir eşyayı göndermek için yerinden aldığı her seferde, sekiz-on tanesi daha ortaya çıkıyordu. Üstelik sadece heykeller ve tablolar da değildi; hiç şüphesiz birçoğu ilk baskı olan kitaplar dağ gibiydi; bir kadının bileziğinden geçebilecek kadar ince ipekten yapılmış Doğu halıları vardı; Japon kimonoları ve süslü ipeklerden yapılmış Türk kaftanları; her türde kılıç ve ateşli silahlar; Yunan vazolan, Rus semaverleri, yeşim taşından, dövülmüş altından ve kesilmiş taştan yapılmış kâseler. Çok sayıda sandık buruşturulmuş ipek ve kadife kumaşlarla doluydu ki her biri taşlarla süslenmişti. Ayrıca, tam anlamıyla sürpriz denebilecek şeyler de vardı: Örneğin, bir yelpaze kutusunun içinde, Lord Byron'ın Lanny'ye yazdığı bir mesaj bulmuştu. Luke kelimelerin çoğunu okuyamamıştı ama karalamalar arasında Jonathan'ın adını görebilmişti. Lanny mesajın neyle ilgili olduğunu hatırlamadığı konusunda ısrar ediyordu ama insan dünyanın en önemli şairlerinden birinden aldığı bir mesajı nasıl unuturdu ki? Lanny'nin evi, hayatındaki belirsiz bir boşluğu telafi etmek için bulduğu en nadide eserleri toplamayı alışkanlık edinmiş çılgın bir koleksiyoncunun evi gibiydi. Ancak, cömert bir şekilde parçalardan bazılarını Luke' un kızlarının ilerideki eğitim harcamalarının karşılanması için bir fona yatırılmasını sağlamıştı.

Luke, antika Çin porselenlerinin dışında, hesap ve envanter çıkarımı konusunda hiçbir girişimde bulunulmadığını görmüş, bu yüzden Lanny'ye parçaları kataloglatmıştı. Bir tanım, nereden alınmış olabileceği konusunda bir tahmin, alacak olan kişinin veya yerin adı. Bir gün bunların Lanny'yi rahatlatacağını, eşyaların kendilerinin ağırlığını hissetmeden çok geride kalmış maceralarını hatırlatabileceğini umuyordu.

Ayrıca, bu şeylerle uğraşması da iyiydi. Böylece Jonathan'ı düşünmüyordu; en azından sürekli. Luke, çay suyunun kaynamasını beklerken birkaç kez Lanny'yi bir banyoda veya mutfakta ağlarken yakalamıştı. Ancak, son zamanlarda ağlamaları azalmıştı. Bu eserleri evden gönderme işleri onu belirgin şekilde daha mutlu etmiş gibiydi. Şimdi kendini daha huzurlu hissettiğini, yaptığı bazı kötü şeylerin bedelini ödediğini söylüyordu. Bir defasında, hatalarını düzeltmek için yeterince çok çalışırsa bağışlanacağını ve büyünün bozulacağını umduğunu bile söylemişti. O zaman Luke'la birlikte yaşlanabilir, bu dünyadan aşağı yukarı aynı zamanda birlikte ayrılabilirlerdi. Bir daha o sonsuz yalnızlığı yaşamak istemiyordu. Bu türde konuşmalar -mucizevi bir müdahaleye bağlanmak- Luke'u huzursuz ediyordu. Ama şartlar düşünülürse, uygunsuz müdahalelerden kesinlikle şüphe etmesine gerek olmadığının farkındaydı.

Lanny mesajı büstün altına sıkıştırdı ve Luke tahta kutunun kapağını kapatarak çiviledi. Kurye o gün alım için saat ikide gelecekti ve Luke daha iki büstü paketleyebilmişti. En azından yarım düzine parçayı hazırlayabilmeyi umuyordu. Daha hızlı çalışması gerekiyordu.

Alnını silmek için çekici bıraktığında, cevaplanmamış posta yığınını fark etti. En üstte Amerika'dan gelen kalın bir zarf duruyordu ve refleks sonucu adresi okudu. Boston'da Adair'in evine -daha doğrusu mezarına- göz kulak olan bir avukatın ofisinden geliyordu. Luke yığını hemen taradı. Aynı avukatın ofisinden yedi zarf gönderilmişti ve neredeyse bir yıl önce başlamıştı. Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki Lanny omzunda çantasıyla aceleyle geldi; evin anahtarlarını arıyordu. "Bir

kuaför randevum var ama kurye gelmeden dönerim. Dışarıdayken öğle yemeği alayım mı? Ne istersin?"

"Şaşırt beni," dedi Luke.

Luke, Lanny'nin normal yaşamına döndüğünü görmekten memnundu -artık depresyonun etkisinde olmadığım gösteren bir işaretti bu- ve özellikle de Luke'u hayatına ne kadar çabuk kabullendiğini görmek sevindiriciydi. Birlikteyken rahat olmaları Luke'un hoşuna gidiyordu. Lanny onunla her şeyini paylaşıyordu. En sevdiği fırın ürünleri, öğle üzeri yürüyüşleri, parkta sohbet ettiği yaşlı adamlar. Lanny'nin hayatı kötü değildi, sadece Luke'unki gibi yalnızdı. Luke onun için bir şeyler yapmaktan, onunla ilgilenmekten mutluluk duyuyordu. Lanny de onun her düşünceli hareketine karşılık minnettardı. Luke onu seviyor muydu? Bu konuda şüpheciydi, çünkü aşkın bu kadar kısa sürede oluşabileceğine inanmıyordu; özellikle de Lanny'nin kim olduğu ve anlattıkları düşünülürse. Ama aynı zamanda Luke'un benliğini saran bir neşe, kızları doğduğundan beri hissetmediği bir his vardı.

Lanny gittikten sonra Luke hazırlanması gereken eşyaları bulmak için yukarı çıktı. Kuryeyi Lanny'ye bırakmayı unutmaması gerekiyordu, çünkü o gün öğleden sonra Luke'un bir randevusu vardı. Savaş bölgelerine ve mülteci kamplarına doktor gönderen, evsizler için klinikler işleten bir organizasyon olan Uluslararası Merhamet'teki gönüllü hizmetler şefiyle görüşecekti. Bu, Jonathan'ın çalıştığı son organizasyondu; Luke'la birlikte Quebec'ten dönüşlerinden sonra, biri Jonathan'ı aramak için onlarla bağlantı kurmuştu. Jonathan yokluğunda gerektiğinde bağlantı kurulabilmesi için organizasyona Lanny'nin ev adresini vermişti ama hiç geri dönmemişti ve Lanny'nin Jonathan'ın yerini bilip bilmediğini öğrenmek istemişlerdi. Lanny bir an konuşamamış, sonra kendini toparlayarak, Paris'te kaldığı sürece hizmet etmek isteyebilecek başka bir doktor tanıdığını söylemişti. Luke görüşme fikrine sevinmiş, tıbbi eğitimini kullanmadığı takdirde mutlu olamayacağını Lanny'nin anlamasından memnun olmuştu. Ancak, paslanmış Fransızcasının Haiti ve Fas'tan gelen göçmenlerle iletişim kurmasına yeterli olmasını umuyordu.

Luke paketlenecek eşyalardan sıradakini seçti; Brüksel'deki bir tekstil müzesine gidecek olan büyük bir duvar halısı. Halı kilim gibi yuvarlanmış, her türde ıvır zıvırla birlikte kitap raflarının yanma tıkıştırılmıştı. Kitap rafındaki cam yüzlerin yansı öylece bırakılmıştı. Luke halıyı dikmeye çalışırken raftan bir şey düştü.

Eğilip yerden aldı. Küçük bir güderi parçasıydı, Lanny'nin bir şeyleri toparlarken her zaman yaptığı gibi gevşek katlanma şeklinden, eski tozlu bezin içinde bir şey olduğunu anladı. Dikkatle açtı -içinde ne kadar kırılgan bir şey olabileceğini kim bilebilirdi?- ve minik metal bir şey buldu. Bir çocuğun serçeparmağı büyüklüğünde bir şişeydi. Zamanla küflenip kararmış olmasına rağmen, bir mücevher parçası gibi zarifçe oyulmuş bir şey olduğunu görebiliyordu. Titreyen parmaklarla kapağı çekip iğneyi çıkardı. Kuruydu.

Boş şişeyi kokladı. Zihninden düşünceler geçmeye başladı. Kuru olabilirdi ama tortuları analiz etmenin yolları vardı. Bir laboratuvara göndererek iksirin malzemelerini ve oranlarını öğrenebilirlerdi. Yenisini üretmeye çalışabilir, deneme-yanılma yöntemiyle sonunda başarabilirlerdi. İksiri yeniden yaparlarsa, sonsuza dek Lanny'yle birlikte olabilirdi. O zaman Lanny'nin yalnız kalması gerekmezdi. Ve elbette ki ölümsüzlükle ilgilenecek başka insanlar da olurdu. Astronomik rakamlar karşılığında, müşterilerin diline komünyon ekmeği gibi bırakabilirlerdi. Ya da tamamen yardım amaçlı davranır -sonuçta birinin ne kadar paraya ihtiyacı olabilirdi ki?- ve incelenmesi için büyük beyinlere teslim edebilirlerdi. Bunun bilim ve tıp açısından doğurabileceği etkileri kim tahmin edebilirdi? Dokuyu yeniden yaratan, yara ve hastalık tedavisinde devrim yaratan bir iksir.

Bu her şeyi değiştirebilirdi. Lanny'nin durumunu dünyaya açıklayabilmesi gibi.

Ancak Luke tortu analizlerinin bir sonuç vermeyebileceğini de düşündü. Bazı şeyler incelemeye direnirdi ve kolayca incelenemezdi. Açıklanamayan veya tekrarlanamayan şeyler de vardı. Tıp öğrencisiyken bir konferansın sonunda yaşlı ve bilge bir profesörün söylediği bir sözün, oditoryumdan çıkan öğrenciler arasında fısıldandığını birkaç kez duymuştu. Bu tür teorileri bir kenara atan bazı doktorlar ve tıp araştırmacıları vardı ki bu insanlar hayatın mekanik olduğuna, bedenin bir ev gibi sistemlerden oluşmuş bir sistem olduğuna inanır, sizi de inandırırlardı. Şunu içtiğiniz, bunu yediğiniz, o ya da bu kurallara uyduğunuz takdirde bilmem ne kadar yaşayabilirdiniz; tıpkı bir evin su veya elektrik tesisatını onarıp bakımını yapmak gibi. Çünkü beden sadece bilincinizi taşıyan bir kaptı.

Ama Luke o kadar basit olmadığım biliyordu. Bir cerrah Lanny'nin bedenini açıp incelese - ve kesinlikle bir kâbus gibi olurdu; adam bir yeri kesip ellerini ve aletleri sokmaya çalışırken, vücut hemen kendini onarmaya, kesikler kapanmaya başlardı- sonsuz yaşamı sağlamak için hangi parçasının değiştiğini anlayamazdı. Kan tahlilleri, biyopsiler veya radyolojik taramalar da sonuç vermezdi. Dolayısıyla, iksiri analiz edebilir, tarifi yeniden yaratmaları için bin tane kimyagere verebilir ama hiçbir sonuç alamayabilirdiniz. Lanny'de farklı bir güç olduğunu hissedebiliyordu; ancak ruhsal mı, büyüsel mi, kimyasal mı, bir tür eneıji mi olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Luke bu güce çekim duyuyordu ama bunun onu bir bilim adamı mı, yoksa rahip olarak mı gösterdiğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, Lanny'nin varlığının kaynağının tıpkı dualar ve inanç gibi şüphecilikten ve mantıktan uzak daha iyi işlediğiydi. Eğer onunla ilgili gerçekler kamuoyuna açıklanırsa, dağılıp toza dönüşebilir veya güneş ışığındaki çiğ gibi buharlaşabilirdi. Bu muhtemelen diğerlerinden hiçbirinin -Lanny'nin ona anlattığı kişiler; Alejandro, Dona ve şeytani Tilde- kendilerini açık etmemelerinin nedeniydi.

Şişeyi bir sigara gibi parmaklarının arasında evirip çevirdi ve sonra aniden ayağının altına koyarak bütün ağırlığıyla üzerine bastı. Şişe kâğıttan yapılmış gibi kolayca kırılarak dümdüz oldu. Luke pencereye gidip açtı ve metal parçasını elinden geldiğince uzaklara, komşuların çatılarına attı ve nereye gittiğini kasıtlı olarak izlememeye dikkat etti. Aniden kendini özgür ve hafif hissetti. Belki de şişeyi yok etmeden önce Lanny'ye sorması gerekirdi ama ne diyeceğini zaten biliyordu. Olan olmuştu.

SON